

Л. РОН ХАБЪРД ПОБЕДА НА ЗЛОТО

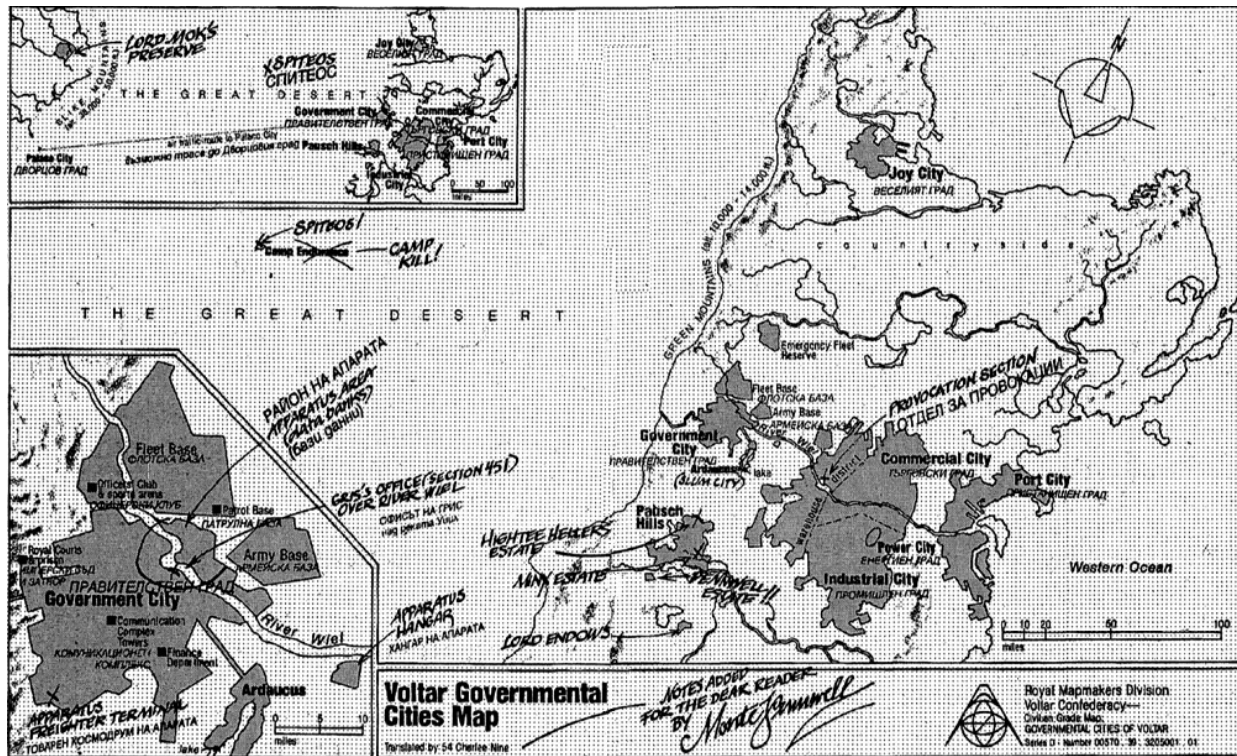
Част 9 от „Мисия Земя“

Превод от английски: Мария Думбалакова, 1997

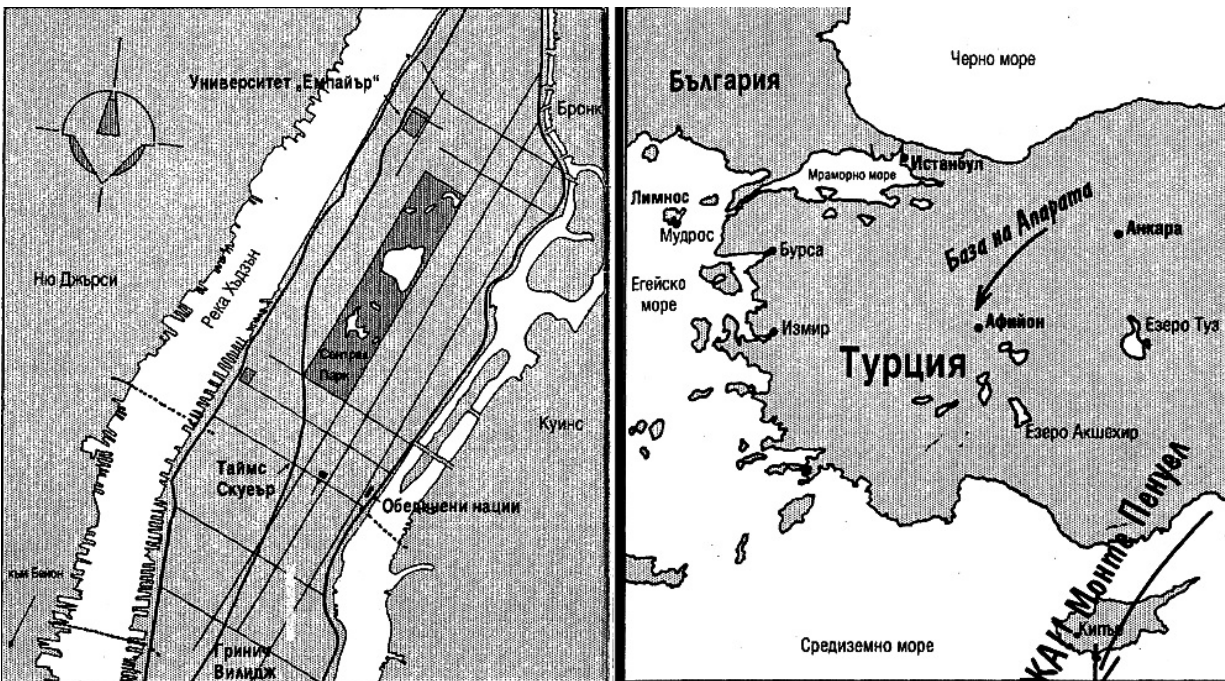
chitanka.info

*На ВАС,
милионите почитатели на научната
фантастика и всички читатели,
които толкова топло ме приехте
отново в света на литературата,
а също и на критиците,
които сърдечно приветстваха
„Бойно поле Земя“.
Огромно удоволствие е да работя за вас!*

ОПРОВЕРЖЕНИЕ ОТ ВОЛТАРИАНСКИЯ ЦЕНЗОР

КАРТА НА ПРАВИТЕЛСТВЕНИТЕ ГРАДОВЕ НА ВОЛТАР

Градове на Блито-3 (Земя)

Централен Манхатън и Централна Турция

Начертана от 54 Чарли Девет

Внимание! Планетата Блито-3 не съществува. Картата не съответства на Императорите астрографски дръзки и е направена само по описание в тази комедия.
Лорд Инвей,
Главен цензор.

Тази странна, лъжлива история въобще не е станала по-приятна от въвеждането на нов разказвач.

Повествованието също не е придобило достоверност с твърденията, че събитията в нашата 110-планетна конфедерация са причинени от някаква глупава, несъществуваща раса, обитаваща планета, която прилича повече на психиатрия, отколкото на каквото и да било друго.

Позицията на Короната е по-стабилна от всякога.

Планетата Земя не съществува!

лорд Инвей
Кралски историк
Председател на Борда на цензорите
Кралски дворец
конфедерация Волтар
По заповед на Негово Императорско Височество
Уули Мъдри

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ПРЕВОДАЧ

Здравейте!

Тук е вашият преводач Чарли Найн 54. Как сте?

На лорд Инвей може да не му е много приятно, че си има нов разказвач, но за мен определено е по-лесно. Монте Пенуел говори само волтариански. Аз съм програмиран да превеждам всички езици, но май наистина има недостиг на информация за езиците, които се говорят на тая несъществуваща Земя.

Ключът, който следва, е актуализиран за този том.

Искрено ваш,
Чарли Найн 54
Роботомозък в преводафона

КЛЮЧ КЪМ „ПОБЕДА НА ЗЛОТО“

Агнес, мис — лична помощничка на Делбърт Джон Роксентър.

Апарат, Координиран Информационен — тайната полиция на Волтар, оглавява се от Ломбар Хист, а персоналът ѝ е от престъпници. Символът им е обърнатата палка, която по този начин прилича на бутилка, заради което членовете на полицията са си заслужили прозвището „пияниците“

Афийон — град в Турция, където Апаратът има тайна планинска база.

Балмор — иконом на Джетеро Хелър и графиня Крек на Земята.

Барбън, Ай Джи — фармацевтична компания, контролирана от Делбърт Джон Роксентър.

Бери — най-могъщият адвокат на Делбърт Джон Роксентър. Любимият му начин за прекарване на свободното време е да храни змии с бели мишки.

Битълстифендър, Прахд — волтариански целолог, когото Солтан Грис е довел на Земята да ръководи една болница в Афийон. (виж Целология)

Бликсо — товароносач на Апарата, пилотиран от капитан Болц. Прави редовни полети между Земята и Волтар. Пътуването трае около шест седмици в едната посока.

Блито-3 — Волтарианско наименование на планета, която е известна на местните под името Земя. Тя е третата планета (ПЗ) от звездата жълто джудже Блито.

Блуфлаш — ярка синя светкавица, която се използва за предизвикване на безсъзнание. Обикновено се използва от волтарианските кораби преди приземяване в област, която по всяка вероятност е обитаема.

Болц — виж Бликсо.

Боя — главен счетоводител на Солтан Грис на Волтар.

Бум-бум — бивш морски експерт по срутванията и член на шайката на Бейб Корлеоне.

Волтар — родна планета и седалище на 110-планетната Конфедерация, която е основана преди повече от 125 000 години. Волтар се управлява от Императора чрез Върховния Съвет и в синхрон с Графика за нахлуването.

Външен отдел — тази част от волтарианското правителство, която по съществуващите данни е съдържала Апарата.

В. С — виж Върховен Съвет.

Върховен Съвет — управляващият орган на Волтар, който е наредил осъществяването на мисия, целяща предпазването на Земята от саморазрушение, за да може да бъде завладяна по плана на Графика за нахлуване.

Главотръс — популярна волтарианска напитка.

График за нахлуване — план за завладяване на галактиката. Плановете и бюджетът на всеки отдел на волтарианското правителство трябва да се придържат към него. Наследен от предците на Волтар преди стотици хиляди години, той е ненарушим и свещен и е ръководната догма в Конфедерацията.

Графърти, Булдог — покварен инспектор от нюйоркската полиция.

Грейшъс Палмс — изискан публичен дом, в който е отседнал Джетеро Хелър при първото си посещение в Ню Йорк. Намира се срещу Обединените нации и се управлява от фамилията Корлеоне.

Грис, Солтан — офицер от Апарата, който отговаря за Блито-3 (Земята), враг на Джетеро Хелър.

Джой, мис — виж графиня Крек.

Епщайн, Изи — финансов експерт и анархист, нает от Джетеро Хелър да създаде и ръководи няколко корпорации.

Индау, лорд — началник на Външния отдел.

Кавкалсия, принц — според едно народно поверие забягнал от Манко по време на Великото Въстание и основал колония на Блито-3, която станала известна под името Атлантис.

Координиран Информационен Апарат — виж Апарат.

Корлеоне — Мафиотска фамилия, оглавявана от Бейб, бивша хористка и вдовица на „Светия Джо“.

Крек, Графиня — прокълнатата убийца, бивша затворничка на Спитеос, несъществуваща личност и любима на Джетеро Хелър. На Земята е известна като Хевънли Джой Крекъл или „Мис Джой“.

Кроуб, доктор — целолог от Апарата, който е работил в Спитеос. Най-голямото му забавление е да създава ненормалници.

Мадисън, Дж. Уолтър — нает от Ф.Ф.Б.У. Когато неговият начин за осъществяване на връзките с обществеността карат президента на Патагония да извърши самоубийство, Бери го наема, за да обезсмърти Джетеро Хелър чрез медиите. Известен е и под името „Дж. Чуруликащото куку“.

Манко — родна планета на Джетеро Хелър и графиня Крек.

Мейзабонго — Джетеро Хелър е избран за президент на тази малка африканска нация. Изи Епщайн превръща част от бизнеса на Хелър в корпорации в Мейзабонго.

Мистър Калико — котарак от Калико, който е обучен от графиня Крек.

Мортиай, принц — водач на въстаническа група на планетата Калабар.

Мудур Зенгин — финансов цар на най-голямата банкова верига в Турция, който разполага с парите на Солтан Грис.

Нарушение на Кодекса — нарушаване на Космическия Кодекс, който забранява да разкриваш, че си инопланетянин. Наказанието е смърт както за нарушителите, така и за всеки туземец, който е разбрал това.

Одур — виж Оу Диър.

Оу Диър прякор на Одур. Заедно с Туу-туу е принуждаван от Солтан Грис да събира информация на Волтар и да му я носи на Пийс, мис — секретарка на Делбърт Джон Роксентър.

Пияниците — виж Апарат.

Покантикъл — имението на Делбърт Джон Роксентър в Ню Йорк.

Роксентър, Делбърт Джон — земен жител, който контролира горивото, финансите, правителствата и наркотиците на планетата.

„Светия Джо“ — виж Корлеоне.

Симънс, мис — фанатичка против ядреното въоръжаване.

Сините бутилки — прякор на местната полиция на Волтар.

Снелц — командващ взвод на Спитеос, който е подпомагал Джетеро Хелър и графиня Крек, когато те са били затворници там.

Спитеос — тайна затворническа кула на Апарата, която се намира на Волтар.

„Суиндъл и Крауч“ — адвокатска фирма, представляваща Делбърт Джон Роксентър.

Тейл, вдовицата нимфоманка от Волтар.

Тийни — Земна тийнейджърка, която постоянно прелъстява Солтан Грис. Той я изпраща с кораба на Волтар, за да се отърве от нея.

Туоуи — прякор на Делбърт Джон Роксентър II.

Туолах — виж Туу-туу.

Туу-туу — прякор на Туолах. Заедно с Оу Диър е принуждаван от Солтан Грис да събира информация на Волтар и да му я носи тайно на Земята.

Уистър, Джером Терънс — името, което Джетеро Хелър използва на Земята.

Утанч — танцорка на кючек, закупена от Грис да му бъде наложница-робиня.

Фяустино Примката Наркотичи — глава на мафиотска фамилия, която ръководи черния пазар за наркотици, доставяни от Ай Джи Барбън.

Фахт бей — турското име на командващия тайната база на Апарата в Афийон, Турция.

Флот — елитната космическа армия на Волтар, към която принадлежи Хелър и която е презирана от Апарата.

Ф.Ф.Б.У — „Фатън, Фартън, Бърстайн и Ууз“ — най-голямата рекламна фирма на Земята. Дж. Уолтър Мадисън работи за нея.

Хелър, Джетеро — Кралски военен инженер от Флота, който е изпратен заедно с Грис за Мисия Земя, където действа под името Джеръм Терънс Уистър.

Хелър, Хаити — най-красивата и известна шоу-дама в Конфедерация Волтар. Освен това е сестра на Джетеро.

Хист, Ломбар — шеф на Апарата; планът му да събори от власт Конфедерация Волтар го е накарал да изпрати Солтан Грис да саботира мисията на Джетеро Хелър.

Целология — волтарианска медицинска наука, чрез която може да се ремонтира тялото, включително цели негови части, чрез клетъчно генериране на тъкани.

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА

До: Издателство „Биографии“ Търговско градче
Планета Волтар

ГОСПОДА!

Безкрайно съм доволен от споразуменията, до които стигнахме. Мога да ви уверя, че имената ни съвместно ще бъдат завинаги отпечатани в историята.

Не вярвах, че моето правителство може някога да ме излъже. И представа си нямах, че някой ще търси „прикритие“. Заради това бях толкова шокиран, когато разбрах, че са изтрили, променили и унищожили архивите, така че никой да не може да разбере за съществуването на тази единствена планета, наречена Земя.

Защо им е трябвало да отричат съществуването на някаква нищожна планета, която е само на 22 и половина светлинни години разстояние?

Аха, това е историята, която пиша така усилено и прилежно!

За да можете да оцените по-добре постижението ми, изпращам онова, което съм завършил досега и, което ще продължа да пиша. Изпратих ви по пощата първата част преди известно време. Нека сега се опитам да актуализирам информацията ви. Това не е лесна задача, защото въображението е затруднено от самата сила на събитията. Аз обаче ще се опитам да справя с нея.

Както разбрах, Земята се контролира от човека, който притежава горивото на планетата — Делбърт Джон Роксентър. Властта му е толкова голяма, че той може да определя политическото бъдеще на коя да е държава само с едно телефонно обаждане на някой от подчинените си.

Мисията на офицера от волтарианския флот Джетеро Хелър беше да прочисти планетата и да създаде евтин и

безвреден източник на енергия, така че Земята да живее достатъчно дълго, за да може да бъде завладяна.

Когато Хелър пристигна на Земята, той беше с идентичността на Делбърт Джон Роксентър Младши, която му беше дадена от шефа на Координирания информационен апарат Ломбар Хист. Хист направи това, защото искаше мисията на флотския офицер да се провали и си мислеше, че по този начин ще насочи гнева на Роксентърови към Хелър. Причината, поради която Хист искаше мисията да се провали, бе, че той използваше Земята за производството на стимулиращи наркотици, които бяха пренасяни контрабандно на Волтар като част от заговор за свалянето на Империята.

Онова, което никой не знаеше, бе, че съществува истински наследник на Роксентъровото богатство — Делбърт Джон Роксентър II.

Първият човек, който се опита да спре Хелър, беше адвокатът на Роксентър Бери, който даде на Хелър идентичността на Джером Терънс Уистър. Това обаче не го спря. Хелър стана консул на африканската държава Мейзабонго и започна да създава корпорации, които откриваха и патентоваха нови енергийни източници — революционен микровълнов източник на мощност, нов карбуратор, който не използва бензин, и коли, които работеха без горивото, контролирано от Роксентър.

Когато петролните запаси бяха напълно изтощени, Хелър използва средствата от Мейзабонго, за да ги изкупи и да вземе Земните петролни индустрии в свои ръце.

Но Роксентър не беше глупак, а и разполагаше със сили, с които Хелър не можеше да се справи — американското президентство например, както и въоръжените сили на САЩ.

Един неделен следобед Роксентър се приготвяше да замине за Филадельфия на конференция на „Суилърбергер“, когото той контролиреше. Нощта преди конференцията президентът на САЩ трябваше да получи телефонно

обаждане и заповед да се яви пред Сената на другия ден и да изиска обявяването на война на Мейзабонго.

Бум-бум откара Хелър и финансовия му съветник Изи Епщайн до голямото имение на Роксентър. Хелър и Изи влязоха точно когато Роксентър налагаше Бери заради поредния провал.

Хелър направи на Роксентър следното предложение: да отмени войната, да даде на „Туоуи“ (истинския син на Роксентър) собственост за 10 милиарда долара, да направи ново завещание, с което да остави на Туоуи цялото имение, а Хелър да даде на Роксентър патентите и част от петролната империя, която сега се контролираше от него.

Със змийска усмивка Роксентър се съгласи и документите бяха подписани — и тогава змията заби отровния си зъб!

Когато кратката схватка свърши, Роксентъровият адвокат Бери лежеше в безсъзнание на пода, а невъоръженият Хелър беше обграден от армейски взводове.

Роксентър сграбчи документите, които му даваха пълен контрол, и ги сложи в голям стоманен куфар. Той се обърна към един генерал, чийто отряд беше насочил оръжията си към Хелър и Изи.

— Генерале — каза той, — задръж тая измет докато се върна. И тогава, понеже ще сме във война, ще има работа за някой стрелкови отряд.

Какво? Да не би Хелър да беше загубил всичко?

Не се стряскайте! Аз, Монте Пенуел, първият, единствен и най-велик детектив-репортер на Волтар, ще ви разкажа всичко!

ГЛАВА ПЪРВА

Роксентър грабна шапката си и вдигна тежкия куфар. Направи няколко крачки към Бери, който лежеше зад кушетката, и го ритна.

— Без значение дали си жив или не, от теб вече няма полза. Сега тръгвам към Филадельфия, за да се оправя с още една от твоите каши.

Роксентър мина през френската врата, затвори я зад себе си и извика по пътеката:

— Докарай колата ми, а също и един танк за защита!

Генералът даде знак. Двама войника сграбчиха Изи, опъвайки ръцете му назад, и се заоглеждаха за нещо, с което да ги вържат.

Други двама сграбчиха Туоуи и след кратка схватка го повалиха на земята.

Генералът махна с ръка към Хелър.

Колата беше пристигнала и Роксентър слезе надолу по стълбите до нея, но продължи да стои и да се вира нагоре по пътя.

Войниците сграбчиха ръцете на Хелър.

— Оу, той нямаше предвид мен! — извика Хелър. — Аз съм синът му.

— Какво? — опули се генералът.

— Да, така е — каза Хелър. — Той имаше предвид само тия двамата тук.

Изи и Туоуи го погледнаха шокирани.

Генералът пристъпи към френската врата, сякаш направи опит да тръгне след Роксентър, за да го попита. Но Роксентър вече се беше качил в колата си и тя беше потеглила.

От мястото, където стоеше, Хелър видя през стъклото на френската врата, че колата на Роксентър намали и спря. Надяваше се генералът да не забележи това.

— Виж какво — каза генералът, — ще ми трябва доказателство и то нещо повече от тия фалшиви документи!

— А — възкликна Хелър, — просто грабнете телефона на онова бюро и се обадете на Отдела за спешни случаи на ФБР във Вашингтон. Помолете да ви свържат с агентите Стюпъвиц и Молин.

Хелър кръстоса показалеца и средния си пръст. С тези двама агенти той най-напред беше осъществил контакт при пристигането си в Съединените Щати предишната есен. Оттогава насетне нито беше чувал за тях, нито пък се беше свързвал с тях по някакъв начин.

Генералът тръгна към бюрото с гръб към вратата. Ако се обърнеше, той щеше да види лимузината. Тя очевидно чакаше танка, защото навън се чуваше ревът от двигателя му.

Генералът се свърза. Помоли да го прехвърлят на агента Стюпъвиц или Молин. Зачака. След това каза:

— Агент Стюпъвиц? Тук е генерал Флад от Нюйоркския отдел за национална охрана. При мен има един човек, който твърди, че е син на Роксентър... Да, ще го опиша. Висок е около шест фута и два инча, строен, руса коса, сини очи, на около осемнайсет... — Той закри с ръка слушалката — Как ти е името?

— Делбърт Джон Роксентър Младши — отвърна Джет. Той видя как танкът спира пред колата. Един сержант стоеше до войника в люка и сочеше нещо на картата.

Генералът каза по телефона:

— Твърди, че името му е Делбърт Джон Роксентър Младши... Обаждам се от Покантикъл Хилз, дома на Роксентър...

Той внезапно пхна слушалката в ръцете на Хелър.

— Искан да говори с теб, за да разпознае гласа ти.

Хелър взе слушалката. С крайчеца на окото си наблюдаваше танка и лимузината. Молеше се да потеглят.

— Ало, агент Стюпъвиц, сър — каза. — Искан само да ви припомня, че така и не набавихме надгробна плоча за Мери Шмек.

— МЛАДШИ! Ей, Молин, на телефона е Младши! Грабвай другата слушалка!

— Здравейте, Младши — обади се Молин. — Радвам се, че се обадихте. Знаете ли, че така и не чухме нищо за Бери!

— Ни вест, ни кост! — намеси се Стюпъвиц.

— Колко ужасно! — каза Хелър. — Добре е, че ми казахте. Вече навърших годините, а има доста нещо за наследяване...

Двамата агенти се засмяха в съгласие.

Освен това онзи ден се чудех дали имам някакви дългове. Брей, добре, че ви се обадих. Ще ми е необходима доста помощ, за да си

уредя нещата. Какво ще кажете за две предложения за работа за шестцифрена сума?

Молин каза:

— Можем да си подадем оставките по всяко време, Младши. Просто чакаме удобен шанс.

— Ами сега го имате — отвърна Хелър. — Искате ли пак да ви дам генерала?

И той подаде слушалката на генерала. Той се заслуша. Ушите му станаха ярко розови. После погледна към Хелър и се изпъна още повече. Постави обратно слушалката.

— Съжалявам — рече. — Още съм новак в тия семейни истории.

— Всичко е честно в любовта и на война — каза Хелър загадъчно. С крайчеца на окото си той видя, че танкът и лимузината бяха заминали. — Сега, генерале, отнесете онзи Бери там в лазарета си и, ако не е мъртъв, му направете хубава, дълга операция. Използвайте много упойка, защото е чувствителен. Що се отнася до другите двама, охранявайте ги много внимателно.

Изи и Туоуи го погледнаха с ужас.

— Сега, както знаете — продължи Хелър, — наоколо има много саботьори от Мейзабонго. Така че, ако е възможно, ми докарайте един мотоциклет, за да може шофьорът ми да разузнава пътя. И, ако няма нищо друго, ще се кача в колата си и ще се опитам да настигна татко.

— Разбира се, лейтенант Роксентър — отвърна генералът и изляя някаква заповед към един от подчинените си, който се втурна към вратата.

ГЛАВА ВТОРА

Хелър хукна навън. Нямаше и следа от танка и лимузината. Той забеляза сержанта, който беше показвал картата на войника в люка.

— Сержант — извика Хелър и когато мъжът се приближи и отдаде чест, той продължи — много наложително е те да поемат по сигурен маршрут. Вярвам, че сте им дали добър съвет.

— О, да, сър — отвърна сержантът, като изрови една карта. — Докладваха ни за партизани от Мейзабонго в Ню Йорк. Заради това ще минат по моста Тапън Зий към Джърси, след това ще поемат на юг по Хайланд Авеню, докато то се влее в междущатското шосе Палисейдс успоредно на Хъдсън. Преди да стигнат до моста Джордж Вашингтон, ще се запътят на запад към Форт Лий, след което ще тръгнат по частното шосе на Ню Джърси. Ще излязат от него при изход №6, ще завият по държавно шосе 95 и ще стигнат точно до Залата на независимостта.

Хелър проследи маршрута с химикал и взе картата.

Той изтича до мястото, където Бум-бум седеше притеснено в таксито и гледаше армията с недоверие — организация, която той като бивш моряк ненавиждаше. Хелър пристигна отзад и го стресна.

— Той му даде набързо някакви нареждания и му подаде картата. Един войник тикаше към тях мотоциклета на някой военен куриер.

Бум-бум излезе от таксито. Хелър взе каската на военния куриер и я сложи на главата на Бум-бум. След това посегна в колата и окачи торбичката на врата на Бум-бум.

Войникът дръпна смукача. Бум-бум ритна педала за запалването, погледна Хелър с недоверие, след което мотоциклетът полетя напред като хвърли в див ужас струпаните отряди, които за малко да уцели, политайки като ракета напред към портата. Бум-бум изчезна.

Хелър се качи в таксито, което сега изглеждаше като военна кола, запали и, след като отдаде чест на войника, полетя по пътеката и изчезна.

Надяваше се да настигне Роксентър, преди той да стигне до моста Тапън Зий. Но когато мина през пункта за таксата не видя и

следа от лимузината и танка по дългия път над Хъдсън. Надяваше се, че Бум-бум кара достатъчно бързо. Роксентър определено летеше с пълна газ. Хелър прелетя по дългия две и половина мили път над реката: отдолу Хъдсън блестеше в синьо на юлското обедно слънце, едно обширно водно пространство, стигащо до далечното море.

Когато стигна до Ню Джърси, той сви на юг по Хайланд Авеню, което си беше всъщност цяла магистрала. Макар че беше неделя и че Хелър навлезе в поредицата от паркове успоредно на реката и дълго повече от шестнайсет мили, наоколо не се виждаше никакъв трафик: Съединените щати бяха останали напълно без бензин, с изключение на избраните или на предвидливите хора, които обаче не си го хабяха за пикници.

На няколко мили южно от моста пътят се отклоняваше през равна, тревна площ, запустяло игрище за голф. Хелър се движеше много бързо. Завоят отпред нямаше никаква видимост. Хелър го направи.

ЛИМУЗИНАТА И ТАНКЪТ!

Бяха спрели до пътя.

Роксентър беше излязъл от колата.

Един от екипажа на танка очевидно се опитваше да фиксира антената на лимузината.

Нямаше време за спиране или прикриване.

Роксентър погледна Хелър право в лицето! Вдигна ръка, за да посочи, и извика.

Всичко стана за мигновение от три секунди. Хелър профуча край тях с 80 мили в час.

Точно пред Хелър идваше нов завой. В дясно от Хелър имаше парк по цялото протежение на пътя.

Хелър направи завоя и видя в огледалото, че танкът вече е извън полезрението му.

Точно пред себе си видя по-открито пространство в парка.

Скочи върху спирачките.

Старото такси се понесе настрани със свистене на гумите.

Хелър го вкара между дърветата, видя дали е добре прикрит и спря.

Чу как забуча двигателят на танка.

Отвори вратата и погледна през листака към пътя.

Видя танка. Беше някакъв стар модел, от онзи тип оборудване, което дават на запасните отряди, когато редовните войски вече не го искат. Беше с колела, а не с вериги, за да може бързо да се придвижва по магистрали.

Може да беше стар, но пък имаше голямо оръдие пред люка си, а също и картечници, сочещи напред. Офицерът се взе при вдигнат капак, стоеше отгоре с очи отворени на четири, имаше шлем и държеше зареден 45-калибров пистолет. Това каза на Хелър всичко, което му беше необходимо. Бяха получили заповедна стрелят по него.

Старият танк отмина. След него се появи лимузината. Хелър видя как Роксентър стои наведен напред и се взира пред себе си, като притиска гърба на шофьора си.

Хелър си спомни за картата. През следващите две мили, докато стигнат до междуцатското шосе Палисейдс — живописния път, който се движеше успоредно на високите скали на Хъдсън — имаше няколко завоя. Хелър зачака.

Когато беше сигурен, че няма да го забележат, той излезе на заден ход на шосето и продължи на юг.

— Нямаше и следа от Бум-бум.

Хелър знаеше, че трябва по някакъв начин да получи обратно патентите. Онова, което Роксентър щеше да направи с тях, бе просто да ги постави в някое чекмедже, така както беше направил с множество Земни изобретения, които щяха да направят горивото по-икономично или направо щяха да го заменят. Щеше да нареди съоръженията за микровълнова мощност да бъдат разглобени. Щеше да спре производството на безбензинови карбуратори и коли. И на всичкото отгоре щеше да продължи изгодното замърсяване на планетата.

Ако Роксентър успееше да постигне обявяването на война, контролът на всички петролни компании, с които сега разполагаше, щеше да се върне право в ръцете му. Така щеше да стане и с всички други неща, които той вече контролираше, като например банките. Той все още държеше в ръцете си правителствата посредством международните финанси. Единственото нещо, върху което Хелър би могъл да повлияе, щеше да бъде премахването на заплахата от ядрена война чрез унищожаването на Русия. Но може би Роксентър щеше да я вдигне отново на крака, за да може отново да продава оръжия.

Сега Хелър не го беше грижа какво ще се случи със самия Роксентър. Този човек беше извършил кардиналния грях да не удържи на думата си, а за един офицер от Флота това слагаше край на всякаква милост, която Роксентър можеше да очаква, ако се стигнеше, до финално разчистване на сметките. Те му бяха дали нещо, което беше наистина честен изход: а той се беше възползвал от него като крадец, та дори стигна дотам, че им открадна и портфейлите.

Като караше с прилична скорост, той отвори жабката на таксито. Нямаше оръжие. Той хвърли поглед към задната седалка. Нямаше оръжие. Бум-бум вероятно беше поставил Колта 45, който беше даден на Хелър, в раничката. Ако танкът спреше отново, Хелър щеше да бъде без никакво оръжие. Всичко, което му оставаше, бе да се надява, че няма да му се наложи да излезе с голи ръце срещу танк.

Мина през няколко завоя. Изведнъж пред него се изпречи Вход № 4 на междущатското шосе Палисейдс. Той се впусна в голямото му разширение.

Твърде късно, защото лимузината и танкът бяха на една миля отпред.

Офицерът трябва да е гледал назад. Бяха забелязали Хелър!

Танкът отби, пусна лимузината да мине пред него и потегли след нея.

Хелър настойчиво намаляваше скоростта си.

Не успя да я намали достатъчно бързо.

Взрив от картечен огън покоси дърветата вдясно от него!

Оръдието на танка се завъртя.

Хелър наби спирачки.

ТРЯС!

Гюлето от танка се приземи на пътя пред таксито и като рикошира изсвистя над тавана му.

Хелър свърна в лявата лента.

ТРЯС!

Друго гюле се приземи точно там, където таксито беше преди секунда!

На мястото, където живописното шосе минаваше твърде близо до скалите над реката, имаше завой. Танкът и лимузината минаха през него.

Хелър изправи волана и продължи. Спомни си, че на картата шосето покрай реката има повече завой отсега нататък, като ту се приближава към скалите, ту се отдалечава от тях.

Той погледна вляво от себе си. Хъдсън се простираше величествено. В продължение на следващите девет мили към нея се спускаха напоени скали от 540 до 200 фута високи на местата, където реката беше прорязала ниските части на планината Катскил. От другата страна на реката, на около една миля се намираше Йонкърс, а на 13 мили южно проблясваха небостъргачите на Манхатън. Въздухът изглеждаше по-чист днес: липсата на автомобилен и промишлен пушек плюс вероятно спорите в Очокийчокий, които сега се носеха около Земята, до известна степен вече променяха замърсената атмосфера. Всъщност денят беше красив и ясен. Това разгневи Хелър: Роксентър беше абсолютно решен да унищожи подобни придобивки.

Сега Хелър беше нащрек за някаква следа от Бум-бум. Надяваше се приятелят му да е отпрашил далеч напред, за да не може да бъде забелязан от танка.

Той продължи още пет мили. Шосето сега беше навлязло навътре в сушата далеч от скалите и минаваше покрай високи, внушителни дървета.

Хелър се страхуваше, че ще ги изгуби. Той подкара с 80 мили в час.

Точно пред него имаше завой, където широкото шосе отново свиваше на изток към реката.

Хелър направи завоя.

Твърде късно, защото видя танка само на четвърт миля пред себе си!

Движеха се само с около 40 мили в час!

Хелър се приближаваше твърде бързо към тях! ТРЯС!

Когато видя проблясването на оръдието, той сви наляво.

Гюлето мина покрай таксито със свистене.

Фонтан куршуми от лека картечница удари предното му стъкло, оставяйки върху противокуршумната повърхност внезапни бели петънца.

Той зави надясно.

ТРЯС!

Едно гюле изсвистя отляво.

Изведнъж той видя мотоциклета.
Лежеше катурнат настрана в лявата лента!
Да не би да бяха настигнали Бум-бум?
Внезапно Хелър разбра какво означава катурнатият мотоциклет.
Лимузината и танкът бяха само на няколкостотин ярда отпред.
Летяха по завоя, където шосето беше точно над Хъдсън на триста фута височина.

Хелър скочи върху спирачките и завъртя таксито.
То се обърна на 360 градуса като гумите изсвистяха.
Хелър подкара на заден ход.
Полетя назад.
БУУУУУМ!
Ярко оранжев огън избухна изпод шосето и се извиси в небето.
Участък от шосето с дължина около сто ярда полетя във въздуха!
Танкът беше хвърлен като с катапулт високо навътре в реката!
Когато стигна до зенита на полета си, той внезапно избухна като бомба от само себе си. Амунициите и горивото му го превърнаха в огнено кълбо.

Ударната вълна удари таксито и гумите му изскърцаха заради движението му назад.

И тогава Хелър видя лимузината.
Беше високо във въздуха и се обръщаше ли обръщаше.
Завъртя се бавно, след което се приземи в Хъдсън на стотици фута отдолу.

ГЛАВА ТРЕТА

Парчетата от взрива хвърчаха наоколо, удряха по асфалта и таксито.

Стълбът от дим се издигаше като раздуващ се балон нагоре към лятното небе.

Хелър подкара таксито с голяма скорост напред като избягваше огромните парчета бетон. Той стигна много близо до огромната цепнатина, която се беше издълбала в скалите.

Изскочи от таксито и хукна към ръба на утаечните скали. Някои отломъци продължаваха да летят към водата.

Океанският прилив очевидно беше започнал, защото вълните, образувани от парчетата се носеха малко на север, срещу обичайното течение на реката.

Хелър търсеше някаква следа от лимузината триста фута под себе си.

Той чу зад гърба си приближаването на стъпки.

Бум-бум Римбомбо.

— Радвам се, че видя мотора — каза задъхано той. — Това беше единственият знак, който успях да измисля, за да те предупредя, че пътят отпред е миниран.

— За Бога — отвърна Хелър. — Не ти казах да хвърлиш във въздуха цялото шосе и скалите! От теб се искаше само да сринеш нещо, за да барикадираш пътя.

— Да де, ама когато отворих раничката, ония миниатюрни зарядчета ми се сториха толкова малки, че им няха много вяра. Добре ги натъпках. Никога не съм виждал толкова компактен динамит през всичките си години в отряда по взривовете. Боже, Джет, наистина съжалявам. Май съм се престарал!

Хелър не посмя да му каже, че е използвал волтариански експлозиви, милиони пъти по-мощни от Земния динамит. Той търсеше напрегнато някаква следа от лимузината.

И изведнъж я намери!

Лимузината изплува на повърхността от дълбините, изтласкана от големите количества въздух, останали в резервоарите на охладителната инсталация. Вероятно беше стигнала до самото дъно, след което се беше вдигнала нагоре.

От нея излизаха мехурчета. Щеше да потъне отново!

Джет започна да се разсъблича.

— Не! — извика Бум-бум. — Не можеш да се гмурнеш на триста фута дълбочина.

Останал по долни гащи, Хелър грабна раничката от рамото на Бум-бум. Измъкна от нея къс лост с каишка за китката. Бръкна отново в чантата и извади кръгъл цилиндър. Беше гладък и блестящ, но в единия си край имаше циферблат. Хелър го завъртя с палеца си.

— Не си видял нищо — извика той на Бум-бум.

Лимузината беше започнала да потъва отново. Хелър я фиксира от брега.

— Той се засили и скочи от края на скалата. Доста се отдели от нея.

ТОЙ НЕ ПАДНА!

Задъхан, Бум-бум го видя да виси на цилиндъра, който държеше в едната си ръка. Не знаеше, че това е антигравитационна навивка и въобще не можеше да схване какво виждат очите му.

С палеца на другата си ръка Хелър завъртя отново циферблата. Спусна се надолу със сто фута. Завъртя пак циферблата и като използваше тялото си като самолет се спусна в посоката, откъдето изплуваха мехурчетата от потъващата лимузина.

Докосна водата. Беше студена. Той пъкна циферблата под повърхността, за да го изключи с палец, след което го стисна между зъбите си.

Заплува към кръга от мехурчета.

Показа се над повърхността, пое дълбоко дъх около цилиндъра и се гмурна.

Лимузината потъваше много бавно, но вече беше стигнала на 20 фута дълбочина.

Хелър погледна по протежение на потъващата лимузина и надникна вътре. През мътно синята вода успя само да види някакви мехурчета вътре. Намери ръба на една от вратите и подпъкна лоста. Тя

не искаше да се отвори, притискана от налягането на водата. Хелър не можеше да счупи и някое от стъклата, защото бяха бронирани.

Лимузината продължи бавно надолу. Ако изпуснеш въздуха ѝ, тя щеше да потъне като камък. Изобщо нямаше да успее да се сдобие с металното куфарче същия ден: щяха да дойдат водолази и кранове и всичко щеше да стане твърде бавно и твърде публично.

Превозното средство все още беше с главата надолу, вероятно заради въздуха в гумите и отчасти празния резервоар.

Хелър се вдигна и се придвижи до един от задните ресори. Пъхна в него антигравитационната намотка и с помощта на лоста я намести добре. Завъртя циферблата докрай.

Лимузината спря да потъва. Задницата ѝ започна да се вдига.

Хелър беше останал без въздух. Той стигна с труд до повърхността и пое дълбоко дъх.

Задницата на лимузината се показва бавно над водата на около пет фута и застина така. Антигравитационната намотка беше стигнала до края на лимита си.

Хелър отново се придвижи до ръба на задната врата, която беше извън водата, и я атакува с лоста. Чу се щракване при счупването на ключалката. Той отвори вратата.

В лимузината нахлу вода и тя започна да потъва.

Хелър се вмъкна вътре. Препречи му се тялото на шофьора. Хелър го избута настрана. Забеляза куфарчето наполовина пълно с вода. Сграбчи го за дръжката и го издърпа. Като се придвижваше заднешком, той излезе от лимузината.

Озова се точно пред виращите се очи на Роксентър. Тялото го беше последвало, носено от водното течение.

Хелър усети силен импулс да го избута обратно назад, но не го направи. Хвана го за яката и го извлече навън от колата.

Беше само с две ръце, а сега имаше два предмета — куфарчето и тялото. А освен това трябваше да си вземе обратно и намотката! Ако я оставеше, щеше да наруши Кодекса, защото по всяка вероятност щяха да открият колата.

С една ръка той хвана куфарчето и яката на мъртвия Роксентър. Колата вече беше на нивото на водата. Хелър завъртя с палец циферблата и докато колата бързо потъваше, я измъкна от ресора.

Излезе на повърхността с големи усилия, като се бореше с водата.

Брегът на Джърси се виждаше на няколко мили в далечината.

Хелър взе редингота на Роксентър, уви го около куфарчето и го прикрепил на рамото си. Пусна антигравитационната намотка в другата си ръка и я завъртя леко. Товарът му започна да изплува.

Със свободната си ръка той започна да плува към скалите. Когато стигна в подножието им до края на хлъзгавата им част, видя Бум-бум да подскача насам-натам в очакване да му помогне да излезе от водата.

Като се крепеше с едната ръка, Хелър се обърна и огледа запустелия пейзаж. В тия безбензинови времена разполагаха с целия свят. Американците, свикнали да живеят в култура, зависеща от автомобила, можеха само да си стоят у дома. Като се изключат няколко птици, нямаше други свидетели.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Два часа по-късно Хелър спря с таксито пред входната врата на къщата в Покантикъл. Бум-бум слезе от мотора и отвори задната врата на таксито. Хелър се пресегна и вдигна от пода тялото на Роксентър.

Обърна се и заизкачва предните стъпала. Генерал-майорът от Национална сигурност стоеше втрещен, докато се взираше в увисналите ръце и полюшващата се глава на трупа.

Бум-бум вървеше отзад и носеше тежкото куфарче. Той погледна генерала с презрение и каза:

— Мръсна войска. Видяхте ли до какво доведе размотаването ви! Саботьори от Мейзабонго взривиха танка и пътя. Заради вас Роксентър плати с живота си!

Генералът се вгледа в тялото, а след това и в предното стъкло с точки от куршуми.

— Незабавно тръгваме след тях?

— Всички са мъртви — отвърна Бум-бум. — На парчета. Нали бяхте поели отговорност за сигурността на Роксентър?

Генералът сякаш се смали.

— Ще ме изправят пред военен съд!

Хелър поклати глава.

— Не искаме да слагаме край на кариерата ви. Няма да кажем нищо, ако и вие си мълчите.

— Бог да ви благослови, лейтенанте! — възкликна генералът. — Само ми кажете какво мога да направя за вас.

— Можете да накарате войниците си да доведат ония двамата, които задържахте в кабинета си. Още не сме свършили с тях.

Генералът излетя с нисък старт.

Хелър пренесе тялото в кабинета и го положи върху кушетката.

Бум-бум залюля тежкото куфарче и го метна върху бюрото. Хелър се приближи и долепи ухо до него, докато търсеше комбинацията на ключалката му. Не след дълго се чу щракване. Той вдигна капака.

На етикета на куфарчето пишеше, че е противокуршумно и водонепроницаемо, и това май беше вярно, защото документите вътре бяха съвсем сухи. Хелър ги прелисти, за да се увери, че всички са вътре.

На вратата се чу сух, дрезгав глас.

— Струва ми се, че ще имате нужда от мен. Аз съм адвокат, който си няма клиент.

Бери! Цялата му глава беше омотана в бинтове, а тъповатото му лице — много сериозно.

Хелър се взря в него.

— Значи не си мъртъв. Даже си бил в съзнание, когато той те уволни!

— Разбира се, че бях в съзнание. Но ти не си мислеше, че отново ще тръгна срещу теб, нали? Всеки, който може да остави живота си в ръцете на Дж. Уолтър Мадисън, не го лови куршум!

— Значи ти си този, който го е пуснал по петите ми! — каза Хелър.

— И нещо по-лошо — отвърна Бери. — Аз разпространих заповедта на Роксентър да бъдеш убит, когато се роди.

— Престъпник такъв! — каза Хелър.

— Добре, нека ти го кажа по друг начин, Младши. Аз съм адвокат от Уолстрийт. Клиентът е мъртъв. Да живее наследникът.

— Ти не държиш на думата си! — рече Хелър.

— Един адвокат от Уолстрийт държи на думата си само пред клиента си, Младши. Така е в професията на юристите. Но ти имаш нужда от мен. И от фирмата ми. Законите са много оплетено нещо. Мога например да се справя с Фаустино.

Хелър каза:

— Той в момента вероятно минава през деветия кръг на ада, освен ако не са го оставили жив.

— А — възкликна Бери, — тогава кой е *capo di tutti capi*?

— Хелър отвърна:

— Бейб Корлеоне.

— О, това сигурно ще обърне Ай Джи Барбън Фармацевтикъл с главата надолу. Мисис Корлеоне е смърт за наркотиците. Но ние можем да направим от фирмата нещо напълно законно. Да живее Бейб Корлеоне? Какво ще кажеш за тая клиентка, Младши?

— Че мога да те прасна по тъпата кратуна! — отвърна Хелър.

Бери опипа черепа си.

— Ти вече го направи.

Двамата внезапно избухнаха в смях. Бери с неговото „Хе, хе, хе“!

Точно в този момент влязоха Изи и Туоуи.

Изи не можа да повярва на очите си.

— Ей, какво означава това?

— Бери знае къде са погребани всичките скелети — отвърна Хелър. — Мисля, че току-що наехме фирмата „Суиндъл и Крауч“.

— Чакай, чакай! — извика Бери. — Към завещанието има допълнение.

Хелър го погледна подозрително.

Бери каза:

— Голяма част от начинанията на Роксентър са останали недовършени. Но с две от тях искам правото сам да приключа: едното е мис Агнес — известна на обществеността като д-р Морлей, психиатър. Другата е мис Пийс.

Хелър сви рамене.

— Мисля, че за това няма проблем.

— Даже, ако ги заведе да видят Къщата на змиите в зоологическата градина на Бронкс? — попита Бери.

Туоуи заговори:

— Зоологическите градини са много поучителни. На мен ми звучи приемливо.

Бери каза:

— Е, добре. Белите мишки са толкова скъпи напоследък! Така че с това можем да приключим. Фирмата ми и аз оставаме.

Бери се приближи до отвореното куфарче и измъкна цял топ документи под зоркото наблюдение на Хелър.

— Защо така покорно подписа документите? — попита той Хелър.

Изи се беше навел наблизко.

— Мистър Джет така или иначе притежава всички компании. Аз просто не слагах името му на нито един от тях заради теб.

Бери изхвърли двата документа за отказ от правата в кошчето за боклук.

— Ако си имал намерение брат ти да притежава всичко, е необходимо нещо съвсем друго. Но това само щеше да обърка формалностите по доказване валидността на завещанието. Забрави го. — Той взе документа за прехвърляне на 49 процента от нефтените запаси на името на Роксентър и го изхвърли в кошчето. — Това само ще увеличи таксата за наследство. Защо да се прехвърля, щом то се връща право пак при теб? — Той намери документа, който даваше на Роксентър 49 процента от 180-те милиарда, които се печелеха от правата върху продажбите. Изхвърли го в кошчето. Само допълнителна такса по наследяването, която е по-добре да предотвратим. А колкото до всички тия пари, които съсипват американската банкова система, ти сега притежаваш всички банки, както и всички пари, така че икономиката няма да пострада. А пък колкото до този патентен трансфер, и него го забрави. Просто продължавай да си ги притежаваш и ги дръж настрана от дело за доказване валидността на завещанието. Тръстовият фонд вече е твой, така че няма страшно. Най-важното нещо тук е завещанието. А то не е наред.

Всички се вторачиха в него.

Бери погледна към вратата.

— Завещанията рядко са подписани от нотариус. Трябват и свидетели, а при това липсват двама. Видях двамата войника ей там да влизат точно когато Роксентър довършваше подписа си. Така ли е, момчета?

Двама от мъжете, които бяха довели Изи и Туоуи, кимнаха. Пристъпиха напред. Бери им подаде един химикал.

— Така че ако вие, приятелчета, просто драснете подписчетата си на този документ, всичко ще е законно.

Двамата войника го подписаха.

— Е, сега всичко е напълно законно — каза Бери. — И с това приключихме.

— Не, не сме! — извика Хелър. — Ами по въпроса за войната?

— О, щом искаш да се занимаваш с подробности — отвърна Бери. Той даде знак на близкостоящия офицер да опразни стаята. Когато това стана, той отиде до червения телефон на бюрото и вдигна слушалката. Свързаха го с президента на Съединените щати.

— Господин президент? Тук е Бери от „Суиндъл и Крауч“... Не, няма да се наложи да тичате до Филадельфия за конференцията на

„Суилърбергер“ тази вечер. Ще наредя да я отложат... Ами, да, господин президент, наложи се малка промяна на плановете. Моля отменете спешната мобилизация... Да, а също така кажете на Конгреса, че не е необходимо да обявяват война. Вече получихме всичкия петрол на Мейзабонго, а рафинериите ще заработят отново до няколко дни, разбирам... Е, може би в Мейзабонго са разстроени, господин президент. Накарайте Конгреса да им гласува няколко милиарда като чуждестранна помощ... Ще го направите? Това е добре, господин президент... О, съжалявам, сър. Но не мога да предам поздравите ви на Делбърт Джон Роксентър старши... Ами да, сър. На него наистина му се случи нещо. Падна в плувния басейн и се удави... О, да, всичко е под контрол, господин президент. Двата му сина са тук, при мен, те са пълнолетни и Роксентър им е завещал всичко. Останалото е въпрос на процедура... Да, в момента следвам заповедите им, сър... Да, ще им предам поздравите ви... Не, няма да забравят за даренията за кампанията по вашето преизбиране... Ами, това е добре, господин президент... Благодаря, сър. Обаче, сър, ще имате ли нещо против вече да затворя? Трябва да телефонирам на Вътрешния отдел за държавните приходи, за да им кажа веднага да отменят таксите по наследяването... Сигурен съм, че така ще направите, сър. Дочуване.

Бери позвъни на Вътрешния отдел за държавните приходи, след което се обади във Филадельфия, за да отмени конференцията.

По друг телефон Хелър откри мис Симънс, каза ѝ колко великолепно се е справила и я помоли да свика разпръснатите по света борци против ядрената енергия, тъй като той имал твърдото обещание от нефтените компании, че ще сложат пречистващи инсталации на заводите.

— Значи победихме! — извика тя. — О, вечно ще ти бъда благодарна, Уистър. Каква радост само донесе на мен и на всички по света!

Изи пък, на трети телефон, звънеше по домовете на банкови директори и брокери, за да се увери, че и двете права на закупуване ще бъдат осъществени.

Бери натисна няколко звънеца, за да изкара домашния персонал от местата, където се бяха изпокрили още при пристигането на хората от Национална сигурност.

Влезе един изплашен иконом. Бери посочи тялото на кушетката и каза:

— Отнесете това тяло в местната морга. Там им кажете да издадат смъртен акт и да подготвят трупа. Погребението ще бъде само със семейството. И без това никой няма да жалее. — Той се обърна към Хелър. — Той нямаше нито един приятел в целия свят. Даже аз не му бях такъв. Всичко, което имаше, беше пари.

Хелър сведе поглед към трупа. Той се взираше ококорено в тавана. Делбърт Джон Роксентър старши, мъжът, който беше съсипал стотици милиони живота, който почти беше съсипал планетата, беше много, много мъртъв. Не, никой нямаше да жалее.

ГЛАВА ПЕТА

— Ако, освен това е наранил и Роксентър — каза Ломбар Хист, — ще разровя вселената, за да го намеря и убия!

Жезълът на кралския офицер, който той държеше в ръце и разглеждаше, не беше оръжие сам по себе си: това беше просто церемониална пръчка, като тези, които се дават на кралските офицери от семействата или приятелите им, когато някой отличен дипломат на Академията биваше издиган до този лелеян статут на почести, и слава. Жезълът беше извит така, сякаш е бил използван за особено силен удар. Бяха го открили в спалнята на императора през онази фатална нощ. Върху него беше гравирано на перфектен волтариански името Джетеро Хелър.

Ломбар седеше в чакалнята на императора. Цялата тази шарада му беше омразна. Палъс сити беше реставрирано и отново пригодно за живот и на повърхността всичко изглеждаше идеално. Но спалнята точно зад гърба му беше празна и Ломбар трябваше да се преструва и да кара другите да вярват, че Негово Превъзходителство е все още там вътре.

Проблемът му беше огромен: той не можеше да обяви, както беше планирал, че монархът е умрял, без да остави някой, който да заеме трона. Това щеше да отвори дверите пред Ломбар Хист за изкачването му към короната, един прост дворцов трик. Подобно нещо не се беше случвало в пределите на Волтар преди — човек без благородническа титла да се изкачи до короната — но пък се беше случвало достатъчно често на Земята, а тя беше модел за Ломбар.

Той не можеше да обяви това по две прости причини. Първата беше, че не разполага с тялото, а втората, че не разполага със символите на кабинета: короната, държавните вериги или кралския печат.

Той се бореше с този проблем вече цяла седмица, амбициите му бяха срещнали непреодолима преграда. Беше мислил да изфалшифицира едно тяло, което да покаже пред обществеността: не можеше, защото по волтарианските закони един монарх не беше

мъртъв, докато сто лекари и сто лорда не го прегледат подробно и не докажат, че смъртта не може да бъде поставяна под въпрос. А шансът да накара двеста човека да мълчат или да ги подкупи, така че никой от тях да не може да го изнудва през останалата част от живота му, беше твърде минимален, според човек с такова предразположение към параноя, какъвто беше Хист. Беше помислил и да изфалшифицира кралските символи, но не можеше да бъде сигурен дори за сплавите, от които беше направена самата корона. Свещеният предмет беше твърде древен, за да е описан в някой от запазените архиви. Той даже не разполагаше с нейна рисунка. Веригите съдържаха скъпоценни камъни, които бяха добре познати, и беше невъзможно да се сдобие с каквито и да било техни заместители, без да събуди подозрението на всеки бижутер наоколо. Печатът беше образуван от десетфунтов диамант, от възможно най-рядко срещания вид, който беше изгравирал с помощта на техника, която отдавна не се прилагаше. Мисълта, че може публично да удари печат върху нещо и след това да чуе някой да казва: „Това не е печатът на държавата.“ Смразяваше кръвта му, защото при доказано фалшифициране всяко събрание на благородници имаше право да го убие без съд и присъда.

Единственото решение на проблема беше да открие Хелър, а чрез него и императора. Но и за това имаше трудности. Беше издал генерална писмена заповед, когато всичко се случи преди осем дни. Даже вътрешната полиция се беше усъмнила в документа. „Сините бутилки“ го бяха поставили върху въздушните линии, но веднага бяха казали: „Генерална писмена заповед за кралски офицер? Изглежда странно. Какво е направил?“. Ломбар не можа да предложи никакво доказателство, че Хелър е този, който го е застрелял, нито че Хелър въобще е в Конфедерацията. От Армията бяха казали: „Той е кралски офицер от Флота: ние нямаме никакво отношение към въпроса; обърнете се към Флота“. Служителите във Флота, според шпионите на Ломбар там, просто си шушукаха помежду си, че това само още веднъж доказва, че „пияниците са си пияници“ и че шефът на Апарата трябва съвсем да се е побъркал, за да издава подобна заповед.

Освен това генерална писмена заповед за кралски офицер се издаваше само е печат от Негово Превъзходителство и дори някой да кажеше, че тя важи за въздушните линии, преди да може да се направи какъвто и да било арест, Флота трябваше да види факсимиле от

оригиналната заповед, съответно подпечатана от императора, а такава нямаше. Не, бяха казали от Флота, никой кораб не е пристигал през атмосферната отбранителна мрежа и нито един не се беше приземявал, на която и да е флотска база. Ломбар знаеше, че във Флота прикриваха нещо: и без това всички там бяха против него.

Така че вече осем дни — до един следвани от безсънни нощи — Ломбар Хист се беше гърчил в тази ужасна ситуация. А сега беше дошъл и този още по-силен Удар.

Два дни преди отвличането на императора товароносачът „Бликсо“ беше пристигнал, разтоварил багажа от Блито-3 и отпътувал, за да се върне отново до Земната база. Точно този товар Ломбар Хист описваше подробно на Волтар, когато корабът беше нападнал.

Разстроен и съсипан от удара, той не беше успял да довърши проверката на товара нея нощ. Товарът на „Бликсо“ беше пристигнал на Спитеос в добро състояние. Но тъкмо преди три часа Ломбар беше получил лош сюрприз. Кутиите с етикет „Амфетамини, Ай Джи Барбън Фармацевтикъл“ бяха в списъците, **НО НЕ БЯХА В ТОВАРА!**

В действителност подобни неща се бяха случвали и преди, особено откакто капитан Болц вкарваше контрабандно свои собствени товари — нещо, пред което Ломбар си затваряше очите, защото това означаваше само още по-голяма деградация на ненавистната измет чрез отровно фалшиво уиски. Подобни грешки бяха причината, поради която Ломбар Хист винаги проверяваше товарите лично. Но точно в този момент, особено в комбинация с другите, нещастия, Хист предпочете да приеме, че това означава, че са по петите му от някое друго подразделение.

Амфетамините му бяха на свършване. Хероин и опиум имаше с тонове. Но цялата му програма изискваше скорост. Под ръка имаше амфетамини само за един или два месеца: не можеше даже да изпрати товароносач за специална доставка, защото пътуването в двете посоки щеше да трае минимум три месеца.

Иначе нещата бяха потръгнали толкова добре: беше направил всички лордове от какъвто и да било ранг пристрастени. На Негово Превъзходителство му оставаха само няколко седмици живот. Всичко, което оставаше на Ломбар да направи, беше да разпространява все повече наркотиците с помощта на лекарите сред все повече отдели на

правителството, след което можеше да подчини ангелите и да стане Ломбар Велики, император на целия Волтар.

Беше планирал всичко толкова добре! Беше си мечтал как последния ден ще се справи с Клинг Надменни. Щеше да остави симптомите от отказването да станат особено остри и след това, в замяна за една доза щеше да накара Негово Превъзходителство да подпише и подпечата прокламация, с която да направи Ломбар Хист свой наследник. Много пъти преди това беше прилагал на Клинг този трик и беше издействал множество заповеди като например да се съкрати охраната на Двореца и да се прехвърли към Апарата. Така че това щеше да проработи. Щеше, да има обаче една съществена разлика при тази последна доза: вместо хероин, Негово Превъзходителство щеше да вкара във вените си спринцовка с въздух. Монархът щеше да умре, а диагнозата щеше да бъде „от старост“. Ломбар щеше да покаже тялото и с това всичко щеше да приключи.

Но тоя Джетеро Хелър се беше появил и сега всичко беше тръгнало съвсем наопаки.

Той беше объркал плановете на Ломбар за императора. А при тази открита липса на амфетамини следваше логично, че Хелър е взел на мушката си и Роксентър.

Бибипка му на тоя Грис! Плановете на Ломбар бяха така добре изпипани. Съвременните изследвания на планетата Блито-3 бяха показали, че Делбърт Джон Роксентър е фанатик по въпроса за липсата си на наследници: той даже беше създал фондация, която му обещаваше безсмъртие и той не виждаше никаква причина да оставя каквото и да било на някакъв син. Чрез един от агентите си — психиатърка на име Агнес Морлей — немското разузнаване беше открило, че на времето е имало някакъв син. Най-сигурният начин, по който Джетеро Хелър можеше да бъде заловен и убит от Роксентър, беше да му се даде името на този син.

Планът беше заработил безпогрешно! И въпреки това Грис го беше объркал!

Ломбар изви жезъла като си представи, че това е вратът на Хелър. Беше ли се намесил Хелър по някакъв начин при доставката на амфетамините? Дали не се е добрал до Роксентър и не му е направил нещо?

Изглежда нямаше никаква вероятност да се получи каквато и да било информация от Солтан Грис. Той беше в кралския затвор. Ломбар не можеше да се добере до него без кралска заповед за пускането му, за да бъде разпитан от външен човек, да не говорим пък за освобождаване, Ломбар не можеше да получи такава кралска заповед, защото нямаше кралски печат. Ако организираше нападение на затвора и отвличане на Грис, Върховният съдия щеше да побеснее и да каже: „Защо правиш това? Защо просто не издейства кралска заповед в качеството си на говорител на императора“?

Ломбар се беше опитал да измисли нещо правдоподобно пред лорд Търн, Върховния съдия. Хист му беше казал, че Грис е офицер от Апарата и че трябва да бъде в затвор на Апарата, но лорд Търн беше поклатил побелялата си глава и беше казал: „Не. Той е затворник на кралски офицер и ще е необходима заповед от Негово Превъзходителство или от кралския офицер, за да бъде освободен. Препоръчвам ти да отнесеш молбата си до Джетеро Хелър.“

Ломбар беше отвърнал: „Но за Джетеро Хелър е издадена генерална писмена заповед“, а лорд Търн беше отговорил: „Това може да е така, може и да не е така, защото ние не сме видели кралска заповед, подписана и подпечатана от Негово Превъзходителство, а ние не водим делата на Върховния съд според онова, което чуем по «Вътрешен обзор». А то и без това не би имало значение: генералните писмени заповеди не са категорични по въпросите, отнасящи се до кралските офицери, а една кралска заповед за Джетеро Хелър или пък за арестуването му не би отменила факта, че Грис е негов затворник. Само кралски заповеди биха разрешили този проблем.“ Лорд Търн беше завършил обмена на информация, гледайки подозрително към Ломбар, неспособен да разбере защо той не може да следва нормалната процедура. Това само по себе си беше достатъчно да извади Ломбар Хист от залата за аудиенции на Кралския съд и затвора — никой не биваше да заподозре, че в Палас сити няма монарх.

Ломбар Хист би направил много, за да види на момента Солтан Грис под електрическите ножове за измъчване.

НЕЩО се беше случило на Земята — в това нямаше съмнение. Това НЕЩО вероятно включваше Роксентър. Макар че Хист беше изпратил един Батальон на смъртта до Земната база, той нямаше да

получи никакви сведения от тях цели три месеца, времето за отиване и връщане.

От Земята можеха да пристигнат други товароносачи с амфетамини, но Ломбар не беше оптимистично настроен.

КАКВО се беше случило?

„Бликсо“ беше тръгнал обратно. Капитанът или екипажът му не можеха да бъдат разпитвани. Въпреки това той ТРЯБВАШЕ да получи информация: без такава не можеше да действа.

Изведнъж му хрумна, че някой от екипажа на Земната база може да е бил изпратен у дома под арест, някой, който можеше да бъде разпитан.

Ломбар вече имаше отделен офис от Апарата в един от кръглите палати на Имперското градче. Той хвърли жезъла на Джетеро Хелър и задейства един екран.

Появи се лицето на неговия главен чиновник — попита Ломбар. — Някой член от екипажа? Някакъв персонал от базата?

Главният чиновник задейства своите екрани.

— Списъкът на пасажерите показва, че се е върнал един куриер. Онзи катамит Туолах. Той е тук, в Палас сити, отново с любовника си — лорд Индау.

— О, той ли? — рече Ломбар с отвращение. — Той едва ли знае нещо повече от онова, което му казахме да предаде на Грис. Не ми помагаш.

— Доктор Кроуб се върна с един по-предишен товароносач. Спомням си, че се забъркал с някакви технически и научни кръгове в Ню Йорк, някакви науки, които на Блито-3 наричат психиатрия и психология. Не успяха да разберат дали е чист или временно е прекратил — беше на някакъв наркотик, наречен „ЛСД“. Просто го изпратиха на Спитеос и сега е там. Ако търсиш информация, Кроуб може да има такава.

— О, Кроуб! Да върви по дяволите тоя идиот. Трябва ми някой, който се е върнал по-скоро. Търсех някой, който е бил на „Бликсо“, глупак такъв. Той пристигна последен. Така че, благодаря, че ми изгуби времето.

— Чакай — каза главният чиновник, преди Хист да успее да го изключи. — Имаше още двама пътника на „Бликсо“. Но те бяха хора от

Земята. Единият беше някаква недорасла жена на име Тийни Хопър. Тя е тук, в Палас сити.

— Младо момиче? — възкликна презрително Ломбар. — Тя няма да знае нищо. Кой беше другият?

— Един Земен мъж на около трийсет или трийсет и две. Казва се Дж. Уолтър Мадисън. Пристигна чист и в съзнание.

— Това е странно — каза Ломбар.

— И аз така си помислих — вметна главният чиновник. — А, ето го пълният файл. Очевидно е бил придружен от бележка, на която е пишело, че той е безценен.

И когато пристигна преди около осем дни, хората от персонала го пуснаха по рутинните канали и го хипнообучиха да говори волтариански. Но междувременно получили превода на документите, които носел със себе си. Все още обаче не знаят защо е толкова безценен. Единствената информация, която намерили в книгата му, казвала, че е специалист по връзки с обществеността.

— Какъв бил? — попита Ломбар. Това някаква Земена раса ли е? Като негрите?

— Не. Той е бял с кестенява коса. А, ето я останалата част. На картичките в портфейла му пишело, че бил нает от „Ф.Ф.Б.У“ и бил държан, за да работи за Роксентър.

— Част от организацията на Роксентър! — извика Ломбар. — Бързо! Доведи ми този Земен мъж ВЕДНАГА!

СЕГА нещата можеха да се задвижат!

ГЛАВА ШЕСТА

Дж. Уолтър Мадисън се чувстваше доста замаян и някак странно. Намираще се на някаква странна планета в стая от неръждаема стомана. Още докато беше в изолационната килия в базата и осъзна, че е един безпомощен затворник, се почувства достатъчно зле. Но веднага след това нещата бяха станали много по-лоши.

Всяка предварителна представа, която беше имал за пътуване в космоса и извънземни, беше разбита. Бяха го качили на борда на летяща чиния, която не приличаше на чиния, а по-скоро на стар Земен товароносач, чийто корпус се въртеше непрестанно около него. Екипажът приличаше на Земените хора с тънката разлика, че този екипаж беше по-опърпан от всеки друг, който той беше виждал или за който му бяха разказвали. Говореха на език, който беше съставен от напълно чужди, за която и да е Земена азбука гласни и съгласни, но жестовете, мимиките и кимванията бяха напълно понятни.

Когато акостираха яхтата на един скалист бряг заедно с Грис, той беше започнал да забелязва малки чудатости, но се беше забавлявал с тях като с нещо забавно, което да ангажира мислите му. Жестоката истина, че е в ръцете на — какво беше името, което те непрестанно повтаряха? Волтарианци? — го поразя като бомба, когато го вкараха в една каюта, показана му как да се завърже в едно застопорено легло и само след няколко минути той беше погледнал през люка, за да види как Земята се отдалечава с такава скорост под него, че приличаше на топка за бiliarд.

Всичко беше толкова шокиращо, че той дори нямаше време да се изплаши.

След, това беше влязла Тийни Хопър и беше казала:

— Каква е тая бибирана бъркотия! О-о, чакай само да ми падне в ръцете оня бибиран Инксуич!

— ТИЙНИ! — беше извикал той. — Намираме се в космическото пространство!

— А ти къде по дяволите си мислеше, че се намираме? В някой лунапарк на Кони Айленд?

— Нищо не разбирам! — беше казал той.

— О, я се стегни, Мади. Не бъди толкова бибиписки тъп. Онзи бибипан Инксуич беше извънземен на име Солтан Грис. През цялото време си знаех, че има нещо измамно у него. Бибипът и бибиписците му бяха твърде големи за човешко същество, а аз съм експерт в тия работи. Дрогирали са ни и са ни отвлекли! — Тя беше побесняла и си тръгна.

Всичко това го беше направило доста тъжен. Той седна на един застопорен стол и тъпя ли тъпя. Мислеше за майка си и се отчая, че никога вече няма да може да спи с нея. Тя беше толкова мила.

Някакъв тип, чието име той беше успял да оприличи на „Капитан Болц“, беше дошъл да го види един ден след това. Като разбра, че Мадисън не говори турски, Болц взе един туристически разговорник и като превеждаше от турски на английски му каза, че е по-добре да се научи да яде храната, защото друга нямало, попита го дали играе блекджек и дали иска да купи една бутилка истинско уиски менте. Мадисън беше твърде депресиран, за да реагира кой знае колко, така че Болц постоя известно време, чешейки се по косматите си гърди с вперен в него поглед, след което си тръгна.

След това не видя капитана цели три дни на тъга. И тогава капитанът дойде при него с въпрос. Доста трудно се разговаряше с помощта на туристическия разговорник. Но Мадисън разбра, че Болц иска да знае дали той има някакво влияние над Тийни Хопър.

Мадисън така беше зяпнал, че Болц накрая го заведе по някакъв коридор и отвори една врата, като направи навътре изразителен жест с ръка.

На леглото лежеше по корем красиво на външен вид момче. Беше гримирано. На устните му имаше блажена усмивка. Един член от екипажа тъкмо обличаше дрехите си. Той хвърли зъл поглед на капитан Болц и като закопчаваше токата на колана си излезе с надменен вид.

Момчето облиза устните си и се усмихна с празна усмивка. То просто си лежеше там и напълно ги пренебрегваше.

Тийни се беше вмъкнала ненадейно от съседната каюта. Тя броеше куп от нещо като златна хартия. Пари ли бяха това?

Беше го видяла.

— Здравсти, Мади. Как върви? — Без да дочака отговор, тя беше влязла, напъхала един джоинт в устата на красивото момче и го беше запалила.

— Тийни! — беше извикал Мадисън. — Какво правиш?

— Теб на какво ти прилича? Опитвам се да направя малко пари, с които да живеем, когато се приземим. Зелените гущерчета няма да вървят на Волтар. Да не искаш да умрем от глад?

— Но какво правиш с това момче?

— О, с него ли? Това е Туолах, по прякор Туу-Туу. Той е най-големият нимфокатамит, който някога си виждал? А пък когато е на марихуана, може да го прави цял ден и цяла нощ! Като дунапренена гъба е? А е и сладък. Искаш ли едно парченце?

Мадисън се беше отдръпнал ужасен.

— Искаш да кажеш, че продаваш момчето на този екипаж?

— Разбира се. Пет волтариански кредита на тек. Вече съм спечелила 150. Единствената ми грижа е, че на екипажа ще му свършат парите. Казват, че това пътуване трае шест седмици. Имат обаче малко бижута и т.н. Освен това могат да откраднат фитинги от кораба.

— Слушай, Тийни, на този капитан направо му е накипяло. Дойде да ме вземе, за да видя дали мога да се справя с теб.

Тийни беше погледнала капитана със странна усмивка.

— О, той не може да направи нищо по въпроса. Страхува се, че екипажът ще вдигне бунт, ако той се намеси в тоя бизнес. Уверих се, че мисли така като хвърлих нож към него в тъмното. Заради това сега се опитва да те накара да свършиш мръсната работа и да ме спреш. Той е бибипец, Мади. Ти обаче хич недей повече да мислиш за това.

В този момент беше влязъл друг член на екипажа и след един презрителен поглед към Болц, сякаш да го предизвика, подаде на Тийни пет кредита. След това започна да съблича работните си дрехи.

Мадисън беше отворил уста да протестира, но Тийни го беше срязала.

— Или плати, за да гледаш, или се омитай. — И тя беше затръшвала вратата под носа им.

Болц се беше отказал от неговата помощ и Мадисън изкара още една мрачна седмица. След това обаче го беше обхванало любопитство и той беше започнал да скита из кораба.

Мислеше си, че върви към мостика, когато мина покрай една отворена врата.

Вътре беше видял Тийни. Беше кабинетът на капитан Болц! Тийни беше килнала шапката на капитан Болц на главата си, конската ѝ опашка беше преметната през рамото, а ръцете ѝ бяха заети с някаква счетоводна книга.

— Здравсти, Мади. Решил си да излезеш от дупката си?

— Какво правиш в кабинета на капитан Болц? Той ще те убие!

— О, не, няма. Старият Болци се разстрои от цялото бибипане наоколо. Той не си пада по момчета, но всичките приказки между екипажа му така го надървиха, че панталонът му щеше да гръмне. Аз обаче оправих нещата.

— Искаш да кажеш, че позволяваш на капитан Болц да прави... да спи с теб?

— По дяволите, не, Мади. Имам малко повече мозък. Само му слизам под кръста веднъж на ден, за да го облекчавам. Вземам му десетачка и очаквам с нетърпение да видя колко пари има. И я виж тук, направо е червив.

— Да не би да имаш намерение да го ограбиш? Ще ни убие!

— Не, не. Никакво ограбване, Мади. Колко жестоко! Мога да издържа на всякакво натоварване, а и бих могла да ти покажа, ако решиш да ми позволиш. Даже би могъл...

— Не, не! — беше изкрещял Мадисън с отвращение, ужасен при мисълта да го направи с момиче.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Опитваш се да ме накараш да изневеря на майка си! Няма да ми мине тая, Тийни. И недей да правиш нищо ужасно на капитан Болц. Изцяло зависим от неговата милост!

Тя се беше разсмяла много екстравагантно.

— Колци? Виж тия мангизи, Мади. Виждаш ли? Това тук са числа. Проблемът е, че си дадох твърде ниска цена, а след като му го направя веднъж, Колци не може да бибипа цял ден, даже и с помощта на онова, което научих от Хонконгската курва.

Тя се беше замечтала, твърде големите ѝ очи вперени в тръбите на тавана, и галеше твърде големите си устни с една химикалка. Тогава изведнъж беше избухнала в смях.

— Сетих се! Просто ще започна да сипвам хашиш в главотръса му. Божичко, ще го накарам да бибипа по три пъти на ден!

Мадисън се беше прибрал в каютата си, а представата, че е на неконтролируем космически кораб се превръщаше в кошмари, когато затвореше очи.

Той беше изкарал останалата част от пътуването в постоянно страдание, като се опитваше на всяка цена да запази здрав разума си.

Беше се приземил на място с толкова странна архитектура, че не можеше да го възприеме.

Бяха му говорили мъже в странни униформи.

В някаква стая, която изглежда беше от неръждаема стомана, му бяха тръснали върху главата някакъв шлем, след което за шест последователни дни той си беше мислил, че е прихванал някаква ужасна болест, от която е изпаднал в кома.

Едва тази сутрин той се беше събудил напълно. Беше открил, че багажът му е в стаята при него. Беше видял нещо, което би могло да бъде душ, но не можа да се сети как да го пусне. След това беше застанал пред нещо, което приличаше на дуло, беше се вторачил в него и изведнъж то го обля! Много разколебаващо!

Сега се почука на вратата, а той беше вир-вода.

Тръгна към вратата с намерението да я отвори, но тя се отвори сама.

Отвън стоеше някакъв мъж в черна униформа.

— По-добре се размърдай — каза мъжът. — Шефът току-що ме изпрати да те повикам.

— Шефът?

— Ломбар Хист! Недей да стоиш и да зяпаш. Ако това е багажът ти, си извади някакви дрехи и се облечи. И е добре да изглеждаш малко по-прилично. Хич не се бави. В съобщението пишеше, че е спешно. Така че му дай малко пара.

— Къде съм? — попита Мадисън.

— Където си застанал, идиот такъв.

— Не, не. Искам да кажа: къде е това място?

— Ами, шефът е в Палас сити, където си е винаги напоследък, а твоят еърбус те чака. Така че побързай.

— Не, искам да кажа: къде е мястото, на което се намирам?

— Намираш се в Центъра за обучение към Отдела за приемане на извънволтариански членове в персонала, Координиран информационен апарат.

— Да, но в кое слънце, звезда или каквото и да било?

— О, цвъртящи комети, знаех си, че трябва да доведе със себе си ескорт от отдела за приемане на нови членове. Искаш да кажеш, че не знаеш къде се намираш?

— Схвана ми тънката мисъл — отвърна Мадисън.

— Това е планетата Волтар, столица на Конфедерация Волтар. Намираш се на тринайсет мили южно от Правителственото градче в рамките на Апарата. Аз съм капитан Слaш от 43-ти Баталъон на смъртта от Апарата.

— Какво става?

— Мътните да те вземат, откъде да знам? Вземи. — И той извади нещо и го подаде на Мадисън. — Но не си губи времето с него. Казах ти, че шефът чака! По дяволите, човече, ОБЛИЧАЙ СЕ!

Мадисън се върна при багажа си, а главата му се въртеше.

Тогавa изведнъж го озари. **ТОЙ БЕШЕ ГОВОРИЛ НА ВОЛТАРИАНСКИ!**

Не можеше да разбере как се беше случило това.

Той понечи да сложи настрана онова, което мъжът му беше подал. Погледът му се спря на него.

ВЕСТНИК!

Той прочете нещо за нападението на някаква планина на Калабар, където Апаратът беше изгубил хиляда отряда под тежкия обстрел на бунтовническите сили на принц Мортиай.

ВЕСТНИЦИ! ТУК ИМАХА ВЕСТНИЦИ!

Изведнъж се почувства малко повече като у дома си.

След това се изненада, че чете всичко с лекота!

Дали не беше забравил английския? Той каза:

— Бързата кафява лисица прескача мързеливото куче.

Не, все още говореше английски.

Погледна отново вестника. Имаше си заглавия и статии като всеки истински вестник. Беше съвсем скучен, защото нямаше нищо интересно за един специалист по връзки с обществеността, но си беше истински вестник и се казваше „Дейли Спийкър“.

О, това беше страхотно. В крайна сметка това не беше един съвсем чужд свят.

Мадисън отвори листата на по-вътрешна страница. Имаше няколко снимки — триизмерни и цветни. Той отвори на друга страница.

Малка снимка. Дали не му беше позната?

ДА!

ДЖЕРЪМ ТЕРЪНС УИСТЪР!

Не, това трябва да е само случайно съвпадение. Какво ще прави негова снимка във волтариански вестник? Мадисън знаеше, че даже той не беше достатъчно добър, за да достигне такъв тираж, и то навън!

Прочете заглавието и самата история. Там пишеше:

МЕСТОНАХОЖДЕНИЕТО НА ХЕЛЪР НЕИЗВЕСТНО

Като коментира вчера по „Вътрешен обзор“ генералната писмена заповед за арест, говорител на Флота каза: Флотът няма сведения за каквато и да било писмена заповед за Джетеро Хелър. За прославения военен инженер получихме за последен път сведения, че е на някаква мисия и Флотът не знае местонахождението му. Много е вероятно генералната заповед, за която се носят слухове, да е просто някаква чиновническа грешка от страна на Апарата, който — може да се отбележи — никога не пропуска възможност да злепостави Флота. Като военен инженер, кралски офицер Хелър е упълномощен да действа по свое собствено усмотрение и да се отчита, когато той счете задачата си за изпълнена. Флотът няма никакви притеснения относно Джетеро Хелър.

Мадисън се вторачи в снимката. Не можеше да има никаква грешка! Фотографията беше твърде правдоподобна!

Почти, нито един мъж — както и никой от тези, които беше видял сред волтарианците — не можеше да бъде толкова красив!

Никой от хората, които беше познавал не беше имал такова безгрижно изражение.

ТОВА БЕШЕ УИСТЪР!

Капитан Слэш се беше уморил да чака.

— По дяволите, Мадисън, **ОБЛИЧАЙ СЕ!** Шефът полудява, когато не получи онова, от което се нуждае спешно. А той има нужда от теб! **ВЕДНАГА!**

Като се разтърча, за да се облече, Мадисън се чувстваше замаян. Може би не се беше провалил с Уистър. Генерална писмена заповед? Разбира се, това не беше достатъчно добро. Даже го отричаха. И тогава го полазиха тръпки. Може би Бог му даваше още една възможност! Трябваше да побърза, за да се види с този могъщ и френетичен шеф!

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

Облечен в спретнат сив фланелен костюм, Дж. Уолтър Мадисън излезе от бараките за обучение, следвайки по петите капитан Слаш от 43-ти батальон на смъртта.

Минаха през някакъв замърсен двор, из който се носеха стари вестници и прах. Беше нещо като затвор, но имаше дълги редици от стаи за обучение: понеже не знаеше, че е бил обучен на езика с помощта на шлем през последната седмица, Мадисън се изненада, когато откри, че чете всички надписи, дори „Отпишете се тук“.

Капитан Слаш го накара да се подпише в една книга, а след това и на една разписка. Някакъв чиновник му подаде портфейла: парите ги нямаше. Когато се опита да попита какво се е случило с тях, му дадоха лична пластинка, на която пишеше „Дж. Уолтър Мадисън. Специалист по връзки с обществеността. Координиран информационен апарат.“ При натискане на гърба ѝ, се появяваше снимката му. При повторно натискане, се появяваха отпечатъците от пръстите му. Вероятно ти бяха взели докато е бил в кома. Той натисна гърба на пластинката трети път и се появи надпис „Разплащателен статут — Без заплата.“ О, Боже, помисли си Мадисън, стартът ми със сигурност не е добър! Как за бога можеше да поправи това? Той не беше на Земята! Катастрофа! Какво щеше да яде?

Нещата започнаха бързо да се влошават. Капитан Слаш го отведе до нещо тантуресто, което се намиреше в плосък кръг. Имаше си предно и задно стъкла, но не се виждаха никакви колела. Можеше обаче да бъде единствено кола, защото имаше предна и задна седалки.

Слаш отвори задната врата, макар че не се виждаше никаква дръжка.

— Това е шофьорът ти — Флик.

Шофьорът Флик имаше лице като сплескан овал. Не беше излязъл от колата. Не изглеждаше доволен. Беше в униформа с цвят на горчица и може и да беше шофьор, но повече приличаше на бандит, при това на бандит с много пърхот.

— Флик, — каза капитанът — откарай тоя приятел до кралския дворец и се увери, че е стигнал при Ломбар Хист. Спешно е. — И той даде на шофьора копие от някаква заповед.

— Почакай — каза Мадисън разтревожено на капитан Слаш. — Ти няма ли да ме придружиш?

— Защо? — попита офицерът от Апарата. — Определили са те като „безопасен“.

— Ами, добре — отвърна Мадисън, — но аз явно няма да се връщам тук. Ще ми трябва багажът, особено портативната пишеща машина, за да си върша работата.

— О, за това ли е тази смешна машина? — попита Слаш. — Зачудих се, когато обискирах принадлежностите ти за оръжия преди два дни. Доста е тромава. Мисля, че сега ще разбереш, че можеш да използваш и химикал, и вокоскрайбер. Но недей да се тревожиш. Флик сложи всичко в еърбуса отзад, докато ти се разписваше. Тъй че, довиждане, късмет и никога недей да попадаш в списъка ми, докато си вършиш работата. — Той се засмя. После се обърна към шофьора и каза: — Потеглай, Флик. Шефът ще си оскубе брадата, ако не види това приятелче веднага.

Мадисън незабавно получи и втория си шок. Той очакваше колата да подкара по земята. Вместо това, тя подскочи във въздуха като, бърз асансьор. Мадисън се изплаши до смърт. Това нещо просто не би могло да лети — то нямаше крила!

Докато сърцето му отиде в петите, вече се бяха издигнали на необходимата височина и се присъединиха към трафика на височина, която беше поне десет хиляди фута. Вдясно от Мадисън се простираше странен град, целият в спирали и с големината на три Ню Йорка.

— Кой е този град? — попита той шофьора.

— Името му е Ардаукус — отвърна Флик, — но всички го наричат Слам сити. Правителственото градче е там отпред на север.

Завиха на югозапад и полетяха над планинска верига висока колкото Скалистата планина, а пред тях имаше само една обширна пустиня. Дяволи от прах, високи една миля, танцуваха наоколо, пурпурни и златисто кафяви на слънцето и странни като хорова редица от полудели гиганти. Мадисън се надяваше, че това не са живи същества от някаква чужда раса, които вечерят със самолети без крила.

Това отприщи притесненията му за могъщото същество, с което трябваше да се види. Осмели се да зададе един въпрос.

— Кой е този шеф, с когото трябва да се видя?

Флик погледна назад към него, а след това и към картоната, който му бяха дали. — Ти явно си Земен човек, каквото и да означава това. Освен това сме във въздуха, така че не можем да бъдем подслушани. Името на шефа е Ломбар Хист. Днес той ръководи Конфедерацията е всичките ѝ 110 планети. Между нас казано той е един егоистичен бибипец. Побъркан е като жироскоп с щръбка на края. Добре е да внимаваш какво правиш, ако ще се виждаш с него. Има навик да отхапва бебешки ръчички и крачета само за кеф.

— Благодаря — каза Мадисън. Но си помисли, че звучи точно като Роксентър: лош имидж с много помощници и всичко останало.

Движеха се със застрашителна скорост. Под тях се разгръщаха двеста мили от най-ужасната пустиня, която беше виждал някога. Ако се разбиеха тук, щеше да бъде фатално. А този шофьор изглеждаше по-ангажиран с това да запали някаква странна цигара със запалка, която излъчваше лазерен лъч вместо пламък. Имаше въздушни дупки и той все не успяваше.

— Ти вече мой шофьор ли ще бъдеш? — попита Мадисън.

— Освен ако шефът не те изхвърли ей там — отвърна Флик, като посочи надясно.

На хоризонта се извисяваше черна крепост, пред която имаше лагер, вероятно пълен с хиляди хора.

— Това е Спитеос. Лагерът се нарича „Издръжливост“ на картите, но истинското му име е „Убиец“. Ако Апаратът нещо не те хареса, те изпращат там и те хвърлят в онази бездна. Дълбока е една миля. Ти вече си в Апарата. Между другото, какво престъпление си извършил?

— Не съм извършвал никакви престъпления! — отвърна Мадисън.

— О, космически газове! — възкликна Флик. Ако ще трябва да те карам, е по-добре да си разкрием картите. Аз бях един от най-добрите крадци на Калабар, докато не ме хванаха, осъдиха ме и тогава ме грабна Апаратът. И съм си тук оттогава. Трябва да си извършил нещо.

Мадисън завъртя мисълта си на бързи обороти. Не искаше да има лош имидж пред шофьора си.

— Не успях да довърша една работа — каза той. И веднага си даде сметка, че тази странна планета го е раздрънкала: беше казал истината на някого. Трябваше да внимава!

Шофьорът се разсмя.

— Ако не им прережеш гърлата, когато ти се удаде възможност, ще те хванат рано или късно. Мисля, че двамата ще се разбираме отлично.

Небеса, този го беше взел за убиец! Мадисън набързо смени темата на разговора.

— Каква е онази планина вдясно от нас? Даже върховете ѝ не мога да видя.

— Онова е планината Блайк. 50 хиляди фута. Не можем да прелетим над нея. Не и с тая съборетина. Посоката ни е точно натам долу.

Шофьорът посочи нещо.

НИЩО!

Не, имаше нещо като зеленикава мъгла.

Движеха се толкова бързо към нея, че Мадисън беше сигурен, че ще се разбият някъде! О, да дойде толкова далеч и даже да няма некролог:

Мадисън мъртъв...

И тогава изведнъж му се доповръща. Усещането беше странно. Значи такава е усещането, когато умираш. Може би шокът от разбиването е бил толкова силен, че той веднага се е понесъл към небето.

Не, минаваше през някаква порта!

От всички страни проблясваха кръгли сгради, потопени в зеленикава светлина. Какви странни постройки! Имаха кръгли стълбища и бяха целите покрити със скъпоценни камъни. Огромни, разширени основи с огромни статуи като живи, боядисани в естествени цветове. Гигантите бяха заобиколени от кръгли басейни и цветни лехи. Някакъв блестящ надпис сочеше към затревен кръг. Там пишеше „Кралски покои“.

ИЗВЕДНЪЖ МАДИСЪН ВИДЯ ТИЙНИ!

Беше облечена в рокля от чувал, изцапана с кал от главата до петите. Конската ѝ опашка беше разпусната.

О, знаеше си, че тя ще стане градинарка. Ето че беше робиня. До нея имаше двама кокалести старци, които също се трепеха. Наблизо стоеше пазач от Апарата с нещо, което трябва да беше пушка.

Тя държеше инструмент в ръка. Колата на Мадисън се плъзгаше на около пет фута от земята и мина близо до нея. Тя просто си стоеше, като сложи калната си длан на очевидно изморения си гръб. ТЯ ГО ВИДЯ!

И тогава той ѝ се вбеси. Трябва да е направила нещо наистина ужасно, за да я назначат на тежка физическа работа. Странстващият рицар в него се пробуди.

— Нищо, Тийни — прошепна си той, — ще те спася, ако мога.

Спряха пред голяма сграда, обсипана със скъпоценни камъни и с две извити стълбища-близнаци, по които можеше да марширува цял батальон.

Двама здрави на вид офицери в черни униформи изтичаха към колата.

— Доведох Дж. Уолтър Мадисън — каза Флик.

— Къде се бавите досега в името на седемте Дявола? — попита единият. — Старият бибипец си гризе ноктите на краката от гняв, докато ви чака! Качвайте се да му се не види по тия стълби! Охрана, охрана! Избутай го тоя при шефа, с тройна крачка!

Някакви здрави ръце хванаха Мадисън от двете страни и го метнаха със смъртоносна скорост нагоре по стълбите, а после и в някакъв коридор.

Фаталният момент беше дошъл. Дж, Уолтър Мадисън щеше да се срещне всеки момент с Ломбар Хист.

Спрял съм се подробно на този момент, защото той щеше да означава много за историята на Волтар и за Джетеро Хелър. Но, уверявам те, скъпи читателю, това не беше за доброто на нито един от двамата!

ГЛАВА ВТОРА

От всички страни се издигаше великолепието на хилядолетията: златните възета се извиваха в изящни форми покрай обсипани със скъпоценни камъни фризове, които изобразяваха паради и битки през вековете; с блестящи погледи отдавна починали монарси се мръщеа на Мадисън, докато той минаваше през лъкатушешката зала. Той осъзна, че си има работа с власт, закътана във внушителните традиции на история, започваща много преди човекът на Земята да се научи да използва секирата от камък.

Най-накрая го бутнаха в голяма кръгла стая, обсипана със скъпоценни камъни и блестяща. Това беше чакалнята на спалните покои на императора.

На срещуположната страна имаше огромно бюро, направено от компактен блок оникс, което явно блокираше някаква врата. Навсякъде около бюрото имаше машини и апаратура, необходими за един импровизиран офис.

Зад бюрото седеше огромен мъж, доста мургав и със странен блясък на кожата. Беше с алена униформа, обточена със злато. В очите му проблясваше налудничава искра.

ЛОМБАР ХИСТ!

Пазачите бяха тикнали Мадисън в средата на стаята. Понеже не беше човек, който ще се впечатли кой знае колко от украшенията на могъщите, той пооправи дрехите си, почисти малко въображаемия мърс от ревера си и пристъпи напред.

Без каквито и да било въвеждащи думи, Хист попита:

— Роксентър добре ли е?

Мадисън прецени ситуацията. В гласа на Хист имаше само загриженост и тревога, но не и враждебност.

— Ами — отвърна Мадисън, — беше добре, когато говорих с него за последен път.

— Значи сте били близки? — попита Хист.

Каквото и объркване да усетеше, Мадисън не го показваше. Той се питаше колко ли е добро волтарианското разузнаване: Дали знаеха

истинската ситуация? Че Роксентър щеше да отреже главата на Мадисън, ако той се провалеше и избягаше? Той видя в далечината нещо, което се оказа телевизионен екран: Колко ли бяха бързи комуникациите между Земята и това място? Реши да рискува. Щеше да изпусне уж случайно имената на няколко важни особи.

— О, да — отвърна той, като се постара да звучи отегчено. — Грижех се за някои негови деликатни въпроси: като да кажа на министър-председателя на Англия или на президента на САЩ какво трябва да мислят и други подобни неща. Сметката ми беше няколко милиона долара на година.

— Каква заплата! — възкликна Хист. — Трябва да си бил много ценен за него.

— Ами, той често казваше, че има много неща, с които само аз мога да се справя. Бях най-добрият му специалист по връзки с обществеността.

Хист се намръщи. Точно на това се бяха натъкнали детективите му и не бяха успели да разберат за какво става дума.

— Какво е това нещо, което наричате връзки с обществеността?

— Ами — каза Мадисън — докато разговарях с хората наоколо, разбрах, че нямате особено добър имидж.

Хист го погледна гневно.

— Нищо му няма на имиджа ми! Висок съм шест фунта и три инча. Тежа 271 фунта...

— Не, не — прекъсна го Мадисън. — Начина, по който хората мислят за вас. Образът, който другите имат за вас в съзнанието си.

— Ха! — изръмжа Хист. — Важно ли е какво мисли за мен папачта?

— Ами да, важно е — отвърна Мадисън. — Чух, че вие всъщност сте владетелят на Волтар.

— Е, разбира се, че съм! Разбирам, че има значение, какво мислят за мен ония бибиани лордове. Но какво общо има с това папачта?

— Сега, PR означава „връзки с обществеността“, макар че буквите не означават това на волтариански. Лордовете и папачта са различни общности. Но ако нямате подходящ имидж, биха могли да се разбунтуват и да ви убият.

Хист се намръщи. Мислеше си, че това така или иначе може да се случи. Всички бяха против него.

Мадисън видя гримасата.

— Знаете ли, мистър Хист, аз бях много близък с Роксентър. Викам му Роки, а той ме нарича Мад. Много пъти късно през нощта той си събуваше обувките, вдигаше си краката на бюрото и на чашка уиски със сода ми се доверяваше. Имаше ми доверие, когато наистина искаше нещо. Бях, така да се каже, най-довереният му човек. Мисля, че е време да си разкрием картите. Има ли нещо, което желаете повече от всичко друго на света?

Погледът на Ломбар стана доста налудничав. Блясъкът на лицето му изпъкна още повече. Той се наведе напред и заговори шепнешком.

— Не че го искам толкова много. Работата е там, че имам заповед за това. Напук на това, че нямам благородническа титла и че всички лордове ме мразят, съдбата е отредила да стана император.

Мадисън веднага застана нащрек. Аха, той можеше да се справи с това. Преди беше чувал същото и за Роксентър.

— Призван от...? — Той остави въпроса да виси във въздуха.

Ломбар прошепна:

— Ангелите.

Мад знаеше, че е успял.

— Знаете ли, че Роксентър беше призван да управлява Земята?

— НЕ!

— Факт — каза Мадисън. — Чух го със собствените си уши. Ето защо станах негов специалист по връзки с обществеността.

Хист моментално се навъси.

— Какво общо има това?

— Ами — каза Мадисън, — когато някой си няма добър специалист по връзки с обществеността, папачта се надига и го убива. **НО** ако той **ИМА ДОБЪР** специалист, лордовете, обществеността, папачта се надигат като един и с шумни приветствия го провъзгласяват за император.

Ломбар премигна. Това беше свършено нова идея. Обикновено той не си даваше труд да слуша хората и дори да им отговаря. Но този Земен човек, който седеше тук, беше приближен на Роксентър. Роксентър, един човек без благородническа титла, се беше издигнал до владетел на Земята, и това само по себе си беше дало на Ломбар

надеждата, че може да бъде направено. Сега той осъзнаваше възможността да е била използвана някоя тайна технология, неизвестна му досега. Той се размисли за това. Хрумна му, че онова, което казваше този човек, може да отстрани проблема за липсата на един мъртъв Клинг, когото да покаже. Император чрез прокламация от обществеността! Каква новост! Но тогава подозрителната му натура се обади, че това е твърде хубаво, за да е вярно. Започна да се разколебава.

Като забеляза това, Мадисън попита:

— Имате ли някакви други проблеми?

Ломбар се стегна. Веднага се настрои войнствено. Нямахше да каже на никого, че в стаята зад него няма император, както и символи на кралската власт. Вместо това той се хвана за друг проблем. Каза:

— Тоя бибибан Солтан Грис!

Това стъписа Мадисън.

— Солтан Грис? ТОЙ тук ли е?

— Познаваш ли го?

Мадисън беше доловил гнева.

— О, бих казал да. На Земята се подвизаваше под имената Смит, Инксуич и Султан Бей. Пъхаше си носа къде ли не. НИЩО не разбираше от връзки с обществеността. Проваляше всичко. Идиот!

— Той е долу, в Кралския затвор, не мога да се добера до него и да го екзекутирам както му се полага.

— Знаете ли — каза Мадисън, — и това е в компетенцията на връзките с обществеността. Има си начини. Някакви други проблеми?

— Хелър! Тоя бибибан кралски офицер!

Мадисън се почувства така, сякаш някой му поднасяше сладкиш върху сребърен поднос. Цялата стая стана по-светла. Той обаче каза спокойно:

— На Земята беше познат под името Уистър.

Ломбар, който никога не си беше давал труд да слуша, когото и да било, се нахвърли върху тази информация като изгладняла хрътка! ТОВА беше липсващото парченце от пъзела на въпроса защо стратегията му се беше провалила.

— Аха! — извика. — Грис не е осъществил идеята ми за свидетелството за раждане! Нещата се провалиха, защото тоя бибибан Грис не е следвал плана ми за Хелър!

Надеждите на Мадисън полетяха на седмото небе. О, какъв шанс се откриваше пред него! Можеше да успее да завърши работата, за която го бяха наели! Можеше да се върне у дома сред овации и слава! Той обаче се накара да изглежда съвсем спокоен.

— Значи проблемът за Уистър-Хелър е също в компетенцията на връзките с обществеността. Ако наистина искате с тези проблеми да бъде приключено, просто ги оставете в мои ръце и ми позволете да се захвана на работа. Само ми дайте офис и бюджет...

Ломбар го прекъсна:

— Не бързай толкова, Мадисън. Нещата тук са доста деликатни. Аз не знам нищичко за връзките с обществеността.

Надеждите на Мадисън рухнаха. Но той посочи екранът на „Вътрешен обзор“ и попита:

— Това телевизия ли е? Мога ли да усиля звука?

Ломбар сви рамене. Мадисън намери едно копче и усили звука. Картината показваше бойна сцена на Калабар. Отряди на Апарата стреляха по огромна планина със заснежени върхове. Говорителят просто каза, че отрядите на принц Мортиай са изтиквани навън от пещерите. Мад изключи звука.

— Сега, един добър специалист по връзки с обществеността — каза той — би накарал този говорител да каже, че отрядите на Апарата се бият по ваша заповед, за да охраняват сигурността на Империята. Освен това би трябвало да има кадър, в който вие ги предвождате към победата, макар и да не сте стъпвали там.

Ломбар се навъси.

Мадисън извади вестника, който му бяха дали. Показа на Ломбар първата страница.

— Ако имахте добър специалист по връзки с обществеността, името ви щеше да бъде изписано на цялата страница, изграждайки по този начин имиджа ВИ на човека, който е определен да управлява. Капка по капка, ден след ден, седмица подир седмица постепенно щяхте да предадете посланието, че ВИЕ и САМО вие трябва да бъдете император.

— Не биха го отпечатали — каза Ломбар.

— Вие щяхте да им НАРЕДИТЕ да го отпечатат — отвърна Мадисън.

— Хмм — каза Ломбар.

— С един добър специалист — вметна Мадисън — и не само папачта, но и всеки лорд на света би ви се кланял до земята.

— Лордовете да се кланят на МЕН? Ония твърдоглави бибипци? Та аз съм просто някой си, който няма благородническа титла! По-скоро биха умрели!

— Но ако лордовете НАИСТИНА ви се кланяха — каза Мадисън, и по „Вътрешен обзор“ всеки ден се появяваха такива неща, хората щяха да приемат, че вие СТЕ техния господар и трябва да станете император заради признанието!

Ломбар поклати глава:

— Мадисън, ония лордове никога не биха се кланяли.

Мадисън запази спокойния си облик. Но въобще не беше толкова спокоен. Играеше при много големи залози. Щеше да получи още една възможност по отношение на Уистър. Ако успееше, Бери щеше да бъде принуден да признае, че той си е свършил работата.

Ако успееше да помогне на Хист, можеше да го върнат вкъщи. И отново щеше да бъде на върха!

— Мистър Хист, — и простете, че вече мисля за вас като за Негово Превъзходителство, ако направя снимки за телевизията, в които лордовете ви се кланят — искам да кажа по „Вътрешен обзор“ — ще ме наемете ли като специалист по връзки с обществеността на неограничен бюджет и право на действие?

Ломбар изляя от смях.

— Това е голям договор.

Мадисън каза:

— Но за да започна няма да е необходимо много: само няколко хиляди. — Изведнъж той се сети за Тийни. — И помощта на моята асистентка Тийни Хопър.

— КОЯ — попита Ломбар — е Тийни Хопър?

— Едно Земно момиче, което дойде с мен.

Ломбар изведнъж си спомни, че имаше още един пасажер.

— Е, Мадисън, можеш да си получиш Земното момиче. Но що се отнася до парите, не. Би било само прахосване на средства.

Мадисън се почувства така, сякаш потъва. Така нямаше да има средства за подкупи, нямаше да може да наема актьори, нито да нарежда на „Вътрешен обзор“ да излъчват онова, което им даде.

Нещата изглеждаха доста безнадеждни! Но той трябваше действа смело.

— Ако успея с този първи опит, ще се съгласите ли за големия договор?

Ломбар въобще не си спомняше някога да е слушал някого толкова дълго. И нищо чудно, че избягваше да го прави: беше така изморително. Той каза:

— Невъзможно е да бъдат накарани лордовете да ми се кланят. Така че мога, без да рискувам нищо, да се съглася с офертата ти. Ако успееш да пуснеш такива кадри по „Вътрешен обзор“, добре. Сега обаче съм зает. Довиждане. Охрана! Изведете този Земен човек.

Както стояха нещата точно в онзи момент, скъпи читателю, очевидният провал на Мадисън при Ломбар оставяше до голяма степен Джетеро Хелър в безопасност; празните покои зад гърба на Ломбар рано или късно щяха да излязат наяве и историите на Волтар и Земята можеше да придобият един и същи вид.

Шансовете на Мадисън да се придвижи напред изглеждаха почти нулеви. Но само в онзи момент, драги читателю, само в онзи момент. Велики и демонични сили, които вече действаха в две империи, всеки момент щяха да дадат мощен тласък!

ГЛАВА ТРЕТА

Дж. Уолтър Мадисън слезе по огромната виеща се стълба. Вътре в себе си той се чувстваше обезкуражен: без познати и канали за информация, без пари и даже без репортерска карта нещата изглеждаха доста безнадеждни.

Той поздрави приятелски двамата офицери в черни униформи от охраната, а те просто погледнаха през него, след което отклониха поглед.

Той се качи в еърбуса си, но нямаше къде да отиде: нямаше си даже дом.

Флик, шофьорът му, каза:

— Нещата не минаха кой знае колко добре, а? Слава на няколко бога, че поне си жив.

Толкова ли си личеше мрачното му настроение? — попита се Мадисън. Но той наистина се чувстваше зле. Възможността да се захване отново с работата си по въпроса Уистър-Хелър беше почти в ръцете му, но пръстите му се оказаха твърде хлъзгави. Как да не псуваш, когато се опитваш да работиш с побъркани!

— Кой ръководи „Вътрешен обзор“? — попита той.

— Мениджърът на „Вътрешен обзор“ — отговори Флик. — Пише го на всичките им програми. Ето тук една. Пазя я, за да знам кога ще пее Хайти Хелър.

— Хелър? Тя има ли роднинска връзка с кралския офицер Джетеро Хелър?

— Сестра му е. Най-красивата жена в Конфедерацията, а как само пее! Милиарди и милиарди фенове.

Е, това нямаше да му помогне много сега. Той погледна програмата. Аха! „Вътрешен обзор“ беше към Вътрешен отдел, а той се ръководеше от лорд Снор. Той трябва да е тук, в Палас сити!

Може би щеше да успее да измъкне нещо! Той въодушевено каза на Флик да кара към дома на лорд Снор.

Минаха през неизброими паркове и покрай неизброими кръгли сгради: трябва да ги имаше с хиляди в рамките на тези няколко

квадратни мили, всичките в различни цветове, всичките блестящи на зеленикавата светлина. Но областта изглеждаше необитаема: единствени по пътеките се разхождаха патрули от охраната на Апарата, облечени в униформи с цвят на горчица; единствените превозни средства бяха танкове на Апарата.

— Къде са всички хора? — попита Мадисън.

— О, навремето ги имаше много, особено по това време на деня: вече е почти време за тръгване. Дамите се разхождаха със свитите си, на всяка крачка имаше, хора от охраната на Двореца, в парковете се организираха концерти. Но всичко се промени. След като се разболя, Негово Превъзходителство издаде заповед охраната от Двореца да се смени с такава от Апарата: много семейства се преместиха в родните си градове или в имотите си в провинцията, защото хората от Апарата ги спираха и претърсваха. В тези сгради живеят много местни, но те не смеят да си покажат носа навън. Тук трябва да са останали само няколко стотина хиляди жители. А бяха два милиона.

— Изглеждаш много добре информиран — каза Мадисън.

— Ха, ха — отвърна Флик, без всъщност да се смее. — Един цял живот, отдаден на кражби с взлом, малко или много те научава да си държиш очите на четири. Необитаваните къщи са главната мишена. Но един убиец като теб не би могъл да ги знае тия работи. Макар че ти вече сигурно си си набелязал всичките тъмни местенца из парковете. Ето го адресът, който искаше.

Спряха пред голяма кръгла сграда, в която вероятно имаше както офиси, така и жилища. Беше ярко жълта, а от стените й стърчаха градини.

Мадисън изкачи една стълба. Пазач от Апарата го спря и повика за офицер. Появи се един в униформа с цвят на горчица и погледна личната пластинка на Мадисън.

— Какво за бога означава специалист по връзки с обществеността?

— Специален пратеник — отвърна Мадисън бързо. — Искам да се видя с лорд Снор.

— А, може да си и специален пратеник от тринайсетия кръг на ада — каза офицерът, — но това няма да ти помогне много. Може дори да влезеш в жилището му и пак няма да успееш. Той имаше съпруга,

но тя замина при семейството си. Има син, но той е в училище за пажове.

— Какво общо има семейството му с това? — попита Мадисън.

— Ами така вървяха нещата тук. Ако човек ще можеше да се види с важната особа, се виждаше с някой член на семейството му и пускаше посланието си по такъв канал. Но честно да си призная, даже и те не биха се справили вече. Лорд Снор просто си стои в жилището. Не са го виждали седмици наред. Чакай малко. — Той влезе вътре и надникна през врата, на която пишеше ВИСШ ДВОРЦОВ САНОВНИК. Каза нещо, след което се върна. — Мислех си, че може би ще успееш да си уговориш среща за следващата седмица, месец или каквото и да било, но лордът каза, че единствените, с които се вижда, са домашните лекари, които донасят малките пакетчета.

— Малките...?

— Белият прах. Не се прави на глупак. Знаеш много добре какво става с тия лордове. Най-добрият начин, по който можеш да постигнеш нещо да бъде направено във Вътрешния отдел, е да отидеш в Правителственото градче. Така или иначе тамошните чиновници въртят цялата работа.

„Белият прах“: това означаваше дрога.

— Е, благодаря ти. Много ми помогна.

— Нямах да си губя времето с теб, ако не беше от Апарата. — И офицерът си отиде.

Мрачно настроение обхвана Мадисън. Денят, в който той щеше да започне да върти бизнеса чрез чиновниците, не беше дошъл. Ами висшите кръгове? С внезапно прозрение той си обясни ситуацията в този запустял град. Всеки момент той очакваше да види някой камион на „Ай Джи Барбън“ Ломбар Хист беше поставил на наркотици цялото това място? Дали това не обясняваше заинтересоваността на шефа от Роксентър? Дали Роксентър нямаше връзка с онази Земна база в Турция? Не, той се съмняваше, че Роксентър има някаква представа за съществуването на тези хора. Те обаче познаваха Роксентър.

Мадисън ругаеше рядко. Сега обаче му се прииска да го направи. С хората от върховете човек можеше да се справи само за нещата, които той имаше предвид. Нещо му подсказваше обаче, че тук, в Палас сити, от императора надолу щеше да попада само на тъпаци. Изведнъж той осъзна още нещо за Ломбар Хист: бибипаният глупак вероятно сам

беше на амфетамини! Стимулатор! Знаците на преследването бяха там, заблудата беше очевидна. Не беше се стигнало дотам да се чувстват мравки по кожата, застаряване или изпадане на зъбите, но и това щеше да стане. А и той вероятно е бил луд, за да започне.

Тръпки полазиха Мадисън. Беше добре да свърши някак работата си с Хелър и да се измъкне от това място, преди Хист да е стигнал до необузdana параноя и да е започнал да убива всеки срещнат!

С колко ли време разполагаше? Няколко месеца? Той изръмжа. Даже не знаеше откъде да започне!

— Сега накъде? — попита Флик. — Време е да се махаме. Да карам ли към правителственото градче, за да намерим квартира?

— Нямам никакви пари.

— Що за шеф си, бе — каза Флик. — Омръзна ми да спя в еърбус, а и съм сигурен, че имаш кошмари: винаги е така с убийците.

— Спане в кола? — възкликна Мадисън. Нещата вървяха от зле към по-зле. Представяше си се като небръсната развалина: без какъвто и да било шанс да ѝ се повярва.

— Ами, нямам намерение да влизам с взлом в нито един от ония палати — каза Флик. — Това би означавало да стигна бързо-бързо до лагера-убиец при цялата тая охрана наоколо. Знаеш ли какво, ще отлетим до Слам сити и ще оберем някой магазин. Можеш да застреляш пазача.

На Мадисън не му се щеше Флик да продължава да си изгражда в главата такъв имидж за него, но пък виждаше, че респектът на Флик се стопява.

— Нямам оръжие.

— Въздух под налягане са всичките, към които ме назначават! Последният ми шеф си губеше цялата заплата на хазарт и най-накрая го наръгаха с нож при игра на зарове. Сега ще умра от глад.

— Не получаваш ли никаква заплата? Или квартира?

— Шефът на шофьора е длъжен да осигурява всичко това. А аз получавам един убиец, който даже не си носи оръжие, който е без пукната пара и не е на платен щат. Не можеш ли да направиш нещо?

Това разтърси Мадисън. Да, имаше нещо, което той можеше да направи. Можеше да бъде странстващ рицар. Можеше да спаси Тийни;

бяха му разрешили това. Щеше да го направи, макар че мисълта да спят трима в еърбуса разкри нови проблеми.

Той мислено надяна украсения с пера шлем.

— Карай към онзи парк пред Кралския дворец. Трябва да спася едно момиче.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Изминаха около една миля по обратния път и се хлъзнаха по лъкатушещата пътека, където Мадисън беше видял Тийни най-напред. Светлината изглеждаше лоша: очевидно тук имаше дни и ноци и сега беше здрач.

Цялото градинско пространство около боядисаната статуя беше изкопано, но наоколо не се виждаха никакви работници. Флик спря.

Изведнъж изпод изваяната пурпурна пелерина на някакъв отдавна починал монарх изскочи човек от охраната на Апарата с насочена пушка. Беше същият пазач, когото беше видял по-рано. Мадисън бързо показа личната си пластинка през прозореца. Пазачът видя „Апарат“ и се успокои.

— Тук имаше едно момиче одева — каза Мадисън.

— А, да — отвърна пазачът. — Отидоха си вече. Нямаш пуфкало, нали?

— Дай му една — нареди Мадисън на Флик.

Флик се подчини с много мръсно изражение. Погледна пазача даже още по-мръсно, когато трябваше да му я запали.

— Тръгнаха по онзи път — каза пазачът. — Между ония двете оранжеви сгради.

Флик тръгна в тази посока.

— Нещата се влошават все повече — каза той.

Мадисън вътрешно се съгласи с него. Ако я намереше, тя вероятно щеше да бъде покрита с кал и колата, която и без това не беше кой знае колко чиста, наистина щеше да съсипе дрехите му. Няма значение, тя щеше да бъде ужасно щастлива, когато го види и когато разбере, че като негова асистентка ще бъде свободна.

Навлязоха в зона с басейни. Имаше кръгла серия от водопади, всеки предишен по-нисък от следващия, водата се стичаше по ръбовете на блестящи листове, а светлината отдолу ги превръщаше в кабафония от багри.

Щяха да ги подминат, когато Мадисън забеляза внезапно движение по един ръб. Беше доста далеч.

ТИЙНИ!

Бягаше по един ръб. Гмурна се, през някаква алена светлина в следващия басейн. Преплува го. Гмурна се през жълта светлина в следващия басейн и заплува към следващия водопад.

На една табела пишеше ясно:

ПЛУВАНЕТО ЗАБРАНЕНО!

О, Боже, тя щеше да си навлече неприятности, преди още той да успее да я спаси!

Мадисън френетично насочи еърбуса към мястото, където тя щеше да се появи, ако се гмурнеше в басейна, който беше на нивото на земята.

Тя направи това! Тялото ѝ просветна, когато тя се спусна през лист от жълта светлина. Изплува на повърхността и заплува смело през басейна.

Мадисън излезе от колата. Зачака я до края на басейна.

Тийни стигна до ръба и с пъргав скок се качи върху него, блестяща на червената светлина. Беше много кльощава: коремът и бедрата ѝ бяха плоски. Вода се стичаше по раменете ѝ и правеше искрящи ручейчета по краката ѝ. Тя отметна светлокестенявата си коса от големите си очите и го погледна.

— Тийни! — извика той. — Имам страхотни новини. Имам възможност да върна и двама ни на Земята. А ти сега си ми асистентка! Вече не си робиня!

Тя сви рамене. Обърна се и тръгна към една пейка, където очевидно беше оставила чантичката си. Извади един гребен и започна да изцежда водата от косата си с него.

Мадисън не можеше да разбере какво става. Тя изглежда въобще не се радваше да го види! Той се приближи.

— Не разбираш ли? Освободих те! И след като видях по какъв ужасен начин се отнасят към робите, ти би трябвало да си много щастлива!

Тя събра косата си на конска опашка и я върза с ластик: След това отиде до водопада в басейна и изпра парцала от чувал, с който беше облечена. Изстиска го и без да го облича, го метна върху рамото си. Взе чантичката си и тръгна да си ходи.

Изглеждаше ядосана.

Мадисън се опита да намери причина за това. Защо му беше ядосана? Не беше той човекът, който я беше замесил в тая каша. Този човек беше Грис.

Той я последва, а Флик подкара еърбуса бавно зад него. Малката процесия мина по една лъкатушеца алея между две други сгради. Приблжиха до златна постройка, която беше украсена с орнаменти, но изглеждаше доста стара. По няколкото ѝ етажа пълзяха асми, които се преплитаха по балконите. Широкото извито стълбище беше толкова огромно, че на неговия фон Тийни изглеждаше като играчка в един гигантски свят.

Мадисън я последва нагоре. Флик се спря в началото на стълбата.

Тийни мина през две златни врати, през които можеше да мине и „Боинг“.

Мадисън влезе след нея.

Намираха се в огромна зала, цялата украсена със златни орнаменти, преплетени във фигури, през които триизмерни рисувани ангели летяха из бяло небе. Подът беше изрисуван като облаци. Стотици столове, обсипани със скъпоценни камъни, бяха подредени до стените: вероятно това беше някакъв салон.

Имаше изобилие от възглавници от коприна по средата на салона. Тийни седна върху тях и те бързо бяха накапани с вода.

Мадисън се приближи до нея, а стъпките му отекваха в широкото пространство.

— Тийни — каза той умолително. — Знам, че много от тия палати сега са празни, след като семействата са се изнесли. Но ти просто си търсиш белята. Най-напред, плуваш в басейн, където къпането е забранено, а сега идваш тук, просто защото сградата е празна, а на всичкото отгоре и мокриш тия възглавници. Моля те ела с мен и ми позволи да те измъкна от тук. Охраната може да дойде всеки момент, за да изгаси осветлението или нещо такова.

Тя взе нещо, което вероятно беше безценна копринена покривка от една ниска масичка до себе си и започна да попива водата по себе си, сякаш това беше хавлия. Тя просто я съсипваше в момента! О, как можеше той да предотврати сигурната катастрофа?

— Не ми се ядосвай — примоли ѝ се той. — Аз съм ти приятел!

— Тя се изсмя дрезгаво:

— Бива те по приказките. Приятел! На онзи товароносач хич не ми помогна. Даже не се погрижи доброволно за сметките ми! Можеше да поставиш надписи: „Единственият и незаменим Туу-Туу!“ А на всичкото отгоре си и калпав специалист по връзки с обществеността.

— О, я зарежи това — каза Мадисън. — Не можех да се замеся в такъв мръснишки бизнес! Ти експлоатираше онова бедно момче като проститутка, съсипвайки живота му! Даже го караше да пуши хашиш. Нямах никаква съвест! Никакво чувство за морал!

— Бива си те по приказките, а иначе спиш с майка си!

— Просто така са ме възпитали!

— И мен просто така са ме възпитали! — изсъска Тийни. — Имаш ли някакви пари?

— Ами, не.

— И се обзалагам, че си дошъл тук, само за да вземеш малко назаем.

Мадисън беше като ударен от гръм. Той се беше питал дали ще ѝ позволят да си задържи нейните.

— Приземих се с хиляда кредита — каза Тийни. — Спестих си ги. Ще ти дам десет, но това е лимитът. След това можеш да се омиташ.

Десет кредита? Той не знаеше какви бяха цените тук, но това не бяха достатъчно пари, за които да продаде честта си.

— Няма да се докосна до пари, спечелени от тялото на онова бедно момче!

— Онова „бедно момче“, както го наричаш ти, случайно е катамит, когото онзи бибибан Грис е изпратил на лорд Индау. Лорд Индау е шеф на Външния отдел и най-важният човек в Апарата, когато успее да се лигави достатъчно дълго време. Така че аз научих онова „бедно момче“, както ти го наричаш, на няколко малки трика, които може да прилага, и когато то се върна тук направи лорд Индау много доволен. Тъпият стар бибипец съвсем не беше на себе си след изпълнението на Туу-Туу.

— Чакай малко — каза Мадисън на волтариански, — ти току-що смеси езиците. Когато заговори за Индау, превключи на волтариански.

— Ами разбира се. При това на придворен волтариански. Онова, което ти каза току-що, беше на административен волтариански.

— Но как...

— Ами, лорд Индау беше готов да направи всичко, което му каже Туу-Туу, дори да прескочи една от купчините луни, дето ги има на тая планета. И веднага ме изпратиха в училище за пажове. За пет дни ме обучиха с хипношлем да говоря, чета и пиша на придворен волтариански. Междувременно обаче Туу-Туу разказа на всички други катамити за чудесното си пътуване и, боже, как само завидяха? Да те бибипа цял екипаж шест седмици! Той стана героят на деня! Така че ме накара да науча и другите катамити, а ние включихме и всички пажове.

— Чакай малко — каза Мадисън. — Сигурно лъжеш нещо, Тийни. Видях те със собствените си очи да вършиш робска работа!

— О, падащи Исусе Христе, Мади, ти наистина си тъп. Заради това ли говореше през цялото време, че съм била робиня? Слушай, глупако, разполагам само с ограничено количество семена от марихуана, а ония тъпи градинари можеха да ги прахосат. Вярно, че имат ускорител на растежа, с който става готова за една седмица, но старите глупаци са по на 160 години, можеш ли да повярваш? Освен това дрънкат глупости, вместо да копат. Ще обърнем всички лехи наоколо и ще засеем цялото място с „Мери Джейн“, както му се полага.

— О, Боже — възкликна Мадисън. — Нови неприятности. Ще ни убият. Ти сега си ми асистентка. Моля те, да тръгваме от тоя палат, преди да са ни застреляли.

— Бибипка му, Мади! Никой няма да ни застреля. Туу-Туу каза на лорд Индау, че на Земята съм била филмова кралица. И олигавеният стар бибипец ми даде този дворец. Двеста и трийсет стаи! Някаква кралица го напуснала преди сто или хиляда години, била отровена от старост или нещо такова. Но всичките й неща са все още тук: на сребърните подноси пише кралица Хора. Става ми студено.

Тя щракна по особен начин с пръсти и двама старци в богато украсени сребърни ливреи, които вероятно се бяха спотайвали в един от няколкото коридора, се втурнаха вътре. Наметнаха я с прозрачна сребърна роба, от която тя стана два пъти по-голяма от преди. Сгънаха покривката за маса, която тя беше използвала за хавлия, и изчезнаха в коридора.

Тийни отново щракна с пръсти, но по различен начин, и се появиха две стари жени. Бяха облечени в сребърни мантии. Едната

носеше кристална кана с газирана вода върху кристален поднос с кристални чаши. Другата умело балансираше сребърен поднос, върху който имаше сигурно десет фунта цветни кексчета с глазура, върху всяка от които пишеше кралица Тийни.

На Мадисън изведнъж му просветна.

Тийни имаше ВЛИЯНИЕ!

Надеждата избумтя върху него като ударен барабан. Вече почти чуваше звуците на духовия оркестър. Влиянието можеше да се ИЗПОЛЗВА!

Двете старици бяха предложили, каквото носеха, на Тийни, приклекли на едно коляно. Тя вече държеше чаша с газирана вода в едната ръка, а с другата набутваше едно преголямо кексче в преголямата си уста.

Двете старици попитаха с очи Тийни, очаквайки я да им даде знак да предложат нещо на Мадисън.

Тийни поклати глава.

— Зарежете го — каза тя. — Той не ми е приятел.

Двете старици отстъпиха назад, поклониха се и си тръгнаха.

Не беше само глад онова, което накара Мадисън да ги изпрати с поглед. Сега той знаеше къде точно се намира. Никъде.

Надеждите му да довърши Хелър се строполиха около него.

ГЛАВА ПЕТА

През главата на Мадисън минаваше малък некролог:

ЗЕМЕН ЧОВЕК НАМЕРЕН МЪРТЪВ

Снощи едно измършавяло тяло беше открито в Слам сити.

На личната пластинка пишеше Дж. Уолтър Мадисън.

Не

са известни роднини или приятели на Волтар.

Тийни си седеше, тъпчеше се с кексчета и ги промиваше с витаминозна газирана вода. Може би, помисли си Мадисън, когато звярът в нея се наяде, тя ще стане по-учтива.

Той изчака докато лицето ѝ се поотпусна и каза:

— Тийни, според общоприетата хуманност ти би трябвало да ми помогнеш.

Тя повдигна рамене.

— Защо да го правя? Ти помогна ли ми на онази яхта? Не. Ти даже не се опита да убедиш оня бибипан Грис да остане на борда! Веднага побягна с него!

Ето значи какво я гризеше. Нямахме смисъл да рови по-надълбоко: реши да опита по друг начин — честен и откровен. Даже открит!

— Тийни, трябва да успея като специалист по връзки с обществеността тук. Иначе никога няма да ме приемат обратно на Земята. Чувала ли си нещо за Уистър?

— Гениалното хлапе? Да, четох нещо. А и оня бибипащ бибипан бибипав Грис ръмжеше нещо за него един ден.

— Тийни, Гениалното хлапе всъщност беше Джетеро Хелър — кралски офицер от Волтар. И аз загазих. Въобще не успях да свърша

работата си по неговия случай.

— Това си е твоя бибипа, бейби. Не моя.

Мадисън започваше да се отчайва. Некрологът вървеше към последната си страница.

— Тийни, трябва да направя постъпления за поставянето на Ломбар Хист на трона.

— И аз какво общо имам с това? Той не дава и няма да даде бибип за онова, което става в Палас сити. Даже никога не разговаря с тукашните лордове, а и те не биха си говорили с него, независимо от това как той се нарече. Той е просто един плъх от Слам сити: пак ще трябва да управлява с помощта на Великия съвет. Сложил е всички на наркотици, но дори така може да постигне само толкова. Те се смеят зад гърба му, когато останат насаме. Даже да успее да седне на трона, няма да изкара кой знае колко там. Зная какво приказвам, защото завърших училището за пажове и се познавам с всички тях, а те знаят всичко! Така че единственото, което трябва да правя, е да поддържам добри отношения с катамитите, да отглеждам много Мери Джейн и да се забавлявам тук, в двореца си на кралица. Аз успях.

Некрологът на Мадисън даже изгуби подзаглавието си. Отчаянието го завладя. Той падна на колене.

— Моля те, Тийни! О, моля те, помогни ми!

Тя му се изсмя. Щракна с пръсти по трети начин и две млади момчета на около дванайсет изтичаха от една зала, спряха пред нея и ѝ се поклониха.

— Трябва да ме извиниш, Мадисън, — каза Тийни. — След малко имам час.

През главата на Мадисън летяха всякакви аргументи. Той бързо преценяваше собствената ѝ преценка на положението ѝ, за да разбере дали може да намери някакви дупки по нея. Понеже беше работил за Роксентър, знаеше, че ненормалните не могат да бъдат пропъдени толкова леко. Но всичко, до което успя да се добере, бе, че тя има ВЛИЯНИЕ, от което той се нуждае отчаяно.

И изведнъж долови какво прави тя. Беше ужасен по ред причини. Божичко, тя щеше да изпадне в немилост и нямаше даже да може да му помогне, дори да поиска. Тя беше полудяла!

Тийни беше дала знак на двете момченца пред себе си и те се хилеха разбиращо, докато събличаха дрехите си!

— Не, не — извика Мадисън. — Не тук! Това е зала за публични аудиенции!

Тийни се усмихна и каза:

— Зная. А публиката скоро ще бъде тук. Довиждане, Мадисън. Ако някога успееш да се върнеш на Земята, кажи здрасти на Бродуей.

Мадисън стоеше на колене и страдаше. Той не обърна внимание на отпъждането си. Той щеше да успее някак да я накара да изслуша молбите му, но точно в момента тя уверено беше на път да разруши публичния си имидж. Огромните входни врати даже не бяха затворени!

Първото момче гледаше надолу и се хилеше.

Тийни протегна ръка напред.

Мадисън зяпна. Той беше ужасен.

— Тийни! Какво правиш? Недей да разваляш детето! Извади това от устата си!

Тийни се дръпна назад и погледна Мадисън с презрение.

— Никой не ги разваля, идиот такъв. Ще станат топ-катамити, когато си свърша работата. Още е рано и аз само си играя, докато чакам публиката. Трябва да видиш какво става тогава!

Той виждаше хора в ливреи по коридорите, които очакваха тя да им даде знак. Тя наистина щеше да се провали, преди да успее да му бъде, от каквато и да е помощ! Той каза бързо на английски:

— Тийни, недей да правиш полови актове пред публика! Това, което правиш не е социално приемливо! Даже и само пред прислугата! Какво ще си помислят слугите?

Тя го погледна раздразнено. След това, каза на английски:

— Какво щели да си помислят? Слушай, господинчо, те така се радват, че в палата има жив човек, че биха се примирили с всичко. В този дворец не им се плаща, освен ако не обслужват някоя кралска особа. И трябва да чуеш какво приказват за кралица Хора. По времето на дедите им тя си е водила нов любовник всяка вечер! И само за краткото време, откакто съм тук, те вече казват, че доброто старо време се е върнало. Какво ли мислят, наистина! — Тя вече беше гневна и крещеше, все още на английски. — Иди и кажи нещо против мен и ще видиш какво мислят слугите за мен! Ще те посекаат!

Изведнъж тръпки полазиха Мадисън. Една ръка се стовари върху дясното му рамо. Той изви глава изплашено. До него стоеше някакъв мъж в сребриста ливрея и му се мръщеше гневно!

Друга ръка се стовари върху лявото му рамо. Той завъртя глава в тази посока. До него стоеше втори мъж в блестящо сребристо. И двете добичета носеха странни, остри секири!

— Ваше Величество, — каза първият на Тийни — този мъж ви предизвика в собствения ви дворец. Как предпочитате — да го осъдим и езекутираме веднага или да изчакаме, докато свърши тазвечерната церемония?

Тийни помисли. После посегна към Земната си чантичка и погледна часовника си под формата на Мики Маус.

— Гърмящи комети! — каза тя на волтариански. — Закъснявам! — Тя погледна мъжете. — Не мога сега да се занимавам с него. Сержанти, бутнете го на един стол ей там и го завържете. — Тя грабна чантичката си и се провикна към общата посока, в която бяха другите слуги: — Бързо пригответе тази зала! — след което хукна нагоре по една стълба от злато.

Сержантите избутаха Мадисън назад през залата и го стовариха на един метален стол. Оковаха го с няколко вериги и го вързаха здраво. Един от тях стегна за последен път веригите, което въобще не беше необходимо.

— Трябва да си съвсем превъртял, глупако, за да обиждаш нашата кралица. Тя е най-прекрасното нещо, което се е случвало тук от векове и ти така си създаде много врагове. Тъй че стой мирно! Да не съм чул повече нито думица от теб. Хамър, — обърна се той към другия от охраната, — ти по-добре остани тук, за да не се промъкнат другите от персонала и да прережат гърлото на тоя бибипец. — И отново се обърна към Мадисън. — Да обижда кралица Тийни! — След което се изплю право в лицето му!

Мадисън се сви от страх. Не мислеше, че може да стигне по-долу. И докато плюнката се стичаше по лицето му, той построи наново некролога си. Добави един ред:

ТЯЛОТО Е ОТНЕСЕНО НА МЕСТНОТО СМЕТИЩЕ.

ГЛАВА ШЕСТА

Залата отекуваше от стъпките на тичащата прислуга, която шеташе наоколо, за да подготви мястото. Заградиха с въжета две големи площи: едната с червени въжета, а другата със сини. Пред тях оставиха празно пространство. Изведнъж около петстотин квадратни метра от него се осветиха изотдолу, така че мястото заблестя и засвети. Целият таван се превърна в синя мъглявина, доста подобна на лятно небе.

Двама лакеи в ливреи изтърчаха отнякъде като бутата голяма вертикална дъска на колела. С гръм и трясък други двама избутаха в полезрението масивен позлатен трон, целият обсипан с блещукащи скъпоценни камъни. Седалката му беше дванайсет фута над земята и до нея се стигаше по алени стъпала. Разположиха го пред празното пространство, срещу въжетата.

Чу се шум като от търкаляне. Цяла секция от стената вдясно от трона излезе напред, за да оформи балкон, който беше като сцена на десет фута височина. Осем музиканта със странни инструменти вече бяха застанали по местата си и настройваха апаратурата си: бяха облечени в просветващи жълти дрехи, които проблясваха в други цветове при всяко помръдване.

Дванайсетина мъже в сребристи ливреи със секири на дълги дръжки влязоха с елегантен марш и заеха позиции по ъглите на оградените с въжета пространства и от двете страни на трона.

Веднага щом те се появили, търчащият персонал изчезна, като останаха само смълчаните музиканти и охраната. Спокойствието след всичкия този шум беше почти като удар.

Тогава се чуха глъч и шум от стъпки, които приближаваха по стълбите на главния вход.

Мадисън се опита да бръкне в джоба си, като се надяваше да намери кърпичка, с която да си избърше лицето, мокро от плюнката, която приличаше на сълзи.

— Седи мирно! — изръмжа Хамър и спря движението му с брадвата. Мадисън замръзна: по острието пробягваха редици от малки

искри, които издаваха миризмата на озон. Той се сви от страх: това не беше просто церемониална брадва, както си беше мислил, а електрическо оръжие. Един бог знаеше какво може да направи! Дали нямаше да полетят искрите? Надяваше се оръжието да не докосне веригите му: токът щеше да го убие! Остави плюнката да се стича. Може вече да бяха и сълзи, защото на него определено му се плачеше. През цялата си кариера във връзките с обществеността не се беше чувствал толкова унижен — с изключение може би на онзи път, когато, без да иска беше съсипал страната Патагония, или пък онзи следобед, когато президентът на една международна авиокомпания, чиито връзки с обществеността Роксентър му беше наредил да завежда, го беше уволнил хладно, или може би страховитият ден, когато кандидатът за президент, който Бери му беше дал за клиент, изведнъж обяви, че е полудял. Неизброими провали изпъстриха живота му. Той определено се надяваше, че този път няма да се провали с Хелър: това беше единствената му надежда. А дали въобще му беше останала някаква надежда, докато седеше в тази завладяваща зала и чакаше под бича на една непълнолетна престъпничка от Ню Йорк? Дали тази патологична лъжкиня и недорасла актриса — измамничка наистина щеше да го изправи пред съд и да го осъди на смърт? Реши, че тя ще го направи. Може би ако заплашеше, че ще я разобличи и ще каже на тия волтарианци, че „кralица на киното“ е само един израз, а не кралско потекло... О, не! Щяха да го убият, ако беше толкова критичен, колкото изглеждаше. Тя се беше погрижила и за това! Не можеше да измисли никакъв начин, по който да я засегне. Истински сълзи започнаха да се примесват с плюнката.

Той усети, че през широката входна врата са започнали да влизат малки групички момчета. Посрещаха ги двама кланящи се управители на замъка, облечени в сребро, след което учтиви церемониалмайстори ги насочваха към заградените с въжета пространства. Момчетата бяха красиво облечени, някои по-пищно от други. Повечето от тях бяха красиви или симпатични и само няколко бяха с пудра и боя. Всички имаха колани с блестяща метална плочка, на която пишеше с големи букви на волтарийски „паж“. Бяха на възраст от осем до петнайсет години, но човек не можеше да бъде сигурен при тези дълголетни хора. Вече бяха може би около двеста, но продължаваха да влизат мудро.

Най-сетне един управител със списък даде знак и гигантската входна врата се затвори. Друг прегледа зоните с въжетата: повечето момчета бяха зад червените, а една по-малка част от по-добре облечените — зад сините.

Един церемониалмайстор даде знак на един от управителите, който натисна някакво копче на ливреята си.

Светна лъч, който се фиксира при върха на позлатената стълба.

Четири глашатая се приближиха един към друг по дъното на балюстрадата. Те вдигнаха нещо, което трябва да бяха бойни рогове. Хармонична ударна вълна покоси залата.

И в светлината на лъча на върха на стъпалата стоеше Тийни!

На главата си имаше златна корона, а конската ѝ опашка стърчеше отзад. Носеше алена военна куртка със златни петлици: тя стягаше врата ѝ с високата си яка и падаше към краката ѝ, обути в черни ботуши. В ръка държеше златна пръчка, която блестеше от скъпоценни камъни, скиптър.

Като благословия от небесата прозрачна златиста пелерина, цялата блестяща, обвиняваше раменете ѝ. Двете момчета, които Мадисън беше видял по-рано, сега бяха със златни костюми.

Тийни направи крачка напред, за да слезе по стълбата.

Музикантите изгърмяха един цимбален залп! След това започнаха да свирят тържествена музика като за небесни величия. Като две момчета в златни дрехи носеха дългия ѝ, златен шлейф, Тийни слезе по извитата златна стълба в такт с тържествената музика.

Тълпата я гледаше с екстаз.

Следвана от лъча, тя мина триумфално през залата. С голямо достойнство се изкачи по алените стъпала към трона. Настани се с кралски маниер, а двете момчета нагънаха изящно шлейфа върху площадката. Те скръстиха ръце и застанаха като две малки златни статуи в краката ѝ. Музиката секна.

Управителят се приближи до трона и направи широк поклон. Като застана на колене, той заговори на пода, а не на нея:

— Ваше Величество, моля да ми разрешите да обявя, че дворът се събра. Освен това ми казаха да съобщя, че тук присъстват и няколко девственика. Придворните очакват вашето удоволствие. Молят ви да слезете и да погалите слуха им с небесната красота на гласа си.

Очакват го с нетърпение. Да живее Ваше Величество. Мога ли да се оттегля?

Тийни махна със скиптъра си и той се отдръпна. Тя се вгледа надолу към вдигнатите лица от тълпата през свободното пространство.

Лъчът се стесни до блещукащо кръгче върху нея.

Тя се усмихна.

Въздишка на удоволствие премина като приятелски бриз из залата.

Тийни заговори, а гласът ѝ беше доста властен и силен: вероятно имаше микрофон в страничната облегалка на трона. Волтарианското ѝ произношение се беше променило: тя говореше с ритъма, който характеризираше говора на двора.

— Добре дошли, добре дошли, верни васали и готини приятели. Простирам любовта си върху вас и приемам целувките ви по нозете си. Нека благословията на хиляди небеса да потече в очакващите ви устни. — Тя спря и се усмихна лукаво. — А също и по бедрата ви. — Чу се шум от аплодисменти. Тийни се усмихна по-широко. — Благодаря ви от дъното си.

Незабавно избухнаха весели възгласи.

След което момчетата започнаха да ѝ изпращат въздушни целувки.

Тийни засия.

— И аз ви обичам! — каза тя.

Още по-дивни възгласи разтърсиха залата. Часовите трябваше да разтърсят въжетата като предупреждение да не се изскача от заграденото пространство към трона.

Тийни се смееше. Тя вдигна скиптъра, за да успокои залата.

Двете момчета в златни дрехи получиха някакъв знак и хукнаха нагоре по стъпалата към нея тя ги целуна един по един, след което те разхлабиха верижката, която придържаше златистата пелерина и с танцова стъпка я отнесоха.

Тийни се изпъна.

— Но да спрем, скъпи мои, с тази церемония. Страхувам се, че сега трябва да премина към прозаичната, техническа страна на живота. Готови ли сте за моята лекция?

Викове „О, да, Ваше Височество!“, „Молим ви, молим ви!“ изпълниха залата. Нито един професор не беше получавал подобна

покана за започване.

Мадисън се чудеше за какво, по дяволите, щеше да говори тя. Като всеки добър специалист по връзки с обществеността, той беше експерт по държане на речи и сценично поведение. А до този момент той беше изпаднал в страхопочитание за това колко добре я беше обучило училището за пажове и за това, че тя вероятно работеше под ръководството на експертен дворцов персонал с цялата му обиграност. И техническа лекция, след всичко това? Разбира се, че след като сега беше останала сама, Тийни щеше да се провали. Глупавото момиче: боже мой, как само се нуждаеше от помощта му! И, о, колко отчаяно се нуждаеше той от нейната помощ, за да довърши работа си по случая „Хелър“!

ГЛАВА СЕДМА

Покрита от главата до петите с алената си военна куртка, с блестящата корона на главата си, Тийни отиде до вертикалната дъска на колела. Мадисън не можеше да види какво има на нея. Но той беше много доволен, че Тийни има достатъчно приличие да не се появи гола или разголена пред тези момчета: бяха твърде малки, за да бъдат подложени на женска голота, даже и толкова незряла като тази на Тийни.

Залата беше притихнала. Тийни вдигна скиптъра, за да посочи с него. Там вероятно имаше микрофон, защото гласът ѝ идваше силен и авторитетен от колони, които Мадисън не можеше да локализира.

— Тук, мои любящи ученици — каза Тийни, имаме графично изображение на голо мъжко тяло. — И тя направи широк жест със скиптъра. — Поглед отпред, от лявата страна, от дясната страна и отзад. Трябва да призная, че художникът е направил твърде голям за моя вкус бибип. — Тя се обърна към тях и се усмихна прекалено широко. Чу се доволен смях на шегата ѝ. — Но добирайки се някак до това място — отново смях — ще забележите, че съм обозначила някои точки с хиксове. Сега слушайте внимателно и никакво хилене повече, защото това е сериозен въпрос и аз ви оставих с ясни мозъци за тази част от програмата, за да може информацията да влезе и добре да се асимилира. На тези четири рисунки има 172 хикса. Виждате ли ги всички?

Всички извикаха в хор „Да“.

— Наричат се „ерогенни зони“. Докосването или манипулирането им може да доведе до сексуално стимулиране, да го удължи или да го охлади. — Като посочваше със скиптъра, тя ги изреди до една, защото всяка от тях си имаше име. Английски? Китайски? Тя се обърна към множеството, останала без дъх, и се усмихна. — Зная, че изглежда страшно много, но въпреки това вие трябва да знаете всяка една от тях и как точно да я използвате. Ще видите тези табла отново в следващите вечерни уроци. Дворцовият художник, който е великолепен човек, макар и да има доста

преувеличена представа за бибиби... — Тя спря, за да утихнат смеховете. — Той предложи да направи копия за вас, но информацията е секретна. Значи, тези табла ще бъдат поставени в подземие то близо до решетката на задната крепостна врата и вие можете да се промъквате там и да ги разглеждате колкото ви душа иска. Не забравяйте да правите това, защото всеки един от вас ще бъде изпитан на тях. Разбрахте ли?

Двете групи закимаха бурно, а интересът беше огромен.

— Сега каза Тийни, — за тазвечерната първа демонстрация се нуждая от един девствен доброволец.

Към нея незабавно се устремиха петдесет ръце.

Тийни посочи със скиптър:

— Ще взема теб!

Едно момче на около петнайсет години се промъкна нетърпеливо под червените въжета. Беше доста красив и с гладка бяла кожа.

Персоналът докара платформа, висока около пет фута и със стълбица. Двете малки момченца в златните костюми поведоха доброволеца нагоре по нея. С опитни ръце те го разсъблякоха и за секунда той стоеше вече гол. Те се оттеглиха. Тийни отиде на платформата.

— Гледайте сега! — Тя посочи таблата със скиптър. После с един пръст докосна някаква точка до гръбнака на момчето.

НЕЗАБАВНА РЕАКЦИЯ!

Публиката зяпна.

Тийни отново посочи със скиптър си таблата. След това докосна някаква точка в ниската външна част на дясното му бедро.

РЕАКЦИЯТА СЕ ОТПУСНА!

Публиката изръмжа.

Тийни отново посочи таблата, след което докосна с пръст средата на долната устна на момчето.

РЕАКЦИЯТА СЕ ПОЯВИ МИГНОВЕНО!

Тя направи жест към рисунките и докосна отстрани врата на момчето.

РЕАКЦИЯТА СТАНА ПО-ГОЛЯМА И ОСТАНА ТАКА!

Тя посочи още веднъж схемата. След това съвсем леко тя докосна някаква точка ниско в центъра на интимното му окосмяване. Той забели очи, брадичката му се вирна и той изстена в екстаз.

БИБИПУЛИРА!

Сред публиката отекнаха въздишки като ехо от стона му. След това се чуха изненадани викове и изведнъж избухнаха диви аплодисменти.

Но Тийни не беше свършила. Тя докосна една точка в ниската част на гърлото му. Той отново се стегна.

ВТОРА РЕАКЦИЯ!

Въздишки на изненада преминаха през залата.

Тийни се наведе напред и докосна ухото му с език.

ВТОРА БИБИПУЛАЦИЯ!

Тълпата пощуря!

Сержантите със сериозни лица трябваше да разтърсят въжетата доста силно, за да предотвратят втурването напред през празното пространство.

— Можем да продължаваме така цяла нощ — каза Тийни — и макар на мен да би ми било много приятно, програмата трябва да продължи. Ти — обърна се тя към доброволеца — се държа като много добро момче. Освен това си много красив. — И тя го потупа по бибипа. Той внезапно еректира пак. — Благодаря ти, че се качи тук.

Макар че го бяха освободили, момчето падна на колене и сграбчи края на военния ѝ мундир. Целуна го страстно.

— О, Тийни, кралице Тийни, слава на боговете, че си тук. Вечно ще бъда твой васал.

Тя го поглади по главата и се усмихна.

— Заради това, сладки ми приятелю, двамата ми малки придворни ще те заведат в онази зала там и за нула време ще направят така, че ти вече да не страдаш от девствеността си.

Много от момчетата зад въжетата бяха коленичили, когато той беше направил това. От двеста и петдесет уста долетя викът „Да живее Ваше Височество!“, който прозвуча повече като молитва, отколкото като възхвала.

Мадисън се разкъсваше между отвращението от онова, което тя беше демонстрирала току-що, и чисто страхопочитание пред властта, която тя имаше над тези заблудени младежи. О, Боже, замоли се той, ако можех само да насоча това ВЛИЯНИЕ, за да се справя с Хелър!

ГЛАВА ОСМА

Но Тийни въобще не поглеждаше към Мадисън. Тя очевидно го беше забравила напълно.

Сега започнаха да изтеглят платформата и дъските.

Тийни каза:

— Благодаря ви за търпението, чудесни придворни. След страстите на натруфени технически тиради, ви нареждам да се отпуснете за момент, преди да продължим.

Мадисън премигна. Тя определено водеше много неортодоксални часове! Какво още би могло да има след ДВЕ бибипулации? Знаеше, че тя може да се заеме и да получи добро обучение по изнасянето на речи. Беше постигнала връхната точка на програмата, когато залата закрещя „Да живее Ваше Височество!“. Не можеше да има нищо повече. После се зачуди защо трябва толкова да се притеснява, че ще го съдят и вероятно екзекутират. Трябваше да измисли нещо!

Тийни беше плеснала с ръце и сега слугите минаваха между момчетата зад въжетата. Носеха сребърни кутии, вадеха от тях джоинти на всеки четири момчета и им ги запалваха.

Скоро залата се изпълни със сладникав и синкав дим от марихуана. Момчетата вероятно вече бяха инструктирани как да използват цигарите, защото всмукваха дима и го задържаха, докато джоинтите обикаляха. Виждаше се как еуфория залива лицата им.

Тийни беше отишла при музикантите. Диригентът беше застанал пред нея на колене, докато тя му говореше спокойно. След това той целуна подгъва на военната ѝ пелерина и се втурна обратно към сцената на оркестъра.

Изсвириха дълъг акорд. Залата се изпълни със звук. И тогава Мадисън не можа да повярва на ушите си.

РОКЕНДРОЛ!

Боже мой, как са могли тия музиканти въобще да се научат да го свирят? Беше някакво старо парче на „Бийтълс“! Имаше го електронният звук на китарите, макар и малко странен, но дивашкият,

гърмящ ритъм се извиси ясно към изрисуваните ангели. И когато видя как момчетата започнаха да се извиват под завесата от дим от марихуана в такт с музиката, той си спомни, че в багажа си Тийни беше сложила прилична колекция от плочи, както и касети и апаратура. Някой вероятно я беше снабдил с ток за тях и тия музиканти се бяха научили да имитират звука. Струваше му се, че всеки момент ще изскочи Харисън и ще започне да пее!

Това обаче беше само прелюдията. Тийни се беше оттеглила на трона си. Тя седеше на него закопчана до горе и си тактуваше със скиптъра. Един слуга коленичи пред нея и ѝ подаде златна лула за бхонг. Тя си дръпна лекичко, явно само за да е в крак с компанията, след което махна на слугата да се оттегли.

Доброволецът се върна в обширната зала, лъчезарен и доволен. Той прошепна на приятелите си и те стиснаха ръката му и го целунаха, като веднага го направиха център на вниманието.

Двете момченца се върнаха, като дооправяха дрехите си на вратата, дръпнаха си набързо от един джойнт наблизо и отново се върнаха по местата си при Тийни. Единият от тях ѝ направи кръгче с палец и показалец — знак за окей, на който вероятно тя го беше научила. Тя му намигна и кимна, а той се ухили и отново застана със скръстени ръце като статуя.

Едно парче свърши. На сцената излезе певец в блестяща военна риза. Държеше микрофон в ръката си. Музиката започна с ритъма на рокендрол. Публиката затанцува в такт с него. Певецът изкриви лицето си и започна да мърда бедрата си точно като Елвис Пресли! Това толкова изненада Мадисън, че за секунда той се почувства като в някой Земен нощен бар десетилетия назад и за секунда не можеше да си представи, че това НЕ е песен на Елвис Пресли! Ритъмът беше същият, но не и стъпката.

*О, животът на войника е живот за мен,
даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
На лагер и в полето — винаги свободен
да даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
Никакви жени пейзажа не развалят
със даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.*

*Те винаги искат нещо ново,
а не даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
Защото мъжете са моята страст,
да даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
Най-доброто за мен — това е момче!
О, даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
Дори врагът ми е приятен,
ако даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
Ако отзад ми дойде той
със даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
И щом другарите ми са добре,
със даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
В компанията на 10 000 бибипа,
които даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
Страстни и корави като камък
да даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
Нетърпеливи да се плъзнат те във мен
и даба-дуба, даба-дуба, бум-бум!
Бибипай, бибипай, бибипай ме ти!
Даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
И нека те бибипам аз!
Със даба-дуба, даба-дуба, бум-бум.
О, каква чудесна армия!
С нейното даба-дуба, даба-дуба, бум-бум,
О! МОМЧЕ!*

Но това не беше краят. Тийни тактуваше със скиптъра си и гледаше как момчетата танцуват. Изведнъж тя даде някакъв знак. Музиката се усили и разтърси залата.

Тийни стана.

Освети я син лъч.

Тя посегна към яката на военния си мундир.

Дръпна я.

Мундирът падна!

Тя все още беше с короната на главата си. Носеше червен жакет, който беше толкова къс, че едва покриваше горната част на ръцете и

гърдите ѝ, като я оставяше разголена от гърлото до чатала. Носеше малка червена препаска, не по-голяма от бикини, която имаше златна метална пластинка отпред. Онова, което беше изглеждало като ботуш се оказаха само поставки за краката, които бяха завързани с червени върви за глезените ѝ и така оставяха горната част на ходилата голи.

ТЯ БЕШЕ ИЗРИСУВАНА ОТ ГЛАВАТА ДО ПЕТИТЕ С ФАЛИЧЕСКИ СИМВОЛИ!

От тълпата се надигна рев на екстаз, който надвика дори музиката.

Певецът отново запя песента.

Между двамата коленичили придворни Тийни затанцува на място. Но не мърдаше крайниците си. Единственото, което се движеше, бяха мускулите ѝ!

Умело и ритмично плътта се извиваше и подскачаше балансирано отляво надясно, лудешки, но под идеален контрол. Лъчът започна да мени цветовете си в такт.

Тийни направи крачка надолу, а мускулите ѝ продължаваха да танцуват. Тогава тя слезе стъпка по стъпка — провокираща и прелъстителка. И когато мускулите подскачаха, фалическите символи се гърчеха и извиваха.

О, добре я беше обучила Хонконгската уличница! Когато тя протягаше ръце и крака, мускулите се нагъваха и гърчеха точно в такт с музиката.

Тя вече приближаваше през откритото пространство, поставяйки краката си така, че петата да пада последна. Песента и музиката продължаваха да бумтят.

Тя измина целия път покрай въжетата, мускулите ѝ се гърчеха, а по едно време и бедрата ѝ започнаха да се отриват едно в друго.

Момчетата я гледаха с очи, блеснали от одобрение, страхопочитание и страст. Устата им бяха отворени, а дъхът им излизаше на пресекулки.

Тогава Тийни се извърна от тях, така че да могат да я виждат отзад, и тръгна с тактуващи стъпки, докато бедрата ѝ се гърчеха в ритъм.

Песента вече се беше извъртяла два пъти и сега приближаваше към края си. Тийни започна да върти скиптъра над главата си.

Изведнъж го хвана и го пхна между краката си изотзад, след което протегна ръцете си напред.

Цимбалите гръмнаха. Светлините лумнаха.

ОТ МОМЧЕТАТА ДОЛЕТЯХА ВИКОВЕ НА ЕКСТАЗ И АПЛОДИСМЕНТИ!

Двете момченца изтичаха при нея и я покриха със златна пелерина от главата до петите. Тя се обърна и, като придържаше блестящите гънки към себе си, изпрати въздушни целувки на публиката.

Леле Боже, помисли си Мадисън, тя наистина беше стигнала до кулминацията на представлението! Той не знаеше, че тя може да танцува с мускулите си, макар че често я беше чувал да говори за обучението си при Хонконгската уличница.

Тя наистина държеше в ръцете си тези момчета. Отношението им към нея беше ясно изразено в пълните им с обожание погледи. Само ако успееше да я накара да се вслуша в разума. Това беше неумолима сила на влияние, което можеше да бъде канализирано!

Но тя сигурно беше свършила вече и щеше да дойде всеки момент и да каже:

— Обезглавете го! — и той никога нямаше да успее да донесе на Хелър славата, която му се полагаше.

Една сълза се спусна по бузата на Мадисън, когато той си помисли колко брутален е наистина животът. Плодът беше почти в ръката му, а той седеше тук и умираше от глад.

И тогава той се надигна от изненада. В програмата имаше още нещо! Но това бе невъзможно! Не и след тази кулминация!

ГЛАВА ДЕВЕТА

При едно махване с ръка от страна на Тийни, наизскочи много персонал. Всички бутаха колички, върху които се мъдреха планини от кексчета, огромни кани с газирана вода и големи чаши. Всичко беше подправено с масло от хашиш. Пъхнаха количките под въжетата и момчетата ги нападнаха свирепо, за да облекчат стегнатите си челюстни мускули и сухите си гърла, които Мадисън знаеше, че димът от марихуана им е причинил.

Беше докарана друга голяма дъска и когато гюрултията утихна и всички доволно пиеха и дъвчеха, Тийни застана пред новата сцена и вдигна скиптъра си, за да въдвори тишина.

— Радвам се, че ви хареса танцът — каза тя, — но това беше само за обучение — винаги трябва да довършваме обучението си. Направих го, само за да демонстрирам контрол на мускулите. Защото контролът на мускулите е ВСИЧКО!

Беше хванала пълното им внимание.

— Сега искам от вас друг девствен доброволец.

Няколко щяха да се втурнат, но тя посочи висок кестеняв младеж, може би шестнайсет годишен. Сержантите го пуснаха да мине през сините въжета. Той мина напред: беше много красив и вървеше с благородническа, леко подскачаща походка. Дрехите му проблясваха с всички цветове на дъгата.

Изведнъж зад гърба на Тийни се появи някакъв вестоносец, прошепна й нещо и се оттегли.

— Аха! — извика тя, когато младежът се приближи. — Сред нас е още един благородник: синът на Снор, наследник на баща си, лордът на Вътрешния! Минете напред, милорд, ако сте дошъл да дадете тържествен обет за верността си към вашата кралица.

Момчето хукна напред и изведнъж падна на колене пред нея. Посегна, сграбчи края на златната ѝ пелерина и я притисна с обожание към устните си.

— Тържествено признавам, че съм твой васал, о, кралице Тийни, и само чакам всяка заповед при най-малката ти прищявка.

— Мадисън се стегна от вълнение. Лорд Снор контролираше „Вътрешен обзор“, а това момче беше един от двамата, които имаха достъп до него. О, Боже, помисли си той, каква награда! Но Тийни и влиянието, което имаше, бяха на светлинни години от него. Боже, трябваше да измисли нещо, за да я накара да му съдейства и да се откаже от намерението си да го екзекутира. Тя даже не знаеше цената на това лордче, което сега беше в краката ѝ.

Тийни го докосна леко със скиптъра си.

— Приемам твоята вяроност. Стани, васале мой, и прегърни кралицата си.

Момчето стана и те се прегърнаха формално, докато из залата се носеха завистливи стонове. Момчето застана настрана и погледна тълпата с напереност, с която искаше да каже, че се досеща какво означава тя за тях.

Чу се друг шум от търкаляне и слугите избутаха нагоре платформата, на която беше стоял първият доброволец. Сега върху нея имаше тапицирана масичка.

Тийни даде знак и Туу-Туу изпълзя под възетата и побягна от тълпата към нея. Беше изпратен с възгласи и викове „Късметлия си, Туу-Туу!“.

Оркестърът засвири отново — не толкова силно, но в твърд и секси рок ритъм.

Двамата златни пажа поведоха Туу-Туу и синът на Снор нагоре по стъпалата на пиедестала, като се катереха в такт със секси ритъма. Стигнаха до върха и се обърнаха.

Музиката премина в тежък рок ритъм, а с него затанцуваха цветни светлини нагоре-надолу по тълпата.

Тийни постави короната над конската си опашка и се приближи към новото табло. Тя посочи рисунката — със скиптъра си. Върху него се спря единствената бяла светлина между цветните лъчове.

— Художникът е нарисувал една красива картина тук и вярвам, че всички ще се съгласите. Внимавайте! — Тя насочи скиптъра си. — Това е сфинктерният мускул! Както виждате на тази рисунка, той се намира точно във вътрешността на ануса. Той е пръстенообразен мускул, който обикновено поддържа свиването на този телесен отвор и може да се стяга и отпуска.

Тя се обърна и ги фиксира с поглед. Музиката загърмя, а светлините запулсираха.

— Значи, ако този мускул. НЕ е под контрола ви, това би било катастрофа, нали?

— Така е! — отговориха всички в хор.

— **ТОВА Е МУСКУЛЪТ НА ЖИВОТА И СМЪРТТА!** — извика Тийни.

Те се вторачиха в нея със страхопочитание.

— Когато хората умират — извика тя, — той се отпуска!

Въздишка на ужас се надигна над гърмящата музика.

— Затова — извика Тийни — активният сфинктерен мускул е знак за живот! — Тя се изпъна тържествено и попита: — Вашият активен ли е?

Тълпата катамити и начинаещи катамити отвърна с твърдо „ДА!“.

Тийни изкрещя:

— Значи сте ЖИВИ!

Радостни възгласи полетяха из залата над бумтенето на музиката.

— Стига толкова за технологията — каза Тийни. — Във вашата власт е да контролирате сфинктерния мускул. О, вие казвате не, не, не е възможно. Добре, млади господа, трябва да ви информирам, че това не само е възможно, ами можете да го карате да се върти и върти!

Викове „Не!“ и „Това не може да бъде!“.

— О, да! — извика Тийни. — Можете да се научите да го контролирате и аз ще ви накарам да опитате по време на обучението ви в бъдеще в класните стаи на подземиеето. Това е лесна работа, не трудна от намирането на контролните точки и научаването да си мърдате ушите. А, виждам, че не ми вярвате. И заради това, благородни господа, съм ви подготвила демонстрация!

Тя отиде до стъпалата на платформата и ги изкачи под ритъма на музиката. Лъчът я беше последвал и сега падна и върху двете момчета, които стояха там.

Тийни постави ръка на рамото на Туу-Туу.

— Този красив експерт беше обучен и е доста опитен. — Туу-Туу я погледна с обожание, а очите му светеха на фона на боядисаното лице. Беше ясно, че привилегията да бъде докоснат от нея беше повече, отколкото той можеше да понесе.

Тийни даде знак и двамата придворни започнаха да разсъбличат Туу-Туу и сина на Снор.

Мадисън внезапно разбра от опита си на „Бликсо“ какво ще се случи.

— Не! — изпищя той. — Не, Тийни, недей!

Пазачът незабавно се оказа пред него.

Електрическата брадва изглеждаше огромна пред лицето на Мадисън.

— Мълчи! — изръмжа гардът.

Мадисън вдигна очи за молитва. Гласът на Тийни стигна до него.

— Наведи се, скъпи Туу-Туу — каза тя. — Вие, придворни, накарайте младия лорд да застане прав зад него и не му давайте да мърда, нито един мускул!

Оркестърът засвири тържествено.

Момчетата зад въжето се взираха, когато цветните лъчове минаваха над тях. Нададоха заинтересуван стон на внимание.

— Туу-Туу — долетя гласът на Тийни, — започвай!

Мадисън не можеше да вижда заради брадвата пред лицето си.

Той се измести леко. На острието имаше дупка. Можеше да вижда само лицето на сина на Снор. Беше потънало в екстаз.

— Не му давайте да мърда изобщо! — долетя гласът на Тийни.

Диригентът даде сигнал и музиката се усили.

Момчетата зад въжетата стояха с широко отворени от изненада уста.

Диригентът поиска още по-силен звук и от тежките удари завесите заподскачаха.

Мадисън се опитваше да погледне през дупката на острието.

Едно момче от публиката каза:

— Не мога да повярвам — със задушен от страст глас.

— Тия придворни го държат като статуя! — отвърна приятелят му с широко отворени очи.

На хоризонталното лице на Туу-Туу сияеше усмивката на познавач.

Тълпата гледаше с широко отворени очи и се задъхваше.

Както се взираше, Мадисън подскочи при вика на екстаз от сина на Снор.

Стон премина през цялата зала. Той съдържаше напрежението от сексуален копнеж, желание, което гърмеше толкова силно, колкото тежкия ритъм на музиката.

Тийни скочи от платформата и изприпка по стъпалата към трона си. Лъчът я последва и тя застана с високо вдигнати ръце. Музиката стана още по-силна и по-тежка. Тийни започна да се поклаща с нейния ритъм, скипърът ѝ беше високо вдигнат, а златната ѝ корона проблясваше.

Робата ѝ се свлече от нея и тя продължи да се извива, а фалическите символи се гърчеха по нея.

— Васали и благородни господа! — извика тя. — Чуйте кралската ми заповед! ДЕРЗАЙТЕ!

Всички нададоха благодарствени викове! Нападаха зад въжетата един върху друг като разгонени бикове. Музиката, марихуаната, таблата и пулсиращите цветни светлини ги бяха подлудили от похот, която повече не можеше да бъде удържана.

Въздухът над заградените с въжета пространства се превърна във внезапна експлозия на разкъсани костюми и други дрехи.

Подът зад въжетата започна да се спуска, а заедно с него потънаха дивашката музика, светлините, купищата кексчета и газирана вода и виковете на момчетата.

Втори под го замести с хлъзгане и тълпата изчезна.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мадисън знаеше, че неговият ред е дошъл.

Слугите избутваха платформата, за да я приберат — Туу-Туу и младият лорд се бяха търколили в оргията и зад въжетата бяха започнали да се прегръщат и целуват. Голямата дъска изчезна, а след нея и тронът.

Балконът на музикантите се плъзгаше обратно към невидимото си място, защото същото парче, което те бяха свирили, се беше стопило безследно в записи, които продължаваха да гърмят много слабо изпод пода.

Светлините в залата се върнаха към нормалното си състояние. Димът от марихуана беше изсмукан от вентилатори. Свежа миризма на виолетки го замени едва доловимо.

Мадисън трепереше от страх на стола си под наблюдателния поглед на Хамър. Малки искрици прибягваха нагоре-надолу по острието на електрическата брадва. Мадисън се отдръпна назад, за да не се докосне тя до веригите му.

Изглежда щеше да има събрание на персонала. Започнаха да влизат мъже и жени в дрехи, които можеха да бъдат носени от готвачи, камериерки и техници. Даже музикантите, които бяха свирили, се присъединиха към събиращата се тълпа. Изглеждаха повече от стотина заедно с управителите, глашатаите и охраната. Влязоха дори и старите градинари: единият от тях носеше букет от огромни цветя.

Мадисън се чудеше дали всички са дошли, за да присъстват на делото му. Това го накара да се чувства особено неудобно. Може би обичаха да гледат кръв!

Тийни разговаряше с някакъв човек, който приличаше на художник, и в момента и двамата се смееха. Някой беше отнесъл златната й пелерина и я беше заместил с обикновено червено наметало, което я обвиваше.

Тийни тръгна към стълбата, която водеше нагоре. Мадисън усети внезапно как надеждите му се връщат. Тя изглежда го беше забравила напълно: поне с известна доза късмет можеше да преживее още един

ден. Той се опита да изглежда много малък, за да не привлече вниманието ѝ.

Персоналът вече се беше наредил в две редици и Мадисън разбра, че не са тук, за да станат свидетели на гибелта му. Това вероятно беше някакъв нощен неформален ритуал. Предишните моменти можеха да принадлежат на великите лордове, но това си беше тяхното малко събиране, нищо повече от това да ѝ пожелаят „лека нощ“, докато я изпращат да си легне.

Един представителен старец, чиито дрехи имаха много златни нашивки като дрехите на офицер, който вероятно беше главен управител на мястото, се приближи към нея, докато тя минаваше между двете редици на слугите. Той падна на колене и целият персонал мигновено коленичи. Тийни спря. Той хвана подгъва на робата ѝ и го притисна към устните си. След това заговори с поглед впит в пода:

— Ваше Височество, персоналът иска да ви благодари, че му позволихте да се забавлява, докато си вършеше работата.

Тийни огледа всички присъстващи — грейнала и доволна.

— О, верни мои хора. Толкова е приятно да съм сред вас. Благодаря ви. — И тя започна да извиква различни секции на персонала, като лично благодареше на всеки от тях. След което извика: — Обичам ви всички!

Те я гледаха с възхитени погледи. Главният управител се канеше да каже още нещо, когато избухна свада. Шест жени, които бяха камериерки, ако се съдеше по униформите им, си съскаха и ръмжаха една на друга.

Една стара жена — много сериозна и красиво облечена, веднага се развика, като им заговори остро за това, че са причинили безпокойство. Главният управител се приближи към тях.

Оказа се, че са се скарали за това кои две от тях да поемат нощната стража и да сложат Тийни да си легне. Спорът беше доста остър. Изглежда някои от тях лъжеха, че са дежурни нея нощ. Главният управител посочи авторитетно двете, чийто ред беше дошъл: те щяха да поемат дежурството! Двойката застана силно изпъната, а лицата им излъчваха гордост. И тогава изведнъж се оплезиха на останалите четири и хукнаха нагоре по стъпалата, за да приготвят ваната на Тийни. Засрамените четири, които се бяха опитали да измамат,

погледнаха Тийни и паднаха на колене на пода с известна доза страх. Тя им се усмихна, те изпуснаха въздишка на облекчение, след което също ѝ се усмихнаха. Това се стори смешно на Тийни и тя им изпрати въздушна целуваха, след което се разсмя. И тогава всички извикаха: „Да живее Нейно Величество!“

Тийни отвори уста, за да им пожелае лека нощ, когато капитанът от охраната, облечен в блестящо сребристо, привлече вниманието ѝ и посочи към стената, където се спотайваше Мадисън.

Бибипка му на тоя капитан, задави се Мадисън. Тийни очевидно го беше забравила напълно, защото сега се намръщи и погледна към него така, сякаш беше забелязала някакво неприятно насекомо. Персоналът също погледна към него и го заяпа: явно престъплението, което беше извършил като беше предизвикал тяхната скъпа кралица Тийни, беше обиколило целия обширен дворец.

Капитанът от охраната и Тийни си заговориха нещо шепнешком. След това с двама гардове, които я охраняваха, тя последва капитана към мястото, където седеше Мадисън.

— Те ми напомниха — каза Тийни на английски, — че утре сутрин имам няколко проби при шивача, а следобеда ще се занимавам с градинарство. Не можах да намерят време за съд и затова ще го направим сега. Виновен или невинен?

— В какво? — изстена Мадисън.

— В рамките на един палат благородникът — каза Тийни — разполага с правото на живот и смърт над този, който поврежда собствеността му или обижда хората му, освен ако въпросният не е с по-висш ранг.

— Аз не съм те обидил? — извика Мадисън на английски. — Само се опитвах да получа съдействието ти! Ти СЕ НУЖДАЕШ от мен!

Тя се обърна към капитана от охраната и му каза на волтариански:

— Той се признава за виновен по обвинението. Впишете го в архивите на двореца.

— ТИЙНИ! — извика Мадисън. — ТРЯБВА да ме изслушаш...

— Не искам да те слушам — каза му тя на английски. — Ти си адски виновен и много добре знаеш това. Нито веднъж не си помръдна пръста, за да спреш оня бибипец Грис. Набърка се в тая каша, защото

не искаше да ми партнираш. — И тя превключи на волтариански: — И затова признавам подсъдимия за виновен, а присъдата трябва да бъде изпълнена незабавно.

Капитанът кимна.

Мадисън каза:

— Ти не спомена каква е присъдата!

Тя отново заговори на английски:

— Знаеш ли, Мади, докато провеждам тия часове страшно се възбуждам; понякога ме довеждат до ръба на бибипането и това ме кара да страдам. Винаги съм искала да разчупя фиксацията, която имаш върху майка си. Така че те осъждам да идваш в стаята ми и да ме бибипаш, докато съм напълно изтощена и задоволена.

— О, НЕ! — изкрещя Мадисън и така силно се дръпна назад, че веригите му издрънчаха. След това се замисли на бързи обороти и му дойде гениална идея. — Виж какво — каза той, — точно под онзи под има 250 момчета! Още чувам гърменето на музиката! Всеки един от тях би...

— Мади, — каза тя рязко на английски, — ти май прегря. В момента, в който започна да бибипам някой от онези пажове, другите така ще заревнуват, че ще го убият! Освен това се опитвам да направя от тях идеални катамити и подобно нещо би ги провалило.

— Имаш мъже в персонала си! — извика Мадисън на английски.

— Всички са без благороднически титли и ще бъдат екзекутирани, ако ги намерят в леглото с кралска особа — отговори Тийни като продължаваше на английски. — Твърде много ги обичам, за да ги подложя на риск. Кралица Хора е използвала офицери от охраната с благородно потекло: имала е цял полк от тях. Но те не са тук. Така че стига сме дърдорили, Мади. Оставаш ти, бабаите мой.

Мадисън се тресеше до дъното на душата си.

— Не — примоли се той. — Отговорът ми е не!

Тийни се усмихна и той потръпна от това. Знаеше, че това не е всичко.

— Добре — каза тя, като погледна часовника си във формата на Мики Маус. — Просто остани да поседиш тук и си помисли. Дала съм нареждания на капитана, ако не дойдеш в стаята ми тази нощ, точно в шест часа сутринта да те отведат в зандана и да те екзекутират с електрическа брадва. Така че, ако си промениш решението, пазачът ти

тук ще има нареждането да те доведе до стаята ми, независимо колко е часът.

Тя му махна закачливо с ръка и се обърна.

Персоналът настоя тя да седне на малко сребърно седло с дръжки, защото може да е уморена от дългата вечер и да не е в състояние да изкачи стъпалата, след което я отнесоха нагоре, докато изчезна от погледа му.

Мадисън остана да седи много дълго време, при това седеше в най-мрачно настроение. Металният стол беше студен, веригите бяха още по-студени, а електрическата брадва на пазача с тичащите по нея искрички още повече го охлаждаше.

В залата вече беше тъмно. Рок музиката от долу беше само като едва доловим тътен, повече като мърморенето на някой гладен звяр, отколкото като музика.

Полускрити в мрака, изрисуваните по стените ангели сякаш го гледаха. Той почти не се съмняваше, че скоро ще се присъедини към истинските ангели и ще прекара останалата част от вечността на някой облак с безполезна арфа в ръце. Мадисън знаеше, че никога няма да се научи да свири на нея.

Най-накрая успя с много усилия да се отърси от шока, поне толкова, че да може да помисли за ужасната си дилема: ако се качеше горе, щеше да умре; ако не се качеше, пак щеше да умре.

Беше толкова добре възпитан: трябваше да бъде верен на майка си на всяка цена, дори това да му коства живота. Още от ранна бебешка възраст му бяха втълпявали, че момченцата, които не спят с майка си, са нещо неестествено и това му беше доказвано многократно и категорично даже в училище, където словото на психиатъра Фройд беше пет пъти по-свято от това на Бог. Ако човек нямаше твърд Едипов комплекс и не изразяваше либидните си желания към майка си, той никога не можеше да се надява, че ще стане гений в професионалната си област. Да се откаже от това разбиране би означавало да отрече собствените си умствени, възможности. Без тази искра според всичките Фройдови твърдения, той щеше да изпадне в тъпа посредственост, принизен до хамалин или общ работник. Според психолозите нямаше такова нещо като гений без невротизъм. Без тази своя гениалност, в която Мадисън никога не се беше усъмнил, той щеше да загине професионално. Като при всички специалисти по

връзки с обществеността, вярата в себе си беше първото нещо, което човек трябва да постигне и само тогава другите щяха да повярват в него.

Неговата майка обаче беше подсилвала това усещане, като му беше напомняла през цялото време колко е снизходителна. След като си тръгна баща му, тя не натовари Мадисън с друг, когото той сигурно щеше да ненавижда, а колко малко са майките, които биха отделили толкова много внимание на синовете си. Майка му му беше много скъпа, доста красива дори на 49. Когато се замисли за всички жертви, които тя беше направила за него, пренебрегвайки всички останали мъже, най-малкото, което можеше да направи, бе реципрочо да пренебрегне всички останали жени. Но нещата стигнаха до много по-дълбоко: съвсем, независимо от фройдовите заповеди на детския му психолог, подсилвани от леки електрошокове, той наистина я обичаше. Тя постоянно го беше предупреждавала за опасностите при другите жени, както беше правил и настоящият му психиатър, а и като се сблъска в живота с такива бездушни същества като Тийни, той напълно се съгласи с тях. Да се люби с Тийни не само щеше да го разстрои умствено, но щеше и да разбие сърцето на майка му. Тя вероятно щеше да се самоубие — нещо, което често трябваше да я пазят да не направи, а той знаеше, че ако това се случеше с нея, той незабавно щеше да направи същото.

Не, да се качи по онези стъпала и да легне в леглото на Тийни щеше да означава краят на всичко, което беше научил. Невъзможно! Реши. По-добре да умре призори. Много по-добре.

Мислите му се отнесоха при Хелър. Победата беше почти в ръката му, когато всичко се беше объркало по толкова необясним начин. Заглавията с големи букви, които успяваше да отпечата за Хелър бяха толкова великолепни! Той с любов си спомни историите за Туутс Суич, Мейзи Спреди и Долорес Пубиано де Копула. Абсолютни шедьоври, които със сигурност щяха да запечатат завинаги името на Уистър върху общественото съзнание. С напредването на онези съдебни процеси Уистър щеше да стане известен като най-прочутия престъпник-любовник в историята. А какви планове беше имал Мадисън да украси и добави блясък към престъпническата му страна! Уистър да ограби Федералния резерв беше най-малкият от плановете на специалиста по връзки с обществеността. Щеше да направи така, че

всичко да се изкачва към все по-големи и големи висоти. Щеше да накара всяка агенция за прилагане на закона, всички от нацисткия Интерпол надолу до най-подлото градско ченге да лаят като побъркани по следите на Уистър и да правят всичко възможно да го хванат. Всичко щеше да завърши с най-голямата публична екзекуция, която някой някога е виждал. Уистър щеше да стане абсолютно БЕЗСМЪРТЕН!

Изведнъж на Мадисън му светна пред очите. Той можеше да направи същото нещо и тук, ако имаше късмет. Това, че истинското име на Уистър беше Хелър, нямаше никакво значение за плановете му. Беше така неуморен, че просто щеше да задраска цялата си работа до момента и да започне отначало. Те имаха вътрешна полиция. Имаха си и армия. А дори Флотът да е малко равнодушен в началото, той можеше да го впрегне. Ако успееше да направи това, целият Апарат щеше да го подкрепи.

Той започна да мечтае в тъмната и празна зала: заглавия за това как Хелър ограбва именията на лордове и дава плячката на бедните; Хелър ограбва космически кораби — 18 пунктови букви; Хелър отвлича дъщерята на някой граф или дук и история след история за това как тя го умолява жалостиво да я изнасили — о, колко щеше да СЕ ХАРЕСА това на обществеността! Заглавия за това как Хелър ограбва всяка банка на всяка планета в цялата Конфедерация, и всяка с някоя нова порочна склонност, всяка с нечия нова кръв, всяка с нови зашеметяващи количества плячка, която се раздава на бедните. Какъв герой щеше да стане само! Хелър, най-преследваният престъпник през последните 125 000 години! История на Конфедерацията! ВЕЛИКОЛЕПНО!

Тогава му хрумна друга идея: можеше да сложи тире в името на Хелър. Можеше да го нарича Хелър-Уистър, да се рови във ВСИЧКИ предишни истории като ги разпространява из цялата Конфедерация. Не, предишната му работа НЕ беше отишла на вятъра — просто сега щеше да бъде пусната в още по-голяма употреба!

Аха, вече се добираше до нещо. И можеше спокойно да се отдаде на най-великата си мечта: Мадисън върви към Бери някак безцеремонно:

— Е, мистър Бери, най-накрая изпълних поръчката ви. Хелър-Уистър е безсмъртен!

А мистър Бери ще го хване за ръка, в очите му ще блестят сълзи на благодарност и с глас, изпълнен с вълнение, ще му каже:

— Мадисън, имаш отново моята милост. Моля те, моля те, приеми президентското място на Ф.Ф.Б.У и моля те, прости ми, че съм се усъмнил в теб. Никога повече няма да те преследвам с танкове на армията!

Светлинката угасна. В залата проникна хладен вятър. Действителната ситуация беше, че сега дори Бери да го види, даже ако можеше да си отиде у дома, той щеше да бъде изправен до една стена и застрелян. Евентуалният му неуспех с Хелър-Уистър щеше да означава смърт. Смърт даже без утешението на превръзка през очите или една цигара: добре, че не пушеше.

Малко от рок музиката под пода за момент заби по-силно. Ритъмът звучеше толкова Земно, че Мадисън се отпусна за миг. Започна да се чувства някак преследван: Бери беше сякаш свръхземен — може би даже той можеше да го намери тук! Когато се замисли за възможни връзки между Роксентър и Ломбар, започна да трепери. О, наистина го очакваше смърт, ако не се захванеше някак с делото Хелър-Уистър!

Часовоят му помръдна леко и брадвата издаде миризма на озон. Това върна мислите му при Тийни.

Досега си беше мислил, че ако се качи горе и легне с нея, тя ще му помогне. Даде си сметка, обаче, че тя не беше дала никакви гаранции за това. Единственото, което беше обещала, бе, че ако той се качи горе и легне с нея, няма да бъде екзекутиран призори!

Беше проблем, при който ако се качеше щеше да умре заради майка си, а ако не се качеше, щеше да умре заради Бери. Качването при Тийни нямаше да му помогне с нищо.

Очевидно този проблем се нуждаеше от някакво друго разрешение!

Обикновено идеи му идваха лесно и винаги се беше гордял, че заради Едиповия си комплекс е гений в това отношение. Но тази нощ мозъкът му сякаш бе капитулирал.

Той погледна часовника си „Омега“. Бяха изминали два часа! Колко дълго време просто да седи и да не може той да измисли никаква конструктивна идея! Опита се да се вземе в ръце. В края на

краищата беше специалист по връзки с обществеността, един чистокръвен специалист.

Щеше да подреди мислите си. Сега щеше да мине през всичко, което му беше казала Тийни от момента, в който я видя до басейна. Това не му отне много време. Опита отново.

Изведнъж той се вдърви на стола си.

БЕШЕ СЕ СЕТИЛ!

Ако това не проработеше, само щеше да умре.

АКО ОБАЧЕ ПРОРАБОТЕШЕ, ТОЙ МОЖЕШЕ ДА ДОВЪРШИ РАБОТАТА СИ С ХЕЛЪР-УИСТЪР!

Мадисън вдигна поглед към часовоя. Спокойно и като не пускаше в гласа си никакви нотки на въодушевление, за да не заподозре часовоят, че той замисля нещо, каза:

— Качете ме горе при господарката си.

О, БОЖЕ, ТОВА ТРЯБВАШЕ ДА ПРОРАБОТИ!

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Часовоят изсъска остро в един микрофон, който беше прикрит под формата на сребърно копче.

В залата незабавно се втурна един сержант. Той погледна пазача на Мадисън, който посочи с палец стълбището, след което кимна.

С дрънчене и трополене смъкнаха веригите на Мадисън. Той се изправи и разтри врата и китките си.

Напъхаха го в една баня и го накараха да се съблече и изкъпе. Наблюдаваха го. Отблизо.

— Не изглежда да има въшки или бактерии — каза първият часовой, като огледа Мадисън критично, — но не изглежда добре оборудван. Не разбирам как ще може да я накара да си прекара приятно.

— Ей, слушай добре, — обърна се сержантът към Мадисън, като измъкна изневиделица един нож от задната част на сребрилата си куртка, — ако не се държиш добре и не я избибипаш както трябва, аз лично ще използвам това, за да ти отрежа бибипците. Разбрано?

Мадисън преглътна, прикри бибипците си сякаш да ги защити, и отстъпи назад.

Хвърлиха отгоре му бяла копринена роба, върху която все още имаше кралски кръст и думите: „Собственост на кралица Хора. Не използвайте тази роба за погребение. Върнете я в двореца в отлично състояние.“

— Ами сега каква е точната процедура? — попита часовоят сержанта. За нищо на света не мога да си спомня дали дядо ми казваше мъжът да се води с белезници или със златно въже.

— С нито едното — отвърна сержантът. — Беше с нашийник и златна верига за водене. Знаеш ли, че има една такава ей там, върху онази лавица. — Той я взе и я погледна. — Какво знаеш ти? Не е вярно, че на нашийника отвътре има шипове. Баба ми трябва да си го е измислила. Я виж тук, — и той показа на пазача, — има електрическа жица. А тук, в края на веригата, е бутонът за задействане. О, не! Батериите му са свършили. Няма искри.

— Ама че късмет! — каза пазачът, като погледна липсата на мощност в една свързка. — Същата е като тези, които използваме при пръстите на краката си. Ще извадя едната от левия си ботуш. — Той го направи и когато изпробваха нашийника отново, той заизпуска искри при натискане на бутона в края на веригата.

Сложиха нашийника на Мадисън.

— Сега — каза сержантът, — ако добре съм чул, процедурата е следната. Въвеждаш го вътре, покланяш се и когато кралицата протегне ръка, поставяш дръжката на веригата в нея, след което мисля, че казваш: „Ваше Височество, тук има един, който ще изпълни вашето нареждане: вземете го и ако не ви удовлетвори, аз ще бъда пред вратата с електрически камшик.“

— Нямаме електрически камшик — каза часовоят.

— Да, ама не можеш да променяш процедурата. И хич недей да променяш реда на думите. Казваш ги точно така, както са, а ако тоя бибипец не изпълнява каквото му се каже, използвай жилеца си.

Пазачът провери вътрешната част на сребърния си ботуш, за да види дали жилецът му е там и започна да кима, сержантът го прекъсна:

— Както винаги съм ти казвал, внимавай за оръжията си. Персоналът ще те убие на бърза ръка, ако се случи нещо, което да не се хареса на Нейно Височество. — Той беше измъкнал жилеца от ботуша на другия.

Оръжието беше една гъвкава пръчка около четиринайсет инча дълга. Сержантът стисна дръжката и връхчето ѝ светна.

Той я вдигна и удари Мадисън в долната част на бедрото.

ЛЕЛЕ! Причиняваше щипещо усещане като от ужилване от голямо насекомо! Мадисън загърна робата си встрани и прегледа бедрото си.

— О, това беше само при ниска мощност — каза сержантът. — Хич не си мисли, че ще ти оставя белег, точно преди да отидеш да доставяш удоволствие на Нейно Височество. Тоя човек е пълен идиот — изкоментира той към пазача. — Значи, когато го представиш, и се върнеш в коридора, за да застанеш на пост, залепваш ухо на вратата и ако чуеш протести или спор, или ако НЕ чуеш стенания и писъци на удоволствие, влизаш веднага и го жилиш до дупка, докато не си СВЪРШИ работата! Разбрано?

Часовоят кимна.

— Много е гот, че нещата отново вървят нормално.

— Да, така е — отвърна сержантът. — Освен това трябва да си сигурен, че Нейно Височество не си прецаква палеца да натиска бутона на веригата към нашийника. Скъпата, тя е призвана да получи цялото удоволствие, с което това приятелче може да я дари.

— Какво да правя, когато тя свърши с него? — попита пазачът.

— О, ти вероятно ще бъдеш сменен дотогава, а аз ще бъда наоколо. Но ако се случи по време на караула ти и тя не ти каже нищо, заслушай се, за да се увериш, че всичко е утихнало. Тогава дай знак на някоя от камериерките ѝ — най-добре тази, която бди в края на леглото ѝ — и влез на пръсти. Сега идва една важна част: използвай ултравиолетовата си лампа и очила, за да не събудиш Нейно Височество, и погледни много внимателно лицето ѝ. Ако се мръщи или спи неспокойно, го отведи в залата за екзекуции. Ако спи леко усмихнала, изведи приятелчето много внимателно, без да я будиш, и го изпрати обратно в полка му.

— Аз не съм в никой полк — намеси се Мадисън.

Двамата го изгледаха шокирано. Тогава сержантът каза:

— Вярно бе. Тия дрехи, дето висят там, не са униформа, която съм виждал. Я чакай малко. Май че сме в напълно грешна посока. Сигурен ли си, че си благородник?

Мозъкът на Мадисън заработи на бързи обороти. Въпреки ужасните приготовления, които той само се надяваше, че ще избегне, трябваше да се качи по онези стъпала и да представи гениалната си идея на Тийни. Той се изпъна високомерно.

— Аз — каза — съм един от рицарите на Колумб!

— Това благородник ли означава? — попита сержантът. — Нали знаеш, ако мъж без благородническа титла я пипне с пръст, протоколът изисква незабавна смърт. Тъй че хич не се опитвай да ни будалкаш.

— Рицар — каза Мадисън — означава джентълмен-войник на нейния роден език. Той получава благородническата си титла от суверена си. Аз дойдох тук като странстващ рицар.

Сержантът каза на пазача:

— Е, това може и да е така. Знаеш ли какво? Когато го изкараш от леглото ѝ, го отведи в един от по-добрите зандани, задръж го там, а аз ще изясня всичко на сутринта. Ако се окаже, че той всъщност не е благородник в крайна сметка, ще имаме удоволствието да го

екзекутираме. И без това хич не ми хареса как ѝ крещеше и викаше вчера следобед. Не ми звучеше много благородно! А ако отново започне да ѝ вика и крещи, бързо го изведи от там! Не искаме скъпата ни кралица да се разстрои и да ни напусне.

Часовоят дръпна веригата и Мадисън полетя назад, защото не беше очаквал това.

Часовоят натисна бутона на дръжката.

Мадисън се почувства така, сякаш са го прерязали през врата! Това не беше електрически шок, а усещане като от разкъсване. Ужасно!

— Тръгвай! — нареди пазачът. — Нейно Височество те очаква.

Стъпалото на Мадисън изтръпна от студените и груби камъни на пода в банята.

— Не ми дадохте никакви чехли! Дайте ми поне да си обуя обувките!

— Няма значение, че си бос — каза пазачът. И той отново натисна бутона.

Мадисън сграбчи главата си, за да не се търкулне.

Последва го.

Всичко зависеше от следващите няколко минути.

Щеше да се превърне в мъртвец или герой!

Идеята му ТРЯБВАШЕ да проработи!

ГЛАВА ВТОРА

Не го поведоха по златната стълба. Изкачваха се по кръгло стълбище, което под формата на спирала минаваше и зад стените. Беше много тъмно и от застоялия въздух Мадисън заключи, че не е било използвано от дълго време. Изведнъж пред тях се изпречи врата с шипове: той виждаше малки искри да пробягват напред-назад, като се плъзгаха от връх на връх по подобни на ками издатъци, готови да пронижат всеки нежелан натрапник. Нищо чудно, че Флик беше отказал да обира тези палати. Те бяха УКРЕПЛЕНИЯ!

Часовоят направи нещо в горната странична част и порталът се плъзна встрани като стържеше от дългата липса на употреба.

Изглежда сега бяха в тъмна кутия, а пред тях имаше друга дебела врата. Пазачът взе някакъв прахен микрофон и каза нещо, очевидно на охрана, с която имаше дистанционна връзка — нещо като парола от числа. След това пазачът го бутна пред нещо, което трябва да беше камера, включена към електрическата мрежа.

— Докажи, че не си под принуда, Джинто — каза един гробовен глас.

Джинто — пазачът на Мадисън — притисна веригата. Ужасното разкъсващо усещане премина през врата на Мадисън, а едно допълнително дръпване го извади от равновесие.

Очевидно някакъв охранителен пост беше задоволен някъде. Сред замаята от тръпнещата болка Мадисън чу хлъзгането и щракането на няколко чифта болтове с дистанционно управление.

Вратата се отвори тихо и Мадисън беше избутан напред.

Провлачена музика погали слуха му.

Удари го вълна от женствен аромат и той изплашено отвори очи.

Намираще се в меко осветена стая със значителни размери. Леко вълнуващи се цветни светлини къпеха стените в постоянно променящи се пастели — те успокояваха и почти хипнотизираха. Отначало Мадисън помисли, че това над главата му е открито небе, но после видя, че звездите бавно танцуват в определен ред около луната, която колкото и истинска да изглеждаше, никога не би могла в

действителност да пулсира в същия ритъм като вълните по стените: таванът беше някаква илюзия, която вероятно сменяше часа през деня или нощта по нечие желание.

Подът изведнъж го изплаши. Изглеждаше като плътна мъгла, а не като килим, и Мадисън стоеше, потънал до глезените в нея. Но той се успокои, когато откри, че тя го държи изправен.

Изящната и резбована мебелировка от бюра, столове и маси, сякаш нямаше крака; всичко просто сякаш се носеше из стаята, без да помръдва.

Чувството, че се е загубил, което беше изпитал при първия си поглед в тази стая — като нито едно нещо, което някога беше виждал или си беше представял на Земята — го напускаше. Решимостта да успее в онова, с което се беше захванал, го сграбчи отново. Къде беше Тийни?

И тогава той отново се почувства изцяло извън равновесие. Нито той, нито пазачът му ходеха, те просто стояха на едно място. Обаче се придвижваха! Много бавно и нежно подът ги носеше по една стена, като им създаваше единствено усещането като от леко вълнение. Онова, което Мадисън беше взел за огромно бюро, беше всъщност горната част на едно легло!

Мадисън се вторачи.

Тази част от стаята беше тъмна. От нея се носеха стонове на удоволствие.

Движещият се под мина още по-напред.

На едно петно светлина се виждаше ръката на Тийни. Ръката се вдигаше и трепереше, докато Тийни стенеше.

Музиката виеше, а наоколо се носеше парфюм.

Часовоят дръпна леко веригата, за да привлече внимание с дрънченето.

Главите на двете камериерки подскочиха и се удариха. Когато видяха кой е дошъл, го погледнаха с презрение.

Тийни бавно извърна глава и изпълненият ѝ със страст поглед бавно се фокусира върху Мадисън. След това тя затвори преголямата си уста и бавно се усмихна.

С мързелив глас тя каза на английски:

— Ти чака толкова дълго, че аз бях сигурна, че няма да дойдеш и ги пусках да действат — те така чупят ръце като видят, че съм

възбудена от танците, а не съм задоволена. — Тя вече идваше на себе си и гласът ѝ ставаше все по-малко отнесен. Мързеливата усмивка стана леко подигравателна. — Е, Мади. Най-сетне реши да ми позволиш да се опитам да пропукам фиксацията ти върху майка ти. — Тя се засмя доволно.

Внезапно пазачът падна на колене, наклони глава и благопристойно постави дръжката на веригата в най-близко висящата ѝ ръка. Той каза с лице обърнато към покрития с мъгла под:

— Ваше Височество, тук има един, който ще изпълни вашето нареждане: вземете го и ако не ви удовлетвори, аз ще бъда пред вратата с електрически камшик.

Тийни погледна надолу по ръката си, видя бутона и го натисна.

Нашийникът за малко да отреже главата на Мадисън. Той нададе вик! Хвана се за нашийника с две ръце. Тийни погледна бутона, а след това към Мадисън. Токът вече беше изключен, а Мадисън въртеше глава, за да се увери дали това е така. Изведнъж Тийни избухна в смях.

— О, Мади, виждам, че ще се повеселим! Не искам да ти причинявам болка. Искам да си прекараш чудесно. Така че само бъди добро момче, прави каквото ти се казва и аз няма да се докосна до бутона.

Мадисън въобще не се успокои. Цялата странна стая вече се диплеше на вълни, а разкъсващото усещане от нашийника така беше размътило мозъка му, че тя вече се въртеше около него. Дали музиката продължаваше да вие или това беше той?

В замаяността си той видя, че и камериерките вече се смеят, но в смеха им имаше нотка жестокост, която липсваше в смеха на Тийни: той си даваше сметка само за това, че сред тия хора от персонала не е като сред приятели. Тийни също не беше приятел. Тя му го беше казала! Мадисън се опитваше да мобилизира решимостта си. След като погледна предупредително, пазачът се оттегли на пост в коридора.

Като продължаваше да се смее, Тийни раздаваше нареждания.

Едната камериерка стана и облече една роба. След това започна да оправя грима на Тийни с копринено парцалче.

Другата камериерка — зряла и хубава жена — изтри собственото си лице с подгъва на оскъдното си облекло и тръгна към Мадисън.

Макар че той се опита да се отдръпне, тя го поръси с пудра с мъжки аромат.

Тя посегна към кутийка с някакво мазило върху едно от бюрата.
Мадисън я погледна и се отдръпна.

Камериерката се обърна към Тийни и каза:

— Ваше Височество, струва ми се, че този благородник е имал някаква издънка в родословното си дърво.

Това накара Тийни да избухне в смях. Тя сега лежеше настрани и гледаше към Мадисън.

— Добре, развийте го, извика.

Мадисън загърна здраво робата около себе си от ужас.

Другата камериерка го погледна изненадано и започна да се кикоти.

Мадисън беше протегнал вече ръце, като се опитваше да спре атаките на първата камериерка.

Това хвърли Тийни в буря от смях. Най-накрая тя каза задъхано:

— О, Мади, ще ме убиеш! Майка ти на нищо ли не те е научила?
— и тя се затъркаля като пицеше от смях на собствената си шега.

Очите на Мадисън блестяха от ужас. Той направи блокиращо движение с ръце.

Лицата на двете камериерки му се хилеха, докато те коленичеха пред него.

Мадисън отстъпи назад.

Едната държеше кутийката с мазилото.

Мадисън зяпаше надолу към него.

Другата премерваше малко хашиш.

— Не, не! — изпищя Мадисън.

Тийни се превиваше от смях.

— О, Мади — изпищя тя — ти СИ един клоун! Този път ще те излекуваме от майка ти! — Тя седна в леглото. — След мен ще получиш тях двете — и тя посочи камериерките.

— НЕ! — извика Мадисън.

Една от камериерките тръгна напред, за да го сграбчи, като продължаваше да се смее.

Мадисън отново направи крачка назад. И тогава той видя нещо.

Краят на веригата вече не беше в ръцете на Тийни. Падна от леглото и се удари в пода.

Камериерката беше сграбчила Мадисън. Той се оглеждаше подивял.

Тийни отново започна да се залива от смях.
Зад Мадисън имаше високо бюро.
Камериерката се опитваше да го целуне.
Изведнъж Мадисън замахна напред с юмрук.
Фрасна камериерката в челюстта.
Тя се строполи с грохот.

Като подивяла маймуна той скочи върху бюрото, като използваше дръжките на вратичката му, за да се покатери. Стигна до върха му. Дръпна силно веригата към себе си, за да я измъкне от техния обсег. Намираше се на дванайсет фута над земята. Ако влезеше пазачът, нямаше да може да го достигне с жилеца.

Когато го видяха да дращи нагоре и да стърчи там, всички много се изненадаха. Той не знаеше дали отново ще избухнат в смях или ще извикат пазача да го застреля за това, че е ударил камериерката.

СЕГА БЕШЕ ШАНСЪТ МУ!

Той извика във внезапното затишие:

— Тийни, чуй ме! Има нещо, което не знаеш! — Сега беше моментът да приложи гениалната си идея. Съдбата му висеше на косъм. Дали Тийни щеше да го изслуша?

Вниманието ѝ беше привлечено от камериерката. Тя клекна до нея, за да види дали лицето и е наранено. Ако намереше някаква контузия или кръв, само след секунда щеше да изпадне в дива ярост.

— Тийни! — извика ѝ той. — Солтан Грис е тук!

Главата ѝ се извърна към него. Тя се вторачи в него.

— Той е тук! — изкрещя отчаяно Мадисън. В ъгълчето на устата на камериерката имаше малко кръв и той ТРЯБВАШЕ да задържи вниманието на Тийни.

ИДЕЯТА МУ ТРЯБВАШЕ ДА БЪДЕ ЧУТА!

— Той е точно тук, на Волгар! — извика Мадисън от бюрото.

Погледът ѝ беше върху него. Вратата се отвори и пазачът наблюдаваше нащрек, след като беше чул повишения тон.

— На ТАЗИ планета? — попита Тийни. — Тук? — Тя беше шокирана.

— Да, точно така! Солтан Грис се е подслонил в кралския затвор — една огромна крепост! Никой не може да се добере до него. Той е в пълна безопасност! Даже няма да го съдят!

— КАКВО? — извика Тийни както си беше на колене, но се стегна.

— Стои си там възможно най-необезпокояван! — извика Мадисън. — Смее се на всички! До него въобще не може да се стигне!

— БИБИПЕЦЪТ! — изкрещя Тийни, а погледът ѝ заискря.

Мадисън извика:

— Ако някой не направи нещо, той ще се измъкне здрав и читав и даже ще получи медал!

— БИБИПСКИЯТ МУ СИН! — извика Тийни като скочи на крака. — Искаш да кажеш, че след всичко, което направи, го държат под тяхната протекция?

— Точно така! — отвърна Мадисън.

Тийни тропна с крак от гняв.

— Ей, БИБИПКА МУ!

— Обаче, Тийни, ако получи съдействието ти, мога да направя така, че да го ОБЕСЯТ! Познаваш ме и знаеш какво мога да постигна, ако ме пуснат на свобода! Тийни, ако ме подкрепиш, мога да ти гарантирам, че ти ще държиш въжетото, когато сложат примката на врата му!

Тя го погледна: очите ѝ бяха пещи, пълни с отмъщение.

— Съгласна съм! — изскърца тя. — Само ми кажи какво искаш да НАПРАВЯ!

Той я убеди, че сам ще се погрижи за плана. Остави я да крачи напред-назад из стаята, като удря с юмрук дланта си и после го размахва във въздуха, да ругае обилно на уличен английски, да се кълне, че ако им остава да направят само едно нещо, то това ще бъде да ПОЛУЧАТ Грис!

Пазачът получи нареждане да освободи Мадисън от веригите и да го пуска в палата по всяко време.

В банята на долния етаж Мадисън облече дрехите си. Той трепереше от облекчение.

Преди това, докато беше седял в залата и беше обмислял всичко, което я беше чул да казва, в главата му беше изскочил стих от един Земен драматург и о, как само се зарадва Мадисън на това, че си е спомнил Шекспир.

*„И адът не познава ярост по-голяма
от тази на жената, ритната в устата.“*

Това беше провокирало ГЕНИАЛНАТА му идея и тя беше проработила.

Тази нощ той беше избягал от смъртта три пъти! Веднъж от ръцете на Тийни; втори път от заплахата да изневери на майка си; и трети път, който беше най-важен, от това да бъде унищожен от смъртоносния Бери.

Ако работеше с внимателно подбиране на всяка следваща стъпка и с влиянието на Тийни, вече можеше да се захване с делото си.

Хелър, помисли си той, идвам!

Вселената никога нямаше да стане свидетел на по-велик и опитен специалист по връзки с обществеността от този, който сега щеше да се изяви!

Трябваше да бъде хитър, трябваше да бъде внимателен, трябваше да напредва стъпка по стъпка. **ЩЕШЕ ОБАЧЕ ДА СТИГНЕ ДО ФИНАЛА!**

Връзките с обществеността бяха оръжието, срещу което няма никаква защита. О, имаше ями по пътя, който се простираше напред. Но с щастлива увереност Мадисън закричи през волтарианската нощ.

ГЛАВА ТРЕТА

През една друга нощ на повече от двайсет и две светлинни години разстояние, Хелър говореше по екранен телефон от офиса си в Ню Йорк с Прахд на друг в болницата в Афийон, Турция. Нямаше опасност да ги подслушват; екранният телефон работеше при разлика във времето на най-високите честоти на енергийните сектори, а Земята беше още много далеч от тези технологии.

Темата на разговора също изискваше време.

— Не можете да пришпорвате подобни неща — каза Прахд. — И преди съм ви обръщал внимание на това, сър.

— Но той НАИСТИНА проговори — каза Хелър. — Когато влязох в залата в двореца, той отвори очи и заговори, веднага щом усети присъствието ми. Даже позна какъв съм.

— Когато сте стигнали при него — каза Прахд, — той трябва да е бил на края на някоя амфетаминова доза. Това го е поддържало в съзнание. Известно време преди това количествата стимуланти, които са му давали, трябва да са му причинили мозъчен кръвоизлив, защото точно това има. Стимулантите разрушават централната нервна система и точно това му се е случило и на него.

— Искаш да кажеш, че няма да се върне в съзнание — попита Хелър.

— Чуйте, правя всичко, което е по силите ми, за да съм достоен за внезапно оказаната ми чест да стана личен лекар на краля. Правя всичко възможно, за да изградя наново нервите и съдовете му, но вие май не разбирате. Става въпрос за централната нервна система! Ще са ми необходими месеци.

— Толкова дълго? — попита Хелър.

При това съм оптимист. Знаете ли, че е необходим по един ден терапия за всеки ден, през който човек използва стимуланти? Не зная колко време са му ги давали. Може да е било години наред!

— Онова, което се опитваш да ми кажеш, е, че той няма да дойде скоро на себе си.

— Мисля, че най-накрая разбрахте мисълта ми, сър. Бих могъл, разбира се, да го освестя с малко амфетамини, за да дойде на себе си за малко, но това би го убило.

— Ние не искаме ТОВА! — отвърна Хелър. — Като оставим настрана, че е наше задължение да го закриляме, би било отвратително да направим онова, което предлагаш, само за да си измъкнем главите от примката, като му дадем да подпише заповедта. Хич и не си помисляй подобно нещо. Ще рискуваме.

— Не го предложих като изход — каза Прахд.

— За каквото и да е, забрави го — прекъсна го Хелър. — Двамата с теб сме лесно заменими. А той не е. Така че просто продължавай да правиш каквото си започнал. Можеш ли да прехвърлиш разговора при моята дама?

На екрана на Хелър се появи лицето на графиня Крек. Тя му изпрати целувка, след което каза:

— Здравей, скъпи. Нещата са точно така, както ги описа Прахд. Той просто си лежи в някаква течност и се възстановява. Абсолютно нищо не се случва.

— Зная — отвърна Хелър.

— Казах им да изградят защитни прегради тук.

Хелър вдигна рамене.

— Добре. Но мисля, че никой няма да дойде. Вампироликият не знае, че сме пристигнали тук. Бях се замислил за това и ми стана смешно, че е издал генерална заповед за мен: подобни заповеди са под въпрос, що се отнася за кралски офицери — съдът обикновено просто ги изхвърля. Необходима е кралска заповед, а той просто не може да издайства такава. Тя ще трябва да бъде подписана от човека, който лежи там в безсъзнание. Всъщност Вампироликият трябва да е изпаднал в истерия. В онова предаване не се спомена нищо за Негово Превъзходителство и ми се струва, че Хист няма да признае, че го няма. Ако го направи, цялата Конфедерация би се превърнала в пълен хаос. Няма наследник: другите кралски принцове са мъртви, а на Мортиай му е забранено да наследява, за да организира въстание. На Великия Съвет ще му е необходим човек, преди да обяви, че Клинг е мъртъв. Така че всичко, което може да направи Ломбар, е да стреля напосоки в опитите си да ме открие. Той разполага само с Апарата, който е малка сила. Флотът и Армията няма да му съдействат, само

защото е издадена някаква генерална заповед за мен. От Флота биха му се изсмели. „Пияницата“ е капитулирал. Ако не посмее да признае, че Императорът е при мен, не мога да се сетя какво друго може да направи или да каже, за да насъска хората срещу мен. Той разполага само с Апарата, а аз не се страхувам от „пияници“. Така че спри да се притесняваш.

— Скъпи, как можеш да си толкова спокоен? — попита го графинята.

— Това ми е професията — отвърна Хелър. — Да запазвам спокойствие.

— Струва ми се, че се престараваш.

— Онова, което е прекалено в момента — прекъсна я той, — е нашата раздяла. Тъпо е ти да седиш там до някаква вана с течност, докато аз се забавлявам тук. Имам СТРАШНО много неща да дооправям и просто не мога да се махна от тук. Затова накарах Бери да се свърже с въздушните сили, които ще изпратят един нов боен „Боинг-Мач 3“ да те вземе. Те излитат и се приземяват вертикално, така че ще може да кацне в Афийон.

— КОЙ? — попита графиня Крек.

— Един „Боинг“ — отговори Хелър. — Във всички авиолинии цари хаос, защото се опитват да заработят отново, а запасите им са ужасни. Полетът ти ще трае само три часа. Ще изпратя да те посрещнат на „Ла Гуардиа“.

— Имам пред вид БЕРИ! — каза графинята, която все още беше в шок.

— О, той вече работи за нас. Пропуснах да ти кажа. Но аз искам да те срещна с един друг човек. Тя ще ти хареса.

— ТЯ?

— Да — каза Хелър. — Трябва ни нейното разрешение, за да се сгодим.

— КАКВО?

— Виж какво, дрехите ти са още в апартамента, така че недей да носиш много други. Сега, когато се уверих, че няма смисъл да оставаш там, ще наредя на „Боинг“-а да излита. При теб ще пристигне към 2 часа следобед по твоя часовник. „Силвър спирит“ ще те докара до апартамента, така че ще дойдеш тъкмо навреме, за да напудриш нослето си и да присъстваш на един чудесен обяд.

— Чакай малко, Джетеро. Ти ме напъха в някаква въртележка.

— По-добре е да не се завъртат или ще изправим пред военен съд целите военновъздушни сили. Сложи си най-чаровната усмивка. Ще ти разкажа всичко, когато се видим. Обичам те. До скоро.

— Джетеро, — изстена графиня Крек, — мислиш ли, че правилно си преценил ситуацията?

Но той беше затворил и екранът мълчеше.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Изумената графиня Крек беше приветствана на двата края на Земяното кълбо, беше се приземила на „Ла Гуардиа“ при „всички писти свободни“, не беше преминала даже през митницата и имиграционната служба, след което беше откарана с максимална скорост, виещи сирени и ескорт от шест нюйоркски полицаи право в апартамента ѝ.

Тя беше успяла да се промъкне покрай грейналия Балмор и въпреки сълзите и подсмърчанията на една свръхщастлива камериерка — да се преоблече и приведе във форма.

Сега, когато влезе в салона за обяд, тя беше отново напълно объркана от прегръдките и целувките на елегантно издокарания Джетеро.

Салонът беше пълен с цветя, масите пъшкаха под огромни купища храна, а полилеите се поклащаха от акордите на триумфална музика.

Изи, Бум-Бум и Туоуи ѝ стискаха ръцете, кланяха се и сияеха от благоговеещо гостоприемство.

На масата пред нейния стол имаше поднос с едно столче, върху който бяха натрупани някакви неща. Когато графинята се опита да седне, купчината се наклони и се разпиля по целия ѝ скут и по пода. Кредитни карти! От всяка възможна компания и на всички беше изписано „Хевънли Джой Крекъл“, а тази от „Бонбакс Телър“ беше увита в корсаж с цвят на синя орхидея. Графинята се опитваше да изпробва корсажа, когато влязоха Балмор и двама лакеи с огромна златна рамка.

Тя не беше за нея.

Сложиха рамката на един статив. Беше някакъв пергамент, очевидно изписан по специален начин. Беше водещо заглавие от „Ню Йорк Граймс“, което гласеше:

НИКАКВО ОБЯВЯВАНЕ НА ВОЙНА!

РЪКОВОДСТВОТО НА ПРЕЗИДЕНТА

Четиримата мъже замучаха от смях!

Графинята не можеше да види нищо смешно в това за нищо на света.

Когато накрая вече можеше да бъде чута, тя каза някак сприхаво:

— Можете поне да ми кажете на какво се смеете!

— Това е за стената на кабинета на Джет — отговори й Бум-Бум.

— Специално го препечатахме и поставихме в рамка.

Това не й говореше нищо. Тя се обърна към Джетеро.

— Освен това, беше много подло от твоя страна да ме оставиш съвсем на тъмно по въпроса за Бери и някаква си жена.

Джетеро се засмя.

— Да, но то те качи на борда на онзи самолет, нали? При това без никакви спорове за това как трябва да останеш в Турция.

Това я накара да се засмее.

— О, Джетеро! — каза тя. — Животът с теб е пълен с изненади! Определено никога не е скучно. Сега, моля те, кажи ми какво става.

Вече всички седяха и ядяха огромни скариди, а Джетеро разказваше какво се беше случило в Ню Йорк и Покантикъл, но той очевидно пропускаше някои места, които бяха свързани с това как е постигнал определени неща и останалите го спираха и го поправяха и доста преди той да стигне до края тя беше изплашена до смърт от рисковете, на които той се беше изложил. Тя успя да се накара да не пребледнее и накрая каза:

— Значи Роксентър е мъртъв.

— Не, не е — отвърна Джетеро. — Той седи точно там — и той посочи Туоуи. — Между него и Изи — те притежават планетата. — Той се обърна към Туоуи: — И какво смятате да правите с нея, момчета?

— Да отглеждаме прасета — отвърна Туоуи.

— Що се отнася до това — обърна се Хелър към графиня Крек, — няма да имат никакви проблеми. Всичко са обмислили.

— О, Джетеро, бъди малко по-сериозен, — прекъсна го тя. — Сигурна съм, че има някакъв план или програма.

— Да, госпожо! — каза Джетеро. — Вие току-що налучкахте право в целта. Наистина има. В четири часа този следобед трябва да сме при Бейон. Много е важно да се облечете добре и да изглеждате много прилично, защото ако сте приемлива, ще можем да насрочим партито за годежа.

— Приемлива за КОГО? — изстена тя.

— Ами, още не мога да я наричам с титлата ѝ, защото няма да бъде ръкоположена преди събота. И това е другото нещо, което трябва да обсъдя с нея — партито за коронацията. Освен това трябва да решим датата на годежа, но аз предлагам той да е през следващата седмица.

— Джетеро, имам чувството, че малко по малко полудявам.

— Лятното време е виновно, не аз, — отвърна Джетеро.

Точно тогава дойде Балмор и каза на Изи:

— Мистър Бери е на телефона, сър. Той само иска да знае дали мистър Туоуи ще бъде свободен утре следобед, за да говори на конференцията на „Суилърбергер“, която ще се проведе в Белия дом. Извинява се, че ви притеснява и казва, че е написал речта. Просто иска да получи съгласието ви.

— Добре е в дневния ред да има някоя точка за отглеждане на прасета — каза Туоуи.

— Предай на Бери, че той ще дойде — каза Изи, — а също и да задържи прочистването на офисите на Роксентър, докато аз не се погрижа лично за това.

Котаракът се опитваше да привлече вниманието на графинята и тя много се зарадва, че може да се разсее с него.

Останалата част от обяда премина като в мъгла, след което, облечена надве-натри и с усещането, че изглежда като плашило, вече беше в „Силвър Спирит“ с Джетеро, ескортирани от два армейски танка.

Имаше много неща, които тя искаше да каже на Джетеро и които бяха спешни, но той беше свалил прозореца и от рева на огромните чудовища едва се чуваха.

— За какво са танковете? — попита тя отчаяно.

— Нямах време да се освободя от служба — каза Джетеро.

— Винаги ли пращат ескорт от танкове на младшите офицери?
— попита графинята.

— Всъщност не — отвърна Джетеро. — Вероятно се страхуват, че ще забравя да си прибера сабята. Подписал съм се за нея, нали знаеш.

— Джетеро, за Бога, бъди сериозен! Страшно се притеснявам за ситуацията на Волтар.

— Ако тръгнеш да се притесняваш за всичко и през цялото време, всичко, което успяваш да свършиш, е да се притесняваш.

— От малко притеснение си има нужда — каза графинята.

— От теб никога няма да стане военен инженер — рече ѝ Хелър.

— Аз не се опитвам да стана военен инженер — изстена тя. — Опитвам се да стана съпруга на такъв.

— А, много добре — намеси се Хелър, — че реши да прехвърлиш мислите си върху това. Сега е решителният тест. Пристигнахме.

Бяха спрели пред един небостъргач, който се издигаше грандиозно до някакъв парк.

Двама мургави и сухи сицилианци, които носеха автомати, стояха отпред и гледаха войнствено танковете. Единият от тях надникна в „Силвър Спирит“ и се успокои.

— О, ти ли си бе, хлапе! — каза той. — По-добре се качвай веднага. Тук цял ден всичко ври и кипи.

Другият се провикна към едно фоайе:

— Хей! Мирно! Дойдоха хлапето и неговата другарка!

Вървяха между банда мъже в черни костюми и мургави лица, които очевидно се бяха появили, за да видят графинята. Тя се чувстваше така, сякаш си е облякла всичко наопаки, като при това е забравила да си сложи бикините, защото погледите бяха много изпитателни и оценяващи.

И тогава до нея достигна шепот:

— Исусе, хлапе, къде я намери? Господи, тя да не е кинозвезда или нещо такова?

Това я накара да се почувства малко по-добре, но когато се изкачиха с асансьора, до тях достигна гърмящ глас, идещ от дъното на коридора:

— Не ми пука на бибипа, бибипец такъв! Кажете на ония бибици синове в Чикаго да изхвърлят бибипаната си дрога в езерото Мичиган

и да се захванат с ром, че иначе ще пусна стотина наемни убийци по петите им. Сега се измитай от тук! Мисля, че чух моето хлапе!

Един много стар и красиво облечен италианец, който мъкнеше дипломатическо куфарче, изхвъркна от стаята, почти се сблъска с Джетеро, погледна го предупредително и каза:

— Карайте я спокойно вътре. Тя сипе огън и жупел!

Един стар сицилианец в бяло сако се приближи бързо, потупа Джетеро окуражително по рамото и ги въведе в толкова елегантен салон, че за момент графинята си помисли, че се е върнала на Волтар.

На един диван седеше много руса жена на средна възраст в елегантна и благоприлична поза. Носеше тога със златни пайети и разсеяно прелистваше някакво модно списание. Тя вдигна поглед, усмихна се учтиво и каза с добре обработен и модулиран глас:

— О, Джером. Колко мило от ваша страна да се отбиете. — Тя му протегна ръката си, за да я целуне и той така и направи.

— Мисис Корлеоне, — обърна се той към нея с най-вежливите си флотски маниери, — мога ли да ви представя моята годеница.

Жената дълго се изправя и най-накрая стана. Беше висока шест фута и шест инча, над осем инча по-висока от Крек.

— Аха — каза жената, като протегна ръка, — вие сте графинята предполагам.

На Крек ѝ се зави свят. Какво ставаше тук? Откъде знаеше тази жена, че тя наистина е графиня Крек? Никой друг на Земята не знаеше това!

Гигантката я оглеждаше от главата до петите, сякаш тя беше някакъв кон. И тогава очевидно тя не можа да спазва повече етикета, изведнъж обви Крек с ръце, прегърна я, отдели я от себе си, погледна я, после я прегърна пак и каза:

— Бибипка му, Джером, това е най-красивата дама, която съм виждала през целия си живот! — И тя отново отдели графинята от себе си. — Бибипка му, ти си по-прелестна от хористка в „Рокси“. Заради теб ще спрат шоуто! — И тя я прегърна отново и каза: — Бибипка му, да, Джером! За Бога, ожени се за нея колкото може по-бързо, преди да ти е избягала!

След известно време гигантката я сложи да седне на един стол така, сякаш Крек беше от порцелан и като я гледаше с възхищение, ѝ

предложи сребърна кутия с пури — които разбира се графинята не пушеше, след което нареди да донесат сладки и мляко за Джером.

И тогава двамата с Джетеро започнаха да обсъждат подробностите около годежа, решиха да го направят в Медисън Скуеър Гардън и че ще бъде през седмицата след коронацията. Имаха проблеми със списъка на гостите, защото мисис Корлеоне още не беше решила какво ще прави със съпругата на кмета: от една страна искаше тя да присъства, а от друга — не, така че тази част остана да виси във въздуха.

Най-сетне ги изведоха, а когато стигнаха до вратата, мисис Корлеоне се обърна към Джетеро и му каза:

— Нищо чудно, че за нищо на света не искаше да се докоснеш до ония момичета в Грейшъс Палмс!

Целуната по двете страни и след като отново се намираше в „Силвър Спирит“, главата на графинята отново бучеше. Какви момичета?

На фона на бученето на танковете и на бумтенето на полицейски хеликоптер, който ги ескортираше отгоре, Джетеро успя да я накара да се позасмее по повод на часовете му по невъоръжена защита в „любимия хотел“ на Обединените нации. Той говореше за това доста остроумно и чаровно и тя му прости. Но на вечеря тя не получи никаква възможност да поговори с него за Волтар. Макар че се нахраниха в един от най-изисканите ресторанти на Източна 52-ра улица — „Четирите причини“ — и макар че Джетеро беше обещал вечерята да е интимна, той настоя офицерите на танковете, заедно с екипажите, двама капитана от полицията, които явно се бяха присъединили към парада и шофьорът на апартамента също да вечерят там; и макар те да бяха на различни маси, и съобразително да бяха оставили Джетеро и дамата му да седнат съвсем близо един до друг на светлината на свещи, през цялото време се отбиваха хора, които идваха да кажат разни хубави неща. И всички — от мениджъра на ресторанта до президента на „Сауди Йемен Ойл“ — трябваше да се представят.

След това отидоха на боксово състезание за световната титла, при което трябваше да бъде освободен цял ред за екипажите на танковете, полицейските шефове, президенти на банки и една попзвезда, която явно се беше присъединила към парада.

Графинята въобще не разбра кой спечели мача и защо, както и не успя да разбере защо нито един от двамата играчи не удряше, където трябва, когато другият е широко отворен за тях и защо никой от двамата не удари нито веднъж другия с крак.

Късната вечеря след боксовия мач беше толкова интимна, колкото пиков час, тъй като вече се бяха сдобили и с шефовете на две телевизионни, мрежи, заедно с техните гости и персоналът на „Сарден“ се побърка, докато ги обслужва всичките. Тя не си беше дала сметка, че Джетеро познава толкова много хора и макар той да я увери, че това не е така, самият мениджър на рестога ранта взе един микрофон от дисководещия и накара цялата сбирщина да се превива от смях на една история, която всички намериха за страхотна, за полицейски инспектор Графърти, който изведнъж се озовал с отрупано от спагети лице, които полетели от ръцете на „една известна личност“, която „няма да бъде споменавана“, докато менажерът гледаше към Джетеро.

Едва два часа, след като си бяха легнали, графиня Крек го почувства достатъчно успокоен, за да я слуша.

— Джетеро, трябва да повдигна този въпрос. Но те моля да бъдеш сериозен. Много се притеснявам за опасността, на която сме изложени. Ти само се докосна до този въпрос, докато говорихме по телефона. Въобще не съм съгласна с твоята преценка.

Той подпря главата си на една възглавница и тя разбра, че е привлякла вниманието му.

— Ти не познаваш Ломбар Хист — продължи графинята. — Аз обаче го познавам. Трябваше да изпълнявам нарежданията му повече от три години. Той е съвсем побъркан. Напълно е способен да вдигне цялата тази планета във въздуха, просто за да ѝ отмъсти, ако тя му се препречи.

Джетеро се прозя.

— Не съм сигурен, че знаеш що за начинание е да вдигнеш една планета във въздуха. Даже се съмнявам дали може да бъде направено. Голям инженерен подвиг е дори само да се изтегли атмосферата на една планета.

— Но тя може да бъде атакувана — прекъсна го графинята. — Населението ѝ би могло да бъде изтребено.

— Слушай, — каза ѝ той, — стига си напъргала красивата си главица. На първо място, тази планета разполага със защитни мерки и

те биха затруднили, който и да е нашественик. Даже и да бъдат затрити, което може би ще стане, това ще струва много жертви. Трябва да се приземят поне един милион души, за да бъде прочистен теренът. А това, изразено в кораби, би изисквало всичките, с които разполага Апаратът. За да завземе Земята, Ломбар Хист ще трябва да изтегли корабите и отрядите си от всички хангари и бараки в Конфедерацията. А междувременно трябва да се справят с много други неща, като да потискат бунта на Мортиай на Калабар. Ломбар ще трябва да се разкъса на много страни. И освен това няма да му останат никакви други сили под ръка. Той не може да каже на никого, че Императорът е тук при нас, а Флотът и Армията ще се изсмеят в лицето му, ако се опита да ги накара да претърсват цялата планета, за да ме намерят. Те не биха му помогнали да нападне Земята. Ще си помислят, че е полудял.

Графинята се подпря на лакът и махна косата от очите си.

— Скъпи, знам, че репутацията ти във Флота и даже в Армията е отлична и че това е съвсем в реда на нещата. Но имам ужасно усещане по отношение на всичко това. Ти май си забравил какво се случи тук, на Земята: онзи специалист по връзки с обществеността създаде ужасна бъркотия. Всичката онази отвратителна публичност. Всички ония жени, заедно с лъжите им. Помниш ли Мадисън?

— О, на Волтар не правят такива неща — отвърна Джетеро. — Тъпата технология на връзките с обществеността даже не е позната там. А колкото до Мадисън, той потъна в реката.

— Е, ако искаш го наречи женска интуиция — каза тя, — но имам лошо предчувствие за всичко това. Моля те, няма ли да се притесниш поне малко?

— Скъпа моя лейди, — каза той, — човешкият живот се състои от краен брой минути. Важно е онова, което се случва СЕГА. Виждал съм мъже, които много добре са знаели, че ще бъдат мъртви след половин час, да се наслаждават напълно на чаша питие. Останалите прекарват същият половин час в притеснение. Бяха също толкова мъртви, но бяха пропуснали чашката питие.

— Ти си невъзможен!

Джетеро погледна часовника си и каза:

— Ти току-що прахоса една минута от живота си. Недей да прахосваш и следващата. Дай ми една целувка.

— О, Джетеро, ще ми се да познаваше Ломбар толкова добре, колкото и аз!

— Уверявам те, любов моя, че в момента си в много по-добра компания. Ела тук.

И макар че я успокои с целувки, и макар че скоро насочи мислите ѝ към други неща, той не успя нито нея нощ, нито през следващите седмици да притъпи притесненията ѝ.

По някакъв начин тя ЗНАЕШЕ, че нещата са много по-опасни, отколкото ги представяше той. Но той дори не искаше да я чуе!

ГЛАВА ПЕТА

Измъчен от собствена си опасност, Мадисън се върна три дни по-късно в кралската приемна като придружител на Ломбар Хист.

След като се беше навивал, докато не почувства, че всичките му вътрешности ще се разхвърчат в различни посоки, Мадисън щеше да разбере сега, само след няколко минути, дали ще продължи похода си към победата или ще го захвърлят, издъхващ в някоя канализация на Волтар като чужденец неудачник. Дори само едно погрешно изчисление с ширината на косъм можеше да извади всичко наяве и дори да му донесе смърт.

В продължение на три дни той беше работил усилено със съзнанието, че провалът в една брънка от сложната верига може да го погуби и обрече завинаги на този далечен бряг, а освен това ще унищожи завинаги последния му шанс да довърши Хелър.

Главният проблем беше да докаже на Хист, че той, Мадисън, е такъв магьосник по връзките с обществеността, че може да накара Лордовете да се кланят на Хист — нещо, което Ломбар като човек без благороднически титли смяташе за невъзможно — и да покаже това из цялата Конфедерация по „Вътрешен обзор“.

От последователността на по-нищожни проблеми му беше настръхнала косата, за всеки поотделно.

Началният нервен срив се беше появил, когато синът на Снор се беше оказал неспособен да събуди баща си за толкова време, колкото му беше необходимо да подпише и подпечата генерално пълномощно, което дава на Мадисън правото да се разпорежда с „Вътрешен обзор“. Най-накрая Тийни беше убедила момчето да се върне отново там и когато наоколо няма сестри и лекари, и извън обсега на охранителните камери, да вземе печата на Лорд Снор за „Вътрешен отдел“ от едно чекмедже и сам да подпечата заповедта.

Следващото застрашително пропукване беше, когато мениджерът на „Вътрешен обзор“ в студиото „Джой сити“ не можа да повярва, че Лорд Снор е издал такава заповед, и се опита да позвъни в Палас сити, за да се увери. Като не успя да се свърже с Лорд Снор, той

си отмъсти на Мадисън — очевидно не обичаше Апарата — като му даде скапан екип. Режисьор нямаше, изтощен екип от шофьори и сценични работници и, което беше най-лошото, оператор, чиято жена го беше напуснала току-що и който още не се беше възстановил от петдневен запой.

— Една смрадлива заповед от смрадливия Апарат, за да се направи едно смрадливо предаване, заслужава само смрадлив екип — каза той, без въобще да си дава сметка, че залага живота на Мадисън на карта, макар че сигурно щеше да се развесели, ако беше открил това.

— Ще го пуснем в „Часа на семейството“, така че го направете навреме, за да не се налага да правим наново програмата на целия „Вътрешен обзор“, само за да вкараме един смрадлив клип.

Мадисън си тръгна от него като се чудеше какво по дяволите е един специалист по връзки с обществеността, след което трябваше да се задоволи с онова, което му бяха дали. Да ти настръхне косата!

След това един паж трябваше да се промъкне на събрание на Великия Съвет. Беше посетено само от пет члена, а пък те до един не бяха много на себе си от стимуланти. Пажът пъкна предварително написаното решение под вдигнатата ръка на Короната, който подпечатваше нещо друго, след което трябваше да го архивира чрез един чиновник, който беше твърде глух, за да чува нещата, който бяха подпечатани на събранието. Мадисън крачеше отвън и трепереше, докато пажът не излезе, като се потупваше по сакото, за да покаже, че вече има легална заповед за Господаря на Палас сити да промени имената на сградите.

За подкупа на Господаря отидоха всички кредити, които Тийни успя да изнамери, за да го накарат да нареди да се смени името и да уреди церемонията за най-подходящата минута от деня. Ако крайният резултат, който трябваше да се получи, не свършеше работа, то Тийни щеше да поиска живота му отново.

А след това беше борбата на пажовете и синовете да накарат повечето от Лордовете да се почувстват достатъчно благосклонни към децата, за да се съгласят да посетят събитието, което беше последвано от героичния подвиг да ги облекат в робите им и да ги заведат там.

По време на цялото събитие Мадисън беше твърде обвързан с това да напътства Ломбар, за да може да държи под око екипа от

„Вътрешен обзор“. Беше МЪЧИТЕЛНО да трябва да вървиш с величествена осанка и да устояваш на всичките си копнежи да наблюдаваш дали бибипаният оператор е включил камерата си, да не говорим пък за това дали я е насочил под точния ъгъл. Ако Мадисън беше гледал, камерата щеше да го хване много субективна — как гледа в обектива ѝ, като някой дръвник. А колкото до тук и сега, докато вървеше през приемната и връщаше шефа обратно на бюрото му, Мадисън НЕ знаеше какво има на лентата.

Ломбар се дотътри до бюрото си пред обкованата врата на спалнята на Императора, и потъна в стола си. Не можеше да се разбере реакцията му засега: той беше абсолютно мълчалив.

Мадисън отиде до екрана на „Вътрешен обзор“ и като почовърка малко, го включи. Не знаеше как да изчисли времето за предаването, понеже сигналът беше напуснал Палас сити с тринайсет минутно бъдещо забавяне, бяха го предали на планетарния телевизионен център в „Джой сити“, след което трябваше да се върне и да мине през релета за нагласяване на времето, за да се върне във времето в Палас сити. Така че той не знаеше как да нагласи дигиталните устройства, за да е сигурен, че е преди програмата на записващите ленти за екрана, което щеше да му позволи повторно излъчване. Дланите му бяха съвсем мокри, а ръцете му трепереха.

О, Боже, щеше да направи нещо, което нито един специалист по връзки с обществеността, колкото и да е шантав, не би и сънувал, че ще прави: да покаже на клиента си програма, която самият специалист по връзки с обществеността не е видял предварително. Един бог знаеше какво има на лентата с тоя пиан оператор, а ако камерата даже се беше разклатила на някое място, Мадисън знаеше, че ще е мъртъв.

Заряза изчисляването на времето. Просто издърпа произволно лентата напред, като се надяваше, че е преди стартиращата точка, която му е необходима.

Появи се следобедният „Семеен час“. В кадър беше някаква жена, която люлееше детето си и тананикаше тихо, докато коментаторът говореше ли говореше за радостите на майчинството.

Мадисън хвърли тайничко поглед към Хист, но той просто си седеше с очи вперени в екрана. Мадисън не можеше да отгатне реакцията му.

Коментаторът каза, че никога не трябва детето да се храни с друго, освен е майчино мляко, така че „онова, което се поглъща като сладка храна носи със себе си по този вкусен канал мек и трептящ поток от любов и усещане за семейство.“

На Мадисън отчаяно му се щеше да знае как да превърти напред лентата. Погледна Към Хист, за да види как приема нещата: като изключим постоянно присъстващия налудничав пламък, жълтеникавите очи не казваха абсолютно нищо.

Картината показваше множество снимки на странни животни, които се ровят в мръсотия, и коментаторът прокле всичкото животинско мляко като предизвикващо само похот и алчност и възбуждащо по природа.

После се появи серия от изгледи на древни сгради. УЧИЛИЩА! О, слава на небесата, това най-сетне беше началото на програмата, която те току-що бяха изиграли.

Зад кадър се чуваше доста носов коментаторски глас, който разказваше историята на училищата, а в кадър започнаха да се появяват онези от тях, които носеха имената на членове на кралското семейство и дори на Императори.

Мадисън хвърли прикрит поглед към Хист. Той просто си седеше в крещящата си, алена пълна генералска униформа от Апарата и приличаше повече на звероподобен дявол, отколкото на човек. Не можеше да се разбере какво мисли.

И тогава изведнъж се появи частта, която Мадисън беше очаквал. „... но времената се променят и парадът на властта по сцената на историята може да се издига към все по-блестящи висоти. Вчера Лорд Снор, Лорд на Вътрешен отдел, действащ чрез Господаря на Палас сити, реши да отпразнува нашето посвещаване на изтънченост и любезност у утрешните благородници и придворни, както да отпразнува и славата и посвещаването на нашия великолепен и неуморен покровител на страната Ломбар Хист, Говорител на Императора...“. Мадисън си помисли, че текстът е направо велик, защото, в края на краищата, той го беше написал; не му харесаха обаче фанфарите: звучаха повече като „разз-матазз“. Той погледна нетърпеливо към Хист, за да го види как приема нещата, но не успя да забележи каквато и да било реакция!

„... като променя името на Кралското училище за пажове в Кралско училище «Хист».“

Боже, помисли си Мадисън, той даже не мигва. Просто си седи там! Не вижда ли, че съм асоциирал името му с нещо, за да започнат хората да мислят за него като за човек с кралско потекло! И въпреки това, никакъв знак.

Имаше снимка на училището при минали випуски, последвана от снимка на сегашното му състояние. Бибипка му! Изглеждаше малко очукано! Беше кръгла сграда във формата на кутийка за таблетки, във вътрешния двор, на която имаше спортно игрище; беше достатъчно голямо, но някои от сините и червени възета, които бяха от камък, имаха пукнатини, а се видяха даже и един счупен прозорец!

Но макар и с клатеца се камера, операторът беше хванал необходимото и в кадър се появиха две редици чакащи Лордове!

Военна музика!

А ето че се появи и Хист, който крачеше между двете еднакви редици от чакащи Лордове, всеки от тях придружен от син или паж. Това бяха едни твърде дрогирани Лордове, но от такова разстояние не се забелязваше.

И СЕГА, точно тук беше майсторската част! Ако операторът беше направил и най-малката грешка, Мадисън щеше да бъде мъртъв, мъртъв, мъртъв!

Хист мина между двете редици.

ПЪРВИТЕ СЕ ПОКЛОНИХА!

После Хист продължи да върви и последваха поклон след поклон. Синовете и пажовете подръпваха ръкавите на Лордовете и всеки един правеше много дълбок поклон.

Мадисън гледаше толкова отблизо, че очите му щяха да изскочат. Една малка грешка на камерата и той щеше да бъде екзекутиран! А операторът беше снимал пиан!

Хист стигна до края на редиците. Но това не беше целият клип. Хист щеше да мине по същия път отново, което сега означаваше огромна смъртна опасност за Мадисън.

На екрана Хист стъпи в обсега на прожектора за илюзии. Един техник го включи. Получи се така, сякаш електронният илюзорен образ на Хист с височина двеста фута и приличащ на гигантски червен

дявол потупва покрива на училището, а усилвателите гръмнаха, когато той го благослови.

Издигнаха се радостни възгласи, свиркане и писъци. Дали някои от тях не приличаха повече на животински писъци?

Човек не можеше да разбере какво си мисли Хист за всичко това, докато си седи зад бюрото. Никаква реакция от страна на клиента! Да не би Хист да беше видял нещо, което Мадисън беше пропуснал? О, Боже опази, не!

Хист вече вървеше по обратния път. Военната музика бумтеше и гърмеше. Той още веднъж трябваше да мине през двете редици от чакащи Лордове.

Дали щяха да се поклонят?

Дали операторът няма да направи грешка?

Аха, първите двама Лорда се поклониха, следващите двама също, след това и другата двойка... Мадисън наблюдаваше всеки инч от пътя като ястреб — или по-скоро като пиле, чиято глава можеше да хвъркне всеки момент.

Всички двойки Лордове се поклониха!

На екрана се видя как Хист се качва в личната си приземна кола.

Сцената се премести в една катедрала и коментаторът каза:

— Сега ще ви пренесем в църквата „Кастърли“ за следобедната молитва.

Свърши.

Мадисън обаче знаеше, че собственият му съд не е.

Клиентът можеше да е видял нещо, което Мадисън да не е забелязал. От реакцията на клиента зависеше всичко!

Ломбар се надигна. Посочи екрана и каза:

— Пуснете това отново!

Ядосан ли беше? Доволен ли беше? Беше ли заподозрян?

Мадисън премина през агонията на прокълнатите, докато лентата се извъртя още веднъж.

И тогава Ломбар изпусна една разтреперана въздишка. Каза:

— Те ми се поклониха.

После поседя така за известно време.

Тогава каза:

— Те се поклониха на мен, Ломбар Хист, един човек без благороднически титли.

После поклати глава и каза:

— Ако не бях там лично, никога нямаше да го повярвам!

После извъртя някак главата си, премигна и каза:

— Лордове? Да се кланят на един човек без благороднически титли? Никога досега не се е случвало през всичките сто двацет пет хиляди години волтарианска история!

След което започна да мига бързо.

— Това може да означава само едно. Знаели са за ангелите!

— Е, аз лично не бих разчитал на това, че ще се кланят през цялото време — намеси се Мадисън. — В крайна сметка нашата задача е да подготвим умовете на хората да ви приемат като Император.

— Да — каза Хист. — Да. Трябва да подготвим умовете им. — И той изпадна в нещо като замечтаност, а въображението му летеше из бог знае коя част на вселената.

Мадисън го остави да помечтае известно време, но в крайна сметка това беше само един клиент и той трябваше да приключва.

— Значи сега можете да спазите обещанието си към мен — каза той. — Неограничен бюджет и пълна свобода на действие.

Това извади Ломбар от замечтаността му. Той фиксира втренчено Мадисън. Жълтеникавата светлина в жълтите му очи стана странна.

— Няма да получиш бюджет. Само отдел или секция могат да имат бюджет. А за да се създаде нов такъв, ще е необходима кралска заповед. — Той се стресна. Никога не биваше да се приближава толкова много до това да каже, че зад онази врата няма нито император, нито печат. — Негово Превъзходителство е доста болен.

— Но вие обещахте неограничени средства! — каза Мадисън. — Обещахте, че ако Лордовете се поклонят...

Ломбар клатеше глава раздразнен.

— Защо ме караш да те слушам? Не искам да слушам хората.

— Ами, защото хората трябва да слушат — отвърна Мадисън. — За да ПОВЯРВАТ, че вие трябва да станете Император, те трябва да слушат, а аз трябва да се погрижа за това да слушат каквото трябва и да му се вържат. Ще са необходими връзки с обществеността, а също и време, за да се създаде подходящият климат. А връзките с обществеността струват ПАРИ!

— Пари — каза Ломбар. — Аз мога само да разреша заплащане. Точно заради това никой не получава много пари в Апарата. Не мога да

разреша бюджети за отдели, които не съществуват?

— Тогава — каза Мадисън, — понеже сте човек, който държи на думата си и който заради това заслужава да стане Император, дайте разрешението си за неограничено заплащане.

— КАКВО?

— Видяхте Лордовете да се кланят.

Ломбар изведнъж премигна и започна да кима, сякаш самият той се кланяше. Мадисън плъзна личната си пластинка по бюрото. Видя кутия с формуляри и намери „Промяна на заплащането“ между тях. Написа в него „НЕОГРАНИЧЕНО“ и го плъзна към Ломбар.

Ломбар го погледна, после го попълни, подпечата го с личната пластинка на Мадисън, после намери своята в ръката си и удари още един печат.

Мадисън вече беше приготвил другата заповед и я пъкна под пластинката на Ломбар, която се стовари върху нея. В заповедта пишеше:

Дж. Уолтър Мадисън, специалист във всички области на връзките с обществеността, да има абсолютно пълна свобода на действие с материали, съоръжения и персонал, като не са необходими никакви други разрешителни.

Ломбар Хист

Шеф на Апарата и говорител на

Негово Превъзходителство Клинг Надменни

Ломбар изглежда съвсем беше забравил за Мадисън. Отиде до екрана на „Вътрешен обзор“ и отново зареди лентата. Седна на една табуретка, подпря челюстта си с ръце и я загледа отново.

Мадисън знаеше, че Шефът на Апарата се е хванал на въдицата по няколко параграфа. Време беше да се оттегли с плячката си.

Той излезе в коридора, за да не го виждат, и се облегна изнемоощял на една врата, защото чувстваше, че колената му ще му изневерят.

Беше много хубаво, че Хист никога не слушаше никого.

А и кой ли би му казал?

Всъщност, кой знаеше каква е далаверата? Всеки, който гледаше, сигурно си беше помислил, че Хист знае.

Операторът се беше справил! Не се беше провалил.

Точно зад Хист, облечена в златно облекло на паж, сред тълпата от момчета, беше дошла Тийни?

По време на цялата разходка в едната и в другата посока тя беше стояла зад Хист, но извън кадър.

Лордовете бяха предупреждавани от пажовете.

Те се бяха кланяли на Кралица Тийни, а не на Ломбар Хист!

Коленете на Мадисън спряха да треперят.

Той гушна лакомствата си в скута си и хукна навън от палата.

Макар и все още на голямо разстояние, победата се чуваше силно и ясно точно над хоризонта.

ТОЙ БЕШЕ ПОЛУЧИЛ ШАНСА СИ ЗА ХЕЛЪР!

Дива екзалтация започна да се надига в него, когато той най-сетне повярва, че всичко е истина!

ТОЙ БЕШЕ АБСОЛЮТНИЯТ ЦАР ПО ВРЪЗКИ С ОБЩЕСТВЕНОСТТА НА ВОЛТАР!

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА ПЪРВА

Както стоеше на вратата на палата си, все още облечена в златния костюм на паж, който беше носила, докато вървеше зад Ломбар, Тийни прие бурната добра новина на Мадисън някак мрачно. Тя погледна разрешителните и му ги върна обратно.

— Добре, добре, Мадисън. Дотук се справяме. Сега по-добре започвай да действаш. Не можеш да висиш тук и да се върши някаква работа. Искам главата на Грис и то в ужасно състояние — за предпочитане загнила. Така че запретвай ръкави и почвай да се потиш!

Погледът, който му хвърли, беше толкова многозначителен, а спукването на балончето от дъвката ѝ — така експлозивно, че Мадисън побърза да си тръгне. Тя можеше да заподозре, че това наистина е двойна игра. Неговият прицел въобще не беше Грис — истинската му цел беше Хелър-Уистър, защото само по този начин той можеше да си уреди сметките с мистър Бери. Само след като се беше справил напълно с Хелър-Уистър на Волтар, той можеше да се върне на Земята като герой-победител, а не да бъде застрелян като дезертьор.

Надяваше се, че Тийни си дава сметка колко деликатна и сложна е работата по връзки с обществеността и че не може да бъде свършена за една минута. Нещото, върху което трябваше да се съсредоточи, беше пълнота, както и **ОТПЕЧАТВАНЕТО НА ЗАГЛАВИЯ!**

Мадисън знаеше какъв образ трябваше да създаде: този на народен герой по модела на Джеси Джеймс, а той имаше вече много подробни проучвания за подобни образи — през цялото време на яхтата той беше пътувал, за да проучва знаменити престъпници. Небеса, ръцете го сърбяха до болка да приложи наученото.

Той знаеше как точно да се добира до определени резултати: Обхват, Полемика и Доверие.

Онова, което му липсваше на Волтар, бяха Познанствата, още един елемент, с който винаги беше разполагал на Земята.

Но всичко по реда си. Трябваше най-напред да се организира. Нямахте си даже секретарка, да не говорим за верига от послушни редактори и издатели. Пари. С това беше най-добре да започне.

Когато се качи в еърбуса си, той каза на Флик:

— Как мога да осребря личната си пластинка? Къде трябва да отида?

— Ще ти ПЛАЩАТ? О, просто си легни на седалката и се отпусни, а аз ще те откарам във финансовия отдел на Правителственото градче два пъти по-бързо, отколкото може да вдигне тая съборетина!

Те се понесоха като във вихър. Тръгнаха на далечно пътуване, те минаха с огромна скорост през портите на Палас сити, толкова бързо, че Мадисън не намери време да се замае от смяната на часовото време с тринайсет минутна разлика.

Докато караше като обезумял над Великата пустиня, Флик каза:

— Ама как само ми е дошло до гуша да ям престояли кексчета от казаните за боклук, както правя напоследък! Освен това ми дължиш пакет фасове. И знам един пансион, където можем да намерим съвсем евтини стаи. Добре ли се чувстваш? Удобно ли ти е? Да пусна ли малко музика?

Мадисън не му обръщаше много внимание. Опитваше се да измисли как да се установи на такъв непознат терен. След това се отнесе със заглавия, които кръжаха в главата му: 18 пункта, ОФИЦЕР ОТ ФЛОТА СТАВА ИЗМЕННИК, но ги отстрани от въображението си. Бяха малко бледи и им липсваше живост. Той си даде сметка, че за това ще му е необходимо внимателно планиране, за да стане наистина изпитано. Не разполагаше с помощни отряди, нямаше телефонни линии, а фактът, че хората на Волтар си нямаха и понятие от връзки с обществеността, беше и благословия, и проклятие. Всеки негов професионален трик щеше да е съвсем нов за тях, но от друга страна нямаше ги традиционните опори. Положението беше като на мъж, който се приближава към девица: въпросът е колко голямо е нейното желание да бъде изнасилена?

Мислите му бяха прекъснати от Флик. Той беше излязъл, отворил вратата на Мадисън и сега нетърпеливо го предупреждаваше да не се спъне на рампата, когато слиза. Мадисън се изненада, когато видя колко много време е минало. Бяха при финансовия отдел.

Като следваше тревожните напътствия на Флик, Мадисън тръгна сам през търчащите тълпи и не след дълго се озова пред гише, на което пишеше:

Един отегчен чиновник в работна престилка, която предпазваше костюма му, свърши отброяването на заплатата на един навъсен учител, който бил прехвърлен в по-второстепенно училище, и се обърна към Мадисън. Той разгледа документите, без да показва никакъв интерес. Посегна към машината за осребряване на пластинки и тогава изведнъж погледна отново формуляра.

— НЕОГРАНИЧЕНО ЗАПЛАЩАНЕ? — Очите, му станаха на палачинки. Натисна набързо няколко бутона и Мадисън изведнъж се оказа заобиколен от охраната на финансовия отдел.

Един офицер занесе формуляра „Промяна на заплащането“ през някаква врата, а другите просто останаха по местата си и гледаха вторачено Мадисън. Виждаше се как офицерът натиска бутони и включва лампички, очевидно проверявайки кодовете, скрити на личните пластинки.

Когато се върна, той задържа формуляра и зачака. Това много изнерви Мадисън.

Не след дълго на гишето дойде един много стар човек със значка на служител във финансовия отдел и офицерът му даде формуляра.

— Нищо не разбирам — каза офицерът. — Истинска е.

— Не е възможно! — каза възрастният служител. — Неограничено заплащане? Той би могъл да купи планетата!

— Е, това вече е твоя работа — каза офицерът и по негов сигнал цялата финансова полиция си тръгна.

Новината обаче се беше разпространила по всички гишета и сега чиновници и други хора зяпаха Мадисън и си шепнеха.

На гишето дойде друг служител, а първият му подаде формуляра и каза:

— Божичко, погледни това, Сифо! Това приятелче Хист се побърква все повече! Заповедта е валидна. А какво да правим ние?

Сифо отвърна:

— От какви отпуснати суми трябва да дойде? Дай да видя другите документи.

— Прегледаха ги обстойно. Започнаха да се съветват. Мадисън много се изнерви. Попита:

— Има нещо нередно ли?

Първият служител го погледна.

— Не можем да разберем от кой бюджет да се тегли. Вашият ранг е специалист по връзки с обществеността, каквото и да означава това, и той е към Апарата. На вашия разплащателен статус пише „Без заплата-П“, което означава, че е трябвало да бъдете причислен към Палас сити. Хист е подписал това разрешително не само като Шеф на Апарата, но и като говорител на Негово Превъзходителство, което прави разрешителното кралско. Не можем да решим коя буква да поставим след новия ви статус като спецификация. Страхувам се, че ще трябва да дойдете пак.

Стомахът на Мадисън се преобърна. Помисли си за имиджа си пред Флик. Помисли си за многозначителния поглед на Тийни. Помисли си и за собственото нетърпение да се захване на работа.

— Няма ли начин, по който това може да бъде направено сега?

— Ами, опасно е — отвърна Сифо. — Може да надхвърлите нечий бюджет. Можете да решите да купите цялото Индустриално градче или нещо подобно, а това ще побърка компютрите ни.

— Какви пари има в онези бюджети? — попита Мадисън отчаяно.

Те отидоха в другата стая и се върнаха след малко. Сифо каза:

— Апаратът е почти изчерпан заради въстанието на Калабар. Палас сити е почти изпразнено, така че от отпуснатите суми се използват само 50 процента. Кралските разходи са спаднали почти до нулата.

— Пари — каза умолително Мадисън. — Колко пари има в тях?

— Има един милиард на Палас сити, който няма да бъде използван, и около четири милиарда кралски.

Надеждите на Мадисън се съживиха.

— Вижте какво, просто ми дайте статус за всичките три.

— Хм — каза Сифо.

— Чуйте ме — прекъсна го Мадисън, като направи най-честната си и откровена физиономия, — аз съм разумен човек. Ако гарантирам, че ще се съветвам с вас, всеки път, когато реша да тегля повече от един

милиард, ще ми дадете ли статус за всичките три? По този начин ще се тегли само от съществуващите фондове.

— Ще трябва да го напишете черно на бяло — грейна Сифо.

— Така компютрите няма да блокират — каза първият служител.
— Дайте му листове.

Те взеха подписаното и подпечатано начинание и отбелязаха на личната му пластинка „Разплащателен статус: Неограничен-АПК“.

Мадисън я прие с напълно безизразно лице. Никога през цялата си кариера не беше имал банкова сметка за един милиард долара! О, какво можеше само да направи с нея!

Изглеждаха като хора, които са го победили. А той беше напълно сериозен, когато си тръгна.

БАНКОВА СМЕТКА ЗА ЕДИН МИЛИАРД ДОЛАРА!

ГЛАВА ВТОРА

Още на излизане Мадисън пусна в действие новата си лична пластинка. Красивото момиче на гишето за теглене на пари в брой погледна пластинката и се вторачи в него с широко отворени очи.

— Неограничен разплащателен статус? — преглътна тя. — Колко... колко пари искате?

Мадисън ѝ каза първата цифра, която му дойде на ум.

— О, петдесет хиляди засега.

Тя се почеса по главата.

— Това ще бъде огромна пачка. Ще загрози формата на костюма ви. Почакайте тук. Ще видя дали имаме някакви хилядарки.

Върна се с добре увито пакетче и докато подпечатваше разни неща, Мадисън разгледа банкнотите. За първи път виждаше волтариански пари отблизо. Хартията беше с цвят на злато, доста красива. Блестеше. Той ги потупа. Много хубави.

— Сигурно нямате свободно време довечера, нали? — попита момичето с надежда.

Мадисън побягна.

Скочи в еърбуса и Флик затвори вратата след него.

— Получихме ли малко пари? — попита Флик. И когато Мадисън потупа джоба си, той скочи зад кормилото и те отлетяха.

— УМИРАМ ОТ ГЛАД! — каза Флик, докато си проправяше път по въздушните платна на Правителственото градче. — Просто ще се спусна на някоя оживена улица и ще си вземем малко главотръс и ПРЕСНИ кексчета от някоя бакалия. Освен това ми дължиш пакет фасове. Дадох един на онзи пазач, помниш ли?

Той се спусна върху лентата за паркиране до една прекалено оживена и шумна улица. Провикна се към един старец с тъмен тен, който буташе количка с разни неща за ядене и други стоки.

— Два главотръса, четири кексчета и един пакет фасове — каза му Флик.

Старецът прилежно им подаде нещата вътре, след което задържа ръката си протегнатата.

— Плати му — каза Флик.

Мадисън извади една хилядарка и му я подаде.

— Не мога да взема това — каза старецът. — За рестото ще трябва да взема дребните на цялата улица. Дължите ми само една десета от един кредит. Нямате ли монета?

— Чакай малко — каза му Мадисън. — Две кафета, четири кифли, пакет цигари. Десет цента? Сигурно грешиш.

— Е, цените малко се вдигнаха през последните дни — отвърна старецът. — А и в края на краищата трябва да си изкарвам прехраната.

— Не, не — каза Мадисън, — аз не се пазаря с теб. Само се опитвам да разбера колко е един кредит. Сетих се: колко струва един чифт добри обувки?

— О, да речем кредит и половина — отвърна старецът. — Малко са скъпички, хубавите де.

Мадисън направи бърза калкулация. Беше изчислявал нещата на базата на долара. Доколкото успя да изчисли, един кредит вероятно струваше към дваисет долара!

Той се отпусна на седалката от внезапния шок. Сметката му не беше от един милиард долара.

БЕШЕ ОТ ДВАЙСЕТ МИЛИАРДА!

Глас прекъсна шока му.

— Добре де, плати на човека — каза Флик. — Той има няколко празни квитанции. Просто удари печат на една.

Мадисън бе все още в шок. Флик отиде отзад при него, напъха хилядарката в горния джоб на самото му, опипа по другите джобове, намери пластинката му и я извади. Старецът подаде квитанцията през прозореца, а Флик гледаше лицевата част на печата и натискаше някакъв бутон, за да намери необходимия печат.

Изведнъж той замръзна.

Взираше се в пластинката.

Внезапно изкрещя:

— Разплащателен статус НЕОГРАНИЧЕН?

Той се вторачи в Мадисън.

Устата на лицето като сплескан овал се отвори. После се затвори.

Флик погледна отново личната пластинка. Натисна бутона и накара да се появи снимката на Мадисън. Погледна я. После погледна и Мадисън. После отново натисна бутона, за да види статуса.

Отпусна се на седалката. Очите му бяха изхвъркнали от орбитите си.

Старецът побутна квитанцията към шофьора.

— Подпечатайте я за моята десета кредит, моля ви.

Флик успя да си събере очите. Той изведнъж се раздвижи.

Надраска нещо на хартията, подпечата я и каза:

— ХВЪРЛЯЙ ВЪТРЕ ВСИЧКО ОТ КОЛИЧКАТА СИ!

Старецът погледна шокирано квитанцията. След това започна трескаво да мята неща през прозореца. Едва беше успял да пъхне и последния поднос, когато Флик излетя.

— ГОРЕЩИ СВЕТИИ! — изкрещя Флик, докато препускаше из въздуха. — МЕЧТИТЕ МИ ТОКУ-ЩО СЕ ОСЪЩЕСТВИХА!

ГЛАВА ТРЕТА

Еърбусът набираше с такава скорост и такива остри завои, че Мадисън се просна сред купищата пакети, метални кутии, чанг-попс и шишета с газирана вода. Помисли си, че светът е станал яркочервен, докато не разбра по пода на превозното средство, че гледа през чадър за еднократна употреба с такъв цвят, който някак се беше отворил.

— Какво по дяволите правиш? — извика Мадисън.

— Само се дръж здраво — каза Флик. — Ще бъдем там точно за една минута!

— Не съм ти давал нареждане да ходиш, където и да било! — изстена Мадисън сред кашони с цигари.

— Ти не познаваш местността колкото мен — извика му Флик в отговор. — Само не се притеснявай. Няма да се загубим. Знам точно къде отиваме.

Еърбусът кръжеше смъртоносно. Не беше една минута. Повече приличаха на десет. И тъкмо Мадисън беше започнал да се окопитва, когато ТРЯС и те се приземиха.

Флик изскочи като стрела от еърбуса. Докато отстраняваше едно кексче от лицето си, Мадисън го чу да ликува:

— Ето го и него. О, Боже, красавецът ми той! Точно това, което винаги съм искал!

Мадисън внимателно се измъкна от колата като опипваше лицето си. Очевидно се бяха приземили право през отворените врати на голяма зала за експозиции. Надписът от външната страна на витрината гласеше: „Фирмен пазар на Зипъти-Зип, Търговско градче“.

Флик стоеше във възторг и гледаше тавана.

Приближи се един доста добре изглеждащ мъж в светлозелен костюм, малко раздражен от това необичайно кацане, но без да казва нищо.

— Казвам се Колбер. Мога ли да направя нещо за вас, господа?

— Онзи! — каза Флик, като посочи с пръст.

Мадисън беше извадил и последните трохи от кексчета от очите си. Бяха заобиколени от редици и редици еърбуси с всякаква формати

разцветка. Флик не сочеше нито един от тях. Той ръчкаше с пръст към тавана.

Високо горе, на прозрачна плоскост, държана от въжета, беше изложено едно превозно средство, което можеше да се види от въздуха, ако човек погледнеше през високите прозорци или стъкления купол. Беше невъзможно голямо: имаше по едно ангелче в реални цветове на четирите си края и изглежда беше от истинско злато.

— Онзи, онзи, онзи? — извика Флик. — Искам го от години!

— О, съжалявам, каза Колбер, — но това е Модел 99. От него са произведени само шест екземпляра и те се използват за паради и изложби на автомобили. Това е нещо като символ на нашето отлично качество, за да показва какво може да създава „Зипъти-Зип“. Не се продава.

— О, да, за Бога, продава се. Виж какво пише на онази витрина. Пише: „Продаваме всичко, което лети“.

— Е, това е само една метафора — отвърна Колбер.

— Хич не ми се прави на многознайко — каза Флик. — ИСКАМ ТОЗИ ЕЪРБУС!

— Вие наистина — прекъсна го Колбер — трябва да разберете, че когато се произвеждаха колите от Модел 99, те още тогава не бяха предназначени за продажба. Просто се опитвахме да докажем, че можем да направим нещо повече от останалите производители. Един или два от тях бяха подарени на благородници в знак на добра воля. Но вие, господа, не сте благородници.

— Да се биеш ли искаш? — попита го Флик, като вдигна юмруците си.

— Слушай, Флик — намеси се Мадисън, — не мисля, че трябва да се забъркваме в скандали...

— Ти си се слушай! — отвърна му Флик. — Този 99 има барче, тоалетна, умивалник със златни кранове. Има си цветен орган и всички познати видове екрани и визори. Задните седалки стават на легла, които те масажират. Тапицерията е от истинска обработена кожа. Лети с шестстотин мили в час и може да стигне до всяка точка на планетата, без да спира. Всичко му е напълно автоматично. Абсолютно обезшумен е и може да издържа налягане при полети до триста мили височина. Когато се приземиш, част от задницата му се изтегля назад, става на приземна кола и не се налага да ходиш. Модел 99 има хиляди

отделения за багаж, а освен това можеш да скриеш някое момиче под седалката. — Той заклати заплашително юмрука си към Колбер. — Мечтал съм си да карам такова нещо и да гледам от високо на всичкия останал трафик и НИЩО НЯМА да ме спре!

— Наистина — каза Колбер. — Бъдете разумен. Цената му е десет пъти по-голяма от тази на най-добрите еърбуси-лимузини. Господа, мога да ви покажа някои много добри превозни средства, които...

— Колко? — попита Флик.

— Този Модел 99 — отвърна Колбер с надменен поглед — е вписана в счетоводните книги с цена трийсет хиляди кредита. Сигурен съм...

Личната пластинка на Мадисън беше все още у Флик. Той я бутна пред лицето на Колбер и попита:

— Това ще свърши ли работа?

Колбер я погледна. След което втрещен изпадна в шок.

— Разплащателен статус НЕОГРАНИЧЕН?

— Неговият — отвърна Флик като посочи с пръст Мадисън. — Апарата-Палас сити-Кралски. А сега смъквай онзи красавец от там! Заредете го! И не се бавете!

Колбер кимна мълчаливо. Флик разтвори широко ръцете си към колата и извика:

— Сладурче, ела при татко си Флик!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

След като се беше наохкал и наахкал на сваления Модел 99, докато показваше на Мадисън всичките му прелести и докато механиците сваляха праха от него и го зареждаха с гориво, Флик хукна към една кабинка за комуникации и се захвана на работа.

Мадисън, който беше вече специалист по колите, започна да се приобщава към превозното средство. То наистина беше ЛЪСКАВО! Даже ангелчетата на четирите му краища имаха хитра усмивка на лицата си, сякаш щяха да дадат на света да се разбере. Той си помисли за момент за евтиния си „Ескалибур“, който вероятно беше все още на дъното на реката в Ню Йорк, толкова далеч, но след това го забрави. Тази кола тук действаше като реактивен самолет, нямаше крила. Не беше бронирана с хром. Беше бронирана със злато! Всеки бутон беше скъпоценен камък. На седалките се седеше като на облак. Той забрави „Ескалибур“. Това беше колата на колите за връзки с обществеността!

Колбер трябваше да удари печати на много документи и Мадисън трябваше да му показва къде, но той се държа много прилично. Флик се забави в кабинката за комуникации достатъчно дълго, за да е сигурен, че когато се върне всичко ще е готово.

— Задръжте тази съборетина от Апарата — каза той на Колбер. — Ще ти кажа какво да правите с нея. Освен това бъдете готови да ми дадете две-три въздушни карета за повече пътници, в случай че изпратя за тях. Винаги съм искал да имам няколко.

Той тръгна като остави Колбер абсолютно безмълвен.

Изведнъж Флик изхвърча от кабинката за комуникации. Размахваше ръце във всички посоки. Извика:

— Получих го! О, човече, мечтите ми наистина се осъществяват. Ще повярваш ли, че го получих!

Флик търчеше наоколо, проверяваше Модел 99 и Мадисън въобще не успя да привлече вниманието му.

Флик набута цялото съдържание на количката на уличния търговец в багажните отделения, след което напъха и Мадисън в колата сякаш и той беше някакъв багаж.

Мадисън се почувства малко засегнат. В края на краищата той беше този, който притежаваше колата. Кой беше тук шефът?

— Слушай, Флик — обърна се той меко към него, когато излетяха, — радвам се, че ни намери добра кола, но има и други неща, за които трябва да мисля и които трябва да свърша. Аз съм действащ специалист по връзки с обществеността, нали знаеш. Би трябвало да действам по задачите си и да направя няколко познанства.

— Почувствай го! — извика Флик. — Не е ли красив? Никакъв шум отвън, дори никакво бръмчене от моторите. О, човече, той се държи точно така, както предполагах.

Колата наистина се движеше много гладко, всъщност като перце. Той се изненада, когато погледна през прозореца и видя как земята лети под тях на много малко разстояние, със скорост близка до тази на звука. Бяха напуснали Търговското градче, зелените местности извън града прелетяха с такава скорост, че Мадисън не можеше да разбере дали са ферми, паркове или нещо друго.

— Флик, — каза той, — сигурен съм, че е голямо удоволствие да се кара това нещо, а и тя си е истинска красавица, признавам. Но виждам, че вече е следобед и не искам да си прахосам деня.

— Хич да не ти пука — отвърна Флик. — Не се притеснявай. Личи си, че си нов тук. Землянин, нали? Не знаех, че имаме такава планета, но и без това не ги знам всичките. Така че остави нещата на мен, за да не се загубиш.

Вече летяха над сгради и намалиха скоростта. В зоната изглежда имаше доста паркове и клубове, чиито надписи се виждаха даже на слънчева светлина. В момент на надежда Мадисън си помисли, че Флик го кара към „Вътрешен обзор“, защото видя пред себе си огромен купол с тези букви.

— Почти стигнахме — каза Флик. — Това е Джой сити. Нашата цел е ей там, точно зад големия надпис „Мръс клуб“. Не е ли забележителен?

— Е, това наистина е забележителен рекламен надпис — каза Мадисън. — Момиче с военна каска, което лежи върху параболата от снаряди. Но, Флик, аз наистина мисля, че трябва да отида до „Вътрешен обзор“...

— Не „Мръс клуб“. Той е за офицери от армията, а ние не сме от армията. Не, не. Онази метална сграда.

Мадисън се опита да види накъде летят. Единственото, което видя, беше метален правоъгълник, висок вероятно около осемдесет етажа и който покриваше район като този, затворен между шест пресечки в Ню Йорк.

— Ето я! — каза Флик, като кръжеше, за да пропусне част от трафика. — Последните пет етажа бяха градският дом на генерал Лууп.

— Всичко това?

— Да, той беше ужасно богат. Умря преди няколко години, а домът е твърде голям, за да иска някой да живее в него. Тежкарските имения са в Пош Хилс, но никой с толкова много пари не иска да живее в Джой сити: няма нищо друго, освен клубове, хотели, увеселителни паркове и цялата развлекателна индустрия. Така че го затвориха. Сигурно е фрашкан с антики и ценни неща. Доста преди да се пенсионира, собственикът генерал Лууп отговаряше за електронната охрана на цялата Конфедерация. Откакто разбрах, че вече никой не живее там, съм се опитвал много пъти да проникна вътре, но мястото се охранява от най-фините електронни устройства, за които някой някога е чувал! Ужасно предизвикателство: ноци наред съм бодърствал, докато съм се опитвал да измисля как да проникна в дома и да го ограбя. Но докато бяхме в магазина, разреших проблема. Ще им кажа, че имаме намерение да купим жилището. И те ще ми покажат всяко устройство от охраната! После ще се върнем и ще го ограбим. Хитро, а?

Мадисън премигна. Преди обаче да успее да запротестира, Флик получи свободна лента на един от екраните и рязко се спусна към покрива. Равното метално пространство беше с големината на няколко футболни игрища. Флик се насочи към една самотна фигура в единия край — мъничка като кукла на фона на цялото обширно пространство. Махаше им да се приближат. Флик се приземи.

На вратата им застана старец в униформа на пазач. Носеше малка кутия в ръка.

— Значи вие сте човекът, който иска да купи жилището — обърна се той към Флик.

— Да, сър — отвърна Флик категорично. — Още една мечта, която ще се осъществи.

— Защо никой не го е купил досега? — попита Мадисън, като въобще не се радваше на онова, в което се забъркваше. Може да използва някой от офисите му, но това дори не беше закупуване на сграда: това беше планиран грабеж. Беше се отклонил от главния си път, а многозначителният поглед на Тийни кръжеше в паметта му.

— Ами, защото са луди, разбира се — отговори старецът, — и си мислят, че мястото е обитавано от духове.

Само това му трябваше на Мадисън: ограбване на обитавана от духове къща. Какво заглавие щеше да стане от ТОВА! Той се опита да измисли нещо, с което да охлади ентузиазма на Флик.

Старецът обаче говореше:

— Не можете да се оправите тук без помощ — каза той, като се покатери в еърбуса.

— Зная — отвърна Флик.

— Мисля, че е най-добре да дойда лично с кутията. Всички ви чакат долу, така че ако откарате еърбуса до онази малка бяла точка отпред, ще влезем.

Като трепереше от очакване, Флик премести колата, където му бяха казали, и старецът натисна едно копче отстрани на кутията.

ФИИУУ!

Задействаха се скрити врати, чиито ръбове бяха останали невидими, и тримата продължиха да си седят в еърбуса, но той вече се намираще в средата на разкошна всекидневна!

Мадисън погледна нагоре. Вратата беше изчезнала.

До едно бюро седяха трима добре облечени мъже.

Флик изскочи от колата и огледа всичко наоколо. По стените имаше картини, а по специалните поставки — вази. Той потри ръце.

След това хукна към бюрото. Не се ръкува.

— Искам да видя и останалата част от тая шир!

Единият от мъжете, който беше с посивяла коса, каза:

— Трябва да сме сигурни, че офертата е сериозна. Дойдохме от банката само в случай че някой иска да купи жилището.

— Трябва да го разгледаме цялото — прекъсна го Флик.

Тримата бизнесмени и пазачът изглеждаха малко безучастни, но тогава Флик, като някой фокусник, размаха личната пластинка на Мадисън.

— Разплащателен статус НЕОГРАНИЧЕН? — зяпна посивелият мъж.

Флик силно намигна на Мадисън, когато bankerите не го гледаха.

Мадисън преглътна. Това НЕ бяха добри връзки с обществеността! Сега личната пластинка се използваше като пропуск за влизане в едно място, за да бъде ограбено! Той почти се виждаше как го откарват в затвора.

Bankerите се разтичаха да им показват малко от останалата част от дома. Да се разгледа целият, щеше да отнеме повече от един цял ден. Пет етажа с подобни размери щеше да изиска повече ходене, отколкото можеха да издържат краката им.

Имаше неизброимо число апартаменти, някои от които доста елегантни. Някои бяха като луксозните каюти на кораби за далечно плаване, а други като в самолет. Трети приличаха повече на ловни хижи.

Имаше няколко бара големи колкото кръчми, а столовете, масите и декорът им съчетаваха стилове от различни планети.

Имаше кухни, които бяха като сложни лабиринти от електронни домакински уреди, които подхвърляха храната нагоре, която пък се появяваше по мистериозен начин на масите в салоните за хранене, без някой да е видял да пътува.

Имаше стаи, които съдържаха такова огромно множество от екрани, че човек имаше чувството, че може да погледне всяка свързка или трансмисия, на която и да е планета.

Стигнаха до една зала, която можеше да побере поне двеста човека и чиято сцена се завърташе или просто се дръпваше назад, когато друга декорирана сцена се издигаше.

Мадисън имаше смътното усещане, че не им показват всичко, което може да се види в тези стаи. Имаше нещо странно в цялата работа, нещо неестествено. Призрачно. Част от това усещане идеше от факта, че сякаш имаше прозорци, но те всички бяха черни:

На стария пазач сякаш не му беше много интересно. Флик търчеше насам-натам, пазачът натискаше разни копчета по кутията си и вратите на стаите се отваряха. Флик надникваше вътре, виждаше картини и други накачени ценни неща, след което отново хукваше.

— Вие си давате сметка — каза пазачът накрая, — че ако не си служех добре с тази кутия, не само че нямаше да можем да минем през

всички тези зали и коридори, защото аз вдигах всички невидими бариери, ами на пода щяха да се отварят капани. За пазачи и т.н. ги има тия кутии, но някои от господарските апартаменти не могат да се отворят въобще, докато не се нагласят системите им за гласа на новия собственик.

Флик прошепна развълнувано на Мадисън.

— Има половин милион кредита в плячка на това място. Ще бъде придобивката на века. — След което хукна да разглежда още стаи.

— Разбира се — каза банкерът с посивелите коси на Мадисън, — домът си има нормални входове откъм улицата, както и асансьори: даже са няколко. Но чрез тях можеш да влезеш само на първия от петте етажа. За по-горните, има специални входове. Страхувам се, че генерал Лууп беше доста стриктен по отношение на охраната.

Най-накрая тримата банкери и отегченият пазач бяха така изтощени от ходене, че просто спряха.

— Имате ли нещо против — попита сивокосият мъж — да се върнем отново в големия салон? Ако все още имате някакви намерения...

— О, имаме! — отвърна Флик, като намигна на Мадисън. След което ги последва до мястото, където беше еърбусът.

Когато пристигнаха там, Флик протегна ръка към пазача.

— Мога ли да я видя тая кутия?

Пазачът поклати глава.

Тримата банкери се отпуснаха на столовете си, доста изтощени от почти двучасовата си необичайна разходка. Самият Мадисън се чувстваше претоварен.

— Ако имате желание да обсъдим цената — каза сивокосият мъж, — ние сме готови за сериозни оферти. Знаем, че мястото е голямо, твърде голямо. Освен това то никога няма да получи лиценз за хотел. Цялата останала част от сградата, всичките други 75 по-долни етажа, са собственост на отделни живущи тук семейства, като главни служители в клубовете и т.н, а те са доста по-малки. Тази така наречена градска къща е цялата в един нотариален акт, който не може да се разделя на по-малки актове, така че тя не може да се дава под наем или пък да се продава на части. Сега ще бъда много откровен. Наследниците на генерала искат да се отърват от нея. Не би било честно от наша страна, ако не ви кажем. Та каква е вашата оферта?

Мадисън беше сигурен, че Флик ще намери някакво извинение. Неговият основен проблем беше как да откаже Флик от влизането с взлом и ограбването.

Флик гледаше кутията в ръцете на пазача. Беше очевидно, че пазачът няма да се предаде. Флик въздъхна дълбоко. Мадисън пък си представяше как е част от влизане с взлом, което щеше да предизвика незабавното му арестуване. Имаше един-единствен начин да се справи с това. Като специалист по връзки с обществеността, той знаеше как да шикалкави и се пазари. Щеше да предложи твърде ниска цена. Те щяха да си тръгнат, след което той щеше да използва авторитета си, за да вкара малко здрав разум у Флик. Може би да го подкупи.

— Ами — каза Мадисън на сивокосия banker, — мисля, че не можем да предложим повече от двайсет хиляди кредита.

— Продадено — отвърна сивокосият, без дори да погледне към другите двама. — Наследниците ще бъдат много доволни. Документите са вече тук. Ще попълня сумата, след което можете да ударите печата си.

Мадисън премигна. Той внезапно си даде сметка, че офертата беше за около четиристотин хиляди долара!

ТОЙ БЕШЕ КУПИЛ ЕДНА ОБИТАВАНА ОТ ДУХОВЕ
ГРАДСКА КЪЩА!

ГЛАВА ПЕТА

— Скачащи комети, ама си те бива? — тананикаше си Флик, когато се издигнаха над покрива и отлетяха. — Сега можем да си го ограбваме, без разни пазачи да си пъхат носовете.

— Флик, — каза Мадисън, — ние ПРИТЕЖАВАМЕ къщата.

— Няма значение — отвърна Флик. — Моята мечта е на път да се сбъдне! Виж, имам кутията и четирифутов куп указания на всичкото отгоре. Леле, колко лесен взлом ще бъде! О, човече, да не би всичките ми мечти да се сбъдват?

— Флик...

— О, остави това на мен. Ти си умник. Трябва да го призная сега. Аз грешах: един убиец може да има акъл и за нещо друго, освен за кошмари. Леле, какъв майсторски удар! Боже, а пък аз размишлявах месеци наред върху това!

— Флик, слънцето вече залязва и аз мисля, че е време да приключваме за днес. Сутринта трябва да стана рано и да се захвана с моята си работа!

— Ей, това ти показва защо трябва да оставиш всичко в мои ръце. Престъпността работи най-добре нощем и ти не бива да забравяш това.

Бяха скочили в небето, а уличните платна, опънати като наредени една зад друга светулки, оставаха зад гърба им.

— Флик, ние май напускаме градските зони. Къде отиваш?

— Хич не си тормози главата. Ако си имал една умна идея, това не означава, че можеш да се справиш с всичко наоколо. Просто се отпусни там отзад.

— Флик, мисля, че...

— Подай ми едно кексче, моля те. В онова странично чекмедже са. И ти си вземи.

От лявата им страна се простираше обширно море, те летяха успоредно на брега, а едно зеленикаво крайбрежно вълнение рисуваше панделки от пяна върху пясъка на фона на смрачаването. Големи алени облаци далече на запад хващаха последните отблясъци на слънцето.

След това, на фона на увеличаващия се сумрак, плажовете отстъпиха място на скали, а на фона на звездите започнаха да се открояват черните силуети на планини. Изведнъж Флик дръпна крака си от газта и посочи.

Точно пред тях се простираше огромна абаносова купчина, разположена по върховете на скалите, които падаха право надолу към морето от четвърт миля височина. Назъбените Стени, които ограничаваха акри наред, бяха още по-тъмни на фона на мастилено черното небе.

— Това е Местният затвор на Конфедерацията, — каза Флик. — Двеста мили от Правителственото градче и две след деветия кръг на ада. Брат ми изкара двайсет години тук и ми разказа всичко за това място. Преди е бил форт на Армията, който е побирал един милион мъже в големи подземни бункери. Но част от него била разрушена при земетресение, което бутнало някой от скалите, така че го дали на „сините бутилки“. Те пък го използват за хората с присъди от двайсет години нагоре: бягството от тук е невъзможно, така че докарват с кораби най-големите престъпници от всички ъгълчета на Конфедерацията. Там има около двеста хиляди затворници, които никога не виждат слънчева светлина. — Той пъкна личната пластинка на Мадисън в един отвор на таблото.

— Искаш да кажеш, че ще влезем между убийци? — попита Мадисън.

— О, шефе, ти наистина ме убиваш. Вечно шмекеруваш. Не е необходимо да се преструваш пред мен. Аз съм шофьорът ти, помниш ли? — Флик се изкикоти. — Офицер от Апарата да пици като малко момиченце, че щял да се приближи до престъпници! И при това убиец! — Явно си мислеше, че това е много смешно. После стана сериозен. — Ето го сигналът им за влизане: Сега ме остави аз да говоря, чу ли?

Силна Светлина попадна върху тях от едно укрепление, след което изгасна. Светнаха обаче четири ярки сини светлини, които къпеха двора в зловещи отблясъци.

Флик приземи колата и двамата излязоха. Две „сини бутилки“ приближиха, а дулото на едно оръдие ги прикриваше от една висока бойна кула. Флик им показва пластинката на Мадисън, след което едно фенерче освети лицето на Мадисън, за да го сравнят със снимката. В

далечината се чу бумтенето на крайбрежното вълнение, а вятърът стенеше.

— Отведете ни при надзирателя — каза Флик.

Минаха по песъчливия двор, през една ръждясала врата и не след дълго бяха въведени в някаква стая с каменни стени, където един много стар и с много сурово лице мъж тъкмо си обличаше самото.

— И какво е толкова спешно, че да идвате тук през нощта? — попита надзирателят кисело.

Флик му показва личната пластинка на Мадисън.

— Специалист по връзки с обществеността? — възкликна надзирателят. — Какво е това?

— Офицер за пускане на затворници под гаранция, — каза Флик. — Офицер от Апарата. — И той направи лек жест към двете „сини бутилки“, които ги бяха последвали вътре. Надзирателят даде знак с ръка на ескорта, че може да се оттегли.

Флик бръкна в самото на Мадисън и измъкна две хилядарки, след което ги пхна в ръката на надзирателя. Това беше равно на едногодишната му заплата.

— А, да — каза надзирателят. — Офицер за пускане под гаранция. Някой специален?

— Заведете ни при компютърните си терминали — нареди Флик.

Надзирателят ги поведе надолу по един каменен коридор, въведе ги в стая, където имаше изоставени терминали. Той махна с ръка като за покана и си тръгна като затвори вратата зад себе си.

Флик свали куртката си с цвят на горчица, нави ръкавите си и седна пред една клавиатура и един екран.

Мадисън се обади:

— Флик, ТРЯБВА да ми кажеш какво си намислил пък СЕГА!

— Ами — каза Флик като хвърли поглед към вратата, за да се увери, че е затворена, — ако планираш обир, ти е необходима банда.

— Не ти трябва банда, Флик.

— Слушай сега — прекъсна го Флик, — мечтал съм години наред да си имам моя собствена банда. Никога обаче не съм имал средства да си измъкна хора от затвора. Нали няма да развалиш всичко сега. Трябва да бъдеш по-внимателен с мечтите: те са чупливи. — Той се обърна към голям топ хартия на бюрото, а една голяма усмивка започна да разделя хоризонталния овал на лицето му. — О, човече!

Дали някога ще успея да си събера една велика банда? Сега ще правя списък на най-важните постове в нея, така че не ме прекъсвай.

Той започна да пише, а Мадисън гледаше над рамото му и четеше:

ИДЕАЛНАТА БАНДА

1 жена за лакей в колата, с която да се забавлявам и освежавам, когато се налага дълго и изтощително да чакам.

3 шофьора още за в случай на измъкване, за коли с плячка и за случаите, когато се уморя да карам.

3 готвачи за работа на смени 24 часа в денонощието, в случай че ми се прияде в странен час.

1 катерач, който да се катери по стени, за да отваря прозорци и покривни капандури на места, където мисля, че може да ми се завие свят или ме болят пищялките.

1 крадец на чантички, който да взема ключовете за къщите и да отваря портите, за да се избегне шума от счупване на ключалки.

1 експерт по електронни охранителни инсталации, който знае всичко за тях и може да ги победи.

1 продавач, който да ми е прикритие за пляката, така че да хващат Него, а не мен.

1 хубаво на външен вид момиче, което да ми подрежда стаята, защото мразя да оправям легла. Ха. Ха.

6 уличници, с които да спи останалата част от бандата и които да готвят за нея, за да са на спокойствие моите.

Той подъвча края на химикала за секунда, а после каза:

— Не, това е всичко. Така е съвсем добре. Банда, която е излязла право от мечтите ми със сигурност. Сега ще извадя на компютъра по десет кандидата за всяка от тези длъжности, после ще накарам надзирателя да изрови кандидатите от старите бункери и да ги разходи, за да избира абсолютно най-добрите престъпници. Изпипано!

Той се обърна към терминала и скоро на екрана започнаха да се появяват в надбягване номера, имена, лица и досиета. Флик правеше предварителен подбор на категориите, след което ги вкарваше по номер на една странична портативна клавиатура. Хиляди имена и лица се изливаха вътре.

Мадисън наблюдаваше мрачно, като се чудеше как да спре всичко това.

Понеже не беше майстор при работата с тия компютри, Флик сегиз-тогиз удряше грешен клавиш. По този начин се оплиташе и попадеше в грешни категории, които мигаха, докато той се опитваше да се върне назад.

— Чакай! — намеси се Мадисън, изведнъж изваден от обзелите го мисли. — Каква, за бога, е тази категория, през която мина току-що? Върни се на нея.

Флик се подчини.

— Циркови момичета? Какво ще иска някой си от циркови момичета? Единственото, което винаги правят, е да стоят наоколо и да показват костюми. И я виж престъпленията: доживотна присъда за търкаляне на пияници. Този вид престъпност НЕ е достоен. Ние не търкаляме пияници: ние сме в бизнеса по ограбване на къщи.

— Чакай, не сменяй още категорията. На някои от тях го има знакът за образование. Пише ли, че някои от тях някога са били модели?

— Какво означава „модел“?

— Направи разпечатка на онези и ги сложи при списъка на тези, които ще се разхождат.

Флик измърмори нещо. Беше ударил друг грешен клавиш.

— Хей! — каза Мадисън. — Тук има един бивш оператор от „Вътрешен обзор“, който излежава доживотна присъда заради кражба на оборудване!

Флик беше отвратен.

— Виж какво, ако ще си събираш друга банда, иди на някой друг терминал: тук ми пречиш.

Мадисън се приближи до друг терминал и проучи как се действа с него. Захвана се на работа.

ГЛАВА ШЕСТА

Два часа по-късно Мадисън се чувстваше доста зле. Стоеше на призрачната синя светлина в двора на затвора, подпираше се с една ръка на еърбуса и се опитваше да не повърне. Изтънчен по природа, той се страхуваше, че ще мирише на това седмици наред.

Надзирателят, който беше удържал на думата си, беше разходил по десет кандидата наведнъж в един зловонен общ бункер, а Флик и Мадисън трябваше да се справят със задачата да интервюират всеки от тях. Заедно бяха минали през 480 затворника. Бяха избрали 48. Накрая нещастните 432, които НЕ бяха избрани, ги напсуваха обилно.

И ето че идваха плодовете на техните интервюта, след като бяха отбелязани в архивите на затвора. Малката шайка беше ръчкана напред от пазачите, всеки от които държеше по един жилище в ръка. Най-отзад вървяха допълнителни „сини бутилки“, които бяха въоръжени и в пълна бойна готовност.

Нощта беше тъмна, а дворът — студен от вятъра, идещ от морето. Униформите на затворниците се издуваха от вятъра като плющящи знамена около тънките им крайници. Воняха; косите им бяха сплъстени; бяха много, слаби. Четиринайсетте жени и трийсет и четирите мъже трябваше да са били укротени, но те не бяха.

Когато видяха лъча на стената, те спряха. Не бяха излизали навън, а някои от тях и години наред. Огледаха нагло наоколо. Няколко от тях избухнаха в смях, насочен към охраната, подигравателен смях. Флик и Мадисън не бяха избрани осъдени, които изглеждаха укротени.

Докато вървеше по тъмната настилка към Мадисън, надзирателят чу смеховете, обърна се и изгледа групата. После се обърна към Мадисън и му бутна няколко формуляра, които бяха на дъска, защото трябваше да бъдат подпечатани.

— Надявам се, че знаете какво правите — каза надзирателят. — Хората, които вие избрахте, не са тези, които аз бих избрал за пускане под гаранция. Прескочихте много птички там долу, които може би са се поправили. Някои от тези, които избрахте, са навярно убийци, на

които никога не успяхме да им намерим добрите страни. Ония жени са ужасна пасмина — способни са на всичко. Мисля, че ви измамиха с външния си вид. Но вие в Апарата винаги сте били побъркани. Ние ги прибираме, а вие ги пускате. Правителството ни плаща, за да пречим на престъпленията, а на вас ви плаща, за да ги правите. Смешен свят.

Мадисън му върна вече подпечатаните документи.

— Там имате 48 убийци — каза надзирателят. — Не им обръщайте гръб. Успех.

Той направи няколко крачки към вратата на затвора, но тогава промени решението си и се обърна към опърпаната и мръсна група, която му се хилеше на фона на вятъра и светлината от прожектора. С висок и груб глас той каза:

— Слушайте, пилешки курешки такива. Ако някой от вас отново се покаже тук, ще го сложа в металната кутия долу в най-тъмната дупка и даже няма да си даваме труд да го погребваме, когато умре. Ще бъдете на свобода само докато този офицер от Апарата е жив. В документите ви пише да бъдете върнати тук по всяко време, ако той нареди това. Ако избягате от него, за вас се издава заповед и бързо се връщате пак при нас. Мястото ви е в ада, а не на свеж въздух. — Той посочи Мадисън категорично. — Подчинявайте се на този човек, бибици такива, или ще бъдете мъртви!

Мадисън гледаше надзирателя, докато той се отдалечи. Човекът си беше заработил парите: беше прехвърлил пълния контрол над тези осъдени на Мадисън с речта си, дори и да подозираше, че Мадисън ще им заповяда да вършат престъпления.

Малко по-рано Флик се беше обадил на Колбер от затвора и сега от нощта изплуваха три въздушни карета, както и един еърбус, който да откара обратно шофьорите от „Зипъти-Зип“. Проблясваха в нощта, докато се спускаха, след което спряха на светлината на прожектора. Бяха блестящи нови превозни средства — светещи и елегантни.

Един шофьор изскочи от еърбуса на „Зипъти-Зип“, забеляза Мадисън и го приближи с множество документи, които трябваше да бъдат подпечатани. Докато чакаше, той се взря в групата затворници.

Флик беше започнал да ги групира и да ги кара да застават до различни коли. Осъдените шофьори получаваха напътствия от тези на „Зипъти-Зип“.

— Пфу — възкликна мъжът до Мадисън. — Каква дяволска сбирщина! И ще ги сложите в чисти, нови въздушни карети! — Той ги погледна по-отблизо. — Каква банда убийци! — След което сви рамене и си взе обратно документите. — Е, каретите рече са ваши. Можете да возите, когато си искате. Пфу!

Мадисън отиде при групите, когато еърбусът на хората от „Зипъти-Зип“ набързо отлетя.

Като гледаше лицата им, той започна да проверява списъка си, които се състоеше от:

1 режисьор, бивш служител във „Вътрешен обзор“, който на своя глава правил порнофилми.

2 оператори, които били хванати да продават правителствени продоволствия.

3 работници по декорите, защото продали сглобките на декорите, те паднали и избили актьорите.

1 писател на книги на ужасите, който така изплашил една аудитория деца, че всичко завършило с конвулсии и смърт.

5 репортера, които били хванати да вземат подкупи, за да изпускат имена и други подобни престъпления.

1 секретар на продуцентско студио, който бил хванат да получава подкуп, за да съсипва кариерите на определени актьори.

2 актьори, които излежаваха дълги присъди за това, че са въплъщавали различни офицери, за да разтърсват хората.

5 момичета от цирка, обучени да играят ролята на статуи, на, които им оставаха различни срокове за доизлежаване на присъдата за това, че са търкаляли пияници, вземали са пари насила и са примамвали хора за ударите си.

6 общи работника, които излежаваха, дълги присъди за тежки телесни повреди, убийства и разни други неща.

2 готвачи с опит в снабдяването на екипажи със запаси, които излежаваха присъда за продажба на крадени

храни.

Мадисън свърши проверката на хората си и въпреки вонята, в него започна да се надига импулс на екзалтация.

Всички имаха една обща черта. Беше главното, което той изпробва с няколко кратки тестчета. Ако положеха големи усилия, те можеха да се отърват от вида си на убийци и да изглеждат абсолютно честни и откровени. Ако се концентрираха, можеха даже да говорят убедително. Е, щеше да им е необходима малко работа и практика — за него това беше ясно. Но той си го знаеше през цялото време. Специалист като него можеше да им втълпи знанията си.

Пламъчето нетърпение вътре в него се разрасна до огнено вълнение. Какъв късмет!

ТОЙ СИ ИМАШЕ ЕКИП!

Най-подходящите хора, които му трябваха, за да се оправи с работата си!

Той усети, че сега може да се издигне до висоти, които не бяха стига ни дотогава!

О, какъв късмет имаше Хелър, Мадисън да му е специалистът по връзки с обществеността!

Сега не трябваше да позволява на нищо да го спре!

ГЛАВА ОСМА

Потеглянето се забави.

Всички затворници бяха натоварени. Шофьорите престъпници бяха седнали при управлението на въздушните карети. Обаче го нямаше Флик.

Мадисън огледа тъмния и песъчлив двор, като забеляза, че оръдието на бойната кула бе все още насочено към тях. Той искаше да се измъкнат от там, преди да се случи нещо нежелано. Не искаше да крещи и да причинява раздвижване.

И тогава видя някаква светлинка да идва от Модел 99. Той хукна нататък.

Флик се беше навел над един от екраните на таблото: на него триизмерни цветни карти спираха, сменяха се, замъгляваха се. Всички бяха на планини.

— Караш ни да чакаме — каза Мадисън нетърпеливо. — Давай да се махаме от тук. Какво за Бога пък правиш СЕГА?

— Търся някое място, където да заведем тая банда — отговори Флик. — Има много планини, но не е като на Калабар. На Волтар не мога да намеря никакви пещери.

— И за какво са ти пещери?

— За обучение! Една банда трябва да бъде обучена. Не можеш просто да ги пуснеш да изпълняват както им падне дадена работа. Всичко трябва да работи като часовников механизъм — цък, цък, цък! Значи, има някакви развалини от другата страна на планината Блайк — някакъв град, който бил разрушен при някакво въстание преди около десет хиляди години. И той би могъл да свърши работа, обаче само тоя еърбус може да прелети над планината Блайк. Въздушните карети не могат да летят на петдесет хиляди фута височина. Имам ПРОБЛЕМИ!

— Абе, Флик, не разбирам защо да не отидем в градската къща в Джой сити.

— О, не! Това би било измама!

— Е — каза Мадисън, — ти можеш да правиш каквото си искаш, но аз ще заведем МОЯТА банда там!

— ТВОЯТА банда — МОЯТА банда! Какво е това? Да не би да се разделяме? По дяволите, това може да доведе до война между бандите!

— О, трябва да предотвратим това на всяка цена — каза Мадисън. — Чуй сега, измислих компромисен вариант. Казаха ни, че 76-ият етаж е съвсем обикновен. Цялата плячка е на останалите четири етажа. Обещавам тържествено да не пускам никого да се качва на горните четири етажа.

Флик се намръщи. Премисли го. И тогава каза:

— Добре. Никой няма да ходи на горните четири етажа, докато не сме готови да ги ограбим. Значи решено. Отиваме на 76-ия етаж на градската къща.

Мадисън тръгна да излиза, за да даде знак на въздушните карети.

— Чакай малко — каза Флик. — Ще бъде адски подозрително да отидем в онзи луксозен квартал с банда затворници, които още са с райетата си. Полицаите ще ни покриват отвсякъде като одеяло. Първо ще отидем да ограбим някой магазин за дрехи.

— НЕ! — прекъсна го Мадисън.

— Да! — каза Флик. — Аз направих компромис за 76-ия етаж на градската къща. Сега и ти трябва да направиш някакъв компромис. Знам кой е магазинът за най-шикозно дамско и мъжко облекло, за което някога си чувал. ОГРОМЕН! Даже магазините за благородници вземат стоката си оттам. Освен това трябва да снабдя с униформа лакейката си: има ужасно големи цици, та ще ни е необходим богат избор, иначе няма да й намерим по мярка. И понеже трябва да намеря униформа за нея, просто ще облечем там и останалата част от бандата.

Мадисън го погледна отвратен.

— Името на магазина е „Стъклени одежди“. Намира се в покрайнините на Търговското градче, целият район е безлюден през нощта. Проверил съм го местенцето. Има само един пазач, който при това е много стар.

Като видя решимостта му, Мадисън се почувства безсилен.

— Страхувам се, че аз ще чакам навън.

— Ами добре. Ти ще бъдеш този, който свирва при опасност. — И Флик изскочи навън, хукна към въздушните карети, като нареждаше на шофьорите да го следват и прошепваше на всеки един от тях, че сега ще направят първата си акция и ще се снабдят с малко дрехи.

Не след дълго те се понесоха в небето, след като напуснаха двора на затвора, и се спуснаха надолу по брега. Луната се беше показала и къпеше нощта в мека зеленикава светлина. Огромният силует на Местния затвор на Конфедерацията изчезна зад гърба им. След това изчезнаха и планините.

Флик си тананикаше щастливо.

— Човече, отиваме на първата си акция!

Мадисън погледна надолу. Носеха се успоредно на окъпания в лунна светлина бряг, а крайбрежното вълнение оставяше дълги панделки по пясъка.

Мадисън погледна назад.

КАРЕТИТЕ ГИ НЯМАШЕ!

— СПРИ! — изкрещя той на Флик. — Караш твърде бързо!

— КАКВО? — попита Флик — Няма ли ги каретите? Карах само с триста. Тия карети съвсем лесно вдигат четиристотин! Избягали са!

Той завъртя във въздуха Модел 99 и пусна скенерните прожектори да шарят из цялото небе.

НИКАКВИ БИБИПКАНИЯ!

Никакви следи от въздушни карети на екрана.

— Ей, бибипка им! — вбеси се Флик. — На това му се вика благодарност! Тъпите бибипци са се отнесли на някоя своя акция!

— Нека да се върнем по пътя, по който дойдохме — каза Мадисън. — Може да са катастрофирали. Можеш ли да претърсиш земята с нещо?

Флик занатиска копчета и намери лъчов детектор на метал, който работеше и отчиташе.

Хукнаха обратно към осветения от луната пясък. Върховете на планините се показаха още веднъж на север, когато те се върнаха.

И ТОГАВА ЗВЪН. ДВА ПЪТИ. ТРИ ПЪТИ!

Долу на пясъка имаше три въздушни карети!

Като се страхуваха от най-лошото, Флик и Мадисън полетяха право към тях и минаха много наблизко.

КАРЕТИТЕ БЯХА ПРАЗНИ!

— О, Боже — изстена Флик — избягали са навътре към сушата! Никога няма да ги намерим в този шубрак. Къде, за Бога, е бутонът за улавяне на телесна температура?

— Не ти трябва — каза Мадисън. И посочи.

Групата не беше навътре в сушата. А към крайбрежното вълнение. Биеха ли се?

Модел 99 се завъртя почти над главите им и се приземи с удар на пясъка. Мадисън изскочи.

Навсякъде търчаха осъдени!

ЮХУУ, крещяха те, ЮХУУ!

Мадисън хвана ръката на една гола жена, докато минаваше покрай него. Но тя се откопчи като крещеше ЮХУУ!

Той забеляза един мъж, който беше спрял, за да си поеме дъх, и бързо отиде при него. Беше един от готвачите със специални знания за доставката на храна.

— Какво става тук? — Мадисън попита голия мъж.

Той още не си беше поел въздух, но накрая каза:

— Страхувам се, че вината е моя, шефе. Вашият лейтенант Флик ни каза, че ще си набавим нови дрехи тази нощ, и аз рекох на останалите: „Да изхвърлим тия парцали!“. Мисля, че малко се ентусиазирах.

Откъм лакътя на Мадисън дойде глас. Беше на режисьора, който — гол, както майка го е родила — каза:

— Не е ли страхотно? Само ако операторът ми имаше камера, можех наистина да го вкарам в кутията. И да го покажа като „Обредите на морската богиня“. Дявол да го вземе, все пак ще го режисирам. ТИ ТАМ! ГРАБНИ ОНАЗИ ЖЕНА И Я ХВЪРЛИ ОТ СКАЛИТЕ!

Мадисън хукна обратно към Модел 99. Еърбусът имаше всеки познат уред за производство на шум: сирени, клаксони, пищящи лъчове, виене и взривяване на бомби. Той ги задейства едновременно. Страховита смесица от звуци полетя по вълните и пясъка. От водата започнаха да излизат голи затворници и да търчат от дюните, за да видят какво става.

Мадисън намери копче за широк лъч и го натисна. Сцената незабавно стана светещо жълта.

Сега Мадисън беше заобиколен от банда голи тела. Той ги преброи набързо. Последният току-що пристигаше: сега вече бяха четирийсет и осем.

— По дяволите! — извика Флик над бумтенето на крайбрежното вълнение. — Как ще си свършим работата без дрехи?

— Ти каза, че акцията е за набавяне на дрехи — провикна се някой.

— Точно така! — добави втори.

Една жена извика:

— Можете да ни биете, но пак няма да облечем отново тия парцали!

Мадисън усети бунт във въздуха. Той даде знак на Флик да мълчи.

— Мисля, че направихте точно каквото трябваше! — извика той. — Само нека тия парцали да не останат да лежат тук. Хората ще си помислят, че някой е избягал. Така че ги съберете и да тръгваме.

Тълпата се разпръсна.

След малко всички парцали бяха събрани на една огромна купчина точно до разделителната линия между водата и сушата. Някой донесе лазерна запалка от въздушните карети и я задейства.

Това щеше да бъде добре, но някой бързо донесе съчки и ги струпа върху огъня, а после друг донесе още и така се получи голям лагерен огън. Намериха това за страхотно и като се хванаха за ръце, затанцуваха около него в два кръга, които се движеха в противоположна посока.

Тогавя по незнайно какъв начин започнаха да се подават от ръка на ръка кексчета и газирана вода от чекмеджетата на Модел 99. Бяха ограбили еърбуса!

После насядаха около огъня, започнаха да пекат кексчетата на дълги пръчки и да гълтат газирана вода от кани. А някой започна да пее някаква песен!

*И дойде радост
за тъжните момчета.
Да пием за пазачите,
с които се закачаме.
Да пием за тъжните момчета,
пий, пий, пий.
Да сдъвчем тяхната плячка,
дъв, дъв, дъв!
Нагоре по задните им части,*

*ума им ний да вземем.
Да пием за живота на престъпника!*

Флик беше кипнал.

— Ама че банда! Смъмри ги, шефе! Вразуми ги! Имат да вършат работа тази нощ!

— Ти ги смъмри и вразуми — отвърна му Мадисън.

— Ти си шефът. Трябва да се научат да имат уважение към теб.

— Ти си лейтенантът. Ти трябва да ги научиш да имат уважение към мен.

— Отвратен съм — каза Флик. — Отивам да седна в еърбуса.

Кексчетата бяха изчезнали. Каните с газирана вода бяха празни. Бяха свършили главотръса и сега пушеха цигарите.

Мадисън стана. Каза, като надвикваше приборя:

— Добре. Става късно. Хайде да тръгваме.

— Само да измием пясъка от себе си! — извика някой.

Чу се шумно търчане към морето и всички започнаха да се боричкат във водата.

Едно момиче от цирка, чието тяло блестеше на лунната светлина, изскочи от водата и побягна към Мадисън. Други три я следваха доволни по петите. Мадисън си мислеше, че те просто гонят първото, докато тя не скочи върху него. Сграбчи го с вик. Другите скочиха върху него.

— Хайде, идвай вътре! — завикаха му те.

Съблякоха дрехите му толкова бързо, че той не можа да се усети как остана гол. Леле, тия момичета бяха експерти по събличането!

Занесоха го право в морето и го хвърлиха в зъбите на една приближаваща вълна. Мадисън се показа на повърхността, като блъбукаше и махаше с ръце.

Нещо го дръпна надолу. Още не си беше поел въздух. После се оказа на повърхността, а те го носеха.

Блъскани от вълните, четири момичета го занесоха отново на сушата. Мадисън кашляше, кихаше и се опитваше да си поеме въздух.

Държаха го хоризонтално на шест фута от земята.

Замъгленият му поглед различи лица, които тичаха към него.

Щяха да го затрият!

Огледа се наоколо разтревожено.

На фона на светлината от огъня и от колата очите им просветваха. Като на вълци?

Изведнъж започнаха да тананикат:

— ХИП! ХИП! ХИП! ХИП!

Това, което поддържаше марша им наоколо някакъв вик на затворник или пазач ли беше?

Вървяха към огъня. Вътре ли щяха да го хвърлят?

Вече го носеха около огъня. Нещо като дивашки ритуал.

— ХИП! ХИП! ХИП! ХИП! — като индианци или диви животни!

И тогава изведнъж всички спряха. Един мъжки глас — този на режисьора? — започна някакъв напев, като изпяваше един ред, а другите му отговаряха.

— Коя е бандата?

— НИЕ СМЕ БАНДАТА!

— Коя е шайката?

— НИЕ СМЕ ШАЙКАТА!

— Кой е шефът?

— ТОЙ Е ШЕФЪТ!

И хвърлиха Мадисън във водата!

Той излезе като шляпаше.

Повече не му обърнаха никакво внимание. Бяха се запътили вкупом към въздушните карети.

Без да знае как да приема всичко това, но с твърдото убеждение, че не от такъв имидж и респект се нуждае, Мадисън се запъти самотен към мястото, където му бяха съблекли дрехите.

Той се избърса с долната си риза и облече отново дрехите си.

Огледа наоколо, за да види дали нещо не е изпаднало от джобовете му. Нищо нямаше по земята. Той потупа джобовете си. Личната му пластинка беше там. Но тогава усети липсата на нещо изпъкнало, което трябваше да бъде на гърдите му. Опипа отново.

ПОРТФЕЙЛЪТ МУ С 48 ХИЛЯДИ КРЕДИТА БЕШЕ ИЗЧЕЗНАЛ!

Усети как пребледнява.

Погледна въздушните карети в далечината на лунна светлина. Всички се бяха качили и чакаха да потеглят.

Потръпна при мисълта, че пак ще трябва да се разправя с бандата.

Това реши проблема. Най-напред трябваше да поработи над собствения си имидж. Приблужи се към Модел 99.

— Ама че банда — измърмори Флик. — Сбирщина гадни плажни бибици, тръгнаха на почивка.

Мадисън се отпусна на седалката. Не можеше никак да се съгласи с Флик. Бандата беше сбирщина от престъпници. Той обаче нямаше да каже на Флик, че са му откраднали портфейла — нямаше смисъл да нарушава имиджа си още повече.

ГЛАВА ОСМА

Когато навлязоха в покрайнините на Търговското градче, отдолу беше тъмно като в рог. Един хълм блокираше пътя на лунната светлина, като оставяше в дълбока сянка онази част от равнината, която им трябваше.

Това беше добре дошло за Мадисън. Той не можеше да си представи по-голямо безразсъдство от това да използваш Модел 99, който си личеше отдалеч, за обир. Понеже не беше съвсем неук по отношение методите на престъпленията — защото те често вървят ръка за ръка с истински експертните връзки с обществеността — той знаеше, че обикновено се открадват коли и след като утихне шумотевицата, се зарязват някъде без отпечатьци.

Широк заводски комплекс, който се простираше на площ вероятно от шест квадратни мили се мержелееше в тъмнината под тях, като явно целият работеше за една компания — „Стъклени одежди“. Денем сигурно се изпълваше със стотици хиляди работници, мрежа от еднорелсови железопътни линии влизаше откъм града, въртеше се и се извиваше из цялата равнина и планинската част, след което продължаваше към друг район — сбор от небостъргачи, един миниатюрен град сам по себе си.

Нагласени на нощни честоти, екраните на Модел 99 показваха всичко много ясно, като цветовете при това бяха коригирани, за да изглеждат като през деня. След това беше много шокиращо да погледнеш навън и да видиш само черни петна и сенки.

Флик разглеждаше сградите. Той откри разните конструкции с комини, където се произвеждаха образците на тъканите и платовете, и ги отхвърли. Той можеше да маркира ниските и дълги сгради с много прозорци, всяка от които си имаше собствен парк, като дизайн и архитектура.

— Мислех, че си проучил мястото — каза Мадисън.

— Така е. Видях го по „Вътрешен обзор“ — отвърна Флик. — Само тук се произвеждат нула цяло и седем процента от цялото облекло за благородниците, персонала им и имотите им.

— Това не е толкова много — прекъсна го Мадисън.

— Но качеството му е недостижимо, така че това са НАЙ-ДОБРИТЕ нула цяло и седем процента. Или пък бяха седем: винаги имам проблеми с числата, защото те не означават нищо, нали така, и не е необходимо да се тормозиш с тях. Но ще те убедя: платовете, които се произвеждат в тия фабрики долу, са били използвани за сценични костюми на Хайти Хелър. А по-добро свидетелство от това няма!

Хайти Хелър? — помисли си Мадисън. А, да. Беше чул нещо: че това е сестрата на Джетеро.

— Това е звездата от „Вътрешен обзор“ — каза той.

— Звезда? — тросна се Флик. — Искаш да кажеш Богиня! Да не си посмял да подценяваш момичето на мечтите ми! А, ето го! Магазинът! Няма прозорци. Виждаш ли го в оная плетеница от еднорелсови линии? Тръгваме!

Спуснаха се към един път за камиони, който минаваше под релсите, и спряха. Намираха се в парк, близо до магазина, на около стотина фута от вратите му. Три въздушни карети се приземиха туп, туп, туп зад тях на пътя.

Мадисън го полазиха тръпки. Намираше се тук в една блестяща кола, която се вижда от километри, придружен от три превозни средства, пълни с голи осъдени. Той бързо огледа наоколо за пазачи.

Понеже лунната светлина не достигаше дотам, нощта беше много тъмна.

А, ето я и нея: кабинката на пазача, обозначена със синя светлина. Беше вградена отстрани на кръглия магазин и се намираше близо до главния вход.

Вниманието му беше привлечено от раздвижване на техния прозорец. Бяха катерачът, крадецът на чантички и специалистът по електронни устройства за охрана, до един чисто голи.

Спецът по електрониката каза на Флик:

— Всички контролни уреди сигурно са в кабинката на пазача. Цялото място ще светне като коледна елха, ако дори само се докоснем до дръжката на входната врата по това време. Ние обмисляхме това в каретата.

След което обаче той посочи прозорците на къщичката на пазача.

На Мадисън му се изправи косата. Виждаше се силуетът на пазача, който гледаше навън.

— Виждаш ли? — попита специалистът по електрониката. — Бандата ни не е пълна. Нямаме си човек, който да изведе пазача.

— О, напротив, имаме си, — прекъсна го Флик. — Шефът. Тай е първокласен убиец.

Мадисън изсумтя. Знаеше си, че си е изградил погрешен имидж.

— Айде де, шефе, не ни бави — каза Флик. — Отивай там и премахни оня пазач. Сър. Мадисън знаеше, че контролът му на бандата е под съмнение. Но да убие?

Когато влезеш вътре, шефе — намеси се специалистът по електрониката, — ще видиш голямо табло. И веднага щом изведеш пазача навън, измъкни от колана му активиращата пластинка и я притисни до една зелена точка, която ще видиш на таблото, при което всички аларми ще бъдат изключени.

Мадисън се взе в ръце. Той излезе от еърбуса. Двама от общите работници се бяха приближили и по всичко личеше, че са готови да го придружат.

Мадисън каза с твърд глас:

— Недейте да идвате с мен. Не искам никакви свидетели на начина, по който работя.

— Той ще е въоръжен — каза Флик.

— Вие, пиленца, стойте тук — не му обърна внимание Мадисън. И те го видяха как се отдалечава по пътеката, а силуетът му се виждаше само на фона на кабинката на пазача.

Видяха как Мадисън влезе, а пазачът изчезна от прозореца. Чуха едва доловим шум като от нещо падащо. След което последва затишие, което започна да ги изнервя.

— Сигурно има някакви проблеми с пластинката за отварянето. Тия табла са доста сложни. Ще отида да му помогна.

— Ще стоиш тук, както ти наредиха — изръмжа Флик. — Вече причини достатъчно неприятности за една нощ.

Ставаха все по-изнервени. И тогава изведнъж някой започна да бяга към тях и те настръхнаха.

Беше Мадисън.

Даде им знак.

Те го последваха нервно.

Мадисън посегна към входната врата и я отвори. При този негов жест четиридесет и осем затворника се промъкнаха като полъх в

сградата.

Флик погледна към кабинката на пазача.

— Недей да ходиш там — предупреди го Мадисън. — Ще ти се обърнат червата.

Мадисън затвори плътно вратата зад тях, повървя по коридора с напипване и натисна някакъв панел.

Вътрешността на магазина се заля със светлина.

Имаше редици и редици рафтове с кутии, закачалки и закачалки с дрехи — мъжки и дамски.

Затворниците нададоха потиснати доволни викове и затърчаха напред-назад между редиците и закачалките. Започнаха да разкъсват кутии с елегантни обувки и да грабят шапки и пелерини.

Мадисън прошепна нещо на Флик и той им каза да се върнат.

Като държаха нещата, които вече бяха награбили, те се върнаха неохотно.

Мадисън отиде до една закачалка с блестящи бели рокли, които вероятно бяха невероятно скъпи. Той дръпна една от тях и я свали от закачалката. Избърса с нея ръцете си!

ТЕ БЯХА ЯРКОЧЕРВЕНИ!

Мадисън подхвърли на пода роклята, която вече беше окървавена.

Затворниците го зяпаха.

Той отиде до една кука и свали книгата, която висеше на нея, след което я разгледа.

— Да, така си и мислех — каза той. — Това е складовата книга за тези редици. Вътре са вписани всички размери. Това, което искам да направите сега, е всеки от вас да се снабди с дрехи за всяка роля, която може да му се наложи да играе. Пробвайте внимателно всичко.

— О, не — изпъшка Флик. — Ще отнеме много време. При акция като тази грабваш и бягаш!

— И в крайна сметка да имаш една опърпана на външен вид банда? — попита го Мадисън. — Действайте спокойно. До изгрев-слънце има много време.

— Понякога има и обикалящи пазачи! — каза Флик.

Мадисън изсумтя.

— Вече никой не обикаля.

Затворниците пак се засуетиха около рафтовете. Захванаха се със складовите книги. Започнаха да търсят размерите си. И скоро бяха наистина много заети.

Момичетата от цирка започнаха да дефилират, за да им кажат другите кои костюми намират за най-провокиращи, но накрая Мадисън им каза, че трябва да приличат на изискани дами, и при тази нова перспектива те трябваше да започнат всичко отначало.

Флик пробваше през цялото време различни костюми за лакейката си, за да види кои от тях очертават бюста ѝ най-добре, но накрая Мадисън го накара да подбере най-напред дрехи за себе си, след което да намери подходящи на неговите за нея. Трябваше пак да се намеси, когато Флик намери някакъв кожен клин, който я оставяше напълно гола отпред.

— Но — заспори Флик, — аз намерих подобен и за себе си, а освен това пасва и на Дамаската!

Най-накрая Мадисън успя да ги облече в блестящи — виолетови униформи, но трябваше да им позволи да си вземат и клиновете: този път запротестира лакейката. Тя СЕ ВЛЮБИ в тях!

Двамата актьори, които бяха имитирали офицери, трябваше да бъдат убедени да си вземат костюми за по-ниски чинове, когато намериха цели закачалки за генерали и адмирали.

Авторът на трилъри не можа да си намери нищо достатъчно ужасно и Мадисън трябваше да го накара да си избере нещо от гардероба за учени и образовани мъже.

Режисьорът се побърка, докато реши дали ще режисира по-добре облечен като архиепископ или като лорд, и Мадисън много бързо трябваше да го уговори да си избере дрехи на работещ служител.

Най-трудното за Мадисън в цялата работа беше, че той наистина не знаеше кои стилове какво представят. Накрая го спаси секретарят на продуцентско студио, който намери големи справочници с мостри, които пък показваха какво е на мода в момента.

След това работата стана много лесна. Той категорично накара всеки поотделно да се облече като изискани личности, работещи хора, домашен персонал, служители и актьори.

Най-накрая той успя да се погрижи и за личния си гардероб. Нямахше никакви проблеми с това. Намери закачалките за най-

високопоставените служители като президенти на фирми, и по малко консервативен начин, но се облече по висша мода.

През цялото време си мислеше, че в магазина малко смърди, но след като помириша няколко дрехи, за да не се разкиха — понеже си имаше няколко дребни алергийки — си даде сметка, че банята в морето не е била достатъчна за някои от затворниците: те още миришеха на затвора; миризмата беше останала в сплъстените им коси и бради и сякаш се изпаряваше от кожата им.

Апаратът! Мадисън беше усетил тази миризма в центъра му за обучение. Беше я усетил и в старата им кола. Миризмата на Апарата беше миризма на осъдени! ЕТО ЗАЩО смърдеше!

Мадисън потръпна при мисълта, че могат да заразят тези нови дрехи. Преди да напуснат, ги убеди да облекат работните си дрехи, а не официалните.

— Скоро ще изгрее слънцето — каза нервно Флик. — По-добре е да се омитаме отук. Ако не го направим, можем всички да се върнем отново в Местния затвор.

Занесоха плячката си до каретите на няколко курса, след което се върнаха по заповед на Мадисън още веднъж, за да изтрият отпечатъците си.

Той ги чакаше на вратата. Бандата почисти различните етажи и слезе долу.

Мадисън стоеше на входа. Тананикаше си някаква мелодийка. Режисьорът се опита да мине покрай него, за да надникне в кабинката на пазача. Мадисън препречи пътя му.

— Трябва да е жесток удар! — каза режисьорът. — Трупове, потънали в кръв.

— Стомахът ти няма да издържи на гледката — отвърна му Мадисън. — Не искам тия нови дрехи да се изцапат целите с повръщано.

— Боже, не е ли готин? — прошепна един осъден. — Затрива цял отряд пазачи и си тананика някаква мелодийка.

Друг затворник се опита да надникне вътре, но Мадисън го избута назад.

— С какво го направи? — попита го затворникът. — Та ти нямаше никакво оръжие.

— С голите си ръце — отговори му Мадисън. — Обичам усещането на рукваща кръв, когато разкъзвам артериите в гърлото. Толкова гладко и така мазно. А и миризмата е страхотна. Трябва да го опиташ!

Затворниците зяпнаха. На един започна да му се повдига. Зяпнаха Мадисън.

Той ги изблъска към въздушните карети и тръгна след тях като продължаваше да си тананика.

Даже Флик го погледна малко ококорено, когато се качваха в еърбуса.

Мадисън продължаваше да си тананика, когато излетяха.

А и имаше за какво да си припява.

Когато влезе в кабинката на пазача, обезоръжи трима набити пазачи, които бяха насочили пушките си към него. Той беше посочил видеотелефона и беше казал:

— Свържете ме със собственика, моля. С президента на компанията.

Беше показал личната си пластинка, както и те техните.

Когато изненаданият президент на „Стъклени одежди“ беше замигал от леглото си на екрана на видеотелефона, Мадисън му беше казал:

— Аз съм офицер от Апарата. Ще набавя облекла за един екипаж, който не бива да бъде разпознаван. Заради това вземаме дрехи от магазина без помощта на продавачи. Направете опис на сутринта, вижте какво липсва и го впишете в сметката.

— Почакайте малко — беше казал президентът. — Апаратът не е много платежоспособен!

— О, това е на личната ми сметка — му беше отвърнал Мадисън. И беше пъхнал личната си пластинка в отвора на видеотелефона.

— НЕОГРАНИЧЕН разплащателен статус — беше зяпнал собственикът. — Горещи светии! Дерзайте! Изнесете целия дяволски магазин! ПАЗАЧИ, СКРИЙТЕ СЕ! ДА НЕ СТЕ ПОСМЕЛИ ДА ДОКОСНЕТЕ С ПРЪСТ ТОЗИ ЧОВЕК!

Докато си припомняше случилото се, на Мадисън му беше доставило огромно удоволствие да вземе шишенцето с червено мастило от бюрото на пазача и да го размаже по дланите си.

Той завърши песента си със смях. Със сигурност беше поправил имиджа си пред бандата.

О, да, беше. Когато Флик чу смяха му, кръвта му се смрази.

С ГОЛИ РЪЦЕ! При това му беше харесало. О, каза си Флик, за Бога, трябваше добре да мислят, преди да разгневяват шефа си. ИСТИНСКИ убиец без съмнение! ПРОФЕСИОНАЛИСТ! И освен това, СИ ОБИЧАШЕ РАБОТАТА!

— Тръгваме веднага към Джой сити, сър — каза Флик.

Мадисън чу треперенето, страха и респекта в този глас.

Това постави край на начинанието му.

Той имаше пълен контрол над екипажа си!

Въобще не беше болезнено да се използват техниките на връзките с обществеността, за да подобриш собствения си имидж.

Сега той можеше НАИСТИНА да върже Хелър-Уистър с обществеността!

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Зората още не беше дошла, въпреки всичките страхове на Флик. Луната беше залязла и междуградската зона под тях беше потънала в много черна нощ. Но пред тях нещата стояха по-различно: цялото небе беше озарено. Много скоро щяха да влязат в Джой сити, ако продължаваха да се движат с тази скорост.

Мадисън прекара ръка през лицето си.

— Имам проблеми с носа си — каза той на Флик.

— Опитайте един чанг-попс, сър — беше мигновеният отговор. — Затворниците не са ги докоснали. Намират се в отделението за бара. Опитайте жълт: казва се „летен цъфтеж“.

Мадисън си извади един: приличаше на малка кръгла топка. Той я разтърси и я обърна, като се опитваше да я накара да направи нещо. На слабата светлина на еърбуса той не видя вдлъбнатата линия, която трябваше да се натисне. Малко раздражен, той се опита да стисне цялата топка между дланите си, както понякога чупеше орехи, едни малки плодове на Земята.

ПУФ!

Вместо просто да се отвори, топката експлодира и го удари по окото. Ароматизираният облак прах, който беше насочен погрешно, го удари по челото, а след това се насочи и към тавана на еърбуса.

„Летният цъфтеж“ може и да е страхотно нещо — той успя да всмукне една малка част от него, — но Мадисън скръцна със зъби на себе си, че ще отиде по дяволите, ако си загубва по едно око и горната част на главата си всеки път, когато се опита да се отърве от миризмите на Апарата!

Когато отново беше способен да вижда, еърбусът сякаш беше пълен със светлина. Той погледна надолу и видя, че навлизат в обширното и блестящо място, наречено Джой сити.

Още не бяха минали над главните клубове, езера и увеселителни паркове, но понеже идваха от Търговското градче, бяха все още над пазарните зони на града за удоволствия. Той видя нещо като Земен голям търговски център, разположен сред плетеница от железопътни

релси и пътища. Имаше и други големи магазини, разпръснати тук-там в ляво и дясно. Този, който беше точно под тях, изглеждаше доста обширен, но като че ли имаше само два етажа: „Ресторантски стоки“ пишеше на единия, а на другия — „Красота“.

— Какво е това? — изкрещя Мадисън на Флик.

— Красота ли? — попита Флик. — О, там долу няма дами, ако се чувстваш разгонен, шефе. Там ходят гуляйджиите, за да поправят последствията от дългите нощни пирове.

— Върни се, върни се — нареди му Мадисън — и се приземи. Трябва ни храна, а ми се струва, че в този магазин може би се продава това, от което имам нужда!

Флик удари спирачки и се гмурна надолу, въздушните карети го последваха и всички се приземиха — туп, туп, туп, туп — близо до двата магазина.

Мадисън скочи отвън и извика:

— Всички готвачи, строй се и се подравни.

— Да, сър! Да, сър! — чуха се викове в отговор и към него се занизаха петимата готвачи от въздушните карети.

Мадисън ги поведе сред малката група сутрешни снабдителни на ресторанти, които си набавяха необходимите продукти за следващия ден. Мястото беше обширно; на всяка крачка бяха натрупани малки планини от хранителни продукти.

Мадисън махна с ръка към няколкото акра.

— Вземайте всичко, което сметнете за необходимо — каза той на готвачите.

Петимата го погледнаха стъписани, с широко отворени очи.

— ВСИЧКО? — промърмори най-старият. — Леле, това е най-добре зареденият супермаркет на Волтар! КАКЪВ ШЕФ!

Те се разпръснаха като боен снаряд.

Мадисън забърза в друга посока, защото макар и в нови дрехи, затворниците миришеха на Апарата.

Той се втурна към щанда за козметика. Хукна към едно място, където стояха без работа трима продавачи.

— САПУН! — извика Мадисън. — И то МНОГО!

Единият продавач се обърна, взе едно малко шишенце и му го подаде.

— Не, не! — каза Мадисън. — МНОГО!

— Ами само една капка от този ще е достатъчна за една вана — отвърна му продавачът.

— Не, не — каза Мадисън, — опитвам се да се отърва от вонята на Апарата.

— Това би било от ГОЛЯМА полза — намеси се другият продавач. — Всъщност ми се ще да можем да ви продадем разтворител, с който да се отървете от целия Апарат.

Вече беше привлякъл вниманието им.

— Имам четиринасет жени и трийсет и четири мъже. Не са се бръснали, къпали, подстригвали или правили прически години наред. Те ВОНЯТ! — Той се огледа наоколо. На рафтовете със стоки нямаше надписи или рекламни материали. — Трябват ми материали, с които да им отрежа косите и брадите, да ги обръсна и да им измия зъбите, да ги направя да изглеждат като хора от висшата класа, а също да им отрежа ноктите на краката и да придобият тен — и без чанг-попс!

— Хора от висшата класа? — каза третият продавач. — От главорезите на Апарата? Сър, ние сме напълно съгласни с вас. Вие НАИСТИНА имате проблем. Хайде да му помогнем, момчета. Започвайте да трупате това, от което се нуждае.

— В ГОЛЕМИ КОЛИЧЕСТВА! — припомни им Мадисън.

Те се разсмяха и хукнаха наоколо с колички, като грабеха големи кутии, сандъци и купища от едно и дузини от друго.

Мадисън никога не беше чувал за повечето от тия неща. На нито едно от тях нямаше етикет, само числа. Започна да му става ясно, че понеже не беше видял много активна рекламна дейност в Конфедерацията, истинският маркетинг е необичайно облекчение.

Тези хора имаха толкова добре развити технологии, толкова стабилна икономика, толкова евтино гориво, че не бяха фиксирани върху това да намират пазар за някое ново изобретение всеки ден, а животът не се въртеше около начините за оцеляване, както това ставаше на Земята. Връзките с обществеността бяха едно създание, което се беше развило от рекламата, а въпреки развитата си цивилизация, тези хора въобще не ги бяха развили. Това означаваше, че те наистина си нямат понятие от връзки с обществеността, Мадисън се почувства могъщ. Изведнъж осъзна, че може да пробие с нещо, без значение колко е старо и престояло, и те да не заподозрат нищо.

Мадисън се опита да се сети за някои от най-старите и изтъркани трикове на връзките с обществеността, които отдавна бяха станали чиста монета на Земята. Даде си сметка, че до един биха минали, дори ако се опита да продаде Бруклинския мост. И той започна да се смее от задоволство.

Един продавач беше спрял до него с претъпкана количка.

— Радвам се, че сте толкова доволен, сър. Искрах само да разбера дали са ви необходими изрисувани маски и разни други неща за партита.

— О, ще има парти — отвърна Мадисън. — Всъщност то ще бъде бал!

— Добре, сър, ще прибавим това към поръчката — и продавачът отново хукна.

Най-накрая пренесоха всичко в изсветляващата нощ, а продавачите натъпкаха всичко като накрая имаше само малко място за Мадисън.

Петимата готвачи и общите работници пренасяха хранителните продукти. Въздушните карети, които вече бяха препълнени и преливаха от дрехи, трябваше да понесат новите си товари, завързани на багажниците отгоре.

Мадисън подпечата купища разписки, които цели групи продавачи му подаваха, след което керванът излетя с плющене на зеленчукови листа и хартия, които се точеха отзад.

ГЛАВА ВТОРА

Блещукащите светлини и паркове на Джой сити се простираха като симфония от форми и искри. Даже по това време на деня надписите и декорациите блестяха като скъпоценни камъни и слънца, осветяващи повече от сто квадратни мили, посветени на веселието и радостта. Тук беше също събрана в невероятно високи сгради, широки кубета и обширни полета увеселителната индустрия на Конфедерацията, доминирана от една сребърна полусфера, която заедно със заобикалящите я небостъргачи и паркове, образуваше „Вътрешен обзор“. Докато летяха в едно въздушно платно близо до него, Мадисън беше впечатлен: Ен Би Си, Си Би Ес и Ей Би Си заедно щяха да запълнят само една от тези сгради. Започнаха да му текат лигите, когато си помисли какво може да направи с тези съоръжения, които стигаха до 110 планети. Като концертиращ пианист, който съзира великолепен инструмент, и той почувства болезнено желание да сложи ръцете си върху него. О, какви тонове само щеше да извади! А на всичкото отгоре в джоба му беше заповедта от Лорд Снор, която щеше да му позволи да го направи!

Вниманието му беше привлечено от това, че Флик намали скоростта. Приближаваха градската къща, която беше принадлежала на генерал Лууп.

Сградата стоеше като стоманена плоскост, окъпана в зеленикава светлина. Най-горните четири етажа нямаха прозорци, но затова пък останалите 76 имаха. Една странна на вид сграда с груба архитектура: тя самата беше един огромен правоъгълник, всичко останало около нея — също. Мадисън си беше помислил, че има някаква преувеличена представа за размерите ѝ, но когато сега я погледна, докато се спускаха към нея, той видя, че тя наистина е широка колкото пространствата между две нюйоркски пресечки и дълга колкото три. Огромна!

Като се спускаха по-надолу, той огледа наоколо. Изненада се да види, че се намират много далеч от най-високата и голяма сграда в този район: макар и разделени от нея с обширни паркове, много други сгради бяха доста по-високи и с много по-елегантната си архитектура

повечето от тях покриваха много по-голяма площ. Тази стоманена правоъгълна форма определено беше някаква странност в пейзажа на веселия Джой сити: нещо като мрачна челата плоскост. За какво му е било на генерал Лууп цялото това пространство? И защо наследниците му бяха толкова нетърпеливи да се отърват от него, та бяха готови да приемат каквато и да било цена?

Флик приземи еърбуса срещу снабдения с прозорци 76-ти етаж на около сто фута от стената на сградата. Каза на въздушните карети да се наредят в редица вляво от еърбуса. Той държеше една кутия в ръка.

— Намерете една червена точка — говореше им той — и продължете по посока към нея. Ей ти, номер две, влез в строя: ако повредиш каретата, ще ти отрежа главата!

Мадисън погледна над рамото на Флик през предното стъкло към сградата през празното пространство. Погледна надолу. Леле! От това място земята беше много далеч от тях. Погледна един дигитален циферблат на таблото пред Флик: пишеше, че са на 915 фута над парка под тях! Погледна и нагоре. Върхът на сградата се издигаше на още двеста фута нагоре!

Един заблуден порив на вятъра ги заклати. Един облак като тънка ивица премина като призрачна ръка между еърбуса и сградата. Леле! Мадисън изведнъж осъзна, че се намира почти на такава височина, каквато е тази на Емпайър Стейт Билдинг! Огледа се наоколо: няколко конструкции в този район бяха доста по-високи. Това възвърна куража му, макар и малко зашеметено. Е, тяхната сграда НЕ беше висока колкото Емпайър Стейт Билдинг, но пък покриваше около шест пъти по-голяма площ! Значи беше по-стабилна. Той се почувства по-добре. Тогавя пред светлините им премина още една облачна ивица, която много повече приличаше на призрачна ръка, даже сякаш сви пръсти, за да го сграбчи. Той се почувства по-зле.

— Защо се бавим? — попита той Флик.

— Тия тъпи шофьори не могат да си намерят червените точки на стената на сградата. Цялото празно пространство наоколо е за хангари. Аз намерих нашата синя точка ей там. Виждаш ли я?

Мадисън видя проблясващата синя точка. Нямаше обаче никаква врата!

— Не мога да вляза, докато тия курешки, дето ги сложихме да карат каретите, не си намерят техните точки. Тъпите примати ще си

останат тук цяла нощ. А пък ако ги пусна да влязат през отвор за пътнически апарати, ще се разбият с целия този багаж по таваните им.

Преплитащите се гласове в микрофоните на Флик ставаха все по-изнервени.

— О, по дяволите — каза Флик. — Това червено копче тук трябва да е за задействане на техните точки. Забравих да го натисна. — И той го натисна.

Карети едно, две и три отговориха незабавно. Бяха видели червените си точки.

— Ама, по дяволите — каза им тогава Флик. — Карайте натам!

— Към онази стоманена стена? — дойде общият въпрос. Всички бяха на мнение, че ще се разбият.

— Ти им кажи — обърна се Флик към Мадисън и бутна микрофона към него.

Като се чудеше дали изпраща 48 човека на сигурна смърт, той каза:

— Говори шефът. Карайте!

Недоволно мърморене.

Трите въздушни карети потеглиха към червените точки и стоманената стена.

Възкличания на изненада.

Невидими насочващи лъчи ги бяха уловили — и трите поотделно. Стоманата се разтвори. Сградата ги погълна!

Флик подкара право напред. Лъчите уловиха Модел 99. Точно когато бяха сигурни, че ще срещнат твърдата стомана, пред тях не остана нищо.

Чу се тихо тупване, когато се приземиха. Включиха се ярки светлини. Намираха се в хангарите на 76-ия етаж.

Флик излезе. Провикна се към специалиста по електрониката.

— Ще направиш лъчи, които да улавят само тях карети! Не съм някоя бавачка, която ще стои тук цяла нощ. Ще направиш и за еърбуса, за да влиза и излиза свободно!

Мадисън се огледа наоколо. Мястото беше обикновен хангар с врати, които водеха към коридори. Тук можеха да се поберат двайсет до трийсет превозни средства.

— Всички да излизат! — крещеше Флик. — Намерете къде да стоварите всичката храна. Намерете коридор до някакви бани и

разтоварете там еърбуса. След това си намерете жилища за себе си и занесете там всичките дрехи.

Бандата се беше събрала около Флик и сега се разпръсна.

— Чакайте — намеси се Мадисън. — Тук има сапун и козметични средства, които са достатъчни да се изкъпе целият Апарат. Искам всеки един от вас да се къпе, къпе, къпе — преди да си легне. Разбрано?

Те отново се разтърчаха.

— Чакайте! — провикна се Флик. — Още едно нещо: никой от вас, ама никой да не ходи на НИКОЙ от горните етажи. Останете на този етаж, 76-ти. Ако се качите по-нагоре, това ще бъде измама! Трябва да планираме как да ограбим горните етажи, така че не си играйте с огъня! Разбрано?

Всички бяха разбрали, или поне така казаха, и се захванаха на работа.

Мадисън започна да се разхожда.

Минаваше през врати, които нито се отваряха, нито се затваряха и това малко го пообърка, но си каза, че сигурно ще свикне с него. Докато вървеше по един коридор, забеляза, че на всеки стотина-двеста фута има канали, които очевидно слизаха на нивото на улицата: бяха просто излъскани правоъгълни шахти и той се чудеше дали ако въобще набере смелост да пристъпи в празното пространство, ще може да се надява, че няма да падне от 912 фута височина. Беше пхнал в джоба си едно шишенце сапун, докато беше на козметичния щанд: сега го извади и го пусна в една шахта като се чудеше какво ще стане.

То полетя надолу с главомайваща скорост. Мадисън се заслуша за далечно разбиване.

Изведнъж шишенцето се появи отново на неговото ниво. Просто си стоеше по средата на шахтата. Вероятно беше стигнало до дъното, не беше излязло на улицата, както се очакваше, и се беше върнало до нивото на етажа.

Мадисън посегна към шахтата и взе дълго пътешествалото шишенце. Сложи го в джоба си, като се чудеше дали някога ще набере смелост да използва тези асансьори. Реши, че предпочита се специализира по еърбусите.

Започна да наднича по стаите. Приличаха на салони и спални помещения, които човек може да очаква, че ще имат най-

консервативните богаташи в цивилизация като тази: шикозни, но малко с военен стил, даже застинали. Усещането беше такова, сякаш някой беше скалпил манастир от най-скъпи материали. В атмосферата нямаше нищо топло или уютно. Мадисън обаче си даде сметка, че може много добре да се възползва от всичко това: всичко беше в огромни количества. Намери много голямо потенциално пространство за офиси. Намери за себе си внушителен апартамент и огромни прозорци, които разкриваха фантастична гледка към Джой сити и комплекса на „Вътрешен обзор“.

Надолу по един коридор, където бяха струпани козметичните препарати, той дочу теченето на вода и викове.

Изведнъж усети, че в стаята имаше още някой, който стоеше зад него. Обърна се.

Беше едно от момичетата от цирка, което се казваше Тротър. Беше висока и приличаше на статуя, брюнетка и доста красива. Беше по нощница, която беше широко отворена отпред от голия бюст до босите пръсти на краката и нямаше върху себе си нищо друго.

Мадисън се дръпна.

— Облечи си някакви дрехи! — каза ѝ той.

— Ти ни нареди да си вземем работното облекло! — отвърна му Тротър. — Това СА моите работни дрехи. Какво не е наред?

— Моля те, върви си — каза Мадисън.

— Капитане, — рече Тротър, — дойдох само да те предупредя за другите пачаври. Ти си малко склонен към нехайство, но не бива да им се доверяваш. Знаеш ли, че някои от тях са престъпници?

Мадисън отстъпи назад. Те ВСИЧКИ бяха престъпници, включително и самата Тротър. А тя беше внушителна жена, ужасна заплаха!

— Колкото до мен — каза Тротър като се приближи прелъстително към него, — аз съм различна. И ще ти го докажа.

Мадисън не можеше да отстъпва по-назад, освен ако не се отвореше прозорецът. Тя обаче продължаваше да настъпва напред. Вече се беше изкъпала и той беше обгърнат от аромата на парфюм. Тя протегна ръка.

И тогава той усети нещо в дланта си! Но това не бяха пръстите ѝ!

Той бързо погледна надолу.

ПОРТФЕЙЛЪТ МУ!

Зяпна към Тротър. След това нетърпеливо прерови портфейла.

— Виждаш ли? — каза Тротър. — Можеш да ми имаш доверие. Не исках някой да те обере, когато те награбихме на плажа, така че просто напъхах портфейла ти между краката си. Но това не е всичко, което може да се напъха между тях, хмм?

Мадисън провери картите — всичките бяха там. Преброи 48 хиляди кредита — всичко си беше на мястото!

— Б-б-благодаря — каза той.

Тя се плъзгаше все по-близо до него и вече беше твърде близо.

— Просто не бива да оставяш разни ценни неща да се търкалят наоколо с такава банда до себе си. Единственото търкаляне трябва да става в леглото, хмм? Веднага забелязах колко си сладък и си помислих, че е добре да те защитавам. Така че защо просто не оправя онова легло ей там и да се пъхнем в него. Мисля, че услуга като тая, която току-що ти направих, заслужава една малка награда, хмм?

Опа, за Мадисън това беше спешен случай. Голите й гърди вече докосваха сакото му, а нощницата й се беше отворила още повече. Той бързо обмисли ситуацията.

— Тротър — обърна се той към нея, като придоби най-честния си и почтен израз, — ти си толкова опустошително красива, че те фиксирах от първия момент. Толкова си висока, толкова хубава, ходиш с такава изящна грация, че караш да забият и сърцата на най-студените и безразлични мъже.

Очите й заблестяха. Голите й гърди се повдигнаха от разтреперана въздишка на задоволство.

— И заради това — продължи Мадисън, като се молеше номерът му да мине, — ще те запазя да бъдеш звезда на първия порнофилм, който ще направим.

— Филм с голи бибиби? — възкликна Тротър.

— Да, наистина — отвърна Мадисън, — с мъже, които се катерят по теб, снимани от най-добрите ъгли. Цяла банда мъже, които се борят помежду си за това кой първи да те има, докато ти стоиш горда и надменна, отблъскваш ги с крак, докато накрая сваляш една златиста нощница, като се разголваш напълно пред камерата, след което презрително посочваш с пръст този, когото си си избрала, и тогава го правите върху покрито с коприна легло, докато другите се въргалият на пода и скимтят.

— Горещи светни! — възкликна Тротър. — И аз съм звездата?

— Да, разбира се! — отговори Мадисън.

— О, гърмящи змии! Нямам търпение да кажа на момичетата!

Тя изхвърча навън с развята нощница. Мадисън бързо провери как може да заключи вратата.

Животът си имаше заплахите. Но той почувства как в него се надига увереност. Тя се беше хванала на образа, който той беше изградил и го беше погълнала, заедно с кукичката, кордата и плувката. Мадисън отново се радваше на триумф. Но не беше изненадан. В края на краищата това беше професията му, а той беше специалист в нея!

Филмите, които щеше да направи, нямаха нищо общо с Тротър. Щяха да са изпълнени с всичко, което щеше да допринесе за изграждането на един нов имидж на Хелър, образ, който щеше да се запечата завинаги в съзнанието на хората: на престъпник! Преследван и гонен от всички! Толкова известен, че чак да не повярваш!

Той отново се обърна към прозореца. Чудя се, мислеше си той, къде ли е Хелър точно в този момент. Вече търсен заради генералната заповед, той вероятно сега трепереше сам в някоя тъмна пещера, неизвестен и лишаваш следващите поколения от потенциалната си лоша слава. Е, помисли си Мадисън с уверена усмивка, аз мога да поправам това. С този екип мога да направя каквото си поискам!

О, боже, нямаше ли да е горд мистър Бери? Какъв триумф за добрите, простички, стари Земни връзки с обществеността! Каква възможност да покаже на какво всъщност е способен!

ГЛАВА ТРЕТА

Всички от бандата си бяха легнали, като преди това се бяха изкъпали и нахранили. Понеже бяха затворници, много не ги беше грижа кое време на денонощието е: в Местния затвор на Конфедерацията винаги беше нощ.

По този начин в най-близките коридори на 76-ти етаж се възцари спокойствие. Изтощеният Флик току-що докладва, че всичко е наред. Мадисън се изтегна на аскетичното си, но голямо легло.

— Всички заспаха, сър — докладва Флик. — Вие наистина ги стреснахте, а и бандата си я бива. След като аз самият си почина малко, ще се захвана на работа и ще направя плана за обира на горните етажи. О, сър, представа си нямате колко, е чудесно да ти се осъществи мечта като тази — допълни Флик с глас, който трепереше от емоция.

Мадисън кимна. И той си имаше една мечта. Можеше да бъде толерантен към чуждите.

Флик отдаде почест със сгъната ръка и се обърна, за да отиде да си почине.

Отнякъде долетя стон.

Засили се.

Някой крещеше една-единствена дума. При това я крещеше с паника, която беше изпълнена с писъка на ужаса!

Мадисън не знаеше тази дума. Повтаряше се отново и отново.

При тях долетя шум от стъпки. През отворената врата на Мадисън влетя един мъж, който крещеше думата толкова силно, че можеше да ти спуска тъпанчетата!

— Катерачът! — извика Флик. — Върни се тук!

Но мъжът продължи да търчи като нахълтваше в спалните помещения и продължаваше да крещи!

ПАНДЕМОНИУМ!

Бандата започна да вика. Всички се втурнаха да гонят катерача, опитваха се да го накарат да спре, крещяха му с все сила, когато той завиваше зад някой ъгъл.

Флик беше изчезнал. Мадисън набързо навлече панталона си и хукна към врявата.

Бяха успели да препречат пътя на катерача, да го върнат назад и Мадисън пристигна точно когато двамата общи работници скочиха отгоре му.

Бандата се скупчи наоколо с широко отворени очи.

Катерачът продължаваше да крещи думата. Той се гърчеше и трепереше от ужас.

Мадисън извика:

— Какво казва той?

Авторът на трилъри се провикна от другия край на тълпата сред врявата към Мадисън:

— Той е от провинцията Флистен, ако съдя по формата на очите и дългите му нокти. Тия хора са като маймуни.

— Коя е думата, която крещи? — извика Мадисън.

— Не говоря наречието гуаоп — изкрещя обратно писателят, — но знам тази дума. Тя означава „духове“!

Мадисън повтори сричките й. Звучаха горе-долу като „слид-дърг“. Той се наведе и я изкрещя към катерача.

Дребният мъж повтори думата още по-силно и посочи с трепереща ръка към тавана.

— Ей, бибипка му! — вбеси се Флик. — Качил се е на горните етажи!

— Какво иска да каже с тия „духове“? — провикна се режисьорът. Той изкрещя на мъжа на пода като надвиха врявата: — Къде ги видя тия духове?

Мъжът от Флистен просто закрещя още по-силно и посочи още по-упорито нагоре.

Режисьорът незабавно хукна надолу към коридора към първото място, на което се беше появил катерачът.

Цялата тълпа хукна след режисьора. Мадисън и Флик останаха сами, докато се опитваха да успокоят катерача, за да им разкаже повече. Скоро той просто започна да хлипа и Мадисън и Флик вдигнаха поглед, за да видят, че цялата банда е избягала. Чуха ги да вдигат врява в дъното на коридора и бързо хукнаха в тази посока.

Пристигнаха точно навреме да видят как една жена, която беше на опашката на тълпата изчезва по една рампа, която водеше към 77-ми

етаж.

— Върнете се! — извика Флик. — Не бива да мамите!

Двамата с Мадисън хукнаха нагоре по рампата.

Чу се дрънчене точно пред лицата им. Двамата се блъснаха силно в нещо като противокуршумно стъкло, което беше паднало като преграда пред тях.

Не можеха да преминат от другата страна.

От мястото, от което те тропаха по стъклото, се виждаха три коридора, които се разклоняваха. Бандата беше там вътре, разделена на три групи, и всички търчаха в далечината и надничаха във всички стаи, като търсеха духове!

Изведнъж групата в десния коридор спря.

ХАОС!

Започнаха да пицят и да отстъпват.

„СИНИ БУТИЛКИ“!

Един отряд полицаи, всеки от които държеше насочен жилец, се беше насочил право към тях!

— О, боже, предупредиха ни! — изстена Флик. — Връщайте се тук. БЪРЗО!

Групата в средния коридор изведнъж се разпръсна и всички се разбягаха.

ВОЙНИЦИ?

Те коленичиха и стреляха с мъртвешки изражения по престъпниците! Коридорът забуча и загърмя от изстрели.

Групата в левия коридор чу гюрултията. Всички се извърнаха.

Твърде късно!

ЗАД ТЯХ БЯХА ДОШЛИ УБИЙЦИ С ЕЛЕКТРИЧЕСКИ НОЖОВЕ!

Групата побягна напред в пълна паника!

Мадисън и Флик погледнаха тревожно в десния коридор.

ТОЙ БЕШЕ ПРАЗЕН!

Погледнаха в средния коридор.

НИТО СЛЕДА ОТ ГРУПАТА!

Погледнаха в левия коридор.

ТАМ НЯМАШЕ НИКОГО!

ЦЯЛАТА БАНДА БЕШЕ ИЗЧЕЗНАЛА!

Една тънка, прозрачна фигура — истински призрак, се понесе към стъклената преграда и се РАЗСМЯ!

О, звукът беше ужасен!

Мадисън и Флик побягнаха.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато стигнаха в стаята на Флик, двамата се спогледаха.

Всичко вече беше утихнало.

Бяха уплашени до смърт, но не това беше основното, за което си мислеха.

БЯХА ЗАГУБИЛИ ЕКИПА СИ!

Флик беше успял да овладее затрудненото си дишане.

— Чакай да помисля. Къде може да са отишли? Аха, сетих се! Онзи пазач ме предупреди, че има капани. Паднали са в капани по пода. Мисля, че светлините трябва да са угаснали или нещо такова, защото не видяхме никой да пропада, но пък капаните са единственият възможен отговор. Бандата трябва да е някъде там в подовите капани. Трябва да се върнем обратно там.

— Аз нямам оръжие — прекъсна го Мадисън.

— Ти имаш голите си ръце — каза Флик. — А те са достатъчно смъртоносни.

Мадисън знаеше, че трябва да мисли бързо. Така и направи.

— Ами кутията, която ти даде пазачът? — попита той Флик. — Какво направи с нея?

— В еърбуса е.

— А къде са всичките упътвания, които ни дадоха, онзи големия куп?

— Да — каза Флик и очите му светнаха. — От тях ще разберем къде са капаните. Може би бандата е заключена някъде.

След кратко ровичкане те събраха четирифутовия куп от инструкции и наръчници, след което започнаха трескаво да ги прелистват. Не можаха да разберат кой знае какво от тях. Но сега, въоръжени с кутията, те се върнаха до горната част на рампата.

Флик намери подходящия бутон. Стъклото беше една от бариерите, за които беше споменал пазачът. То се вдигна.

Флик намери друго копче на кутията, под което пишеше „Пълно обезвреждане“. Той го натисна и двамата влязоха в първия коридор на

77-мия етаж. Мястото беше ужасно тихо и те чуваха само собствените си стъпки. Флик запали едно фенерче.

Никаква следа от полицията.

Влязоха в средния коридор, където беше изчезнала тази част от бандата.

Никакви войници. Нищо.

Влязоха в левия коридор и макар че изглеждаше така, сякаш той няма край, не намериха никакви убийци.

Мадисън се опечали. Градската къща не само че беше обитавана от призраци, ами беше и гладна. Беше изяла целия им екип. Нищо чудно, че никой не беше искал да я купи!

— Може би има и други контролни табла някъде — каза Флик. И той поведе по един страничен коридор.

Изглежда бяха в голяма зала, но беше ужасно тъмно. Флик прекара фенерчето си из нея. Приличаше на кръчма. Наоколо имаше маси и столове, а също и един дървен бар, целият полиран.

Флик отиде до тезгяха и погледна под него.

— Контролно табло! — И той нетърпеливо пъкна пръста си там.

Изневиделица залата се обля със светлина.

Освен това се чуваше нещо като глъч.

И НА ВСЯКА МАСА СЕДЯХА ОФИЦЕРИ ОТ АРМИЯТА И ПИЕХА ТАП!

Бяха потънали в задълбочени разговори и се смееха един на друг. Една група на отсрещната страна пееше армейска песен. Всички носеха униформи отпреди много време, които бяха покрити с кал!

Един капитан от близките маси се обърна и сякаш ги погледна.

— Влизайте! Да прием! — каза той.

Флик побягна сякаш го бяха подгонили демони!

Тогава разбра, че зад него тичат стъпките на Мадисън.

Флик спря и си пое дъх.

— О, комети, та това е ужасно място. Духовете на всичките му братя офицери, които са починали отдавна, гуляят в тази кръчма. Кръвта ти се смразява като през зимата.

— Може би бандата се намира в някоя от страничните стаи — каза Мадисън.

— О, това хич не ми харесва — рече Флик. — На Калабар няма нищо подобно. Там всичко си върви по реда. Когато хората умират,

имат благоприличието да си остават мъртви. Там има повече гравитация оттук, нали разбираш. Така трупите си стоят по-лесно в гробовете. Бибибан Волгар! Чуй ме какво казвам, шефе. Когато и да убиеш на тази планета, заравяй го с ТЕЖЕСТИ!

Мадисън влезе в една стая и Флик го последва. Светлината от фенерчето, което се разходи из нея, показва нещо като легло, стол и маса. Имаше един голям черен прозорец, а до него едно кресло, поставено така сякаш подканва да седнеш в него и да погледаш през прозореца.

Мадисън видя една квадратна кутия точно до вратата от вътрешната страна и се върна до нея. Флик преглеждаше леглото: сякаш не беше легло, а просто каменен блок.

— Шефе — каза Флик, — веднъж видях нещо подобно. Беше жертвен олтар на Мистин. Това място ме изнервя.

Мадисън отвори кутията на стената. Вътре имаше няколко бутона. Той натисна най-голямото.

РЕВЯЩ ЗВУК!

Целият прозорец се освети!

През него се виждаха червените проблясващи пламъци на един ад!

Дяволи кладяха огън!

Чу се дълъг, провлачен писък, когато два други дявола хвърлиха една девица в алените пламъци!

Флик беше спрял да се занимава с леглото и стъписан наблюдаваше сцената.

Мадисън се обърна, за да огледа стаята.

НА СТОЛОВЕТЕ СЕДЯХА ТРИ ЧЕРВЕНИ ДЯВОЛА!

Появи се мъж с отрязани крайници, а жертвеният олтар се покри с кървави капки! Друг дявол се надвеси над него и заби един нож! Жертвата изпищя.

Дяволът в креслото се обърна към Мадисън и каза:

— Не се махай оттук! Ти си следващият!

Флик се опита да избяга от стаята. На вратата обаче блъсна Мадисън и двамата паднаха, на пода.

Първо на четири крака, а после и на два те побягнаха надолу по коридора.

Накрая им свършиха силите и те се спряха с разтреперан дъх.

— Хич не ми харесва това място — каза Флик.

Мадисън събра собствения си кураж.

— Слушай, Флик, трябва да намерим бандата. Нека да опитаме тук вътре.

Флик нервно обиколи с фенерчето си новата стая. Очевидно беше доста луксозен салон. Из цялата зала имаше множество кресла. Подът беше гол, както и стените. Изглеждаше така, сякаш някой се е изнесъл наполовина.

Имаше една дълга маса с шкафове отдолу и Флик отвори един, като вероятно се надяваше да намери вази и други ценни неща вътре. Оказа се обаче, че вътре има контролно табло.

— Не докосвай голямото копче — предупреди го Мадисън. — Представа си нямам какво може да стане.

Флик разгледа няколкото бутона и натисна едното.

Лампите на залата се включиха.

Сега, когато можеха да я разгледат по-добре, те видяха, че залата е доста хубава, макар че подът и стените бяха голи.

В дъното ѝ имаше две големи стъклени врати. Флик натисна друго копче и стана така, сякаш големи прожектори осветяват една чудесна градина. Някъде ромонеше фонтан, а се чуваше и песента на птички.

Окуражен, Флик натисна друг бутон.

Изведнъж залата стана красиво декорирана!

На пода имаше килим.

На малки стенни масички се появиха вази с цветя.

НА СТЕНИТЕ СЕ ПОЯВИХА КАРТИНИ!

Флик бързо изключи бутона. Вазите, цветята, килимът и картините изчезнаха!

— О, БОЖЕ! — извика Флик. — Предметите на изкуството, които искахме да откраднем, са САМО ЕЛЕКТРОННИ ИЛЮЗИИ!

На Мадисън изведнъж му светна. Беше видял как Ломбар Хист в червената си униформа стъпва пред нещо, което Господарят на Палас сити беше поставил пред сградата, след което се беше появил един видимо истински Ломбар Хист, но около двеста фута висок, и беше благословил сградата надвесен над нея.

Генерал Лууп е бил побъркан на тема сцени с офицерите му, дяволите и всичко останало. Но е бил и хитър като лисица на тема

кражби и сигурност.

НЯМАШЕ НИЩО ЗА КРАДЕНЕ!

По лицето на Флик се стичаха сълзи. Той се оттегли с натезали стъпки. Промърмори с тъжен, тъжен глас:

— Отива си мечтата ми — и тръгна пипнешком към 76-ия етаж, като изцяло остави на Мадисън да намери изчезналия екип.

Това беше момент на агония и мъка.

ГЛАВА ПЕТА

Мадисън беше работил часове наред за спасяването на екипа. Каиши под подовете на горните етажи ги бяха изпратили в един „затвор“ на 76-ия етаж и те бяха чакали там в страх, че ще бъдат върнати в Местния затвор на Конфедерацията, когато Мадисън ги беше освободил.

Обърканият специалист по електрониката беше обяснил, че и той е бил подведен, защото по неговите думи приспособленията не били в масова употреба извън силите за сигурност. Той намери една резервна част от склада за електроника и след като беше разбрал как действа, им показа, че това е просто един чип с размера на топче от пълнител на химикал, което като се постави на пътя на микроскоп-проектор дава образи във въздуха, които могат да се движат и да издават звук. За щастие резервната част не беше за призрак, а за едно момченце, което пишка и това възвърна морала на бандата, макар и смеховете да не бяха толкова много.

Катерачът се беше възстановил от уплахата си след няколко конвулсии, още повече че сега усещаше как хората му се смеят и са нетърпеливи да му помогнат.

Всички се съгласиха, че генерал Лууп е крадял правителствена собственост и приспособления, а това го правеше колега-престъпник и те бяха по-склонни да му простят. Дали беше правил това, само за да упражнява хобито си, или за да плаши до смърт колегите си офицери, въобще не ги интересуваше. Мадисън си имаше друга теория — че производителите, понеже са знаели, че Лууп си е малко луд, са инсталирали приспособленията с надеждата да увеличат броя на договорите си, след като покажат какво могат да правят. Мадисън беше забелязал различни имена на производителите на кутиите за задействане; той не мислеше, че някоя от тях се използва от правителството или пък му е известна. Не беше намерил нито един печат на силите за сигурност на тях. Ако това беше правителствена собственост или поне беше известно на правителството, отдавна да е

било иззето. Но той не показа несъгласието си с екипа: те се нуждаеха от всяка утеха, която можеха да получат.

Кризата свърши. Екипът се беше наспал. А Мадисън сега имаше други неща за вършене.

В една зала за брифинги на 76-ия етаж, която генерал Лууп вероятно беше използвал, за да говори на своя персонал, Мадисън сега беше събрал бандата за свои собствени цели.

Сега всички изглеждаха доста по-добре: мъжете се бяха обръснали и подстригали, жените си бяха направили прически и сложили грим. Бяха малко мършави, но с малко добра храна това щеше да се оправи. Затворническата бледност още личеше, но няколко дни под слънчеви лампи щеше да им придаде малко по-естествен цвят. Вонята беше изчезнала!

Готвачите стояха на вратите, а останалите седяха по столове и скамейки. Всички погледи бяха вперени в Мадисън, когато той се изправи на издигнатата платформа в предната част на голямата зала.

— Събрах ви тук този следобед — започна той, — за да ви изясня защо всъщност сте тук. Сигурен съм, че някои от вас са се зачудили за това, а най-дълбоката същност на един екип е общата цел. Зная, че някои от вас бяха любопитни по отношение на това какво всъщност означава специалист по връзки с обществеността. Това не означава офицер, който пуска затворници под гаранция. Казах така на пазачите, само за да мога да ви измъкна от там.

Екипът застана нащрек. Всички се почувстваха малко по-добре, когато разбраха, че не са в ръцете на още един офицер от Апарата, а на някой, който сега им казваше, че има други цели и който може би си е майстор престъпник, използващ Апарата за някоя своя лоша цел, популярността му се увеличи.

— Истинското значение на PR (public relations) е ВРЪЗКИ С ОБЩЕСТВЕННОСТТА. Това е дейността, с която вие сега ще се заемете.

Те кимнаха, но изглеждаха озадачени. Никога не бяха чували за такова нещо. Единствените връзки, които някога бяха имали с обществеността, се състояха в това да я превръщат в жертва.

— И понеже това ще е вашата работа — продължи Мадисън, — е по-добре да я обясня подробно.

Мадисън се изпъна. Лицето му се озари. Личните му пристрастия към темата го завладяха напълно. С глас, който беше по-подходящ за катедрала, той каза:

— Връзките с обществеността са едно от най-благородните начинания на човека!

Аудиторията беше изненадана. Вторачиха се в него с широко отворени очи.

Мадисън се беше отприщил. Гласът му съдържаше нежните отсенки на хвалебствията.

— Връзките с обществеността са изкуство, което МНОГО превъзхожда елементарното рисуване и, тъпата поезия.

Аудиторията зяпна.

— То се състои — продължи Мадисън — в магията да казваш на хората какво да мислят и да ги принуждаваш да променят мнението си.

Един общ работник се провикна:

— А, така вече е по-добре. Леко ли трябва да удряме, само за да стъписаме, или силно, за да убием?

Мадисън пусна една красива усмивка.

— Винаги удряш, за да убиеш.

Бандата се разшумя и закима.

— Разбрахме — чуха се множество гласове.

Тогава някой каза поверително, но достатъчно силно на съседа си:

— Това е, което лейтенант Флик ни каза снощи. Той е убиец! Един от най-великите за всички времена!

Всички заръкопляскаха, дори и готвачите по вратите. После станаха и започнаха да скандират:

— Шефът! Шефът! Шефът!

Мадисън, който беше спец по улавяне на подходящия момент и по сценично присъствие, знаеше кога трябва да свърши една реч. Той се поклони!

Вривата утихна, когато всички се изнесоха от залата.

Мадисън усети нещо. Флик го нямаше никакъв. Той се провикна:

— Къде е лейтенант Флик?

Лакейката на шофьора каза:

— В леглото си. Даже не ме и докосна. Не мога да си върша работата. Мисля, че много са му потънали гемиите. Дори сякаш е готов

да се самоубие.

Разтревожен, Мадисън незабавно мина през всички коридори, които водеха до апартамента, присвоен от Флик.

Флик лежеше с лице към стената. Изглеждаше напълно отнесен. Мадисън трябваше да го раздруса здраво, за да получи някаква реакция.

— Какво ти става? — попита го той.

— Животът свърши — промърмори Флик.

— Защо? — попита Мадисън.

Флик изстена:

— Никога не ограбвай мечтите на един човек. Това означава смърт.

Мадисън го погледна. Летаргията здраво го беше хванала. Знаеше, че не може да живее с него в това състояние. Бързо обмисли всичко.

— Нямах ли други мечти? — попита го той.

Флик изпъшка, но накрая се обърна по гръб и каза:

— Само една, но тя е невъзможна. Не бива даже да мисля за нея.

— Кажи ми я — настоя Мадисън.

— Това е една мечта, която често ми се появява, но винаги трябва да се отказвам от нея. Тя е да срещна Хайти Хелър лично. — И той изстена. — Но тя има милиарди почитатели. Аз даже не бих могъл да си проправя път през такава тълпа. Никога не съм могъл да си позволя даже билет за изпълненията ѝ на живо. Така че, все едно не съм го споменал. Не, животът свърши за бедния Флик. — И той отново се обърна към стената с ужасна, разтърсваща въздишка.

Мадисън отиде до прозореца. Гигантският купол на „Вътрешен обзор“ блестеше на следобедното слънце. Нещо му прищрака в главата.

Ломбар се опитваше да намери Хелър. Мадисън също трябваше да знае това.

Подреденият контур на един план започна да се оформя на стъклото пред очите му в 18-пунктов печат от миналия век.

1. По някаква голяма случайност Хайти Хелър може да знае къде е Хелър-Уистър. Ако е така, тя може да бъде

подмамена да каже това на Мадисън.

2. Ако не знае, то може да си има начини, които може да използва — без да си дава сметка, разбира се — за да накара някога да ѝ каже.

3. Той трябва да има някакво извинение, за да я вижда често и тя да има възможност да му изпява информацията, когато я получи.

Тогава целият лист изхвърча нанякъде и на стъклото затанцува един лозунг, 22-пунктов, целият с главни букви:

ИЗГРАДИ ИМИДЖА,

ПРЕДИ ДА ПАСНЕШ

ХЕЛЪР КЪМ НЕГО!

— ЮПИИИ! — изкрещя Мадисън. Той подскочи високо и затанцува из стаята. Вече знаеше как ТОЧНО да подходи към цялата работа!

— Какво по дяволите става? — попита Флик, защото се уплаши, че Мадисън е полудял.

Мадисън се приближи до леглото му. Направи най-честното си и откровено изражение.

— Флик, — каза той, — ако те представя лично на Хайти Хелър, ще престанеш ли да замислящ обири?

Флик се вторачи в него. После разбра по честното и откровено изражение на лицето му, че Мадисън не се шегува.

— Ще трябва — отвърна Флик. — Ако се срещна лично с Хайти Хелър, няма да мога повече да замислям обири. Ще бъда съвършено различен човек!

— Добре — каза Мадисън. — Значи се споразумяхме. Ако се погрижа да се срещнеш лично с нея, престъпленията, които ще

извършваме отсега нататък ще са само тези, които аз наредя. Съгласен ли си?

Флик кимна мълчаливо, като не смееше да се надява.

— Добре — каза Мадисън. — Ставай и се обличай. Имаме много работа!

Мадисън изхвърча навън, въодушевен от плана си.

О, той наистина вече беше на път! Във въздуха се носеше миризмата на крайната победа! Той **НАИСТИНА** можеше да се справи с делото Хелър!

ГЛАВА ШЕСТА

Първото нещо, което Мадисън направи, бе да вземе от Флик името на някой бижутер престъпник.

Флик и неговата лакейка се качиха на Модел 99. Мадисън скочи отзад.

Излетяха от хангара и се стрелнаха в небето. Слам сити изглеждаше като голямо мазно и отпуснато петно в далечината, което ставаше все по-голямо.

— Познавам го лично това приятелче — каза Флик, докато караше. — И той е от Калабар като мен. Но всъщност никога не сме се движили в едни и същи кръгове. Той е богат, а аз съм беден. Аз обирах къщи. Той приемаше ценности от крадци, които плякосваха гробници. Обществото го приема като достоен човек, а знам какво си мислят и за мен: заловиха ме и се озовах в Апарата. Той се ожени за дъщеря на бижутер и в крайна сметка получи право за „законен бизнес“.

След малко Флик показа един квадрат, който на Мадисън му приличаше на остров сред гетото.

Приземиха се и Модел 99 в целия си блясък незабавно привлече цяла тълпа грубовати, кресливи хлапета. Изведнъж Мадисън си даде сметка, че лакейката има и други предназначения, освен да изпълнява женските си функции. Тя изскочи от колата като тигър. По някакъв начин се беше сдобила с един жилец. Целта ѝ беше най-голямото момче и то получи оръжието по зъбите си, като при това изскочиха хиляди искри. Той не беше успял да отстъпи и крачка, когато жената го сграбчи за рамото. С нещо като въртеливо движение тя го метна — краката му се отделиха от земята — и като го използваше като коса, тя омете цялата предна редица от дечурлига.

Чу се шум от отдалечаващи се бързи стъпки. На фона на утихващото ехо от виковете, лакейката пхна жилеца в колана на виолетовата си униформа и застана до вратата. Отвори я с поклон.

— Внимавайте къде стъпвате, сър. Има боклук.

Ако не беше видял изражението ѝ на убиец, когато тя изскочи от еърбуса, или не беше чул доволното ръмжене на диво животно, когато тя приложи жилеца, Мадисън щеше да бъде напълно завладян от сладката ѝ и скромна усмивка, която грееше на лицето ѝ сега. Изведнъж тя беше станала най-тихият и мил човек, когото някога сте искали да срещнете. Аха, помисли си той със задоволство, какъв екип си имаше само! Напълно подвеждащ!

Безупречно облечен, Мадисън заобиколи боклука — който се оказа изпадналото в безсъзнание момче, което тя беше използвала като оръжие — и заедно с Флик тръгнаха към ателието на бижутера.

А то приличаше точно на такова: магазинче, в което се продаваха евтините украшения, изложени на витрина от противокуршумно стъкло, зарешетена със стоманени пръчки.

Един старец с черно кепе, на което имаше лампичка и лупа ги насочи към задната част на магазинчето и те скоро се озоваха в един разкошен офис, който контрастираше силно с останалата част от обстановката.

Един много мазен и тлъст мъж излезе иззад едно бюро от слонова кост, за да ги приеме. Главата му беше като сплескан овал точно като тази на Флик: може би силната гравитация на Калабар им причиняваше това!

— Флик, братовчеде, толкова се радвам да видя, че все още си извън затвора. Божке, виж ти каква виолетова униформа! Да не си в охраната на Двореца?

— Братовчеде Бауб, — каза Флик, — запознай се с новия ми шеф Мадисън. Все още сме в Апарата, но сега е малко по-различно.

— Братовчеде Флик, аз наистина чух, че Апаратът е поел охраняването на Палас сити. Но дали твоят приятел е в безопасност тук?

— Той е напълно завършен маскиран престъпник — отвърна Флик. — Гарантирам за него.

— Ами, добре тогава. Седнете, приятели мои. Но трябва да ви предупредя, че складовете ни са препълнени, така че ако сте откраднали нещо от палатите, не мога да ви дам много висока цена.

— Това е много добра новина — каза Мадисън и седна. — Виждаш ли, Бауб, ние сме купувачи, а не продавачи.

— Хо, хо, братовчеде Флик. Май сме се ИЗДИГНАЛИ в обществото! — каза Бауб.

— Мистър Бауб, — намеси се Мадисън, — сигурен съм, че когато получавате откраднати скъпоценности, вие ги нарязвате и разглобявате, за да не могат да бъдат лесно разпознати.

— Да, така е. Но добрите камъни са с такива размери, че индексите им за пречупване на лъчите са известни, а и трябва много да внимаваме с това.

— Мистър Бауб, — прекъсна го Мадисън, — зная, че сте дискретен човек. Искам един абсолютно стъписващ камък на абсолютно стъписващ фон, такъв, какъвто никога не е бил виждан и който НЯМА да бъде разпознат.

— Аха! — възкликна Бауб. — Говорите за „Окото на богинята“!

— Щом си има име, значи е познат — каза Мадисън.

— Не-е — отвърна Бауб. — Не може да е известно, защото го измислих току-що.

Мадисън се засмя доволно. Ето един човек, с когото можеше да върти бизнес, почти от неговия калибър.

— Преди няколко години — продължи Бауб — на Калабар, където всичко е много голямо, едни крадци влязоха в една много древна, праволтарианска гробница. До този момент гробницата беше неизвестна, но не крадците. Полицията тръгна по петите им, залови ги, съдържанието на гробницата беше описано и прибавено към Националния трезор. Бяха арестували крадците и ги изпратиха в един център за разпити, но въздушната карета попадна във въздушно течение, което я разби в един висок стотици хиляди футов планински масив — на Калабар нещата са големи — и с това всичко приключи. Един крадец обаче успя да избяга още при гробницата. Полицията така и не разбра, че той съществува. — Той погледна Флик. — Този крадец бях аз.

Бауб се облегна назад с внезапно, обзела го носталгия.

— О, какви дни бяха това! Имах цяла чанта с камъни. Никога не бяха нито регистрирани, нито описвани. Похарчих ги един по един и си осигурих прекрасна прахосническа младост. — Той въздъхна. — Но това беше преди седемдесет години и младостта отлетя.

Той стана и отиде в една друга стая, която изглежда имаше сложна плетеница от сводове, след което се върна с малка копринена

торбичка в ръце. Постави я на масата и седна на мястото си.

— Сред онези придобивки имаше един камък, от който никога не успях, да се отърва. Така и не посмях даже да го покажа. Не можех да кажа, че съм го намерил в някой поток, защото вече беше рязан. И ви предупреждавам, че в момента, в който той се появи на пазара, ще завалят въпроси, понеже е твърде забележителен.

Ако е подходящ за целите ви, ето го.

Той отвори торбичката като разстла краищата и там, просветващ на фона на коприната, се появи един камък е размерите на яйце. Мадисън се приближи. Не можеше да повярва на очите си. Той премигна.

— Не знам как са го направили древните — каза Бауб. — Освен това не знам дали е естествен или не. Но това, което виждате, е смарагд, напълно затворен в диамант. Смарагдът е с най-добрия цвят и има само едно петънце. Диамантът е идеално синьо-бял. Не мога да ви го продам, освен ако не ми гарантирате, че ще ми обясните откъде идва.

— Аз мога да гарантирам това — каза Мадисън. — Върху какво ще го сложите?

— Твърде голям е, за да се сложи на нещо друго, освен корона или медальон. Като следвам току-що измисленото от мен име, бих казал, че може да се сложи в някаква овална форма, камъкът се държи от злато, оформено като отворено око, нишки от малки диамантени парченца, които да наподобяват миглите отгоре и отдолу и можем да го окачим на широка златна верижка. Доста тежък е, да знаете. Вземете го.

Мадисън попита:

— Можете ли да го поставите отпред на една шапка от златна мрежа, за да изглежда така, сякаш е по средата на челото?

— Уха-а — възкликна Флик. — Какво чудо ще се получи!

— За колко време можете да го направите? — попита Мадисън. — Трябва ми бързо.

— О, мога да накарам стареца да се захване с това. Златна мрежа лесно се изплита. Два дни.

— Добре, — съгласи се Мадисън. — А сега за цената.

— О, — каза Бауб, като погледна хитро, — това е спомен от изгубената ми младост. Да кажем сто хиляди кредита.

Мадисън го превърна в долари. Никога не беше чувал за камък, който да струва два милиона. Един актьор на име Ричард Бъртън беше дал на една актриса на име Лиз Тейлър един от най-ценните камъни на Земята и макар че само беше чел за него, Мадисън знаеше, че е струвал само около милион и половина. А и нямаше да използва личната си пластинка за тази транзакция. Беше твърде рисковано.

Флик обаче го спаси.

— О, братовчедо Бауб, мислех, че си приятел. Знаеш много добре, че никога не си успял да се отървеш от него, а аз ти водя клиент и ти го изхвърляш от магазина като с удар с бухалка. Няма да ми даваш даже десетте процента, които винаги получавам, когато му направя някоя покупка. Ще ти дадем пет хиляди кредита и това е всичко.

— Не мога и да си помисля такова нещо — отвърна Бауб.

— Слушай, Бауб, — прекъсна го Флик. — От едно семейство сме. Забрави ли?

Бауб въздъхна.

— Нито кредит по-малко от трийсет и пет хиляди! Шапчицата и поставянето на камъка се заплащат отделно.

— Трийсет хиляди с шапчицата и поставянето — каза Флик.

— НЕ! — отвърна Бауб.

— Двайсет хиляди — каза Флик.

— НЕ! НЕ! — извика Бауб. — Нали току-що предложи трийсет хиляди!

— Продадено — каза Флик. — Дай му парите, шефе.

Малко след това, когато вървяха към еърбуса, все още успешно защитаван от лакейката, Мадисън каза:

— Не знаех, че вземаш по десет процента от всичко, което похарчвам!

Флик отвърна:

— Брадясам, докато си ги събера обратно. Освен това току-що ти спестих седемдесет хиляди кредита, така че, както виждаш, си струвам парите. Но за тази сделка няма да взема никаква комисионна. Няма да направя нищо гадно, което е свързано с Хайти Хелър. Тя е свята! „Окото на богинята“ — това й пасва идеално! Сега вече наистина започвам да вярвам, че лично ще се срещна с нея!

Мадисън се ухили като се качи в еърбуса. „Окото на богинята“ не беше единственото нещо, което той беше планирал за Хайти Хелър.

ГЛАВА СЕДМА

Два дни по-късно Мадисън беше на път, за да се срещне с Хайти Хелър. Флик се беше избръснал и изкъпал почти до мозъка на костите си. Беше лъскал Модел 99, докато един друг престъпник не му каза, че ангелчетата на четирите му края вече пицят. Беше наредил строго на лакейката да си остане у дома. Човек би си помислил, че е ангажиран с най-великото начинание на живота си: той дърдореше през цялото време.

Мадисън се надяваше, че самият той изглежда добре. Липсваше му спретнатият Земен всекидневен костюм, бойната му униформа. Беше подбрал стоманеносиво бизнес сако и панталон, който беше съвсем семпъл, но по самия му блясък личеше, че струва цяло състояние. Ръкавите, които бяха със заострени маншети, го притесняваха: можеше неочаквано да забърше нещо от някоя маса. Поради тази причина той прекара половин час, тренирайки се да взима разни неща. Леко беше бухнал косата си, след това ѝ беше сложил само една капка гел и я беше ресал, докато не заблестя. Беше упражнявал най-очарователната си и чистосърдечна усмивка пред огледалото почти цял час.

Но в това не се състоеше цялата му подготовка. Беше накарал авторът на трилъри да се поти едно цяло денонощие. Един от репортерите беше изключен от Кралската Академия по изкуствата и успя да напише малко поезия.

Личната музикална биография на Мадисън трябваше да е обширна, но не беше. Когато беше осемгодишен, майка му беше решила, че той трябва да направи кариера като концертиращ пианист. Бяха го насилвали един милион учители, докато стана на дванайсет и тогава един учител, както и всички останали всъщност, откри, че Мадисън свири рагтайм, когато трябваше да заучава един елементарен класически концерт. Учителят го беше пребил от бой. Майка му не можа да понесе това, веднага уволни учителя и музикалната кариера на Мадисън завърши със зачервен задник. Надяваше се само да си спомня достатъчно, че да не направи някоя ужасна, недодялана грешка. Щеше

да разговаря с една напълно завършена музикантка. При такава смела авантюра всичко зависеше от детайлите.

Беше направил уговорката за срещата много умело. Един служител беше вдигнал видеотелефона в дома ѝ в Пош Хилс. Мадисън му беше казал, че носи послание от брата на Хайти — Джетеро Хелър.

Служителят беше предал съобщението и един глас — този на Хайти — беше казал: — Той знае ли къде е Джетеро? Много бих искала да разбера.

Мадисън веднага разбра, че самата Хайти не знае.

Той веднага премина плавно към втората фаза от плана си да намери Хелър-Уистър за Ломбар, след което щеше да се захване с изграждането на имиджа му.

— Кажете на господарката си, че не мога да предам посланието по телефона: брат ѝ ми нареди да го направя лично. Аз съм офицер от Апарата на самостоятелна служба към „Вътрешен обзор“. Името ми е Дж. Уолтър Мадисън.

Той веднага получи час за среща в един и ето че вече летеше под топлото слънце, за да се приземи в разположеното на покрив имение на Хайти Хелър.

Беше впечатлен! Имението изглеждаше така, сякаш няколко акра висят високо във въздуха и оформят нещо като корона на сградата. От такова място можеха да се виждат стотици мили; даже съседни сгради не пречеха на гледката, която се разкриваше и към други прекрасни имения. Място за ангели, даже и сред някой тънък заблуден облак! Поне така си тананикаше Флик, докато приземяваше Модел 99 на покрива. Беше много разочарован, когато видя, че вместо Хайти ги посреща домашен прислужник, облечен в черно.

— Дамата ви очаква — каза служителят. — Тя е в лятната къща. Ще ви придружа.

Мадисън строго нареди на Флик да стои до колата, след което последва мъжа в черен костюм по една лъкатушеща пътечка. Първото нещо, което впечатли Мадисън, беше, че дърветата бяха пълни с пойни птички, които се раздираха да чуруликат разни мелодии и съзвучия.

— Как държите птичките вътре? — попита той служителя.

В този момент две птички с безумно красива перушина се спуснаха надолу, огледаха куфарчето на Мадисън, след което запърхаха пред лицето му.

— Проблемът не е в това да ги държим ВЪТРЕ — отвърна прислужникът. — Проблемът е, че не можем по никакъв начин да ги изпъдим. Понякога чуват музиката от параклиса и идват от десетки мили разстояние, за да пеят с Хайти. Освен това винаги летят с нея, докато тя се разхожда.

Другото, което впечатли Мадисън, бе пълното отсъствие на охрана. Този прислужник нямаше дори издайническа издуптина по тясно прилепналото си сако. Дори не попитаха за лична пластинка, когато се приземиха, както и по-късно. Мадисън можеше да бъде всякакъв, дори убиец. Никой не пожела да погледне в куфарчето му. Много, много небрежно. А можеше да се окаже много полезно.

Той обаче трябваше да провери това.

— Нямате ли някаква охрана, средства за сигурност или нещо такова? — попита той. — Това ме кара да се притеснявам за нея.

Прислужникът изсумтя.

— Лейди Хайти има петнайсет милиарда почитатели, които биха разкъсали някого, ако я нарани. А и кой ли би докоснал и с пръст сестрата на героя от Флота Джетеро Хелър? Само някой побъркан може най-много да се намуси на Лейди Хайти, а е ясно, че вие не сте такъв.

Значи няма охрана, отбеляза си Мадисън.

Стигнаха до лятната къща, плетеница от златни решетки, през които лятното слънце образуваше красиви фигури.

Тя работеше на една маса с нотен лист пред себе си — вероятно запаметяваше някакъв текст. Приблужи се до вратата с протегната за добре дошъл ръка.

Мадисън се отдръпна. Той никога не беше виждал толкова красива жена. Беше облечена във всекидневна артистична дамска риза в блестящо зелено. Косата ѝ беше същата на цвят като тази на Хелър, но беше бухнала като светец ореол. Очите ѝ бяха електриково сини и караха човек да чувства много силна топлина. Самото ѝ присъствие беше като аура, от която сякаш и денят ставаше по-светъл.

Мадисън излезе от шока си, пое ръката ѝ и се наведе да я целуне, но докосването ѝ до дланта му почти го парализира. О, да, наистина, това беше Хайти Хелър. Даже трите измерения на екраните на „Вътрешен обзор“ не бяха подходящи за нея. Той си помисли за секунда, че ще коленичи, въпреки вътрешната си съпротива.

Като продължаваше да стои наведен над златистите нокти, той успя да придобие най-очарователната си и чистосърдечна усмивка. Беше много доволен, че я беше упражнил. Присъствието на тази жена почти го беше разтърсило и го беше накарало да онемее. Всъщност, за един мъничък преходен миг той дори получи пристъп на угризения дали да продължи с осъществяването на плана си. Но бързо дойде на себе си.

Тя грациозно махна с ръка към един стол, като му предложи да седне и се върна в люлеещия се стол. Веднага щом тя седна, Мадисън се настани на ръба на посочения му стол. Щеше му се тия слънчеви отблясъци да не я правят да блести. Това затрудняваше работата му.

Но той съхрани усмивката си.

— Простете, че се разполагам като у дома си, но Джетеро толкова ми е говорил за вас, че имам усещането, че ви познавам.

Тя се усмихна.

— О, с Джетеро винаги сме били много близки. Той е такъв чудесен човек.

— Един от най-добрите, които някога са живели — каза Мадисън.

— Може би най-добрият и почтен жив човек — допълни Хайти.

— Принц на принцовете — каза Мадисън. — Благословен да е денят, в който той ме дари с приятелството си.

— Значи го познавате добре? — попита Хайти.

— О, съвсем отблизо — отвърна Мадисън. — Често ме кара да се чувствам неловко, като ми казва какво голямо доверие има в мен. Много е окуражително да знаеш, че имаш такъв скъп приятел като Джетеро, когато всичко останало е в черни краски. Не знам какво щях да правя без него.

— Винаги съм си мислила какъв голям късмет съм извадила да имам брат като него — каза Хайти.

— И такава бъдеще! — допълни Мадисън.

— Няма нито един млад офицер във Флота, който да не се опитва да му подражава — каза Хайти.

— О, той ще се издигне до върха — допълни Мадисън. — Неизбежен успех.

— Началниците му се кълнат в него — каза Хайти.

— Сигурен съм, че ще постигне вселенска слава — рече Мадисън. — В действителност той заслужава всичко, което може да бъде направено за него.

— Така е наистина — съгласи се Хайти. — Още от малка се чувствам по-уверена в живота като знам, че него го има. Винаги съм знаела, че съм най-щастливото момиче на света за това, че съм му сестра.

— А аз винаги съм знаел, че съм най-щастливият човек на света за това, че съм му приятел — продължи Мадисън.

— Наистина ли имате послание от него? — попита Хайти нетърпеливо.

— Нещо повече от това — отвърна Мадисън. — Всъщност той ме накара да се закълна в честта си, че ще направя всичко възможно да се видя с вас лично и ще ви дам този подарък от него.

Той отвори куфарчето си, извади голяма кутия за бижута и каза:

— От брат ви с много любов. — И той ѝ я подаде с поклон.

Тя отвори кутията. Слънчевата светлина попадна върху съдържанието ѝ и се върна обратно, разбита на хиляди цветни парченца. Разположен върху новия си фон, приютен върху златната мрежеста шапчица, камъкът спря дъха ѝ. Никога не беше виждала подобно нещо: смарагд в идеален диамант.

Хайти сложи шапчицата на главата си и скъпоценният камък в центъра на челото ѝ направо подлуди слънчевата светлина в лятната къща. Хайти взе едно малко огледалце и се погледна в него. След това свали шапчицата и се вторачи в нея. Когато пулсът в прелестната ѝ шия се поуспокои, тя се вторачи в Мадисън.

— Откъде може да се е сдобил с това? Трябва да му е струвало десетгодишна заплата!

— О, той не я купи — отговори Мадисън. — Доста дълга история. Нарича се „Окото на богинята“ Джетеро е толкова смел и толкова добър пълководец, че това му беше подарено от Ага хан, когато той спаси живота на сина му.

— О! — възкликна Хайти. — Разкажете ми!

— О, Джетеро въобще не го направи на толкова голям въпрос и не ми разказа почти никакви подробности. Той никога не се фука.

— Колко типично за него — каза Хайти.

— Обаче се появиха заглавия във всички новинарски издания. Синът на Ага хан бил на лов за тигри — това е един много опасен звяр — и Джетеро случайно летял над това място, при което измъкнал сина на Ага хан право от зъбите на тигъра с голи ръце.

— О! Колко опасно!

— Е, Джетеро не е нищо друго, освен най-смелият мъж на света. Но нали знаете, той е толкова скромнен, че се обзалагам, че когато се видите той дори няма да спомене за подвига си. Може би само ще се изсмее и ще каже, че това въобще не се е случило.

— Такъв си е брат ми. Продължавайте.

— Той приема с голяма неохота иначе напълно заслуженото признание — продължи Мадисън. — И когато Ага хан му подари в знак на благодарност тази семейна реликва, знаете ли, че Джетеро се изчерви? Аз знам това. Бях там и го видях с очите си. Той го пъкна в джоба си и ми прошепна: „Единствената причина, поради която няма да го върна е, че мисля, че Хайти много ще го хареса.“

— О, колко мило.

— Но Джетеро си е такъв — допълни Мадисън. — Освен това, когато ме накара да обещаая, че ще ви го дам веднага, щом пристигна на Волгар, каза: „Предай й, че съм го спечелил на зарове и че е такава дреболия, че хич и да не мисли да ми благодари“. Но аз не бих ви излъгал за нищо на света. Така че ви казах истината. Не му казвайте, че съм го направил. Ще ме убие!

— Но за Бога, аз трябва да му благодаря.

— О, помислил съм за това. Носете го при следващото си появяване във „Вътрешен обзор“ и без да казвате как се е сдобил с него, защото това ще го накара да се чувства неловко и ще стане ясно, че съм ви разказал всичко, споменавайте от време на време, че бижутото е подарък от брат ви Джетеро и посвещавайте следващата песен на него и на всичките му братя офицери от Флота. След това изпейте някоя песен за далечни места и обичани в семейството хора, след което кажете, че не знаете къде е брат ви и че очаквате с нетърпение да се чуете, за да му благодарите за подаръка. И братята му офицери, като чуят това, ще пожелаят да ви помогнат да му благодарите и ще ви кажат къде е той сега. Сигурен съм, че в резултат писмата от почитателите ви ще ви засилят. Всеки от вашите фенове, да не говорим

пък за братята му офицери, няма да има търпение да облекчи тревогата ви за това къде е брат ви сега.

— О, идеята е страхотна. Но вие сте го видели съвсем скоро. А знаете ли къде е той сега?

— Уви — отвърна Мадисън. — Двамата с него си направихме малко парти, за да се сбогуваме един с друг. Щяхме да хванем различни посоки. И едва след като излетя корабът му, си дадох сметка, че той не ми каза къде отива. Но не е важно аз да разбера това. Единственото важно нещо е всяка ваша тревога да бъде облекчена. Затова съм написал на тази картичка думите, които можете да използвате за песента си, за да успеете да го намерите и да му благодарите.

Тя прочете картичката и стиховете.

— А, това е доста мило.

— Можете да осведомите и мен — допълни Мадисън. — Тревожа се за него. Твърде смел е. И, разбира се, много ми липсва.

— О, аз наистина съм ви много благодарна — каза Хайти, като стана, — че донесохте подаръка му.

Мадисън също стана, но той каза:

— Това не е единственото, което съм донесъл.

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА

ГЛАВА ПЪРВА

Хайти Хелър погледна Мадисън леко изненадана.

— Искате да кажете, че освен този красив подарък, който ми донесохте от Джетеро, имате й нещо друго? Боже, вие сте пълен с изненади. Но елате, нека малко се поразходим. Цяла сутрин сеद्या.

Дж. Уолтър Мадисън бързо грабна куфарчето си и я последва извън лятната къща. Веднага към тях се присъединиха пойни птички.

Десетките акри на покривното имение бяха красиво декорирани с криволичещи пътечки, басейни, водопади и дървета, така че на всеки няколко ярда, по която и пътека да тръгнеше човек, пред него се разкриваше нова гледка.

Както си вървеше с пъхнати в джобовете на артистичната си риза ръце, Хайти погледна към Мадисън.

— Та какво е това друго?

— Вашият нов мюзикъл! — отвърна Мадисън. — Донесъл съм го!

— Това е странно — каза Хаити. — Обикновено аз ги създавам, а личният ми екип ги доразвива.

Мадисън не си беше дал сметка за това: на Земята актьорите не си ги пишеха; те само пееха и играеха в тях. Но той продължи смело напред.

— Заповедта той да бъде направен идва от самия Лорд Снор. Той е голям ваш обожател, както и всички останали. Когато чу една от песните в него, той каза: „ТОВА Е САМО ЗА ХАЙТИ!“.

— Така ли? Колко странно. Той е глух като пън.

— За всичко, освен за звук от кости — каза бързо Мадисън. — Слагат кости в медицинската сонда, искам да кажа мости в кондата...

Хайти се разсмя. А после каза:

— Съжалявам, че така ви обърках. Може пък Лорд Снор наистина да се е събудил и да е послушал онова, което се излъчва по „Вътрешен обзор“. И по-странни неща са се случвали.

Мадисън бърникаше в куфарчето си. Въздействието на Хайти Хелър му идваше малко нанаягорно. Но той беше ветеран и бързо се взе

в ръце.

— Вижте, по-добре е да ви изсвирия една от песните в мюзикъла. Къде имате тук пиано?

— Какво?

— Клавиатура. Не съм професионалист, но мога да издрънкам нещо.

Хайти се беше отдалечила от него. Той бързо я последва. Тогава забеляза, че някои от покритите с асми стени, край които минаваха, бяха всъщност части от постройките. Хайти отвори нещо, което приличаше на градинска порта и когато Мадисън я последва, той се озова в нещо като ателие за поправка на музикални инструменти.

Един мъж на средна възраст стоеше над пейка, върху която бяха разхвърляни електронни компоненти и кутии на нещо, което трябва да бяха инструменти. Той вдигна поглед, видя Хайти и остави настрана инструмента, с който работеше.

— Джарп, — каза Хайти, — чувал ли си някога за един инструмент, който се нарича пиано?

— Не — отвърна Джарп. — Как изглежда?

— Зъби — каза Мадисън. — Има много клавиши, които изглеждат като зъби от слонова кост.

Джарп се обърна към Хайти.

— Говори за някакъв примитивен устен инструмент.

— Не, не — прекъсна го Мадисън. — То е доста сложно. На него се свири като натискаш клавишите с две ръце и правиш акорди. Искате да кажете, че нямате клавиатура? О, Боже!

— В каква скала е? — попита Джарп.

— Осем тона мажор, тринайсет тона хроматична.

— Знаете ли нотите?

Когато Мадисън кимна, Джарп се разтършува и намери останките от един „кордер-бийт“, който действаше на принципа на близостта на пръстите. След няколко неуспешни опита, Мадисън успя да го накара да издаде необходимия брой вибрации. Джарп включи един рекордер и Мадисън изсвири хроматичната скала, като придвижваше пръста си все по-близо и по-близо и го задържаше всеки път, когато попадеше на верния тон.

— И всички тези тонове са на един инструмент? — попита Хайти.

— Да — отвърна Мадисън. — Общо осемдесет и осем.

— Разбрах — намеси се Джарп. — Той говори за „кордер-бар“.
— Обърна се към Мадисън. — Когато сложиш пръста си за дълъг такт, изсвирва тон. Когато го натиснеш леко, получаваш по-тих тон. Когато го натиснеш по-силно, получаваш по-силен тон. Но вие говорихте за някаква клавиатура или клавиши. Как изглежда това?

Мадисън намери лист хартия, но така зле се справяше, че Джарп го взе от него и върху един по-голям лист и като държеше ръката на Мадисън скоро изрисува клавиатура на пиано. Джарп погледна рисунката и се почеса по главата.

— Никога не съм виждал подобно нещо. Вероятно работи механично: казвате, че когато се натисне някой клавиш, това задейства чукче, което удря струна. Колко тромаво! Предполагам, че е кръвен родственик на онези арфи с пръчки, които навремето са използвали в провинция Мистик. Скачали голи около тях и ги удряли, точно преди да започне пролетното им чифтосване.

— Е, виж какво можеш да направиш — прекъсна го Хайти — и го донеси в залата за репетиции, когато си готов.

Мадисън я последва навън. Не след дълго тръгнаха по пътечка, която завиваше покрай един водопад, а птичките бяха направили летящ ескорт.

— Кажете ми сега за какво става въпрос в мюзикъла — проговори Хайти. — Сценарият. Надявам се, че не е за пролетно чифтосване.

Мадисън се разсмя бързо и отново извади най-очарователната си усмивка.

— Въобще не. В действителност това е едно чудесно изразно средство, което ще разкрие прекрасния ви глас така, както не е ставало досега. Става въпрос за една митична планета, наречена Тера. Цялата история е една измислица, нали разбирате.

— О, страшно обичам музикалните фантазии. „Принц Кавкалсия“ стана голям хит. Продължавайте.

На Мадисън му се щеше просто да ѝ даде разработката. Тя обаче беше в куфарчето му, а Хайти се възползваше от момента, за да се пораздвижи. Мадисън и авторът на трилъри се бяха изпотили, докато го напишат, но той не беше и помислил, че ще му се наложи да ѝ го предава устно. Надяваше се, че ще си го припомни що-годе добре.

— Значи — каза той — тази измислена планета Тера се управлява от едно голямо чудовище в червен костюм, което има рога и опашка.

— Вие описвате дявол от Манко.

— Добре — каза Мадисън, който не беше и чувал за такова нещо. — Радвам се, че правилно схванахте това. Така този дявол от Манко управлява всички хора. Те нямат никакви пари и умират от глад. Значи, в началната сцена показваме всички хора, струпани на едно място, гладни и се молят, при което идва дяволът от Манко и ги рита.

— Колко ужасно!

— Но чакайте, — продължи Мадисън, — дяволът има голям двор с дяволи, един, от които е загубил детето си, а една стара бавачка е сложила на негово място ЧОВЕШКО дете, за да заблуди дявола, който отглежда това човешко дете, като си мисли, че то е неговият син.

Значи, сцената, която видяхме в началото — как главният дявол рита хората — се наблюдава от това човешко дете, което вече е един млад мъж, и той решава, че това не е хубаво.

— Браво на него — каза Хайти.

— Но всичките придворни дяволи мислят, че този син е един от тях. Мислят, че той е надежден офицер с отлична репутация. Всъщност обаче той планира как да помогне на хората. Така че винаги, когато успее да се измъкне, той слага една маска и започва да ограбва влакове.

— Влакове? — попита Хайти. — Какво значи влак?

Мадисън отговори:

— Това е само една измислица.

— Оу.

— Значи, всички дяволи пренасят парите и ценностите си с тези влакове.

— Аха, значи влак е междупланетен космически лайнер — каза Хайти.

— Нещо такова — отвърна Мадисън. — И главният герой ги ограбва.

— Искате да кажете, че той става ПРЕСТЪПНИК?

— Той ТРЯБВА да стане такъв — каза Мадисън.

— О, не мисля, че това ще се приеме добре. Хората ненавиждат престъпниците.

Мадисън продължи:

— Е, това не е престъпник в истинския смисъл на думата. Защото е в името на добра кауза: Той ограбва влаковете, дава парите на бедните и така те НЕ ГЛАДУВАТ!

— Чуйте — прекъсна го Хайти, — хората са тези, които произвеждат храната. Ако не го правеха, нямаше да има какво да купуват с парите, които героят им дава.

— О, дяволите заграбват храната и хората трябва да ги подкупват, за да си я получат обратно. И изведнъж дяволите разбират КОЙ е бандитът. Собственият син на един дявол! И го обявяват за ПРЕСТЪПНИК! Пада голяма борба и престъпникът се измъква.

— Урааа! — извика Хайти.

— Но в крайна сметка дяволите го хващат — продължи Мадисън — й го обесват. Много нависоко и той е съвсем мъртъв. Всички хора плачат...

— Чакайте малко — прекъсна го Хайти, — не виждам никаква роля за себе си в цялата тази история. Няма никакво момиче.

— Ами, щях да стигна и до това. Вие сте сестрата на героя.

— Тогава трябва да съм дявол, тъй като той е откраднатото дете.

— Не, не. Дяволът е откраднал братче и СЕСТРИЧЕ! Забравих да го спомена. И в мюзикъла сестрата многократно предупреждава и спасява героя. Освен това ТЯ пее всичките песни. Престъпникът просто ходи насам-натам и убива разни хора, а сестрата описва в песните си какво прави той. И всички хора започват да пеят нейните песни.

— Значи има много хорови партии.

— Точно така! — каза Мадисън. — Последната сцена, в която го обесват, е най-вълнуващата. Всички хора са там и го гледат как издъхва на ешафода...

— Колко зловещо!

— На сцената излиза сестрата и изпява една страхотна песен, нещо като погребална песен. И тогава дяволите разбират, че тя е тази, която го е съветвала през цялото време и веднага я обесват до него!

— Не!

— Да. Точно до брат й, на втори ешафод. И тогава се отварят два гроба и големи ръце на скелет се показват от тях и прибират двамата

мъртвъци. И тогава всички хора стават, запяват песента, която тя е пеела, и запомнят престъпника завинаги!

Хайти Хелър го гледаше с широко отворени очи.

Мадисън задържа дъха си. Дали тя щеше да се хване на тази въдица?

Изпод едно разцъфнало дърво се отвори един високоговорител и ги прекъсна.

— Хайти, инструментът е готов.

ГЛАВА ВТОРА

Докато следваше Хайти към залата за репетиции, Мадисън си мислеше, че или трябва да извади голям късмет, или да е ужасно добър, или и двете.

Залата беше една стая с купол и никакви плоски повърхности, които да отразяват звука. Беше украсена с уголемени копия на волтариански ноти в пастелно синьо, които висяха на различни места като допълнителни буфери за звука. Вътрешната част на купола беше в пастелно жълто. Джарп смъкна нещо, закачено на жици, в средата на стаята. Беше изрисуваната клавиатура на пиано, но клавишите бяха вертикални и цялото нещо беше на пет фута от земята.

— Не — каза Мадисън, — трябва да седна до него.

— Никой музикант не сяда — каза Джарп. — Това трябва да е някоя ужасно мързелива музика.

— Дайте му това, от което се нуждае — намеси се Хайти. — За нищо на света не мога да разбера как се свири на подобно нещо. Клавиши?

По указанията на Мадисън, Джарп накара един помощник да донесе столче, след което прикрепи клавиатурата в хоризонтално положение и я накараха да не мърда.

От своя страна Мадисън не можеше да разбере как ще действа това. Клавишите, черни и бели, просто бяха изрисувани на хартията. Нямаха никаква амплитуда нито надолу, нито нагоре.

Той събра всичкия си кураж. Или щеше да се получи, или нямаше. Той натисна един от нарисуваните, неподвижни клавиши с един пръст и онова, което се получи, бе нещо като виене.

— О, не — каза той. — Пианото не звучи така. Вибрациите са повече като на арфа.

— Нека първо да видим дали тоновете са наред — каза Джарп.

Мадисън раздвижи пръстите си, като си мислеше колко по-добре щеше да бъде, ако поне се беше опитвал да свири по разни партита, откакто беше навършил дванайсет години. Той изсвири цялата скала от началото до края. Да, всички тонове бяха с необходимата височина. Но

никое пиано не ВИЕШЕ! — Звукът не е наред — каза той. — Звукът от пианото е ясен и звънлив.

— Сигурно е така — каза Джарп. — Ами, ето ви един инструмент за нагласяване, а контролното табло е там отдясно. Първият отвор е „усилване“, вторият — „затихване“, третият — „обертонове“ и най-долният — „перкусия“. Вижте дали можете да направите нещо.

Като натискаше по една рисунка на клавиш с един пръст, Мадисън зачовърка контролното табло. Започна да се поти. Отърва се от виенето и получи някои ясно излизащи тона, но все още не звучеше като пиано. Сега пък беше твърде мъртво.

— За какво е втората кутия под най-горната? — попита той.

— Ами, това, върху което залепих рисунката, е „кордер-бар“. Преместих контактните точки под него, така че да пасват на рисунката ви. Само не мога да разбера защо на някой могат да му притрябват картинки, за да свири на някакъв инструмент. Трябва просто да се натиснат определени места силно или слабо. А втората кутия не ви трябва. Това са барабани, цимбали и камбани.

— Аха! — каза Мадисън и бързо се захвана на работа с инструмента за нагласяване върху втората кутия. Намери още един отвор, който Джарп не беше споменал: беше за „резонанс“.

Като удряше един тон по няколко пъти, той помисли, че най-накрая е нагласил инструмента.

Избърса ръцете си, раздвижи пръстите си и без да посмее да се надява, изсвири пробно един акорд. Чувстваше се много странно, задето нищо не мърдаше.

Той усети, че сега всичко зависи от това.

Пое дълбоко въздух и започна да свири „Бийл Стрийт Блус“.

Започна да му става интересно. Това чудо издаваше звук като на най-раздрънканото пиано в някое евтино кабаре, което някога беше чувал.

Правеше УЖАСНО много грешки и свиреше неточни акорди.

Твърде много зависеше от това. Той се смути. Спря да свири и отново избърса ръцете си. Разкърши пръстите си във въздуха. Кое парче го беше впечатлило силно и беше свирил много? И тогава се сети. Беше музиката на Скот Джоуплин, която бяха използвали за филма „Жилото“. Изглеждаше много подходяща.

Започна да свири. Този инструмент наистина имаше широк динамичен обхват: тихото беше тихо, а силното — СИЛНО! Започна да свири в тежкия ритъм на рагтайма.

Погледна встрани към публиката си от двама души. Не можеше да разбере нищо по лицата им.

Мислеше си, че вече е свикнал с инструмента. Посегна към куфарчето си и измъкна един лист.

— Това — каза той — е един от текстовете на мюзикъла.

Нищо не се беше оказало по-лесно от това да измисли музиката, защото можеше да изпиратства цялата фонотека от Земен рагтайм и блус и просто да пригоди към тях някакъв текст. Беше взел песента „Трикстър раг“ от една музикална комедия, представена на Бродуей — „Осъденият“. Бившият репортер от Кралската академия беше пригодил нови думи към нея.

— Ако искате — каза Мадисън, ще изсвирия мелодията, след което вие можете да я изпеете. Нарича се „Престъпникът“.

Хайти я взе и я погледна. Мадисън изсвири мелодията и тогава Хайти започна да пее:

*Ний търсиме го тук
и търсиме го там
навсякъде витае:
престъпникът това е!
Ако в любимия си будоар
да хърка някой чуете
не го мислете за кошмар:
престъпникът това е!
Ако влезете във банка
и дулото ви видите на танка,
не се чудете хич причината каква е:
престъпникът това е!
Ако градът е за ограбване,
бижутата не са подправени,
а красотата е зарадване:
престъпникът това е!
Имането ви цяло той ще вземе,*

*девойките, парите непременно,
завързан здраво той ще ви остави,
престъпникът това е!
Най-хитрата уловка ще използва,
от дебелашките пари да се възползва,
на бедните да ги даде хич няма да се мае
престъпникът това е!
За този мъж фанфари нека да засвирят,
ръцете ви за помощ хич да се не свидят,
земята цялата на нас той ще признае,
ПРЕСТЪПНИКЪТ ТОВА Е!*

Великолепният ѝ глас утихна.

— Разбира се, когато я пеете в пиесата — каза Мадисън, — ще носите черни къси панталонки и ботуши, както и черна шапка с широка периферия. Освен това ще имате по един пистолет на всеки хълбок, ще ги извадите на края на песента и ще ги насочите към публиката. И тогава самият престъпник се втурва между тях, ограбва ги и търчи при бедните да им даде парите. Страхотен театър!

Междувременно се беше домъкнал някакъв мъж, който вероятно беше диригентът на оркестъра ѝ.

— Това е много странен ритъм — каза Хайти. — Какво мислиш за него, Тинк?

— Примитивен е — отвърна Тинк. — Вероятно е дошъл от горите на някоя планета като Флистен, след което е бил направен малко по-цивилизован. Барабани. Знаете ли откъде идват? От биене на цепеници с пръчки. А ритъмът е като за нещо като групово придвижване към диво животно. Танци за започване на лов. Нали знаете: туп, туп, ТУП, туп, туп, ТУП.

— Вие сте абсолютно прав — прекъсна го Мадисън. — С изключение на това, че този ритъм идва от негрите в Африка, бил е пренесен в Ню Орлеан, след което е завладял цялата Земя. Нарича се джаз.

— Вие наистина накарахте онзи „кордер-бар“ да звучи много налудничаво — каза Тинк. — Защо не му го настрои, Джарп?

— Той сам си го настрои — отвърна Джарп отбранително.

— Настроих го така, че да звучи като кабаретно пиано — каза Мадисън.

— За какво ти трябваха рисунките върху него? — попита Тинк.

— Чуйте — намеси се Хайти, като погледна часовника си под формата на медальон с капаче, — аз трябва да тичам. Този следобед ще подготвям едно представление. Ще ви изпратя до колата ви, Мадисън. Някой да каже на камериерката да ми донесе жакет, а на шофьора — да изкара един еърбус.

Мадисън тръгна с нея навън от залата за репетиции. Нямаше ни най-малка представа дали е загубил или спечелил. Страшно много неща зависеха от това да бъде изграден този образ, за да може Мадисън да пасне Хелър към него.

Хайти изглеждаше малко замислена. Стигнаха до площадката за приземяване. Изведнъж Хайти спря:

— МОДЕЛ 99! О, небеса! Мислех, че няма да продадат нито един!

Мадисън беше забравил напълно за Флик. Внезапно му хрумна, че може да използва тази среща поне за предотвратяване на по-нататъшни обири. Той каза:

— За шофьора ми ще бъде голямо удоволствие да ви демонстрира как работи.

Флик, чието лице беше поруменяло и който се опитваше да падне на колене, но те бяха толкова вдървени, че не можеха дори да се свият, просто си стоеше там.

Мадисън каза:

— Флик се опитва да ви попита дали ще го дарите с честта да ви откара до студиото.

— Това би било цяло приключение. Чувала съм, че возят като облак. — Прислужницата ѝ донесе нещата и тя се обърна към нея. — Изпратете Тинк и останалите с моята кола. Аз ще се повозя на Модел 99.

Флик успя да се отлепи достатъчно, че да ѝ отвори вратата. Когато Хайти и Мадисън влязоха, той се пъкна зад контролното табло, червен като рак и задъхан.

Отлетяха към Джой сити и Флик успя през цялото време да кара, без да сваля очи от огледалото за обратно виждане, които му показваха Хайти на задната седалка.

Приземиха се на площадка, означена „Хайти“, която стърчеше от големия купол. Напред се спуснаха помощници. Един се провикна назад през рамо:

— Хей! Хайти идва с Модел 99!

Флик внезапно се озова в биещата се тълпа от помощници, но успя лично да отвори вратата. Макар да изглеждаше, че му е трудно да диша, той се изправи там изпънат като струна, в очакване да ѝ помогне да слезе и да ѝ се поклони.

Хайти обаче не излизаше. Тя се обърна към Мадисън.

— Знаете ли Мадисън, вие сте добър човек. Но това е естествено, щом сте приятел на Джетеро. Много бях слисана от онова — как му беше името? Ритъм на пианото? Накарайте писателят да довърши сценария и аз ще направя мюзикъла.

След като тя изчезна в купола, Флик каза:

— Шефе, ти си чудо на чудесата. Та аз я возих в колата! Вече съм напълно променен и поправен човек!

Мадисън даже не го чу. Когато излетяха, той беше ухилен до уши.

Беше уредил да се създаде сценичен образ от най-популярната звезда на Волтар, собствената сестра на Хелър! И скоро с помощта на другите медии щеше да пригоди Хелър към него.

Скоро щеше да сложи край на посредственото боготворене на героя Хелър, каквото изпитваха към него сега, и щеше да издигне името му до висотите на истинското безсмъртие.

И той се поздрави! Беше получил награда! След като бъдеше излъчен мюзикълът и след като намереше Хелър, Мадисън щеше да пусне друго заглавие, в което щеше да пише:

ХЕЛЪР ИЗГАРЯ ХРАМ

ИЗБИВА ХИЛЯДИ СВЕЩЕНИЦИ

ОТКРАДВА СВЕЩЕН ИДОЛ —

БЕЗЦЕННО ОКО, ЗА ДА ГО

ПОДАРИ НА СЕСТРА СИ

Безпогрешен удар! Тя даже щеше да е показала доказателството по „Вътрешен обзор“. Мадисън можеше да използва историята от време на време, когато нямаше какво вълнуващо да отпечата за Хелър. Сега той **НАИСТИНА** напредваше!

ГЛАВА ТРЕТА

Почти си бяха стигнали вкъщи, когато Флик направи пълен завой.

— Шефе, току-що се сетих за нещо. Докато ти беше зает с Хайти Хелър, по видеотелефона се обади кралица Тийни.

Мадисън веднага излезе от еуфорията си. Цялото му влияние се дължеше на Тийни Хопър, която енергично създаваше фалшивото си реноме на кралска особа и поддържаше позицията си като превръщаше момчетата-пажове в педерасчета. За Мадисън обаче думата ѝ беше като кралска заповед.

— Вдигай се и потегляй! — изкомандва той нервно. Ако ти е дала телефон за връзка, ѝ се обади веднага! — Беше много изнервен: очевидно поради разликата във времето беше трудно да се звъни от Палас сити. Дали Тийни беше в града?

Част от тапицерията се разгърна и в лицето го зяпна един видеотелефон.

Появи се лицето на Тийни. Изглеждаше раздразнена.

Цял час чакам тук в пустинята до тоя бибибан съобщителен център! Това ще повреди тена ми!

— О, много съжалявам! — каза Мадисън.

— Защо не ми се обади? — изръмжа тя.

— О, възнамерявах да ти позвъня. Но ме задържаха.

— Задържа те Хайти Хелър! Дължиш ми доклад за напредването ти по въпроса за Грис!

— Ами, всъщност — каза Мадисън, — работя по това.

— Слушай, Мадисън. Тия празни обещания без покритие са типични за начина на работа на специалистите по връзки с обществеността. Знам това! Хващай се на работа, твърдоглавецо. Ще се върна в този съобщителен център по залез-слънце и ако не можеш да докладваш нищо за Грис дотогава, ще отнема празната ти глава! — Тя бясно затвори телефона.

Жени! О, майка му го беше учила съвсем правилно. Те носеха неприятности!

Той бързо обмисли ситуацията. Погледна часовника си „Омега“ и видя, че до края на деня му остават само два часа. Започна да мисли още по-бързо. Изведнъж каза:

— Откарай ме до Правителственото градче, в Кралския съд и затвор!

— Какво за Бога? Шефе, добре ли си? Да не би Хайти да ти е взела акъла?

— Една друга жена. Почти жена.

— Слушай, шефе, извадихме огромен късмет да влезем в Местния затвор на Конфедерацията и да излезем от него. Приближиш ли се до кралски затвор и край!

— Лети! — нареди Мадисън.

Стрелнаха се над пътните колони и продължиха към Правителственото градче.

Мадисън скоро видя отблъскващата сграда. Беше разположена върху един скалист хълм, крепост, която сякаш излъчваше презрение и стоеше настрана от светските страни на живота.

Флик не се приземи в никакъв двор: това не беше позволено за никой, освен за Императора. Вместо това той се приземи на наклонения път към портите на затвора. Не искаше да се приближи на по-малко от сто ярда под наклон.

— Сбогом, шефе — каза Флик. — Добре си поживяхме.

— Млъквай — нареди му Мадисън. Той излезе и тръгна с голям труд по настилката. Беше му много трудно да върви заради увеличената гравитация.

Над него се появиха извисяващите се колони на външната порта. Понеже беше още светло, там стояха пазачи, неподвижни като статуи, от другата страна на тежката решетка.

— Искам да видя един човек — каза Мадисън на най-близкия пазач.

Пазачът просто си остана неподвижен. Сякаш Мадисън не беше нищо повече от една муха.

Мадисън извади личната си пластинка и я показа. Пазачът даже не я погледна.

Приближи се един офицер, а електрическата му сабя дрънкаше.

— Какво е това безподобно нахалство тук?

— Не е нахалство — каза Мадисън. — Трябва да видя един човек вътре.

— Е, и това ако не е информация — каза офицерът. — Единственото, което ѝ липсва, е името му, вашата работа тук и в какъв заговор сте замесен, за да саботирате работата на държавната машина. Омитай се.

— Вижте — замоли се Мадисън, — това е въпрос на живот и смърт.

— Тук има по много и от двете — отвърна офицерът. — Повечето от тях излежават доживотна, а и имаме различни видове смърт. Сега се махай оттук!

— Моля ви, моля ви — каза Мадисън. — Аз говоря за собствения си живот.

— Говори си на вятъра — отвърна му офицерът. — В живата памет никой не е имал смелостта да мине по тоя път до портала и да иска да влезе вътре...

Пазачът-статуя каза, без да си мърда устата:

— Поправка, сър. Грис го направи.

— Грис! — възкликна Мадисън. — За него говоря. Аз съм най-добрият му приятел. Трябва да го видя!

Офицерът наведе глава доста напред към Мадисън и го погледна през пръчките. Изведнъж се отдалечи, а Мадисън започна да се върти неспокойно. Виждаше как офицерът говори по един телефон в двора.

Офицерът се върна и даде знак да се отворят портите достатъчно широко, че да може Мадисън да се промуши. След това даде друг знак. Вратите се затвориха с дрънчене, двама пазачи престанаха да бъдат статуи, сграбчиха внезапно Мадисън за ръцете от двете страни и го подкараха напред като казваха: „Хип! Хип! Хип!“ — същото, което Мадисън беше чул своите престъпници да тананикат. Дали го бяха арестували?

Последваха офицера през главния вход и по широките отекващи коридори. Офицерът отвори една врата и те се озоваха в съдебна зала. Бутнаха Мадисън да мине през цялата зала и го спряха пред една врата.

Офицерът го обискира, приватизира личната му пластинка и влезе през вратата. Върна се и я задържа отворена.

Двамата от охраната катапултираха Мадисън в стаята. Беше с каменни стени, но на пода имаше скъп килим. Един голям каменен блок, нещо като бюро, беше застлан със скъпа покривка. Един старец, облечен в черно седеше в едно кресло зад бюрото и гледаше през прозореца.

Мъжът завъртя креслото. Вдигна пластинката на Мадисън и я погледна. Фиксира Мадисън с леден поглед.

— Значи си приятел на Солтан Грис. Добре, добре. Аз пък съм Лорд Търн. Тук можеш да говориш спокойно.

Мадисън прие думите му като знак, че са сами, но чу дрънчене зад себе си. Офицерът стоеше до отсрещната стена и го държеше под око.

— Искях само да се уверя, че той е наред — каза Мадисън тъжно. — Искам да го видя.

— Имаш ли кралска заповед?

— Не — отвърна Мадисън.

— Тогава как можеш въобще да очакваш, че ще можеш да видиш някой затворник тук?

— Аз съм много близък с Ломбар Хист, говорител на Негово Превъзходителство.

— Хм — каза Лорд Търн. — Кажете ми... Мадисън, знаеш ли нещо за престъпленията на Грис?

— Ама, сър, аз не съм дошъл тук, за да свидетелствам. Той може...

— Не, не. Не се намираш в съда. И без това не би могъл да свидетелстваш, ако съдът няма сесия. Нека ти го кажа по друг начин. Познаваш ли кралски офицер Джетеро Хелър?

— Ами да, сър, Ваша чест...

— Ваша светлост — коригира го офицерът от петдесет фута разстояние.

—... Ваша светлост — каза Мадисън. — Наистина познавам Джетеро Хелър.

— Знаеш и къде е той?

— Ами не, Ваша че... Ваша светлост.

— По дяволите! — рече Лорд Търн.

— Зная, че за него е издадена генерална заповед — продължи Мадисън. — И бих бил щастлив да...

— Генерална заповед, празни приказки — прекъсна го Лорд Търн. — Аз държа затворника му тук. Освен това съм почти сигурен, че Джетеро има достатъчна причина да постави Солтан Грис под кралска опека. Но **НАИСТИНА** ми се ще това приятелче да ми беше дало бележка или нещо, на което пише какво е **НАПРАВИЛ** Грис!

Целият разговор се беше обърнал с краката нагоре за Мадисън. Той си даде сметка, че сега не може да каже, че Грис е престъпник на престъпниците, тъй като вече беше казал, че му е приятел, като си мислеше, че му разрешават да има посетители. Може би можеха да го арестуват за несъобразяване с или лъгане на съдия. Студените тръпки от това мрачно място проникваха дълбоко в него.

— Аз самият търся Хелър навсякъде! — каза той в отчаяния си опит да се окаже полезен.

— И не си го намерил?

— Не, Ваша светлост, но съм задействал нещата.

Лорд Търн го погледна, след което се изсмя сухо, смехът му наподобяваше лай. Натисна няколко бутона на бюрото си и първи се появи един съдебен служител, понеже беше в съседната стая.

Лорд Търн каза:

— Това е един човек на име Мадисън. Сега разбирам каква е цялата работа. Просто още един груб опит от страна на Ломбар Хист да заобиколи всички нормални процедури. Поради някаква причина Хист не иска да покаже Кралска заповед или дори Кралски пропуск. Изпратил е още един човек да види Грис. — Той се обърна към офицера от охраната. — Намерихте ли някаква отрова в този човек?

— Не, Ваша светлост.

— О, небеса — възкликна Мадисън, — не съм изпратен тук от Хист!

— Нали току-що каза, че си — попита го Търн.

— Само исках да проверя дали приятелят ми Грис е добре! — изхлипа Мадисън.

Търн беше звъннал повторно и сега се появи един надзирател. Той дрънчеше с пластините за отваряне на килиите.

— Затворникът Грис добре ли е? — обърна се Лорд Търн към него.

— Радостен като пойна птичка, Ваша светлост. Просто си седи по цял ден и половината нощ и диктува признанието си. Вече е на

третата си ролка хартия за вокоскрайбер. И си пее като птичка, Ваша светлост.

— Е, може би някой ден ще разберем за какво става въпрос — каза Търн. — Това е всичко, Надзирател. Чиновник, погледни личната му пластинка. Направи печат с нея някъде. И остави заповед на портала, че този Мадисън трябва да бъде пуснат вътре, ако въобще успее да разбере къде се е дянало това момче Джетеро.

Мадисън погрешно взе това за учтивост и каза:

— Мога ли да видя Грис само за секунда?

— И — продължи Лорд Търн към чиновника — издайте още една заповед за Грис — да не му се разрешава да стои до прозорци. Мисля, че Хист се опитва да го убие. — Той се обърна към Мадисън. — А що се отнася до теб, ако разбера, че си открил къде е Джетеро Хелър и НЕ си ми казал, ще накарам да те приберат със съдебна заповед и да те хвърлят в килия за задържане, докато не ми кажеш защо си задържал информацията. — Той се обърна към офицера от охраната. — Изхвърлете го!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Мадисън се вдигна от паважа, като си мислеше, че пазачите не трябваше да приемат заповедта така буквално.

Флик не се появи на хоризонта, докато не се увери, че порталът е затворен, след което излезе и докато помагаше на куцацията Мадисън, се опита да го изгупа.

— Казах ти да не се приближаваш до това място — каза Флик.

На Мадисън не му харесваше накърняването на имиджа му.

— Не биваше да се спускам към сабята на пазача. Трябваше да се насоча към гръкляна му.

— Комети! Е, добре поне, че ви изхвърлиха навън, а не вътре. Даже Негово Превъзходителство внимава как се разпорежда с тая сган.

Когато се качи в еърбуса, Мадисън забеляза, че слънцето почти е залязло. Накара Флик да се издигне на няколко хиляди фута височина. Няколко минути размисля усърдно и изведнъж в главата му се оформи план.

Пооправи дрехите си, сложи си една уверена усмивка на лицето и се обади на Тийни.

Тя вдигна незабавно.

— Така е по-добре! — каза тя. — Сигурна съм — и в гласа ѝ се усети заплашителна нотка, — че имаш добри новини. Видя ли се с бибипеца?

— О, да — отвърна Мадисън. — И знаеш ли, Тийни — искам да кажа Ваше Величество — направо ще ти кипне кръвта. Заговорих за теб и той се изсмя по най-обидния начин, който някога съм чувал.

— КАКВО?

— Облегна се назад, докато невъзмутимо си ядеше грозде — надебелял е като прасе — и каза: „Мадисън, когато я видиш, ѝ предай най-сърдечния ми: нагоре до бибипа ѝ!“

— О, бибипец такъв!

— Да, и аз си помислих това. Накарали са го да си напише мемоарите и той ми показва нещо, което той намира за смешни страници за теб. Направо се затъркаля на пода от смях на собствените

си шеги! О, можех да го убия, но надзирателите бяха там и ми бяха взели ножа, освен това. На такава тъпа проява на безчувствена грубост никога през целия си живот не съм ставал свидетел.

Тя беше побеляла като платно.

— Фука се — продължи Мадисън — как те е водил за носа, само заради удоволствието да те отблъсне.

Тя скърцаше със зъби. Изведнъж каза троснато:

— Това вече преля чашата!

Внезапно Мадисън се притесни. Беше преиграл номера си. Не беше имал намерение да я кара да върши каквото и да е. Планът му беше много елементарен: просто щеше да започне да изобличава Грис в пресата и да докара нещата до такова обществено недоволство, че Императорът нямаше да има друг избор, освен да издаде кралска заповед за съдебен процес. После под тази маскировка щеше да накара Грис да дава като показания какви ли не обвинения срещу Хелър, а Мадисън можеше да ги превърне в заглавия, които щяха да разтърсят вселената.

Планът му беше много добър. Просто чисти връзки с обществеността в Земен стил, които се осъществяват по всяко време. Планът му обаче изискваше подготовка, работа и време. Не му трябваша никакви внезапни намеси.

Тийни не беше казала нищо повече. Мадисън попита:

— Кое преля чашата? И коя чаша?

— Даже няма да го изправят пред съда, нали?

— Ще го направят, ако работя достатъчно усърдно.

— Така ли? Добре, Мадисън, искам те тук утре призори. На видеотелефона виждам, че имаш нова кола. Напълни я догоре с гориво. Ще направим една екскурзия.

Преди Мадисън да успее да каже и дума, тя беше затворила. Цялата ситуация го остави в пълно неведение.

Това беше проблемът при аматьорите. Имаха идеи. А идеите на един аматьор по връзки с обществеността бяха в повечето случаи безполезни. Идеите пък на Тийни можеха да бъдат смъртоносни.

Той помнеше много добре причинения от Грис хаос. Всичко беше вървяло добре, докато Грис не реши да опита силите си във връзките с обществеността. Аматьорите просто не разбираха тънките нюанси на този бизнес.

Мадисън отново премисли плана си. Беше доста стандартен и безпогрешен. Създай обществена буря около Грис, като използваш медиите, след което направи така, че самият процес да създаде обществена буря около Хелър. И дори ако по някаква причина — болест или нещо друго — Негово Превъзходителство не подпечаташе заповед за съдебния процес, общественият натиск щеше да направи жизненоважна необходимостта Лорд Търн да промени мнението си. Щеше да проработи.

Какво, в името на небесата, планираше Тийни? Съвсем спокойно можеше да провали всичко! Той беше имал само намерението да държи интереса ѝ! А не да я хвърля в паническа неразумна дейност!

О, той не биваше да позволи тази превъзходна победа да му се изплъзне, точно когато му е почти под носа.

Замисли се за тъжното положение на Хелър, който трепереше неизвестен в някое самотно убежище и очакваше Мадисън да го спаси за следващите поколения. Какво прахосване на материал!

Беше лесно да се сети как да се справи с Хелър и Грис в рамките на връзките с обществеността. Но да се справи с една почти жена като Тийни, беше нещо съвсем друго! Каква потенциална пречка беше тя!

— Осемнайсет пункта — каза той, — цитат: Мадисън на ръба на една скала.

— Какво? — попита Флик.

— Карай към къщи — каза Мадисън. — Трябва да си починем. Утре ще бъде ужасен ден.

Точно в тази секунда, но на повече от двацет и две светлинни години разстояние, обектът на мислите на Мадисън — Джетеро Хелър, не трепереше в никаква тъмна пещера. Той се движеше по Пето Авеню на Ню Йорк, оглушаван от парада на телеграфната лента, който отбелязваше приемането на длъжност на нови главни администратори на Ню Йорк, воден от Бейб Корлеоне, след като беше приела титлата сара *di tutti sari*, която хората вече бяха започнали да наричат „Кралица Бейб“. Блестящ в пълната си униформа от Американската армия, Хелър седеше до нея и се усмихваше на вестникарските и телевизионни камери, в пълно неведение за бурята, която заплашваше цялото му бъдеще на Волтар, добрата му репутация, както и съществуването на Земята. От другата страна графиня Крек не се

усмихваше. Имаше някакво предчувствие, което ѝ причиняваше кошмари.

ГЛАВА ПЕТА

Мадисън беше пред входа на палата на Тийни при пукването на зората, както му беше наредено — а и какво ли друго можеше да направи? Ноктите му не бяха в особено добро състояние: беше ги гризал цяла нощ.

Един капитан от охраната излезе, видя Мадисън и веднага се прибра вътре. Когато излезе отново, той закопчаваше около сребърната си куртка колана, на който висеше електрическата му сабя. Освен това го следваха двама сержанти с електрически бойни брадви. Застанаха до вратата на еърбуса в очакване да се появи кралица Тийни.

На Мадисън въобще не му беше до чакане на когото и да било. Сутринта и без това беше започнала достатъчно зле. Когато се качиха в колата при градската къща, едното око на Флик беше започнало бързо да посинява. Лакейката му се беше качила, презрително страняща от него, а след това по време на полета беше избягвала Флик тенденциозно.

От разни бегли забележки Мадисън беше разбрал, че Флик бълнувал насън за Хайти Хелър и че както момичето за спалнята му, така и лакейката му били отмъстили.

Жени! — помисли си Мадисън. Винаги причиняваха неприятности.

А ето че идваха още неприятности: облечена в костюм от блестящо смолисто черно, Тийни излезе от вратата като си слагаше дълги червени ръкавици. Носеше, короната си силно дръпната напред, а конската ѝ опашка се вееше отзад като опашка на разгневена котка.

Тийни не каза нищо за колата. Просто се качи и седна на най-хубавото място.

Капитанът от охраната се качи, а с него и двамата сержанти.

— Защо за Бога се качвате? — попита Тийни капитана.

— Няма да ви поверим в ръцете на този човек — отвърна капитанът като посочи Мадисън.

— Правилно сте решили — каза Тийни. — Той е специалист по връзки с обществеността, а такива като него никога не отстъпват,

никога.

В този момент внушителният иконом слезе тичешком по стълбите, сграбчил множество рула свитъци, като се опитваше в същото време да се напъха в церемониалната си роба. Той скочи в еърбуса.

За Мадисън не остана много място и той се принуди да седне на един ръб далеч от Тийни.

— Къде отиваме? — попита Мадисън.

Икономът не му обърна никакво внимание и като се наведе напред подаде лист хартия на Флик. Шофьорът го погледна, озърна се назад, за да види дали са затворени вратите, след което потегли.

Понеже си мислеше, че отиват в Правителственото градче или на някое подобно място, Мадисън много се разтревожи, когато Флик насочи еърбуса на югозапад, след като бяха излезли от портата и бяха минали през главозамайването, което се появяваше винаги от бързата смяна на часовите пояси.

Когато набраха височина, а пустинните дяволи на вятъра се смалиха по размери, Мадисън опита да се наведе напред и да види картата на екрана пред Флик. Беше празен!

Тревогата трябва да се бе изписала много силно на лицето му, защото Тийни му се скара с думите:

— Спокойно, момче. Дълго ще попътуваш. Три часа най-малко.

Мадисън посегна към таблото за музика и го включи, като се надяваше, че музиката ще смекчи дивото женско сърце. Тогава може би Тийни щеше да му каже какво означава всичко това.

Тийни се пресегна веднага след него и спря музиката.

— Не искам нищо да пречи на концентрацията ми. Трябваща планирам цяла бойна кампания.

— Бойна? — зяпна Мадисън.

— Разбира се! Ти се държиш много меко с Грис и аз се отказах от теб. Трябват по-силни мерки, момче. И хич не се опитвай да измъкнеш от мен бойния план. Защото съм сигурна, че действаш като шпионин на Хист. Бойните действия и шпионирането вървят ръка за ръка.

Беше му казала всичко това на английски и Мадисън продължи на същия език:

— Не съм никакъв шпионин, Тийни. Аз съм на твоя страна.

— Това тепърва ще го разберем — каза Тийни.

Попътуваха известно време и в един момент Тийни явно беше завършила плана си, защото направи балонче с дъвката си и го спуска, сякаш за да отпразнува. По преголемите ѝ и сега заети уста заигра лека усмивка.

— Трябва да разбере накъде отиваме — каза Мадисън. — В края на краищата имам право да знам откъде може да се наложи да се връщам пеша.

— Никога няма да успееш да се върнеш пеша от мястото, на което отиваме — отвърна му Тийни. — Освен ако не си си донесъл чифт от сандалите на Христос. Става въпрос за един остров, на две хиляди мили югозападно, целия заобиколен от вода.

— Да не би да бягаш или нещо такова? — попита Мадисън.

— Боже, да не си станал със задника нагоре? Твърде е рано за теб, предполагам. Аз притежавам този остров!

— Притежаваш остров?

— Разбира се, приятелче. Там е умряла кралица Хора.

— Заточена ли е била? — попита Мадисън.

— О, не, по дяволите, Мадисън. Просто ѝ омръзнало да вкарва офицерите си в Палас сити и с напредване на годинките просто се преместила на острова. Той е част от Флистенския договор.

— Тийни, объркваш ме.

— Ами, трябва да си като мен и да си пишеш домашното. Потих се сума време над него, заедно с иконома и разбрах всичко. Обзалагам се, че си си мислел, че съм една измислена кралица.

— О, не — излъга Мадисън. — Никога не ми е минавало през главата такова нещо!

— Напротив, минавало ти е. Познавам го по очите ти. Та нека ти обясня, копеле. Аз съм истинска кралица. Никаква измама в нея, за разлика от професията ти. Значи, кралица Хора била нещо, което тук наричат кралица-заложница. Човек постепенно научава много неща за договорите и тем подобни. А аз вече съм на път да стана много голям експерт.

Преди около трийсет хиляди години Волтар завладял планетата Флистен. Единствената причина, поради която тази планета най-накрая се предала, било обещанието на Волтар, че кралската фамилия на Флистен ще бъде съхранена. Това било добре дошло за Волтар, защото

така той се сдобил с една брадва, която да държи над главата на Флистен, а членовете на кралското семейство били преместени в Палас сити като заложници. Това е една много популярна волтарианска маневра: в Палас сити има четири или пет такива семейства-заложници.

Та, както и да е, флистенската кралска фамилия постепенно изчезнала, защото кралица Хора така и не родила никакви деца, въпреки всичките часове, които прекарала в леглото. И когато умряла на остров Рилакс...

— Значи това е името на мястото, към което пътуваме — каза Мадисън.

— Не ме прекъсвай — сръза го Тийни. — Опитвам се да довърша образованието ти. Та когато кралица Хора умряла на остров Рилакс преди около петдесет години, това поставило Външния отдел на мястото му. Виждаш ли, поддържането на Флистенския кралски дворец — моя дворец — и флистенския остров — моя остров — се плащало от данъците на Флистен. Договорът бил приведен в действие от Външния отдел, макар че планетата сега е към Вътрешен отдел. Флистенската кралска фамилия останала към Външен отдел...

— Съвсем ме обърка.

— Не ти трябва никаква помощ. Извади си памуците от ушите и слушай. Значи, когато кралица Хора умряла, това поставило Външния отдел на мястото му, както се опитвам да ти обясня, но ти просто не спираш да се въртиш. Старият Индау и другите висши служители разчитат на флистенските данъци за подкупи. И се опитвали да обяснят на флистенските данъкоплатци как ставало така, че те продължавали да плащат кралския данък. И когато се появих аз, Индау запуши с мен дупката. Старият договор продължава да действа, Външният отдел продължава да си взима комисионна и всички са много доволни. Аз, разбира се, никога не мога да отида там, защото това влиза в договора, но аз съм истинската кралица на Флистен без никакво съмнение. Всичко е даже прекалено легално: преди около десет години Негово Превъзходителство Клинг Надменни издал заповед на Индау да обезглави един бунт на Флистен заради данъците като провъзгласи някоя кралица-заложница от Флистен. Но старият Индау не успял да намери никой, който да не е от Конфедерацията и на който можело да се разчита, че ще си държи устата затворена по

въпроса за подкупите. Така че когато Туу-Туу се появил и Индау изпаднал във възторг от него, старият бибипец изведнъж си спомнил заповедта и с един замах на писалката, между поредните текове върху Туу-Туу, попълнил празното разрешително, което Клинг бил подписал. Та така. Не съм измислена. Аз съм истинска кралица!

— Е, много се радвам да го чуя — каза Мадисън. — Но когато аз си свърша работата тук, ти можеш да се върнеш на Земята.

— Ха! — възкликна Тийни. — Ти май не си разбрал нищо от това, което ти разказах за кралиците-зложници. Ако на Волтар му хрумне да завладее Земята, Апаратът ще унищожи всяка кралска особа там, както и всеки, който нарича себе си крал или кралица, и Индау ще ме назначи като кралица-зложница на Земята. Никога няма да мога да се върна там, но Индау ще си получи пая от данъците...

— Тийни, това е лудост!

— Виж го ти него — каза Тийни, като внезапно заговори с акцент от Парк Авеню, — аз се опитвам да те образувам на тема политиката в Палас сити, а ти ме обиждаш. Освен това си просто един човек без благороднически титли, а не кралска особа като мен. — Тя направи балонче и го спуска много силно, за да подчертае неизразително думите си.

Бяха стигнали крайбрежието и сега потеглиха с шестстотин мили в час през нещо, което изглеждаше като зелено и безкрайно море. Нищо чудно, че картата пред Флик изглеждаше толкова празна. На нея имаше предимно вода.

Мадисън сбута лакейката на предната седалка, защото не можеше да достигне шофьорското място.

— Кажи му — прошепна той — да включи нещо, което показва остров Рилакс.

— Аз не му говоря — прошепна му обратно лакейката. — Казва, че се е променил и ако не се препромени, ще му насиня и другото око.

— Вече си му нанесла достатъчно щети — прошепна Мадисън.

— Не, това го направи момичето от спалнята му. Аз още не съм го подхванала.

Мадисън имаше смътното усещане, че се намира в лудница. Тийни с нейното бръщолевене за това да стане кралица на Земята го беше разстроила много. А ето че и друга жена започваше да действа. О, колко права беше майка му!

Той имаше усещането, че най-добре разработените му планове отиват на вятъра. Тъжно си мислеше за бедния Хелър-Уистър, докато летяха над безкрайното море и се отдалечаваха все повече и повече от всякакъв разумен подход чрез връзките с обществеността. Какво по дяволите имаше пред вид Тийни под „бойни“?

ГЛАВА ШЕСТА

Докато маневрираше и караше нервно на десет хиляди фута височина, Флик огледа наоколо: не се виждаше никаква суша, само надигащо се море.

Той натисна един бутон на контролното си табло и на екрана, който се появи до картата, Мадисън прочете:

ОСТРОВ РИЛАКС: в миналото известен на древните като Теон, укрепление на изчезналите отдавна морски хора. Кралски резерват на първите волтариански монарси, но излязъл от употреба преди петдесет хиляди години. Нотариална собственост на Кралската фамилия на Флистен след Флистенския договор. Разположен в полутропическата област 18/103, Западен океан, на 883 мили от основната континентална суша. Площ от 305 квадратни мили. Заобиколен от черни вертикални скали с височина от 2000 до 5000 мили, няма плажове, нито пристанища. Най-висок връх Теон с височина 9056 фута, разположен в северния край, който макар и покрит със сняг през по-студените месеци, спира пътя на студените ветрове. Островът е оформен при раздвижване на земните пластове при изригването на вулкан, но вулканът отдавна е затихнал. Средна годишна температура 76 градуса. Първа гледка: обикновено облаци, покриващи връх Теон, или безцветно небе поради отражение. Предупреждение за риболовни съдове и всякакъв въздушен трафик: да не се опитват да се приземят.

Студени тръпки полазиха Мадисън. Колко ли мрачно и ужасно място трябва да е това! Черни скали, без пристанища, предупреждение да не се приземява никой. Какво за Бога възнамеряваше да направи Тийни с идването си тук?

Флик се наведе към Мадисън и прошепна:

— Мисля, че се загубих. Трябва само да вкарам координатите, но и Модел 99 се загуби! Забравих да засека приземния километраж, когато напуснахме сушата. Океанът под нас е пълен със зъбарки, някои от които стигат до петдесет фута дължина, а ако те не те пипнат, летящите из въздуха риби-прилеп ще го направят. Видимостта се влошава. Можеш ли да издействаш разрешение да обърнем?

Мадисън се обърна назад. Другите не бяха чули Флик, но размърдването му беше накарало офицера от охраната да застане нащрек. Тийни беше потънала в собствените си мисли и се мръщеше.

Мадисън каза на Флик:

— За Бога, намери това място. Днес не мога да се оправям с повече жени!

— Нито пък аз — отвърна Флик. И той започна да се озърта наляво и надясно.

Облаци бяха забулили слънцето и това правеше видимостта слаба.

— Нямах ли радар? — попита Мадисън.

— Искаш да кажеш лъчи? О, да, лъчи — и Флик бързо започна да върти разни копчета. Екраните оставаха празни. — Аз не съм океански пилот — каза той. — Когато разбивам еърбусите, обичам да има някой, който да намери останките. Погледни тоя километраж. Вече сме изминали 2 100 мили.

— Чакай малко — каза Мадисън. — Ти проверяваш с лъчите само напред. Ами ако вече сме го подминали?

Флик незабавно завъртя още копчета и пусна лъчите назад.

ЕТО Я ПЛАНИНАТА!

Бяха минали точно над върха ѝ само на сто фута разстояние! Беше скрита от сутрешните облаци.

Мадисън въздъхна с облекчение. Бяха подминали мястото с двайсет мили! Флик завъртя еърбуса обратно като намали скоростта и височината.

Веднага щом промениха курса си, високоговорителите им загърмяха: „Предупреждение, предупреждение Модел 99–3. Тук е Сателитният мониторинг контрол от планетната охрана. Заредили сме в бойна готовност торпедо-убиец. НЕ се опитвайте да се приземите на остров Рилакс.“

По слепоочията на Флик започна да тече пот, докато той бързо обръщаше посоката на движение. Той грабна един микрофон.

— Заповядано ми е да се приземя тук! — И той грабна личната пластинка на Мадисън и я пъкна в отвора.

— Съжаляваме, но това не върши работа — отговориха от планетарната охрана. — На Рилакс не се е приземявал никой от петдесет години, макар че не сте първите, които се опитват. Изчезнете веднага!

Една ръка дърпаше Мадисън за ръкава и той се обърна, за да види, че икономът му подава нещо. Беше лична пластинка. Мадисън я подаде на Флик, който измъкна бързо неговата и вкара другата в отвора. Ръката му така трепереше, че той едва успя.

— Това да не е някакъв номер? — изгърмяха от планетарната охрана. — Трябва да изясним това с Правителственото градче. Останете наблизко.

Мадисън и Флик се спогледаха слисани.

Имаше пауза, след която:

— Ще приеме ли Ваше Величество нашите извинения? Ние просто изпълняваме прилежно заповедта на Външен отдел никой да не се приземява на остров Рилакс, без изричното съгласие на Ваше Величество. Покланяме ви се.

Икономът грабна микрофона.

— Нейно Височество снизходително благодари за усърдието и наблюдателността ви и потвърждава, че заповедта продължава да бъде в сила. Освобождава ви да си вършите другите задължения.

— Целуваме края на одеждата й. Край.

Флик каза:

— Пфууу! Торпедо-убиец! Прав беше, шефе, като каза, че денят ще е ужасен.

Той върна през рамо пластинката на Тийни на иконома.

Мадисън беше сащисан от това, което беше чул. Тийни за първи път не лъжеше. Даже планетарната охрана и Правителственото градче я бяха признали за кралица.

А няколко секунди по-късно той получи втори шок. Бяха се спуснали под слоя от облаци и там, потопен в слънчеви петна, се простираше островът.

Беше ГОЛЯМ! Не си беше дал сметка, че 305 квадратни мили са толкова голяма площ. Даже от четири хиляди мили височина човек не можеше да ги обхване с поглед.

Имаше ниски хълмове и гори. Имаше водопади и реки. Имаше заградени с каменни огради полета, в които се отглеждаха разни неща. Имаше ливади, а по тях стада. А имаше и малки селца с бели стени, които се гиздеха тук-там сред красивата зеленина на нагънатите хълмове. Когато слязоха още по-ниско, той видя, че големите масиви петна бяха разцъфнали дървета и цветни градини.

Опита се да го сравни по красота с някой остров, който той знаеше на Земята. Таити? Не. Този беше десет пъти по-красив.

КАКЪВ РАЙ!

— Къде да се приземя? — изпищя Флик.

— Пред двореца — посочи с ръка икономът.

Мадисън го видя. Беше отчасти върху склона на връх Теон и така замаскиран от цъфтящи дървета, че големината му оставаше скрита, докато почти не се бяха приземили. Тогава Мадисън си даде сметка, че пред очите му е една сграда, която вероятно беше дълга хиляда фута и се извиваше елегантно по гръдта на планината. Беше само на три етажа, но вероятно стигаше и до задната част на планината.

Имаше място за приземяване, но обичайното синьо петно почти не се виждаше. По каменните стъпала, които водеха надолу към него, бяха поникнали плевели.

Тогава Мадисън се взря по-отблизо. Всичко онова, което той беше взел за украса от зелени рапани по цялата извиваща се предна повърхност на двореца, беше мъх, който висеше на ръждясали метални въжета с проблясващи само тук-там петънца от позлата.

Излязоха от колата и се вторачиха в двореца.

— Исусе! — възкликна Тийни.

Една врата се отвори — тази, която беше скрита сред масивните входни решетки.

Към тях се втурна един старец с пръчка в ръка и развяваща се посивяла брада.

— Махайте се! Махайте се! — изкрещя той. После се изпъна в разкъсаните си парцали вместо дрехи и извика: — Влезли сте в чужда територия! Това е собственост на планетата Флистен. Бързо отлитайте, иначе ще извикам охраната!

Икономът се затътри към него.

— Управител Спърт, обзалагам се, че даже нямате охрана! На колене, нищожество!

— Пред теб на колене само в ада!

Икономът се обърна:

— Това е обида, която не можете да простите, Ваше Височество. Това място е в немилост: пътеките са направо непроходими от плевели, фонтаните даже не работят. Сравнете го с отличното състояние, в което намерихте палата си в Палас сити, незабавно направете съдебен процес и нека да наторим тревата с неговата кръв. Това ви препоръчвам аз. Очаквам вашата заповед.

Старецът беше зяпнал. Изведнъж започна да се тресе.

— „Ваше Височество“ ли казахте?

— Нейно Кралско Височество Тийни Първа! — отвърна икономът и разгърна свитъка от Външен отдел пред мигащите очи на управителя Спърт.

— О, Богове! — изстена старецът. — Имаме си КРАЛИЦА!

По прозорците на двореца наизскачаха лица.

Старецът се втурна напред и се просна в краката на Тийни. Започна да говори, всъщност да циври, с лице заровено в земята:

— О, простете, простете ми. Милост! Не знаехме, че съществувате. Не знаехме, че пристигате. Никой не ни е предупредил. Когато кралица Хора почина преди петдесет години, тук дойдоха хора от Външен отдел и заключиха всичко. Нямахме пари да боядисаме, нито каквито и да било материали. Никой от сушата не е идвал. Никой от нас не може да отиде там. Сами си отглеждаме храна и ловим риба в морето. Но не сме забравили протокола, упражняваме го всяка седмица? Моля ви, моля ви, Ваше Височество, не ме екзекутирайте в деня, който стана най-щастливият в живота ми заради вашето идване! — После спря за момент и каза: — Не. Можете да го направите, можете да ме екзекутирате, ако това ще ви донесе и минимално удоволствие.

Управителят Спърт посегна напред и постави крака ѝ на врата си като го поглаждаше.

— Не искам живота ти — каза Тийни. — Искам да ми покажеш най-дълбокия и отвратителен зандан, който се намира тук.

— О, добре, ще ме хвърлите там. Това е много по-добро, отколкото заслужавам.

Тийни вдигна поглед. Първото възклицание на стареца беше чуто. Най-малко двеста човека бяха излезли тичешком от двореца, полуголи в парцаливите си дрехи, и сега се просваха на терасата, по стъпалата и на мястото за приземяване. Всички подсмърчаха.

Тийни се обърна към икономата. Махна крака си от врата на управителя Спърт.

— Ще кажеш ли на този идиот да стане и да ни заведе до зандана?

Мадисън го полазиха студени тръпки. Затова ли го беше довела тук? За да хвърли НЕГО вътре?

— Ваше Височество, — каза икономът, — ако предпочитате да бъдете милостива, въпреки обидата на този човек, ще ми разрешите ли поне да кажа на тия хора да почистят малко дебрите по стъпалата и да пометат залите, за да не нараните краката си, когато влезете?

Тийни леко махна с ръка. Управителят Спърт незабавно целуна крака ѝ и се дръпна назад. Той скочи на крака и изкрещя на тълпата:

— ХВАЩАЙТЕ СЕ НА РАБОТА! ПОЧИСТЕТЕ ДВОРЕЦА ЗА КРАЛИЦАТА СИ!

Ако се съдеше по силата и мощта на гласа му, човек би си помислил, че щеше да ги издуха всички назад, но не стана така. Те станаха със страхопочитание върху лицата си, след което по тях сякаш премина вълна, която промени израженията в обожание. Започнаха да пращат въздушни целувки, след което подхванаха онова, което един едър мъж беше измучал от задните редици: „ДА ЖИВЕЕ КРАЛИЦАТА!“

Управителят Спърт най-накрая успя да ги накара да си влязат обратно вътре.

Тийни крачеше неспокойно напред-назад. В главата ѝ се въртеше нещо и тя не обръщаше много внимание на обстановката. Нещо вътре в нея я принуждаваше да се движи и тя тръгна по една пътека, цялата обрасла с плевели, но украсена с цветя с тежък аромат, и стигна до едно място, от което се виждаха равнините долу.

Понеже бе някак напрегнат, Мадисън я последва. Погледна спиращата дъха гледка.

— Колко красиво — каза той, като се надяваше това да я успокои, — едно градинско кътче, подобно, на което никога не съм

виждал. Даже мекотата на ветреца сякаш те целува. И колко спокойно! Даже песента на птичките е като приспивна песен.

— Млъквай — прекъсна го Тийни. А после се огледа наоколо. — Мястото е красиво, добре. Твърде библипски красиво, ако питаш мен! Мислех си, че ще е както пишеше в справката — само черни скали и камъни.

Приблужи се един сержант със съобщение от иконома.

— Вече е достатъчно разчистено, за да можете да влезете, Ваше Височество. Но моля ви, внимавайте къде стъпвате, настилката е повредена на някои места.

Тийни подръпна маншетите на червените си ръкавици и бързо тръгна надолу по пътеката. Изкачи се шумно по стъпалата и мина през терасата. Гигантските входни порти бяха вече отворени, а парцаливият персонал се беше подредил от двете страни, всички бяха на колене и се опитваха да привлекат вниманието ѝ.

Управителят Спърт чакаше със запален факел. Тийни обаче се спря до иконома си.

— Ако можеш да се разбереш по някакъв начин с тия хора, накарай някой да събере полка тук отпред.

Икономът се поклони, обърна се, а Тийни последва Спърт.

Мъже, които изведнъж си бяха спомнили, че са сержанти и пазачи, отваряха вратите пред тях. Един от тях, който вероятно беше управител, ако се съдеше по всичките му парцали, дрънкаше с пластинки за отключване и вървеше бързо пред тях.

— Защо си с тоя дървен факел? — попита шефът на охраната на палата в Палас сити управителя Спърт. — Къде са лампите?

— О, сър — отвърна Спърт, — плочките гориво свършиха още като бях дете. Даже този дървен факел е лукс. Толкова много хора тук бяха благородници, придворни и висококвалифицирани техници, че бяха забравили напълно народните занаяти. Трябваша ни три години след смъртта на кралица Хора, за да се научим да сплитаме вълната на животни, за да правим въжета. Въобще не успяхме да си възвърнем уменията за правене на плат. Добре се справяме само с плетенето на кошници за храна и риба и успяхме да направим това, само защото някои от хората тук като малки правели гирлянди и венчета от цветя. Голям шок е когато си свикнал с най-съвременните технологии да се наложи изведнъж да се върнеш към най-примитивните. Стъпалата към

високите технологии изчезват до едно и човек се опитва напразно да се върне назад: всеки е забравил как стават нещата без тях.

— Не те помолих да ми изнесеш лекция — каза капитанът от охраната. — Попитах те къде са лампите. Виждам, че влизаме в тунели под планината и няма да позволя Нейно Височество да продължи, докато не се появи някаква светлина.

Спърт бързо каза:

— Сигурен съм, че всички електронни и електрически съоръжения работят. Просто няма гориво...

Офицерът го бутна настрана и мина напред. Като потърси известно време по стените, той най-накрая откри контролно табло. Изстърга калта и праха, намери ключалката, свали я и като взе една резервна батерия за електрическата си сабя, я пхна в необходимия отвор.

Нищо не стана.

Той си взе батерията с отвращение и като погледна кисело управителя, каза на Тийни:

— Ваше Височество, нещата тук стават все по-непоносими. Мисля, че тези тунели влизат доста навътре в планината и слизат много надолу. Трябва да ви помоля да не продължавате нататък.

— Трябва да видя зандана — каза Тийни. — Колкото е по-дълбок, по-тъмен и по-ужасен, толкова по-добре. Води нататък!

Като следваше пращящия и искрящ факел, групата продължи напред, а сенките им подскачаха призрачно по стените.

Най-сетне, след като бяха слезли много дълбоко в черните скали, те стигнаха до серия от дупки. Имаше стаичка за пазач. Освен това имаше зали с множество килии по протежението им, чиито врати бяха ръждясали и висяха накриво. Най-накрая имаше и стая, в която се виждаха маса и останки от камшици. Тийни потупа един каменен отломък, който беше покрит с мръсотия и стоеше в центъра на стаята.

Мадисън разбра, че това е стая за мъчения, а когато видя и изражението на лицето на Тийни на светлината от факела, косата му се изправи.

Тийни намери две килии зад стаята, които бяха малко по-големи от две черни дупки. Взе факела и ги разгледа една по една. Намери някакви стари пагони.

— Тези са останали от древните морски хора от Теон. Идвал съм тук само веднъж, когато преди шейсет години, един придворен загуби домашния си любимец. Тия зандани ме изплашиха до смърт. Мога ли да помоля Ваше Величество да се махне от това ужасно място?

Тийни пробваше останките от една врата на едната от дупките.

— Това трябва да се поправи — каза тя.

— О, да, Ваше Височество — каза Спърт. — Всичко ще почистим.

— Не — прекъсна го Тийни. — Оставете го колкото се може по-мръсно и ужасно. Искам само да оправите вратата, за да не може никой да се измъкне. А също да поправите и съоръженията за измъчване.

Мадисън не можеше, да издържа повече.

— Тийни, какво СИ намислила? — попита я той на английски.

— Това — отговори тя — всичко е за Грис.

— Грис?

— Да! Веднага, щом разбрах, че тук съществуват зандани за измъчване, реших да дойда. Те са наистина пригодени за измъчване, слава Богу. Истинска картинка на ужасите. Ще свършат идеална работа. Ще хвърля Грис точно в онази дупка и всеки ден до края на живота му ще го измъчвам, ще го слушам как пищи, циври и се моли. Ще го обработвам година след година!

— Чакай малко, Тийни. Та ти не си хванала Грис. Той е в Кралския съд и затвор!

На светлината от факела Тийни го фиксира с ужасяваща усмивка.

— Това е бойната ми кампания. Кралица Хора е държала полка си тук. Аз ще ги измъкна тайно оттук и през нощта ще атакувам Кралския съд и затвора. Така ще се сдобия с Грис!

— Тийни, никой не може да направи това. Подобен опит означава смърт!

— Мъжете от полка до един са флистенски благородници, които са положили клетва да рискуват живота си при всяка прищявка на кралицата си. От всяко поколение само на най-силните са им разрешавали да се присъединят към полка. А ти ще ми осигуриш оръжия и транспорт! И така ще пипна Грис!

— Тийни, — каза Мадисън шокиран, — Тийни, послушай ме. Мога да направя така, че Грис да бъде изправен пред съда. Ще е необходимо много време и усърдна работа. Мога да взривя медиите, да

го разоблича в пресата и направо да ги принудя да го съдят. И освен това — допълни той отчаяно, защото целият му план за Хелър зависеше от това, — мога да гарантирам, че съдебният процес ще продължи безкрайно! Той ще страда душевно през цялото време!

— Не това е страданието, което искам да видя — прекъснато Тийни. — Искам го тук, под най-острия ми нож. Години наред!

Истинско отчаяние обхвана Мадисън. Виждаше как ги убиват двамата.

— Тийни, ами ако успея да направя така, че по време на съдебния процес да го осъдят и да го поверят на теб?

— Ще трябва да чакам твърде дълго — каза Тийни.

Тя се обърна към управителя и започна да му дава подробни заповеди за килията и стаята за измъчване, както и за съоръженията. Това ѝ отне доста време.

На колана на капитана от охраната запраща едно радио. Беше икономът.

— Моля, информирайте Нейно Височество, че полкът ѝ се събира. Трябваше само да се обадят в селата и фермите. Но всички ще са тук за прегледа, когато излезете.

Мадисън не си беше дал сметка колко дълбоко са навлезли в планината, докато не се опита да тръгне обратно. Застоялият дъвен въздух не му помогна да си поема по-лесно дъх, докато вървеше с огромни усилия обратно през тунелите. Отне им почти половин час да се върнат в залите.

Един сержант коленичи и щеше да използва носна кърпичка, за да почисти обувките на Тийни, но жените от двореца го избутаха встрани. Макар че дрехите им бяха кожи от животни, те смъкнаха петната и калта от дрехата ѝ, обувките ѝ червените ръкавици.

Тогавя Тийни мина по коридорите и салоните и излезе през входната врата.

Тя прекоси терасата. Стигна до стъпалата.

Замръзна на място.

Около петстотин мъже стояха отпред в отличен строй. Лицата им бяха красиви, а телата — превъзходни. Това наистина бяха плодовете от благороднически фамилии, всеки един от тях — знатен син на отдавнашни офицери, откърмен от някоя от знатните дами от двора на кралица Хора. Бяха млади и блестящи, въпреки парцаливите си дрехи.

Един старец, очевидно полковникът им, стоеше изпънат като струна най-отпред. При появата на Тийни той и целият полк коленичиха.

— Ваше Височество, — извика полковникът, — не сме забравили протокола. В пълна готовност сме да изпълним задълженията си. Изгаряме от нетърпение да изпълним всяка заповед на Ваше Височество.

Стотиците гърла подеха песен:

*О, добре си ни дошла,
о, добре си ни дошла.
Ние те поздравяваме,
скъпа наша Тийни,
със секс невероятен
ний ще те дариме!*

И тогава, по сигнал на полковника, всички станаха на крака.

Онова, което беше смразило Тийни, бяха цветята в косите им, на цели венчета. Не носеха никакви оръжия в ръце, нито следа от такива.

Започнаха да оформят кръгове по взводове, след което затанцуваха, като взимаха цветя от главите си и ги подхвърляха нагоре, докато продължаваха да танцуват със ситни, кокетни стъпки като момичета.

Тийни се свлече на най-горното стъпало.

Тя наведе глава и започна да плаче.

Полкът спря объркан. Икономът им махна с ръка, те се разпръснаха като стадо и изчезнаха.

Тийни се разрида още по-силно.

Мадисън коленичи до нея.

— Те не са войници — изхлипа Тийни. — Отгледани са за леглото. О, Мади, какво да правя?

Мадисън не ѝ каза, че може да мобилизира петстотин престъпника, които могат да разгромят и някой наказателен батальон за един ден! О, не. Това не пасваше на плановете му. Много хитър беше тоя Мадисън. Даже не я окуражи.

— Мади, — каза тя отчаяно, след като беше плакала известно време, — мислиш ли, че можеш наистина да направиш така, че да осъдят Грис и да ми го поверят?

— Ами, понеже много те харесвам, Тийни, мисля, че мога да ти направя тази услуга.

— Тогава ще ти помогна да осъществиш плана си за разобличаването му в пресата — продължи Тийни вече в малко по-добро състояние — и когато го осъдят, ще поема попечителството над него.

Една опърпана камериерка се опитваше да избърше сълзите ѝ с парче от животинска кожа.

Тийни изведнъж погледна Мадисън. Очите ѝ станаха свирепи.

— Трябва обаче да знаеш едно нещо, Мадисън. Ако не успееш да направиш така, че да получи Грис, ти самият ще се озовеш в онази килия!

Мадисън нямаше и най-малка представа как въобще щеше да постигне такова нещо. Той просто си говореше така.

Той отстъпи назад като кимаше на пресекулки.

— Няма да те проваля, Тийни.

Боже, вече беше вътре в цялата тая работа!

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА

ГЛАВА ПЪРВА

Веднага щом влезе в градската къща, Мадисън се захвана на работа. Той усещаше, че върви с твърди стъпки към тържествения ритъм на фанфарите и че благородната победа му се усмихва почти под носа.

А и как можеше да се провали? Та нали той беше най-завършеният специалист по връзки с обществеността от Юлий Цезар насам, в това нямаше никакво съмнение. Цезар, един Земен император от далечното минало, беше дошъл, видял и победил цяла Галия. Мадисън щеше да направи същото с Волтар. Той не страдаше от липса на самоувереност. На историците, драги читателю, може да им се иска това да не е било така, защото когато всичко излезе наяве, става много ясно, че Дж. Уолтър Мадисън беше поел по един път, който щеше да промени историята не само на Волтар, а и на Земята. Един поет беше казал, че перото е по-силно от сабята: в нашия случай щеше да стане ясно дали връзките с обществеността са по-силни от общия здрав разум, на лидерите на две империи. И докато проследяваме действията на Мадисън и някои други хора, ние наистина ще разберем дали това е било така. Така че продължавай да четеш, скъпи приятелю, продължавай да четеш. Ще останеш смаян!

Мадисън беше оставил Тийни в Палас сити. Набрала отново кураж, тя вече правеше планове как да подготви острова за пристигането на Грис, но се беше примирила, че хвърлянето му в карцера щеше да стане след известно време. Мадисън даже беше стигнал дотам, че беше обсъждал с нея как тя ще изръси Индау за някои от парите за поддържането на острова, за да купи въздушна карета, малко гориво за двореца и съоръжения за измъчване. Тя беше решила да научи Туу-Туу, най-любимия педал на Индау, на един нов начин за целуване и беше сигурна, че това ще свърши идеална работа. Така че Тийни не беше пречка, поне за известно време, макар че Мадисън потръпваше при мисълта за онова, което можеше да стане, ако той не успее да направи така, че тя да получи попечителство над Грис.

Сега той беше извикал общите работници, беше ги накарал да почистят големия салон на 76-ия етаж и да го напълнят с маси. Изпрати един снабдител да набави вокоскрайбери, хартия, химикали и по няколко броя от всички вестници, които излизаха не само на Волтар, но и на всичките сто и десет планети.

След това събра четирима от репортерите-престъпници и застана пред тях, висок и властен, на проблясващата светлина на зората.

— Сега вие сте — каза Мадисън — творци. Оставете настрана тежкия труд и фактите. Развихрете въображението си. Отсега нататък вие ще осъществявате връзки с обществеността. Веднага и без да отлагате започвайте да пишете статии за престъпленията на Солтан Грис, офицер от Апарата, който гние в Кралския затвор.

— Можете ли да ни кажете нещо за него? — попита водещият репортер-престъпник.

— Той е мошеник — каза Мадисън. — Това е всичко, което е необходимо да знаете. Ще го разобличим и ще го признаем за виновен в пресата и по този начин ще ги накараме да го изправят пред публичен съд. Като направим това, ще имаме пред себе си и друга плячка.

— Чакайте малко — каза водещият репортер. — Мисля, че никой досега не е правил подобно нещо на Волтар. Хората може да си помислят, че не е справедливо.

— От вас зависи да създадете толкова чудовищни престъпления, че обществеността да иска главата му на всяка цена. Направете това и забравете всякакви граждански права. Това са връзки с обществеността в най-добрия им вариант.

Друг репортер каза:

— Вие току-що използвахте един много странен термин — публичен съд. Никога не съм чувал за такъв. На Волтар съдебните процеси са частни и се съобщават само престъплението и присъдата.

— Аха! — възкликна Мадисън. — Заседание на Звездната палата. Е, можем да атакуваме и това, когато му дойде времето. Сега се захващайте на работа, измислете престъпленията на Грис, след което ще ги публикуваме.

Четиримата се разшумяха, след което единият каза на Мадисън:

— Знаем много престъпления, защото в затвора се запознахме с много престъпници. Но можете ли да ни насочите по някакъв начин?

— Да ви насоча? — каза Мадисън високомерно. — Да не искате аз да ви върша работата? Не, не, приятелчета. Оставете въображението си да заработи с пълна пара, нека хартията да свърши. В края на краищата сега работите по връзките с обществеността!

Те кимнаха и се захванаха на работа.

Тогава Мадисън извика общите работници и ги накара да подготвят музикалната зала на 76-ия етаж. Беше доволен да види, че от екипа на Хайти са му изпратили поправения „кордер-бар“ заедно с една бележка, че са направили и дубликат — същото, но без рисунките. Мадисън седна пред него и започна да записва рагтайм, а бившият репортер от Академията по изкуствата и авторът на трилъри послушаха малко с изненада, след което се захванаха да работят по мюзикъла. Мадисън ги остави, точно когато спореха дали партиите на хора трябва да се танцуват от скелети или от призраци, и отиде да си върши другата работа.

Той забра режисьора и останалата част от екипа и ги заведе в една от най-големите зали на 76-ия етаж, която вероятно беше залата за упражненията по военна подготовка, водени от генерал Лууп, след което им обясни какво да правят.

Мадисън каза на режисьора:

— Сега нещата остават в твои ръце. Премахни затворническата им бледност и им покажи как трябва да носят определени дрехи. Сега наистина ще ръководиш нещо като актьорско училище. И преди всичко ги обучи да се усмихват по най-честния и откровен начин, без да се затрудняват. Трябва да се отървем от изражението на убийци.

— Това ще бъде трудно — отвърна режисьорът. — Та те са убийци!

— Ама никой не те кара да променяш това — прекъсна го Мадисън. — Крайният резултат понякога е убийство. Но се прави по различен начин: нарича се връзки с обществеността.

— Разбрано — каза режисьорът и бързо се хвана на работа.

Тогава Мадисън се върна при репортерите, за да види как се справят. Те вдигнаха глави от работата си. Бяха ухилени до уши.

— Направихме го — каза водещият репортер-престъпник. — Измислихме една страхотна история. Солтан Грис, офицер от Апарата, е бил забелязан да обикаля всички ферми в провинцията на тази

планета и да отравя водоемите. По този начин той избива като мухи пасищните животни.

Мадисън погледна черновата. Тия момчета бяха на прав път, но бяха малко зелени. Той беше очаквал това.

— Така е добре, момчета. Но добавете и следното за малко цвят: удушното тяло на жената, която ви е разказала това, е намерено веднага след това, потънало в собствената ѝ кръв.

— Хей — възкликна единият репортер с широко отворени от възхищение очи, — това е гениално!

— Не, това са просто връзки с обществеността — каза Мадисън. — Лесно ще му хванете цаката. Сега и четиримата го редактирайте, направете копия и занесете историята на редакторите в града.

— Добре! — отвърнаха в хор четиримата репортери, подчиниха се и хукнаха навън да си вършат работата.

Мадисън се усмихна. О, нещата вървяха много добре. Също като в добрите стари времена. И когато изправеше Грис на подсъдимата скамейка, щеше да подучи адвокатите му как да го отърват: просто като обвинят Хелър. Броеве, броеве, броеве, десетки мили заглавия!

Дж. Уолтър Мадисън беше в стихията си!

ГЛАВА ВТОРА

Мадисън наистина се чувстваше в стихията си, докато си ядеше вечерята същия ден. Очакваше новини от репортерите, които беше изпратил да вършат работа, и беше почти напълно уверен, че новините ще са добри.

Даже беше организиран един малък трик на връзките с обществеността вътре в къщата, за да върне мира в нея, и сега вечеряше с Флик: Флик имаше най-добрите и способни готвачи.

Така че Мадисън се намираше в нещо средно между столова и кухня на 76-ия етаж, а Флик седеше точно срещу него. Той изглеждаше доста зле: вече и двете му очи бяха посинени, защото, както беше обещала лакейката му, още едно случайно споменаване на Хайти Хелър и то щеше да се сблъска с юмрука ѝ, а Флик отново беше блънгувал насън за Хайти Хелър.

„Креватното момиче“ на Флик беше една тънка брюнетка с много измамна красота. Беше излежавала трийсетгодишна присъда за това, че се представяла за омъжена жена, след което изнудвала случайно подбрани мъже като ги заплашвала с побой от страна на несъществуващия си съпруг, който уж бил шампион по борба. Името ѝ беше Туа. Беше се навела над ръба на каната с газирана вода.

— Не мога да го повярвам това, дето ми го разправяш — каза тя невярваща.

Лакейката на Флик, която се казваше Кън и бе все още с униформата си, се беше изтегнала на другия край на масата, срещу вратата.

— Ами, видях го със собствените си очи — отвърна тя на другото момиче.

Измъкнат от другите си мисли, Флик вдигна поглед от чинията си.

— На вас двете мястото ви не е тук. Не можете ли да ни оставите да си изядем на спокойствие вечерята с шефа?

Мадисън се ухили, но прикри усмивката, като сръбна от нашата си. Флик беше на път справедливо да намери смъртта си от ръцете на

тия двете, но Мадисън беше приготвил друг сценарий.

— Може и да си го видяла — каза Туа, като напълно пренебрегна Флик, — но аз откъде да знам, че съдиш правилно?

— Слушай — каза остро Кън. — Преди да ме хвърлят в пандиза за открита съпротива, бях бодигард на най-богатата мадам в публичен дом в цял Мистин. Казвам ти, имаше петстотин мъжаги, полуголи, красиви като богове, които стояха пред двореца и просто се молеха да бибипат. И бяха най-здравите пиленца, които някога съм виждала. А трябва да си сигурна, че съм ги виждала много. Никога не съм била проститутка, нали знаеш. Но трябваше да пускам на входа много такива. Така че съм експерт!

Флик не можеше да си намери място и просто зяпаше в чинията си с подутите си, безцветни очи.

— Да — каза Туа на Кън, — но ти приказваш само за групата като цяло. Нямах ли някой конкретен?

— О, имаше го и това — отвърна Кън. Беше млад и много красив: имаше копринено лъскава черна коса и безкрайно добри очи. Когато се разпръснаха, той за малко да ме повали. Не беше случайно. Прошепна ми съвсем ясно: „Виждаш ли онова разцъфнало дърво ей там? Зад него е хубаво и меко, а аз имам нещо много кораво, което има нужда от внимание. Не съм го използвал цяла вечност, а ти, божичко, изглеждаш наистина добре!“

— НЕ! — възкликна Туа. — НАИСТИНА?

— Честна дума — отвърна Кън. — А имаше и един едър блондин, какъв МЪЖ само! До един са аристократи казвам ти. Та, докато притичваше покрай мен, извика: „Ей, сладурано, да знаеш къде мога да си намеря една тънка брюнетка?“

— О, Боже — възкликна Туа. Тя се обърна към Мадисън. — Шефе, може ли двете с Кън да ти изпълним някоя поръчка за онзи остров?

— МЛЪКНИ! — извика Флик.

— Можем да оставим Флик у дома — каза Кън. — Аз и сама ще се ориентирам дотам.

— ВНЕ ОСТАВАТЕ ТУК! — измуча Флик.

— Теб пък какво те е грижа? — попита Туа. — Ние въобще не те интересуваме. Единственото, за което можеш да приказваш, е Хайти Хелър.

— ТЯ Е ТВЪРДЕ БЛАГОРОДНА, ДАЖЕ ДА Й ИЗГОВАРЯТЕ ИМЕТО! — изръмжа Флик.

— Благородна — ето го ключът за палатката — каза Туа. — Петстотин благородници, на които им потичат лигите при мисълта да съборят някое момиче на тревата. Пригответе стария бус от Апарата, Кън. Аз ще си взема някаква дреха. Мисля, че видях шефа да кимва.

Флик профуча край Кън като светкавица. Затръшна силно вратата и застана пред тях като ги фиксираше с поглед, препречвайки пътя им.

— Добре, добре, добре! — изкрещя той. — Веднага щом си свърша вечерята, ще се видя и с двете ви в спалнята. Съблечете се и се пригответе. Препромених се.

— И повече нито дума за Хайти Хелър? — попита Кън.

Флик изглеждаше победен по всички параграфи.

— Обещавам — отвърна той.

Мадисън засия, благосклонен като бог. Той внимателно беше подучил жените. Беше възстановил вътрешния ред напълно. Беше странно да използва занаята си, за да предизвика мир, но посредством простата маневра да посъветва момичетата да осъществят връзки с обществеността в полка, той беше променил мислите и поведението на Флик. Това само отново му доказва колко е добър в занаята си. Микрокосмос или макрокосмос — нямаше значение; за добри или лоши цели — нямаше значение.

Важното беше, че човек може да управлява съдбите на хората без проблем. Върховното Същество вероятно се чувстваше по подобен начин от време на време, докато управлява съдбините на човечеството. Единствената причина, поради която Мадисън не беше избрал другата алтернатива — да остави Флик да бъде убит, беше, че не се нуждаеше от смъртта му за заглавие в някой вестник.

ГЛАВА ТРЕТА

Скоро след полунощ за Мадисън беше много трудно да слезе от небесните висоти, за да асимилира лошите новини.

Четиримата репортери стояха около леглото му като заблудени стадни животни и изглеждаха така, сякаш са били сдъвкани от зъбно колело, на което много му е харесало да направи това.

С отчаяно висящо копие в едната му ръка, водещият репортер каза:

— Не искат да го приемат.

— Какво? Такава хубава и сензационна история?

— Никога не били чували за лично написани новини. Пробвахме при всички редактори, до които ни допуснаха през вратата. Искаха източниците и до един казаха, че ще изпратят собствени репортери, макар че за какво им трябвало това?

— Не опитахте ли с подкуп?

— Нали за това излежавашме присъди. Мислехме, че няма да сте доволен, ако ни върнат обратно там с целите им железни кутии и тем подобни.

Мадисън им махна с ръка да се оттеглят, да пийнат по нещо и да си лягат.

Той знаеше със сигурност откъде идват неприятностите: просто бяха неопитни и невежи по отношение на търговската дейност. Написа заповед до режисьора да ги поупражнява за честни и откровени изражения на лицата и си легна.

Явно трябваше да разчупи първите ледове сам.

Поради тази причина много рано на другата сутрин той бързо се облече в най-консервативния си и скъп костюм, поупражнява няколко изражения в огледалото, взе няколко нови копия от ужасяващата история и отиде в хангара.

Един много изтощен Флик каза на лакейката си да поеме управлението, защото едва гледаше, а даже и едва повдигна ръката си, за да посочи накъде да летят. Връзките с обществеността бяха свършили добра работа!

Мадисън беше решил, че няма смисъл да започва от дъното. Като върховен специалист в професията си, той трябваше и да започне от самия връх.

Даде малко по-различни сведения за себе си на по-нисшите служители, които бяха изненадани от заповедта от Лорд Снор по отношение на „Вътрешен обзор“, и така получи достъп до издателя не на кое да е, ами на „Дейли Спийкър“ — най-тиражираният вестник на Волтар.

Във високомерния кабинет, който гледаше към Търговското градче с презрение, благородникът Артрит Стафи остави Мадисън да стои прав.

— Разбрах, че носите съобщение от братовчед ми — Лорд Снор.

— Всъщност — каза Мадисън, — дойдох, защото имам една сензационна статия. Направо за заглавие с големи букви. Ето я.

Благородникът Стафи я прочете и му я подхвърли обратно.

— Написана е в новинарски стил. Статия ли трябва да бъде?

— Точно така — кимна Мадисън. — Публикувайте я и ще увеличите тиража си.

— Ние и без това вече пускаме тираж, който надвишава възможностите ни. За какво му е притрябвало на някой си да увеличава тиража?

— За да получава по-добри пари от рекламите.

Благородникът Стафи се намръщи.

— Реклами? Ние не пускаме реклами по вестниците. Мисля, че сте ни сбъркали с таблото за обяви. Откъде казахте, че сте? Може ли да видя личната ви пластинка?

Мадисън му я подаде, като се надяваше, че ще се наложи да обяснява какво означава специалист по връзки с обществеността и по този начин да забаламоса издателя. Вместо това Стафи изръмжа:

— Апарата? Вие сте от Апарата? Добре, ще бъда пределно ясен, каквото и да е името ви тук, това не е първият път, в който Апаратът се опитва да промени нещо или да се публикува някоя измислена история. Предполагам, че пред вратата сте приготвили Батальон на смъртта или някоя подобна глупост. Вие току-що загубихте всичките си шансове.

На Мадисън не му хареса тонът. Беше свикнал редакторите и издателите да удрят чела в пода пред специалистите по връзки с

обществеността на правителството.

— Бих могъл да получа кралска заповед да публикувате всичко, което ви наредя!

— Ха — възкликна Стафи. — Вие само получите такава заповед и за нула време ще предизвикам революция. Преди седемдесет хиляди години един монарх се опитал да принуди пресата да публикуват материали за соаретата на неговата любовница, която не била с благородническо потекло, и дори изтрили името му от историята. Кралска заповед! О, това ще предизвика голям смях, когато го спомена на другите издатели на обяда в клуба.

— Бих могъл да започна да издавам нов вестник и да ви създам такава конкуренция, че да ви затрия напълно! — скръцна със зъби Мадисън.

— Ха, ха! — разсмя се Стафи. — През последните петдесет хиляди години не е започвало издаването на нито един нов вестник. Опитайте се да направите това и другите вестници ще изкупят всичката налична хартия и няма да ви оставят нищо, върху което да отпечатват, освен камъните по улицата. Сега по-добре напуснете, преди да съм наредил да ви изхвърлят.

Мадисън си тръгна. Ходи и по другите вестници. Получи същото посрещане. Откри и още нещо обезкуражително: вестниците бяха обвързани във вериги, които ги преиздаваха, но допълнени и с местни рубрики, на всяка планета от Конфедерацията. И макар на пръв поглед да изглеждаше, че на всичките 110 планети има десетки хиляди вестници, в действителност те бяха около седемдесет и пет.

Без да си позволява да се чувства или изглежда отчаян, защото в края на краищата той беше ветеран във връзките с обществеността, Мадисън си каза, че поне разполага със заповедта на Лорд Снор за „Вътрешен обзор“.

По това време вечерта почти беше дошла, но той им се обади от еърбуса.

— „Вътрешен обзор“? — попита той светлото лице на телефониста. — Моля ви, свържете ме с отдел „Новини“.

— Отдел „Новини“? Нямаме такъв, сър.

— Вие излъчвате новини! — не можа да повярва Мадисън.

— О, да, сър. Ще ви свържа със залата за отдих на говорителите.

На екрана се появи мазното лице на един говорител: той пиеше главотръс. Мадисън каза:

— Кой е водещият ви коментатор по новините?

— Нашият какво? — попита говорителят.

— Имате ли екип за новините?

— Че за какво ни е такова нещо? — попита говорителят. — Който и да четете новините в различните часове, просто четем водещите заглавия от всяка страница на някой голям вестник. Използваме различен вестник всеки ден и им даваме процент. О, мисля, че разбирам какво имате предвид: искате да кажете репортажите за лордове и други благородници. Искате ли да ви свържа с режисьора на светската рубрика?

— Не! — изръмжа Мадисън и затвори.

Той поседя така, докато Флик кръжеше над платната за движение. Дявол да го вземе, каза си Мадисън, не мога да направя кампания по връзките с обществеността по таблата за обяви! А и като се замисля, единствените надписи, които съм виждал, са били имената на магазините.

— Закарай ме къщи! — каза той рязко на Флик.

Щом стигнаха, той веднага си потопи краката във вода. Това беше първият път, в който ходеше да тропа по вратите, за последните десет години. Дразнеше го.

След това, подсилен от вечерята и чувствайки се удобно по боси крака и халат, той отиде в работната зала на репортерите и започна да преглежда купищата вестници, които бяха купили. Той знаеше, че онова, което му беше препречило пътя, бе бичът за връзките с обществеността, наречен журналистическа истина. Преди много, много години на Земята бяха имали навика да говорят за нея на завършилите журналисти. Но в днешно време даже даваха награда „Пулицър“ за най-невярна история на годината. Волтарианците, с всичките им глупости за източници и точност, определено бяха тръгнали в грешна посока: даже и най-тъпият вестник в Подунк можеше да ги научи на много неща.

Мадисън започна да четете водещите заглавия.

И друго:

ПЪЛНАТА РЕЧ НА ЛЕЙДИ ПРОМПТЪН

В ДОМА ЗА СИРАЦИ

И това бяха водещи заглавия? Колко отвратително!
Страниците от втора до седма обикновено бяха за светските
новини.

СЪПРУГАТА НА ЛОРД ЕЛД

ПРАВИ ПАРТИ С РОЗОВА

ГАЗИРАНА ВОДА

ДАМАТА АЛТ ПРАВИ

ГРАДИНСКА ВЕЧЕРИНКА

В ИМЕНИЕТО АЛТ

СЪПРУГА НА РЕДАКТОР ПРАВИ

СЕДМИЧЕН КОМЕНТАР В ДОМА СИ

Мадисън избухна. КАКВА СКУКА! На тия хора никога не им беше хрумвало, че новините са забавление!

Имаше някаква надежда: на вътрешните си страници най-долу няколко вестника публикуваха вести за бунта на Калабар, а на задната страница на един вестник имаше пет реда за това как една влюбена двойка се била самоубила в реката. Макар че им липсваше почти всичко, тези истории поне съдържаха кръвта, която можеше да ги превърне във водещи заглавия!

КАКВА ИЗОСТАНАЛА ЦИВИЛИЗАЦИЯ!

Най-добре беше бързо да ги поправи!

Макар че решимостта му беше голяма, той знаеше, че се нуждае и от още нещо. Знаеше, че му е необходима точка, през която можеше да пробие стената на медиите.

Легна си и зазяпа тавана. Никакви идеи. Най-накрая заспа.

В действителност, скъпи читателю, съдбата не само на Хелър, но и тази на Волтар и Земята се крепяха от двете страни на везната в онази тъмна стая.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Призори търсещите пръсти на слънцето погалиха нежно клепачите на Мадисън.

Той лежеше в един полусвят, наполовина буден и наполовина спящ. Някаква мисъл се носеше из неговото полусъзнание.

Една от главните цели на вестниците — така течеше мисълта му — е да създават неприятности и да тревожат хората. По този начин — продължаваше мисълта — първостепенно намерение на Земните медии е да карат хората да полудяват.

Той затъпка на едно място. Нещо в ума му искаше да излезе на повърхността. Изведнъж си даде сметка, че не беше видял нито един психиатър на Волтар или пък следа от такъв. Нито дори психолог.

Аха! Конфедерацията с изостаналите си медии не само, че не причиняваше лудост, ами дори не я и лекуваше! Изведнъж му хрумна една идея.

Той се измъкна от леглото: Метна си един халат. Отиде в стаята на Флик.

С изсветляващи по посинените места очи, Флик лежеше напълно изтощен между голите тела на Кън и Туа, които си хъркаха спокойно, а по устните им играеха нежни усмивки.

— Флик, — каза Мадисън, — какво правят на Волтар с побърканите?

— Натрисат им две жени и ги убиват — отвърна Флик като се опитваше да освободи ръцете си и да седне в леглото.

— Не, говоря сериозно — каза Мадисън. — Много е важно да разбере това.

Флик пропълзя немощно до долната част на леглото и седна, защото беше твърде изтощен, за да продължи нататък. Каза:

— Ненормалните ли? Я да видим. Ами, когато кажат, че някой е луд, не е много трудно да се види, че са прави. Очите им стават ококорени и търчат напред-назад или се кандилкат. Не могат да познаят никого и когато говорят, казват щуротии. И тогава ги изпращат в един голям затвор далеч на север и това е всичко.

— Какво става, ако състоянието им се подобри?

— Да се оправят? Говориш странни работи. Искаш да кажеш, ако отново станат нормални? Ами, ако това се случи, ги наблюдават известно време, след което ги пускат.

— Искаш да кажеш, че не им правят шокове или пък да оперират мозъците им?

— Боже милостиви, защо? От къде на къде някой ще ги наказва? Не ги обработват, дори не ги пипат въобще. Един мой братовчед веднъж го изпратиха в Лагер за задържане на луди на Калабар: беше се побъркал така, сякаш му го нямаше половината мозък. Държаха го там половин година, не му правеха нищо, освен да го хранят, след което го пуснаха отново на свобода. Той пак си беше напълно нормален. Много се радвам, че не го повредиха: леля ми щеше да призове на помощ всички демони, ако го бяха направили.

— Ти чувал ли си някога за душевен лекар?

— Не. Мисля, че някога съм виждал лекар, който е полудял.

— Искам да кажа психиатър — уточни се Мадисън.

— Слушай, шефе, аз си седя тук адски търпеливо, докато ме болят всички мускули, но бихме ли могли да отложим чуждите думички поне докато закуся и се събудя?

Целият този разговор беше разбудил момичетата. Туа каза:

— Още не ти трябва закуска — и посегна към него.

Мадисън си тръгна. Той отново се почувства в задънена улица.

Върна се в стаята си и закрочи.

Идеята, която му беше хрумнала, всъщност не беше негова. Това беше един крайъгълен камък с историческа стойност в развитието на връзките с обществеността като занаят. Беше му хрумнала, когато си беше дал сметка, че първостепенната цел на Земните медии е да карат хората да полудяват. А това беше извадило на преден план един от триумфите на връзките с обществеността през последния век.

Преди много десетилетия „Американските психиатрични филиали“ имали ужасен проблем с медиите. По онова време никой със здрав разум не бил готов да публикува каквото и да било сериозно нещо за психиатрията; гледали на породата психиатър като на тълпа злонамерени фалшификатори и шарлатани, които са деструктивно настроени ако не с друго, то поне с електрическите шокове и убийствата.

Но връзките с обществеността бяха спасили положението. В съюз със Световната федерация по душевно здраве — организация, състояща от бивши нацисти, които били избии милионите евреи, както и ненормалните в Германия и които бягали от силите на Съюзниците — „Американските психиатрични филиали“ направили най-хитрото нещо на века.

Те бяха постигнали толкова много в медиите, че в днешно време един психиатър би могъл да извършва по няколко убийства на ден, включително и в неделя, а освен това би могъл да прави каквото си иска — дори да се „показва“ пред дечица, а медиите, както и всяка страница и кадър от тях, биха го хвалили до небесата и биха казвали колко научно и полезно е всичко това. Да, тяхната процедура чрез връзките с обществеността наистина беше проработила и продължаваше да върши работа. Вече с променени позиции, психиатрията и психологията се считаха за напълно над всеки закон и даже най-важните хора в държавата целуваха мръсните им, изцапани с кръв ботуши.

Със своите познания за историята на връзките с обществеността, Мадисън знаеше до най-дребния и деликатен детайл какво точно бяха направили те, как го бяха осъществили и как продължаваха да го осъществяват.

Имаше обаче един малък проблем в плана му: нямаше си психиатър.

ГЛАВА ПЕТА

Сериозно решен, което му личеше по погледа, Мадисън се облече, позакуси и застана пред видеотелефона. Опитваше се да намери Ломбар: Ломбар не беше в Палас сити, не беше и в офиса си в града. Сякаш беше изчезнал.

От онова, което знаеше вече за офисите на Апарата, Мадисън заключи, че Ломбар трябва да има главен помощник. Като използваше заповедта, която Хист му беше дал, за да действа с напълно отвързани ръце по всички въпроси на връзките с обществеността, Мадисън направи няколко умели маневри и накрая се озова лице в лице с някакъв старец с много утрепан вид.

— Трябва ми информация — каза Мадисън.

— Да, обаче аз не давам никаква по видеотелефона, без значение с каква власт разполагате. Кажете на шофьора си да ви приземи в лагер „Издържливост“. — Той затвори.

Флик, който вече беше станал и се разхождаше наоколо, изпадна в още по-мрачно настроение.

— Знаех си, че това ще се случи рано или късно: заповядаха ти да отидеш в лагера-убиец. Просто ще ни извадят от колата и ще ни хвърлят в бездната. Точно така правят с престъпниците, от които Апаратът повече не се нуждае. — И той щеше да отиде да се сбогува с останалите, ако Мадисън не го беше хванал за ръката и отвел в хангара.

Като се движеха много над платната за трафика с шестстотин мили в час, те минаха над планините, пресякоха Великата пустиня с танцьорите ѝ от прах и, след едно грубо поискване на паролата от страна на часовоя, получиха разрешение да се приземят в лагера.

Наоколо маршируваха разни отряди и известно време тримата в еърбуса просто седяха в зоната за приземяване, без някой да се приближи до тях.

— Подготвят взвода за екзекуции — каза Флик на Кън. — Вероятно първо ще те изнасят. А после идва и наш ред. Имам време

само колкото да се пре-пре-поправя, за да мога да посрещна смъртта си с мисълта за Хайти Хелър.

Кън го фрасна.

Един елегантен млад офицер, последван от отряда си, се приближи до колата. Той изглеждаше малко по-различен от другите наоколо. Отрядът му получи заповед да спре и го направи много прецизно. Офицерът се наведе през прозореца.

Аз съм капитан Снелц. — Поради случайна промяна в часовете на дежурствата, това беше същият човек, който беше много близък приятел на Хелър и графиня Крек. — Вашето име Мадисън ли е?

Флик се сви назад и Мадисън трябваше да посяга напред, за да вземе личната си пластинка, която току-що бяха използвали в отвора. Снелц я погледна. След това натисна копчетата на гърба ѝ.

— Гледай ти, гледай ти — каза той. — Неограничен разплащателен статус? Ами, по една чиста случайност столовата е по пътя и предполагам, че няма да имате нищо против да почерпите по едно питие мен и отряда, преди да продължим. Аз съм ескортът ви.

Мадисън излезе. Лъхна го горещ пустинен вятър. Той се вгледа в огромната черна крепост, след което усети, че го бутат напред.

— Чакайте малко — каза той. — Дошъл съм, за да се видя с главния помощник на Ломбар Хист, а не да посетя войскови преглед. Кое е това място?

Снелц отвърна:

— Трябва да сте нов в Апарата, за да не знаете, че това е Спитеос. Откъде сте?

— Земята — отвърна Мадисън.

— Земята? — възкликна Снелц. — Искате да кажете Блито-3?

— Така я наричат тук. Правилното ѝ име е Земя.

— Хммм — каза Снелц.

Стигнаха до столовата и Снелц поръча Тап за всички. След като проми пустинния пясък в гърлото си, той каза:

— Случайно на Земята да сте попадали на един офицер на име Джетеро Хелър?

— О, да — отвърна Мадисън. — Той е един от най-добрите ми приятели.

— Хммм — каза Снелц. — Как е той?

— О, чудесно, чудесно — отвърна Мадисън.

— Той не се върна с вас на Волгар, нали? — попита Снелц.

— Не, страхувам се, че нямах това удоволствие — отвърна Мадисън.

— Значи познавате дамата му — каза Снелц.

— О, да — рече Мадисън, — тя е чудесна жена.

— Как изглежда тя? — попита Снелц. — Само, за да съм сигурен, че говорим за един и същи човек.

— О, превъзходно, превъзходно — отвърна Мадисън.

— Много красива.

— Но честно да ви призная — каза Снелц, — не ви ли се стори, че тя е малко ниска за него? Искам да кажа момиче, което е само пет фута и два инча, когато — Хелър е шест фута и шест инча.

— О, винаги съм мислел, че дребният ѝ ръст е една от най-очарователните ѝ черти — отвърна Мадисън.

— Е, допийте си — каза Снелц, — след което ще ви заведе при главния помощник. — Снелц явно нямаше какво повече да си каже с Мадисън, което не беше странно, особено след като той разбра, че Мадисън лъже.

Мадисън плати питиетата, качиха се в един зипбус и скоро летяха през тунелите. Слязоха и тръгнаха към асансьора. Изкачиха се във високата кула, където беше главният чиновнически офис на Ломбар, Снелц бутна Мадисън вътре, след което разположи отряда си в коридора, за да го чакат.

Старият престъпник — главен помощник се намръщи на Мадисън:

— Зная, че имате генерално пълномощно. Вероятно си мислите, че щом сте се видели с мен, ще можете да се видите и с шефа...

— Не — прекъсна го Мадисън. — Всъщност аз исках да се видя с вас. Зная много добре, че главните помощници са всъщност тези, които ръководят нещата.

— Ей, вие сте първият, който казва това! Какво мога да направя за вас?

— Две неща. Тъй като в действителност Апаратът е разузнавателна служба, мога да предполагам, че имате много информация за хората. Така че най-напред искам да знам дали имате данни за издатели и редактори.

— Изнудване имате предвид. Вярно е, че имаме информатори по домовете и офисите им, но това е слаба работа. Години наред се опитваме да научим нещо наистина ценно за тях, но всичко, до което се добираме, са само домашни клюки. Много досадно нещо. Няма да намерите никакви порочни склонности.

— Въпреки това — каза Мадисън — искам всичко за всеки издател и редактор, както и за цялото им обкръжение.

Старият главен помощник сви рамене, повика друг чиновник и поведе Мадисън към главния компютър с данните.

Чиновникът започна да борави с него и не след дълго разполагаха с потоци распечатки, които излизаха от компютъра.

След известно време дойде главният помощник.

— Напомняте ми за Грис. Той се промъкна тук един ден и изхаби всичката хартия на тази машина.

— Важно е — каза му Мадисън.

— Това е боклук — прекъсна го главният помощник. Вдигна края на ролката и прочете с преправен глас: „Тази сутрин Лейди Митин обвини съпруга си, че е глупав досадник, след като той се оплака, че главотръсът му не е разтърсващ.“ Разбирам, че с това ще се опитате да изнудвате благородника Митин, издател на „Волтариански преглед“!

Изведнъж Мадисън попадна на доклади на информатори, портиери и тем подобни, които бяха отбелязали посещенията му при издателите предишния ден. Да, Апаратът имаше доста голяма мрежа. Е, и той самият можеше да ръководи подобна мрежа: щеше да съблюдава дали подходящите измислени отчети се вкарват в системата.

Хартията най-накрая се натрупа в прекалено голямо количество: ролките трябваше да бъдат премествани два пъти.

— Надявам се, че това е всичко — каза старият главен помощник.

— Не, не е — отвърна Мадисън Има ли някъде на Волтар или из цялата Конфедерация истински психиатър?

Главният помощник поклати глава.

— А психолог? — попита Мадисън.

Главният помощник отново поклати глава.

— А психоаналитик? — попита Мадисън. — Нали разбирате за какво говоря? Някой, който се занимава с душевните болести.

— Душевные болести? — попита главният помощник. — Какъв смешен термин. С душевните истории не са свързани никакви бактерии или вируси... Чакайте малко. Току-що си спомних нещо. Как беше първата дума, която използвахте?

— Психиатър.

— Аха, да! Когато се върна от Блито-3, оня побъркан доктор Кроуб през цялото време бръщолевеше за лекуването на „душевные болести“. Отказа да се върне в лабораторията си, защото вече бил тази смешна дума, която казахте. Той е долу, на първия етаж под партера.

— Кроуб? Мога ли да се видя с него?

— О, заповядайте — отвърна главният помощник. И той бързо написа заповедта за местоназначението.

ГЛАВА ШЕСТА

Доктор Кроуб лежеше на една мръсна операционна маса и очевидно беше леко замаян.

Останалата част от отряда на Снелц беше останала навън, за да пази количката с разпечатките, но двама от войниците, заедно със Снелц влизаха в стаите пред Мадисън.

Снелц ръгна Кроуб два пъти с жилеца и той се загърчи, премигвайки.

Миризмата на стаята беше за Мадисън като удар с бухалка. Стара засъхнала кръв и загнили парчета плът украсяваха пода и мебелите. Мадисън се вгледа в мръсния лекар.

И изведнъж Мадисън го позна. Твърде дълъг нос, с твърде дълги крайници и странно безформен. Това беше същият човек, когото Смит беше изпратил в офиса му и когото той беше изпратил пък в Психиатричната клиника „Белевю“ в Ню Йорк! Късметът му работеше!

— Ставай — нареди му Снелц. — Ще те предадем на този човек.
— Няма да тръгна — отвърна Кроуб. — Зает съм.

Като гледаше Кроуб в очите, у Мадисън се появи силно подозрение.

Някакъв изкривен асистент лекичко надникваше вътре. Мадисън го попита:

— С какво е толкова зает докторът?

Асистентът поклати глава:

— Вече не се правят никакви изроди: шефът се интересува от други неща. Вероятно говори за шишенцата и съдинките си. Работи върху тях от около седмица и точно вчера се просна на масата и сега е първият момент, в който помръдва оттогава.

— Покажете ми — каза Мадисън с внезапна искрица надежда.

Асистентът го поведе много навътре сред лабиринта от стаи и спря, за да посочи една лабораторна скамейка.

Мадисън се усмихна почти екзалтирано. Това беше повече, отколкото въобще се беше надявал. Имаше купчина кални семена.

Имаше съд, в който да се събират гъбичките. Имаше ги колбите и мускалчетата. Доктор Кроуб произвеждаше киселината, необходима за ЛСД, а от нея и самото ЛСД!

Да, имаше стъклен съд с вместимост един галон, пълен с кристалчета, а до него съдове от по три галона, пълни с течност!

Мадисън беше заподозрял, че става въпрос точно за това, веднага, щом беше погледнал очите на Кроуб отблизо. Много психиатри и психолози увеличаваха доходите си като произвеждаха ЛСД в кухните си, след което го разпространяваха. А Кроуб беше произвел в такива огромни количества, че имаше достатъчно, за да събори един милиард човека: трябваше една сто хилядна част от микрограма, за да се постигне пълно летене.

— Съберете всичко това — нареди Мадисън на асистента. После се върна при Кроуб и го погледна. Човекът вероятно си беше свършил работата и го беше отпразнувал с проба на стоката си!

— Не се тревожи — обърна се Мадисън към него. — Ще вземем с нас цялото оборудване на кухнята ти, както и всичкото ЛСД.

— Вие го познавате? — попита Кроуб с внезапен интерес.

— О, да — отвърна Мадисън. — ЛСД е чудесно нещо. Не знам какво щях да правя без него. — Което си беше чиста лъжа: никога не го беше опитвал през целия си живот и никога нямаше да го и направи, нито пък някой от екипа му, тръгнали да ми говорят те за отравяне на водоеми! Онова беше нищо в сравнение с това, което можеше да направи Кроуб. Ако изсипеше цялото това количество ЛСД във водохранилищата, той можеше да спре дейността на цялата планета.

Асистентът се приближи отзад, като буташе ЛСД-то и всички съоръжения на една количка.

— Какво по дяволите е това? — попита Снелц. — Цялата крепост ли ще изнесете на количка?

Мадисън размаха пълномощното си пред лицето му. После накара асистента да избута количката навън в коридора.

Кроуб веднага стана и последва количката.

Снелц зяпна. Беше си мислил, че ще са необходими поне двама войника, които да накарат Кроуб да тръгне. Направи си експеримент. Започна сам да бута количката. Кроуб вървеше плътно до нея.

— Магнити — каза Снелц. — Трябва да има магнити.

Когато отново бяха в зоната за приземяване, Мадисън потръпна при мисълта да пусне мръсния Кроуб да се вози в Модел 99: той едва понасяше да стои до него — толкова непоносима беше вонята. Като използва отново пълномощното си, той заповяда да докарат една въздушна карета и натовари Кроуб в нея.

— По-добре да изпратя двама войника — каза Снелц, — само за да съм сигурен, че върви, накъдето искате, а разбира се и за да съм сигурен, че ще си получим колата обратно.

Мадисън сви рамене. Натовариха разпечатките, ЛСД-то, съоръженията за готвене и Кроуб в изхабената въздушна карета.

Снелц строи един младши сержант и един войник и те се качиха също там.

— Е, аз наистина ви благодаря — обърна се Мадисън към Снелц.

— Въобще няма за какво — отвърна Снелц. — Всеки приятел на Хелър е и мой приятел.

Докато излитаха, Мадисън се чудеше дали беше доловил сарказъм в гласа му. Е, това нямаше значение. Докато се возеше над пустинята, а въздушната карета летеше наблизко, Мадисън сякаш живееше в някаква своя собствена светлина.

Той не само че беше получил необходимите данни, но си беше намерил и истински психиатър, обучен в „Белевию“. А освен това имаше и една ужасно приятна изненада: галони ЛСД?

Той просто нямаше как да загуби!

Можеше да изпълнява дейността на „Американските психиатрични филиали“ и тук, на Волтар. Даже не беше необходимо да измисля каквото и да било! Всичко това беше прилагано и доказано напълно от много време. Земята просто се въртеше около това, точно в тази минута. Истинска перфектност!

Отделните стъпала го водеха право към Хелър! О, нямаше да е лесно и бързо! Но пък беше сигурно, че той ще успее.

У Мадисън се надигна чувство за власт.

ГЛАВА СЕДМА

Следващите няколко дни бяха изпълнени с трескава дейност за Мадисън. Една част от проекта му се припокриваше с другите и той беше едновременно навсякъде.

Първата му грижа беше да остави Кроуб в ръцете и на шестимата общи работници и те да го къпят и плакнат и пак къпят, докато започне да мирише по-малко зле. Беше ужасна работа.

След това го заведе на шивач и му направи гардероб от изискани, професионални дрехи, след което режисьорът започна да го вкарва във форма с много псувни и пот.

Четиримата репортери, които Мадисън беше вече ангажирал, изрязваха светски обяви и правеха един голям светски календар, който покриваше една цяла голяма стена.

Мадисън провери гардероба на петте момичета от цирка, допълни го и ги остави в ръцете на режисьора.

Зарадва Колбер в „Зипъти-Зип“ като купи няколко въздушни лимузини.

Отиде да види и Тийни и докато тя го зяпаше с широко отворени очи, ѝ даде определени инструкции. Тя беше окуражена, че всичко в крайна сметка ще завърши със залавянето на Грис, и го послуша за всичко.

Мадисън откри Отдела за провокации към Апарата и ги изръси с няколко фалшиви, но на пръв поглед валидни лични пластинки.

Накара специалиста по електрониката да се захване на работа на горните етажи.

Даже успя да направи още един клип за Ломбар по „Вътрешен обзор“, за да го поддържа доволен. Този път със свой собствен екип, като използва случая, че имаше национален празник, Конфедерационния ден на задоволството, той направи предаване за това как Ломбар осветява ново гробище за загиналите във въстанието на Калабар. Мадисън обясни на стъписания менажер на „Вътрешен обзор“, че това е подходящо за такъв празник заради близките кадри на

доволните усмивки на Ломбар, докато разглежда все още неизползваните надгробни плочи в един камион. На Ломбар обаче му се видя страхотно, когато Мадисън му обясни, че изгражда имиджа му със следното послание: „Не си играй с Хист, най-безпощадния и безмилостен човек в Конфедерацията.“

Когато изминаха десет дни и всичко вървеше добре, Мадисън пожела да се види с Тийни и трябваше да отлети от Джой сити за остров Рилакс. Флик съвсем тенденциозно беше оставил Кън у дома. Получиха пропуск, подпечатан от Тийни.

Понеже имаха малко повече опит този път, въобще не рискуваха да минат над върховете на планината и като летяха на малка височина, за малко да се блъснат от страни в една пет хиляди футова смолисто черна скала, което доста изплаши Мадисън. Но когато се издигнаха високо над нея, те бяха възнаградени със смайващата красота на равнините и хълмовете.

Приземиха се пред един доста променен дворец. Очевидно новата целувка на Туу-Туу беше подействала като магия на Лорд Индау. Цялата обширна фасада беше почистена от мъха и блестеше с нова позлата, растителността около пътеките беше подрязана, а самите те бяха почистени, храстите — оформени, нито една съчка не загрозяваше терасата и дори камъните на настилката — здраво захванати с нов цимент, бяха престанали да се клатят. Персоналът, а вероятно някоя строителна компания, бяха направили чудеса с двореца.

Двама пазачи, които не помръдваха, облечени в блестящи сребърни униформи, стояха от двете страни на вратата. Управителят, но вече в съвсем подходящо облекло, излезе и се поклони на Мадисън.

— Нейно Височество е в третия музикален салон — каза той. — Последвайте ме, моля.

Понеже очакваше да види как на Тийни някой ѝ свири нежна музика в синхрон с атмосферата и красотата на самото място, Мадисън малко се изненада, когато я намери гола до кръста, само по един син панталон с червени ивици от страни и нищо друго. Държеше жилец в ръката си.

— Мадисън, — каза тя, без каквото и да било предисловие, — ти просто си нямаш представа колко са тъпи тия бибици!

Мадисън въобще не разбираше за кого говори тя. Двамата бяха сами в залата. На всички стени имаше огледала, които размножаваха образите им, но макар и да изглеждаше, че в залата има по няколкостотин Мадисъновци и Тийните, това не ги правеше по-малко единствени в този огромен и богато украсен салон.

— Гледай сега — каза Тийни и излая: — Хайк!

През една отдалечена врата влезе жена, облечена в благороднически дрехи. Със спокойни и грациозни стъпки и като се оглеждаше разсеяно около себе си, тя тръгна към един пиедестал, който беше вероятно нещо като сцена. В жената Мадисън разпозна една от камериерките на Тийни от Палас сити.

— Пуснете го! — извика Тийни.

През една друга врата почти мигновено в залата се втурна мъж в офицерска униформа. Той забеляза жената. Хукна към нея.

Разкъса дрехата ѝ. Събори я на земята. Издърпа я на сцената. Като я притискаше с един крак, за да не може да избяга, той почти разкъса и собствените си дрехи. Скочи върху нея и тъкмо щеше да ѝ разтвори краката, когато Тийни скочи към него с вик.

— Не, не, НЕ! — извика тя и го ръгна с жилеца по задника.

Това не го спря. Нито за миг. Тийни го сграбчи за косата и се опита да го издърпа назад.

Втурнаха се двама сержанти, които помогнаха на Тийни. Измъкнаха мъжа от камериерката, вдигнаха го от нея и го задържаха така.

— Мадисън, това е третият бибипан път, в който го прави грешно! Един след друг!

— Тийни, той може би не разбира какво трябва да направи.

— О, много добре разбира — изръмжа тя, като го ръгна с жилеца в корема. — От него се иска да се приближи до нея, да ѝ се поклони, после да коленичи и да ѝ целуне ръка, след което да я помоли да ѝ прави компания за една разходка в парка. И СЛЕД всичко това би трябвало да ѝ направи неприлично предложение. Но те знаят бибипски добре, че след предложението ги изпращаме обратно в бараките, та заради това използват уроците като възможност да ме забаламосат и да се доберат до нещичко, преди да успея да ги спра.

— Тийни, — каза Мадисън, като гледаше навития офицер, — не бих се осмелил да те съветвам, но някога хрумвало ли ти е, че ако

наистина му позволиш да заведе някое момиче до спалнята и да го направят, АКО прави всичко останало както трябва, може и да се върне към стандартната процедура? Това се нарича „награда“ в зоопсихологията. Знам го, защото го учих в колежа.

— Нищо не си разбрал — каза Тийни. — Това им е проблемът. Държат се като глутница зверове! Петстотин бибипани благородника, бибипка му. Те са просто петстотин бибипани животни!

— Мисля, че дори бащите и дядовците им са били водени при кралицата с електрически нашийници — каза Мадисън. — Струва ми се, че може протоколът да изисква от тях да се държат по този начин.

Тийни се замисли. Изпрати да повикат управителя Спърт. Той пристигна тичайки, напълно преоблечен, след като вече бяха отключили шкафовете. Спря с подрънкване на всичките си служебни символи и направи дълбок поклон.

Тийни го издърпа встрани и двамата си заговориха тихичко.

Скоро тя се върна.

— За бога, Мадисън, ти си прав. Липсващото звено не е била зоопсихологията — на кой ли би му липсвала пък тя, а действащите Кралски разпоредби! Кралица Хора искала да я бият, разсъбличат и изнасилват!

Управителят Спърт скоро се върна с един чиновник в черни дрехи и трима лакея, които носеха една маса и разни други работи. Подредиха ги.

С тяхна помощ Тийни оформи документ, с който променяше предишните Кралски разпоредби. С изискан жест чиновникът ѝ подаде Кралския печат на Флистен — инкрустиран смарагд с тегло два фунта — и Тийни подпечата и подписа документа.

— Няма никакъв смисъл да продължавам да ги обучавам, докато глашатаите не го разнесат из целия остров, за да стане законен. — Тя стана, една камериерка ѝ наметна една пелерина и Мадисън я последва навън на терасата.

Тийни седна на една балюстрада и се вторачи в равнината пред себе си. Един лакей ѝ подаде сребърен поднос, върху който имаше една дъвка, поклони се и се оттегли.

Тийни подъвка известно време и когато вече можеше да направи балонче, спуска едно.

— Тая кралска работа е много коварна, Мадисън. Можеш да получиш каквото си искаш, стига да предприемаш подходящите законови действия. Но аз се уча.

— Това наистина е едно великолепно място — каза Мадисън. — Птичките пеят, а въздухът е като парфюм. Наистина напредват с оправянето на двореца и околностите му.

— О, хората от строителната компания слагат в ред контролните табла и машините. Два въздушни камиона правят ежедневни курсове. Имам проблеми със селата: продължават да организират празненства с танци, за да ме посрещат. Главната спирачка обаче е в Търговското градче: никога не са чували за някои от тези уреди за измъчване и трябва да даваме поръчка за ръчна изработка. Как вървят нещата с гласността?

— Искаш да кажеш връзките с обществеността. Мисля, че ще имам много работа през следващите две-три седмици.

Тийни въздъхна.

— Мисля, че ще трябва да се примиря с това. След колко време мислиш, че ще мога да пипна Грис в свои ръце?

— Два или три месеца — отвърна Мадисън.

Тя го погледна гневно.

— Ама ти наистина си бавен! Добре, не си дошъл тук, за да разглеждаш забележителност. Какво искаш този път?

— Исках само твоето разрешение да изпратя един екип с камери вътре, както и да получа няколко празни пропуска. Искам да направя един малък пътеводител.

Тя сви рамене. А после каза:

— Докато се занимавате с това, кажи на оператора си да направи няколко кадъра и с онзи зандан. Искам да има нещо, което да ти напомня, в случай че решиш да не си свършиш работата. Ако искаш го наречи зоопсихология. — И тя спуска една балонче в лицето му, за да подсили думите си.

ГЛАВА ОСМА

Една седмица по-късно Мадисън събра персонала си.

— Мисля, че вече сме напълно готови — започна той. — Искам само да ви кажа, че ако някой направи фал, ще бъде подложен на едно от две наказания, или пък и на двете. Той или тя ще бъде накаран да вземе доза ЛСД, а ако провинението е особено голямо, нарушителят ще бъде накаран да мине през психиатрично лечение. Разбрано?

Всички потрепераха. Трябва да е много лошо нещо, щом шефът, който е прословут убиец, изглежда толкова сериозен, докато говори за него. Разтрепераха се, пребледняха под новопридобития си тен и казаха, че са разбрали.

— Добре — завърши Мадисън. — Да задействаме машината!

Петте момичета от цирка се втурнаха, облечени като благородни дами.

Излетяха пет въздушни лимузини и се насочиха към пет различни светски мероприятия.

Пет фалшиви лични пластинки, на които пишеше, че те без никакво съмнение са благородни дами от далечни планети на Конфедерацията, им осигуриха вход в различни имения и бални зали.

Войната на връзките с обществеността беше вече в ход.

Всички бяха получили конкретни нареждания. Всички се бяха упражнявали дни наред. Трябваше да се омесват с гостите и при всяка възможност да отварят дума за чудесния нов лекар, дошъл от планета с много напреднала цивилизация, наречена Земя, който е измислил едно превъзходно нещо, наречено психиатрия. И няма да повярвате! В основата на всяко душевно разстройство бил сексът! Невероятно! Но лекувал стотици хора. Това било най-новото откритие, последна мода.

Ден след ден, на дузини, а после и стотици срещи по соарета, балове и домове кампанията по разнасяне на клюката вървя.

Двамата имитатори на офицери, но сега преоблечени в сериозни дрехи на учени, вървяха след момичетата от цирка, дълбокомислено и убедено потвърждаваха слуховете, а след това носеха на Мадисън обратната информация.

Мадисън наблюдаваше кампанията нервно, като имаше пред очите си очакващия го зандан.

Много малко хора даже на Земята си даваха сметка, че психиатрията и психологията са рожби на връзките с обществеността и нямат никакво друго съдържание.

Фройдовата теория, че всичко е секс, останала неприемана и пренебрегвана, докато той не се обвързал с една Нюйоркска рекламна агенция. Рекламните агенти започнали да налагат идеята и до ден-днешен сексът доминираше в цялата Земяна рекламна дейност. Връзките на психоанализата с обществеността бяха толкова добри, че засенчваха факта, че една трета от пациентите извършваха самоубийство през първите три месеца от лечението. Освен това нямаше регистрирани случаи на излекувани.

Мадисън следваше общия начин на действие, прилаган много успешно от психиатрията. Даже разполагаше и с готово ЛСД, ключ към успеха на психиатрията, който ѝ беше позволил да завербува не кой да е, а шефа на най-голямото списание в Америка, да го пристрасти и направи привърженик на каузата на психиатрията. Луус от списанието „Слайм“ беше станал по този начин първи защитник на психиатрията и ЛСД-то, както и неуморен противник на всяка друга технология, която с появяването си можеше да представлява заплаха за психиатрията.

Мадисън си каза една молитва, когато след десет дни беше обявено, че известният психиатър ще изнесе лекция пред много отбрано общество.

Беше приготвена една аудитория на 80-ия етаж. На покрива започнаха да пристигат лимузина след лимузина. Местата започнаха да се запълват. Мадисън започна да диша по-свободно, докато наблюдаваше залата през една дупчица.

Доктор Кроуб излезе на подиума и започна да говори за работата на Зигмунд Фройд в областта на секса. Под яката на работното му сако имаше скрит електрически нашийник, в случай че се отклонеше от предварително подготвената му реч. Речта беше добра. А и как иначе: беше взета директно от Фройд, защото за голямо свое задоволство Мадисън беше открил в стария офис на Солтан Грис пълните му преведени съчинения.

Кроуб продължаваше да говори. В ухото му имаше малко микрофонче, чрез което можеше да му се подсказе, ако забравеше някоя част от речта си. Въздухът се изпълни с то-та, аз-ове и цензори. След което Кроуб заговори за по-пикантната част: ако съпругите не били сексуално задоволявани от съпрузите си, можело да се образува потискане. Цензорът бил само тънко було в най-добрия случай и с малко предизвикателство ужасните лудости, които дремели под него, можели да избухнат и да направят какви ли не ужасии. Всеки имал потиснати неща. Това зависело изцяло от състоянието на сексуална задоволеност.

Лекцията беше посрещната с бурни аплодисменти. Но това не беше изненадващо. Повечето от присъстващите бяха съпруги на издатели и редактори.

След това доктор Кроуб каза, както беше инструктиран, че като специално показно ще направи психоаналитични интервюта с няколко човека същия следобед.

Събра пет.

Те бяха отведени в стая, обзаведена като болнична. Двамата актьори, сега преоблечени като медицински персонал, премериха пулса им, претеглиха ги и извършиха всички останали банални неща. Но освен това провериха гърлата им с медицински лъжички, на които имаше по една малка доза ЛСД.

Мадисън не смееше да диша. Лейди Артрит Стафи беше една от петте. Тя беше съпруга на издателя на най-големия вестник на Волтар „Дейли Спийкър“, където Мадисън беше отблъснат за първи път толкова брутално.

Мадисън не се виждаше, но пък той гледаше всичко на монитори и наблюдаваше как петте ги придружават до стаята за интервюта.

Лейди Артрит Стафи, която беше доста по-млада от съпруга си, беше въведена в първата стая, в която преди време бяха влезли Мадисън и Флик и бяха включили черния прозорец.

Жертвеният олтар беше покрит с кадифена покривка. Стаята изглеждаше като съвсем обикновена. Под изисканите напътствия на помощника от медицинския персонал и с помощта на една от престъпничките-проститутки, сега преоблечена като медицинска сестра, младата дама легна върху каменния блок.

Другите жени бяха отведени в други стаи, но с подобно оборудване.

Доктор Кроуб влезе в стаята на лейди Артрит Стафи. Нашийникът му беше с дистанционно управление. Той знаеше много добре какво ще се случи, ако не каже наизустените си думи.

— Сега се съсредоточете — каза доктор Кроуб. — Както си лежите, просто минете мислено през всички кавги, които сте имали със съпруга ви. По този начин ще проникнем през булото на подсъзнанието ви. Ако успеем да минем и покрай цензора, даже ще можем да разберем какво потискате. А по този начин ще премахнем всякаква латентна невроза или лудост. Ще се върна след малко.

Сестрата остана като се усмихваше окуражително.

Кроуб мина през всички останали стаи и направи същото.

Мадисън погледна часовника си. ЛСД-то щеше да започне истински да действа след около час.

Доктор Кроуб продължаваше да обикаля и да казва отново на всяка една от жените да мисли задълбочено за проблемите със съпруга си.

Часът измина.

Лейди Артрит Стафи каза на сестрата:

— От цялото това мислене малко ми се завива свят. Сърцето ми сякаш започва да бие по-бързо, когато се замисля за ужасните караници, които сме имали.

Това беше сигналът. Мадисън гледаше монитора съвсем отблизо, за да е сигурен, че субективната фаза при всяка от жените е достигната. Той посочи нещо на специалиста по електрониката до себе си и даде знак. Копчето бе натиснато.

При всяко летене, причинено от ЛСД, са важни две неща: първото е нагласата или състоянието на духа, в което се намира човек; второто е обстановката — къде се намира човек по време на летенето.

Лекцията и насоките към жените да мислят за караниците със съпрузите си бяха създали нагласата, а сега беше време да се пусне в ход и действието на обстановката.

Във всички столове се появи по един дявол!

Прозорецът се освети и дяволите хвърлиха една девица в огнената паст. На мястото на лейди Артрит сякаш имаше друго тяло и един дявол връхлетя върху него с нож в ръка.

ЛЕЙДИ АРТРИТ ИЗПИЩЯ!

Жената в съседната стая в подходящия момент беше нападната от глутница виещи зверове, които иначе тя гледаше през прозорец, зад който се простираше джунгла. Освирепели зъбари нападнаха третата жена, докато тя потъваше към дъното на едно поглъщащо я море. Изчислено идеално по време с действието на ЛСД-то, четвъртата жена я убиваха прилепи с ками в ноктите си, а пещерата, в която ставаше всичко това ехтеше от писъците им. В петата стая каютата в космическия кораб беше нападната от въздушни пирати от някаква ужасна планета, които разкъсваха едно уголемено тяло парченце по парченце.

Писъците на другите жени не бяха по-слаби от тези на лейди Артрит Стафи.

Постепенно илюзиите замряха и жените бяха оставени да полетят малко. При подобно начало пътешествията им трябва да са били доста странни, но те просто си лежаха, без да протестират, въртящи се във времето и пространството съвсем объркани и без каквото и да било здрав разум, с който да се противопоставят на нереалността на всичко това.

Когато няколко часа по-късно действието на наркотика вече отмираще, Кроуб се върна при тях.

— Виждам — каза той, — че проникнахме през цензора. Сега вече можем да разберем какво е задържането. Вашият случай, ако трябва да бъде съвсем откровен, е много сериозен. Няма никакъв друг лек, освен да се любите с някой красив млад мъж. — Това беше стандартният психиатричен лек.

— О — потръпна лейди Артрит, — това ще съсипе репутацията ми.

Кроуб даже го бяха научили да се усмихва, особено като му се помогнеше малко с нашийника.

— Не толкова, колкото ако внезапно полудеете заради семейните си конфликти. Това би било фатално. А в моето предложение няма никакъв риск. Имаме частен санаториум, където можете да отидете, и единственото, което трябва да кажете, е, че отивате малко до си починете.

— Болница? — възкликна лейди Стафи.

— Съвсем не — отвърна Кроуб. Той разтвори един албум и ѝ подаде няколко снимки от остров Рилакс. Вярно, че бяха снимки, а не подвижни кадри, но бяха на едни от най-красивите гледки. Бяха потопени в парфюм и на всяка от тях по един офицер разговаряше с по някоя дама.

Обърканите сетива на лейди Стафи се поуспокоиха при вида на гледките. Освен това тя бе все още в силната хватка на ЛСД-то, където жертвата е в много неуравновесено състояние.

— Колко прекрасно — каза задъхано тя. — И освен това ще излекува ужасното ми подсъзнателно задържане?

— Абсолютно — отвърна добре обученият Кроуб. — Ситуацията ви е съвсем спешна. Ясно е, че имате нужда от най-добрата професионална помощ. Ще го пазим в абсолютна тайна, че сте потенциално луда. Ето билета ви за въздушната карета утре сутрин. Бъдете точна.

След като Кроуб беше казал същото ѝ на останалите жени, Мадисън направи една бърза калкулация. Ако вземаха по пет на ден, щяха да са необходими петдесет дни, за да бъдат завербовани всички съпруги на издателите на седемдесет и петте най-големи новинарски вериги. А всъщност той се беше приготвил да поема по десет на ден. Реши, че ще приложи малко натиск и ще ускори нещата.

Ухили се.

Вече почти виждаше големите заглавия за Хелър-Уистър!

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА

ГЛАВА ПЪРВА

Беше последната седмица на август в Ню Йорк. Времето беше топло, даже горещо, но по живописната тераса на апартамента духаше хладен вечерен ветрец, който караше листата на храстите да шумолят.

Графиня Крек седеше в едно градинско кресло, галеше мистър Калико и наблюдаваше под чадъра на масата как Джетеро Хелър попълва последните данни в дневника си на военен инженер.

— Джетеро — обърна се тя към него, — знаеш ли датата?

— Тъкмо щях да те питам — отвърна той като вдигна поглед и задържа замислено химикала пред носа си. — Вторник ли беше или сряда, когато ме освободиха напълно от армията?

— Не говоря за това, скъпи — каза графиня Крек. — Остават точно три дни до края на периода, който ти каза, че ще е необходим на бойните кораби да пристигнат на Земята, ако тръгнат същия ден, в който ти изведе Императора от Палас сити.

— Беше сряда — каза Джетеро и бързо нанесе нещо в дневника си.

— Корабите може да не са тръгнали същата нощ — продължи графинята, — но е възможно да са потеглили в рамките на следващите двайсет и четири часа.

— На приема на новия кмет ли беше, когато Бери ми съобщи новината за обезвреждането на последната рафинерия? Или пък беше на партито за годежа?

Графиня Крек въздъхна. Какво изпитание се беше оказало това парти! Мадисън Скуеър Гардън, три оркестъра плюс един симфоничен, пет реда хористи от шоутата на Бродуей. А въпреки инструкциите на Джетеро, Бейб Корлеоне беше пристъпила до микрофона и беше казала:

— Дами и господа, за мен е удоволствие да ви представя главното събитие днес: моят син Джером Терънс Корлеоне ще се сгоди и ожени не за кой да е, а за графиня Крек. Как ви се струва?

А след това, когато оркестрите свиреха и хилядите гости танцуваха, Маами Буумп, която беше пристигнала от Атлантик сити, й

беше казала:

— Тя наистина побърка службите за разследване с твоя моряк. Почти всеки делегат на Обединените нации го познаваше от Грейшъс Палмс като някакъв мистериозен принц, след което откриха, че той наистина е син на Роксентър, което беше добре, но когато тя преди малко обяви годежа ви по микрофона, всички бяха напълно объркани. Обърнаха се към престолонаследника на Саудитски Йемен, като си мислеха, че аз мога да хвърля някаква светлина по въпроса, и аз добре ги оправих. Явно е, че Роксентър е бил тайно женен за Бейб Корлеоне. Това зарадва всички. Обичам да поддържам в ред родословните въпроси.

Това не беше единственият родословен въпрос, който беше изяснен. Джетеро беше накарал професор Стринджър да поправи родословното дърво на Бейб Корлеоне и да сложи в началото му принц Кавкалсия. Бейб се хвана на въдицата и щеше да бъде убедена и без големия албум с доказателства, който той беше направил за нея, и който проследяваше потомците на бегълците от Манко през Атлантис, до Кавказ и накрая до Аоста в Алпите, откъдето беше Бейб. А и освен това беше вярно, че тя имаше същата кръвна група, малко по-различна от обичайните групи на Земята, като тази на Крек, която беше от Манко. Джетеро беше дал на Бейб тиарата със символите на Манко, която беше направил в „Тифани“, и Бейб я беше носила навсякъде пред публика оттогава. Това беше една от причините, поради която в пресата постоянно я наричаха „Кралица Бейб“.

Но онова, което тревожеше графиня Крек бяха телевизионните камери и екипи. При цялото внимание, което получаваха, ако Ломбар Хист имаше и един агент на Земята, за него нямаше да бъде никак трудно да намери Джетеро. И през всички седмици след последното ѝ пристигане в Ню Йорк, тя имаше все по-силното чувство, че ще им бъде нанесен удар и то силен.

— Е — каза Джетеро. — Мисля, че сега всичко последно е попълнено. Бейб ще говори пред Обединените нации другата седмица и ще ги накара да забранят ядрените бомби. През есенната си сесия парламентът отново ще обяви наркотиците за незаконни и ще свали печалбата от сцената. Ситуацията с горивото е решена и постепенно ще утихне. Атмосферата се пречиства, а съоръженията са стабилни.

Доста работа беше, докато се почисти тази планета, но мисля, че напреднахме много.

— Не ми харесва — каза графиня Крек.

— Какво? Планетата е много хубава. Малко е тъпо заради измислените психиатрия и психология, но сега, когато интересите на Роксентър не са замесени, за да ги организира и финансира при поддържането на лошото състояние на хората, дори това може да се оправи някой ден.

— Нямах предвид, че не ми харесва планетата — каза графиня Крек. — Не ми харесва ситуацията. Ние сме съвсем открита мишена.

— Е, трябва да кажа — прекъсна я Хелър, — че ти си една много красива мишена. Ти не мислиш ли така, мистър Калико?

Графиня Крек тъкмо си пое дъх, за да му каже, че ѝ се ще да има железните му нерви, когато Балмор, икономът, дойде на терасата.

— Сър, — каза той, — онзи специален телефон в кабинета ви звъни постоянно. Знаем, че ми казахте да не го вдигам, но ми се струва, сър, че трябва да му се обърне внимание.

ГЛАВА ВТОРА

На видеотелефона беше Фахт бей. Изглеждаше много възбуден. Обаждаше се от турската база.

— Сър, — каза той, — мисля, че е по-добре да дойдете тук веднага.

— Какво има? — попита го Хелър. — Да не би състоянието на пациента на Прахд да се е влошило?

— Не, Прахд казва, че няма промяна. За друго става въпрос. Получих няколко вести от къщи и мисля, че е по-добре да дойдете веднага тук и сам да направите разпита.

Хелър погледна потното му лице. Императорът не беше мъртъв. Беше твърде рано, за да се е върнал от Волтар дори някой от най-бързите кораби. Очевидно Фахт бей не искаше да обсъжда въпроса по видеотелефона, защото другите членове на базата можеха да подслушват.

— Добре — каза Хелър. — Чакай ме.

Той се върна на терасата.

— Скъпа, — обърна се той към графиня Крек, — ще взема един „Боинг“ за Турция.

— Знаех си! — каза графиня Крек. — Нещо се е случило.

— Нищо не се е случило. Просто Фахт бей иска да отида там, за да ми каже нещо.

— Ще си събера багажа. Идвам с теб.

— За мен ще бъде удоволствие — отвърна Хелър.

Малко след изгрев-слънце Хелър, графиня Крек и мистър Калико слязоха в Афийон, Турция, от самолета на Въздушните сили и се качиха в чакащия ги „Даймлер-Бенц“.

След като остави графинята и котарака във вилата, Хелър скоро след това седна пред бюрото на Фахт бей в офиса му.

— Слава Богу, че дойде — каза Фахт бей. — Мисля, че ще имаме неприятности. — И той подаде на Хелър официална телеграма от Генералния щаб на Апарата.

— От „Бликсо“ е — каза Фахт бей. — Той пристигна снощи.

— Но корабът трябва да е потеглил два дни, преди да се обадя на Волтар — каза Хелър. — Нищо не се беше случило там до момента, в който „Бликсо“ е потеглил. Освен това този кораб не би взел никакви пътници. Той е товароносач.

Е, Грис е имал куриери, които са пътували с „Бликсо“. Двама педераси, които се сменяли. Този тук е Одур: затворихме го в една килия за задържане и е изплашен до смърт. Носеше това съобщение за Грис: по време, когато никой на Волтар и не подозира, че Грис вече не е тук. По-добре направо го прочети.

Хелър въздъхна. Една официална заповед с искане за информация не беше нещо, за което си струва да се притесняваш. Той я прочете:

ГЕНЕРАЛЕН ЩАБ НА АПАРАТА

За: Солтан Грис

Низова изпълнителна секция 451

Чрез настоящото ви задължаваме да предоставите цялата информация за съвременните защитни средства на планетата Блито-3 с местно име Земя.

Трябва прилежно да съберете веднага и без отлагане информация за броя на отрядите и населението, които трябва да бъдат унищожени.

Ще ни дадете вашата преценка за потенциалните гнезда на съпротива, които могат да се оформят и трябва да бъдат премахнати.

Вашата преценка за необходимата информация трябва да се базира на факта, че при общото нападение ще бъдат използвани само силите на Апарата, така неточността е задължителна, без да се допускат резерви или допълнения от Волтар на отряди на Апарата.

Пълномощието за тази заповед се съдържа в Нареджане 345-пв-45б-Блито-3 на Шефа на Апарата, което е прикрепено към настоящата заповед.

Капитан Молдинг
Секретар на Генералния щаб

ОФИЦИАЛНО

Хелър прелисти и зачете следващата страница:

ВЪНШЕН ОТДЕЛ.

ШЕФ НА АПАРАТА

За: Генералния щаб на Апарата
345-nb-456-Блито-3

Стана ясно, че чужди на интересите ни сили действат отвътре на посочената планета.

Ако в определен момент доставката на опиум, хероин или амфетамини от посочената планета престане, вие трябва да изтеглите всички сили на Апарата от въстанието на Калабар, да продължите действията на посочената планета Блито-3 и да осъществите пълно унищожение от Клас-1, като премахнете защитните ѝ средства и унищожите населението, но внимавайте да запазите само жителите на Афийон, Турция, зоната за производство на опиум, както и заводския комплекс на „Ай Джи Барбън“ в Ню Джърси, САЩ.

Не се съобразявайте с Графика за нахлуването.

Планирайте действията без съдействието на Армията или Флота:

Това е най-висшият ви дълг. Започнете да планирате действията веднага.

ЛОМБАР ХИСТ
Шеф на Апарата

ОФИЦИАЛНО

— Е — каза Хелър, — ти задържаш пристигащите товароносачи, но сега, понеже не е изминало достатъчно време, за да разбере той, че те няма да се върнат, вероятно още не знае за липсата на някоя доставка. Това планиране...

— По-добре поговорете с човека, когото държим в съседната стая, сър — прекъсна го Фахт бей и натисна един бутон.

Двама от охраната вкараха капитан Болц. Косматите му гърди се надигаха от възмущение.

— Болц, — обърна се към него Фахт бей, — това е кралски офицер Джетеро Хелър, военен инженер от Флота, който действа по свое собствено усмотрение, тоест официално. Добре е да му кажеш това, което каза и на нас.

— Много Неща имам да кажа! — изръмжа Болц. — Зная, че като проклет Кралски офицер, можете да ме унищожите, но ще си кажа каквото имам така или иначе! Идвам тук невинен като девица, върша си работата на капитан на товароносач към Апарата, движа се два дни по-бързо заради доброто управление на кораба и какво намирам? Цялата база с отличителните знаци на Флота? Заповед, която поставя кораба ми под задържане! Мисля, че всички сте полудели напълно!

— Много е възможно — отвърна Хелър, — и аз съжалявам за всичките неприятности. А сега ми кажете каква информация сте имали.

Болц позагуби малко от решителността си. Той погледна надолу към големите си крака и ги размърда стеснително.

— Ами, тия приятелчета тук знаят много добре, че превозвах контрабандно уиски и вероятно са ви казали. Един капитан, на когото никога не плащат, трябва да вади някакви пари все пак...

— Информацията — каза Хелър неотстъпно.

— Добре де, като качих уискито на борда, нямах място за товар от амфетамините на „Ай Джи Барбън“ и ги оставих в един склад тук.

— И когато пристигна на Волтар някой забеляза това? — попита го Хелър.

— Ами, амфетамините бяха в описа на товара — каза Болц, — но ги нямаше на борда. Зная, че Хист винаги проверява доставките на наркотици дали отговарят на описите, защото винаги когато се опитам да скрия малко товар, той идва лично и започва да крещи.

— Значи вече е имало прекратяване на доставките — каза Хелър, като погледна отново към нареждането на Генералния щаб на Апарата. — Сега ми доведете хомосексуалиста.

Фахт бей го поведе надолу през тунелите и най-сетне стигнаха до килията за задържане.

Вътре седеше Оу Диър, а красивото му, гримирано лице беше обляно в сълзи. Той разпозна по снимките във волтарианската преса от предишната година Джетеро Хелър.

— Оу — изхлипа той, — кралски офицер. Имам една молба, преди да ме убие: отнесете магическата пощенска картичка обратно, за да не убият майка ми.

— Никой няма да те убива — прекъсна го Хелър с нотка на отвращение. — Единственото, което искам от теб, е всякаква информация, която имаш от Грис.

— Къде е Грис?

— Очевидно е мъртъв — отвърна Хелър.

— Наистина ли? — възкликна Оу Диър. — О, каква направо страхотна новина! Нямам търпение да кажа на Туу-Туу! Ще направим парти, за да го отпразнуваме! Аз ще купя панделките...

— Информацията — прекъсна го Хелър.

— Че съобщението от Генералния щаб беше много спешно — каза Оу Диър, — че трябваше да държа Грис на крак денонощно, за да изпълни заповедта и че трябваше да се върна с нея.

Фахт бей се обърна към Хелър:

— Това означава поне три месеца, докато нападнат. Шест седмици обратен път, шест седмици за флотата на Апарата за нахлуване да дойде дотук. Прибави времето, което им е необходимо, за да се съберат и натоварят.

Хелър попита Оу Диър:

— Това ли е всичко, което знаеш?

— Имаше съобщение, в което убеждаваха Грис, че той ще е следващият шеф на Апарата, само, при условие че доставката на наркотици не спре.

— Повишение? — възкликна Хелър. — Но нали Хист е шеф на Апарата?

— Ами планът е Хист да се придвижва нагоре към императорския трон. По всяко време. Това е всичко, което знаех, кълна се.

Твърде силно трепереше от страх, за да не му се повярва.

Когато си тръгваше, Хелър видя графиня Крек в края на коридора. Тя тъкмо излизаше от килията, в която все още беше затворен Утанч-полковник Гейлов.

— Скъпа, — каза й Хелър, — твоята женска интуиция май е била права. Апаратът е привел към действие плана си за използването на собствените си сили, за да смаже тази планета. Хист съвсем се е побъркал.

— Значи трябва веднага да се махаме от нея — каза графинята. — Ние и ти знаеш кой още не бива да сме тук, когато те я взривят.

— И да прахосам целия си едногодишен труд? — попита Хелър. — Планетата е хубава.

— Въпрос на вкус — отвърна графинята. — Психология, психиатрия, какви ли не невероятни перверзни и едно население, което дори не надига глас, когато някой ненормалник като Роксентър го управлява. Не си струва да бъде спасена, Джетеро. Давай по-добре да се махаме.

— Имаме още време — каза Фахт бей. — Ще им трябват повече от три месеца, за да дойдат и да нападнат планетата.

Хелър поклати глава.

— Ти преди колко време спря първия товароносач?

— О, оттогава трябва да са минали към четири седмици вече — отвърна Фахт бей.

Значи ще знаят със сигурност след две седмици, че не се е върнал. Само че Болц е този, който е стартирал всичко. Нямах три месеца. Може да нямаш даже пет дни.

— Какво ще правим? — попита Фахт бей. — Когато разберат, че сме спрели доставката на наркотици, ще ни избият до един и веднага ще осъществят нахлуването. Няма да има за какво да се захванем, дори ако ни пропуснат.

— Спокойно, спокойно — каза Хелър. — Признавам, че това си е голям проблем. Трябва да направим така, че на всяка цена пациентът на Прахд да е на сигурно място, трябва да преместим тази база, както и да спасим планетата.

— Какво? — попита графиня Крек. — Ще се опиташ да се противопоставиш на цялата военна мощ на Апарата? Моля те, Джетеро, моля те. Не се опитвай да спасяваш тази планета.

— Ще измисля нещо — каза Хелър. — И искам да е ясно: каквото и да стане, ще положя максимални усилия да спася тази планета.

— Оу — възкликна графиня Крек с отчаян глас като гледаше твърдото изражение върху лицето на Хелър.

Никой от тях не знаеше, че преценката на нито един от тях не е вярна. Като му оставаха само четири дни до пристигането, един батальон на смъртта към Апарата приближаваше Земята с нареждането да открие всяко враждебно влияние в базата и да го разруши. В онзи момент това включваше всеки волтарианец на Земята, с изключение само на „Бликсо“, екипажа му, капитан Болц и Оу Диър. Това не беше пълно нахлуване все още, но можеше да означава подготовка за масово избиване. Ломбар щеше да полудее за отмъщение срещу планетата, която е застанала на пътя на амбициите му.

Крилете на смъртта плющяха над Земята.

ГЛАВА ТРЕТА

В хладината на двора на вилата Джетеро Хелър крачеше напред-назад. Тъжното му настроение не се съчетаваше с песента на фонтана.

Четири седмици графиня Крек беше ходила по петите му, за да го накара да се замисли сериозно за положението им, но не беше успяла да пробие поведението му на човек, който не взема неприятностите много насериозно. Тя постепенно се учеше на това да живее с личност като неговата: със заплахата като постоянен спътник, един военен инженер се радваше на живота, когато можеше да намали заплахите, които му изглеждат маловажни. Но щом веднъж решише, че трябва да се направи нещо по отношение на дадена ситуация, решимостта му да се справи с нея можеше да предизвика страхопочитание.

Крек си мислеше, че той просто ще свие рамене и ще остави планетата на собствената ѝ съдба. Безгрижното му отношение не се пренасяше във внезапно въз-; никналите задачи.

Тя седеше на ръба на фонтана, като се надяваше, че той всеки момент ще се обърне и ще каже:

— Права си. Идва ни твърде много. Просто ще сложим Императора в кораба и ще заминем на някое място, за което никой не е чувал.

Той наистина се обърна. Но не каза това, а:

— Какво знаем за принц Мортиай?

Графинята я полазиха студени тръпки. Калабар се гърчеше в локвите на истинска кървава война. Онова, за което той си мислеше беше даже още по-зле! Тя обаче каза с овладян и спокоен глас:

— Нищо добро, страхувам се!

— Добро, лошо — какво значение има това? — попита Хелър. — Аз искам информация:

Той питаше нея, защото наскоро тя го беше забавлявала с някои извадки от кралската история, които беше прочела в книгите, оставени от Грис в килията ѝ по времето, когато я беше задържал. Изведнъж пред нея се изправи възможност да го разубеди по отношение на някой налудничав проект, който щеше да завърши с унищожението им. Той

нямаше да ѝ повярва, освен ако не го видеше напечатано със собствените си очи.

— Почакай ме тук — каза му тя. — Ей сега ще донеса книгите.

Тя се върна след няколко минути с последната добавка към „Пълната история“, която успя да намери. Информацията беше само отпреди една година. Графинята разлисти страниците. Намери мястото и го показва на Хелър, докато четеше на глас:

МОРТИАЙ, бивш кралски принц. Обявен за размирник. Чрез кралска прокламация е отменено правото му да наследява трона. Пропъден от кралското семейство.

Мортиай, най-малкият от трите кралски сина на Клинг Надменни и починалата императрица Фоол, има толкова малки шансове да наследи короната, че като млад му позволяват да следва избраната от него кариера на офицер от Флота. Завършва Кралската академия, а не Церемониалното училище в Палас сити.

Служи във Флота без особени изяви: на три пъти е извиняван от военен съд за побой, а в единия случай и убиване на офицер с по-висок чин, но не е съден заради кралското си потекло.

Когато преди около десет години най-големият брат на Мортиай — наследникът на трона — е на седемдесет, той умира при катастрофа с въздушни лимузини. Тъй като това оставя само един наследник в Палас сити, Великият Съвет заповядва на Мортиай да се върне от Флота и да се захване със задълженията си на принц, което той и прави.

Известно време се държи прилично и подкрепя брат си Глит, който е станал наследник и когото Мортиай изглежда много обича.

По време на един банкет обаче Мортиай, вероятно подтикнат от силните питиета, кара баща си Клинг да отговаря на смелото обвинение, че понеже не харесвал най-големия си син, Клинг е уредил той да бъде убит под привидната форма на въздушна злополука. Мортиай предлага странната теория, че някакъв техник е направил

нещо на машината. Въпреки смелата провокация, баща му Клинг продължава да му говори и настоява, ако това е вярно, да бъде, доведен техникът. За лош късмет на Мортиай той е убил техника от яростна мъка за смъртта на брат си.

Мортиай е поставен под домашен арест за един доста дълъг период от време, през което става много мрачен и кисел и отказва да се извини.

Когато преди пет години наследникът на трона Глит е намерен мъртъв в покоите си след кратко боледуване, двама Лорда отиват в двореца на Мортиай, за да го информират, че вече той е наследник на трона.

Вместо да приеме новината благосклонно, Мортиай побеснява, от мъка наранява и двамата, хуква към двореца на баща си, застрелва охраната и получава аудиенция.

Мортиай обвинява Клинг пред целия съд, че е убиец на собствените си деца, отказва се от правото на наследяване на „трон, потопен в семейна кръв“, изстрелва куршум, който едва не убива Клинг и, след като избива няколко човека, успява да открадне един въздушен танк и да избяга

Обявен от Клинг за отцепник от кралското семейство, който няма право да наследи трона, Мортиай се появява в кралските имения на Калабар. Завербува охраната и създава атмосфера за въстание. Обявен е за размирник от Клинг.

Негово Превъзходителство е казал, че ще дари с големи имения този, който донесе главата на Мортиай, толкова дълбоко е заседнала обидата.

Поради напредналата възраст на Клинг, както и на продължителността на царуването му, се правят усилия да бъде намерен и избран наследник. Но всички, които могат да бъдат избрани по наследство, са починали. Човекът, който ще наследи трона, трябва да бъде избран от тайно съвещание на Лордовете и Великия Съвет.

— Така че, както виждаш Джетеро — каза графиня Крек, когато спря да чете, — ако възнамеряваш да отнесеш Негово Превъзходителство на Калабар и се присъединиш към бунтовническите сили, ти ще подпишеш съдбата му. Мортиай просто ще го убие.

— Мортиай не е побъркан — отвърна Хелър.

— Ще бъде, докато стигнем там — каза графинята. — Той вече няма право да наследява трона. Както чухме на Волтар всички въоръжени сили на Апарата са мобилизирани в обща атака, за да го затрият.

Хелър не ѝ отговори. Вместо това отиде да види капитан Болц, който си седеше в кораба, силно охраняван.

Болц вдигна поглед при появата на Хелър.

— Няма смисъл да ми говорите — каза той. — Няма да се присъединя към бибипания Флот, нито моят екипаж. Ние сме разумни хора. Принадлежим към Апарата и ще си останем там!

— Сигурен съм — прекъсна го Хелър, — че при цялата контрабанда го намирате много доходоносен. Но аз не ви моля да се присъедините. Единственото, което искам от теб, е да занесеш един товар на Волтар.

— КАКВО? — възкликна Болц. — Значи целият разговор за никакви наркотици повече, е отишъл на вятъра.

— Ще минат няколко дни, докато си получиш товара от Ню Йорк, така че ако обещаеш да стоиш мирен и да не създаваш неприятности, ще можеш да си отидеш у дома с него и няма да имаш никакви неприятности.

— Това е справедливо — каза Болц.

Хелър незабавно отиде в офиса на Фахт бей. Поръча междуградски разговор с президента на „Ай Джи Барбън“ и човек можеше почти да види потта да се излива от телефонната слушалка, когато той разбра с кого говори.

— Сега ме слушайте внимателно — каза Хелър. — Искам да ми направите един тон таблетки. Ще се състоят от 50% антихистамин и 50% метадон. Ще бъдат оформени, опаковани и обозначени като амфетамини и ще ги доставите до четири дни на летището в Афийон в Турция.

— Един тон?

— Точно така — отвърна Хелър. — Погрижете се за това.

Той знаеше от изследванията си, че антихистаминът предизвиква подобна реакция на тази от амфетамините, а метадонът противодейства на хероина. Ако на Ломбар му се свършеха наркотиците, нека Лордовете да се излекуват по-лесно с това. Той се съмняваше, че някой ще забележи разликата. То щеше да осигури още малко време.

Написа телеграма на Болц, в която му казваше да очаква доставката внимателно, да я натовари, когато пристигне и тогава да си отиде у дома. Написа телеграмата с мастило, което щеше да изчезне след няколко дни.

Той намери Фахт бей.

— Колко товароносачи имате, които са в ред?

— Старите работят. Други два са задържани тук. Пет товароносача.

— Добре. Ще стигнат. Разглобете базата и я натоварете, както и целия персонал. Превийте си гърба от работа, но трябва да бъдете готови за потегляне колкото може по-рано.

— За това са необходими няколко дни — каза Фахт бей.

— Надявам се да грешиш — прекъсна го Хелър. — Ако направим всичко както трябва и то бързо, можем да спасим тази планета.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Изведнъж се оказа, че има страшно много подробности около нещо, което беше изглеждало съвсем обикновено начинание. Семейства, които никога не бяха разбрали, че съпругът е извънземен; домашен персонал, който така и не беше разбрал какъв е работодателят му: за всички тези хора трябваше да се помисли по някакъв начин и поне да заживеят прилично. Фахт бей отбеляза, че Апаратът просто би ги избил, но допълни, че само си коментира, когато видя как го погледна Хелър.

Нюйоркският офис трябваше да бъде затворен, а персоналът му изтеглен обратно.

Хелър разбра от Прахд, че вече има добре обучен Земен персонал, включително лекари, и това го накара да вземе решението. Той се обади на Мудур Зенгин в Националната банка „Пиастра“.

— Подготви документи — нареди му Хелър, — с които да се прехвърлят средства, определени за „поддържане на компанията Афийон“, за „болници и унищожаване на болестите“. Направи ги така, че да са валидни, докато не ги отменя аз.

— Това са страшно много пари за здравни цели — каза Зенгин.

— Ще отделим голяма част от тях за възстановяване на бивши наркомани — отвърна му Хелър.

— Това е огромно начинание каза Зенгин.

— Точно така. Може би ще успеем да поправим някои от нанесените вреди. Много ли ще те затрудня, ако те помоля да ги донесеш тук с някой полет?

— Ни най-малко — отвърна Зенгин. — Ще дойда лично.

Крек намери Хелър.

— Онзи руски полковник е все още в килията си. Ти го държеше, в случай че им трябва повече информация, когато съдят Грис. Помниш ли?

— Той вече си няма никаква страна — каза Хелър. — Не може да бъде много опасен. Сложи му един хипношлем, изтрий паметта му по отношение на базата и го пусни да си върви.

— Не е толкова просто — каза графинята. — Там са и двете малки момченца, които е подкупил. Огъват се, никой не може да направи каквото и да било с тях. Хрумна ми нещо. Франция изнася страшно много наркотици.

— Това какво общо има с полковник Гейлов? — попита Хелър. — И той изнасяше хероин. Оттук. За да поддържа работата на международната мрежа на КГБ.

— Да, но хората, които извършват подобни престъпления — прекъсна го графиня Крек, — често се обръщат на сто и осемдесет градуса и провеждат кампании против подобни дейности. Искам да изпратя полковник Гейлов във Франция заедно с двете момченца.

— Трябва много да те е яд на Франция. Те ще корумпират цялата нация!

— Не, не мисля така — отвърна графинята. — Знаеш ли, аз си говорих с полковника и видях, че му се замайва главата при мисълта за цялата тази слава.

— На кое?

— Да се появи във Франция и да използва старата мрежа на КГБ, за да убеди всички, че той е последното прераждане на Жана д'Арк. Не съм се и докосвала до шлема. Той е сигурен, че може да бъде най-великата Жана д'Арк, която е живяла някога!

Хелър ѝ даде ордер за значителна сума в банката „Греб-Манхатън“ в Париж, която да се изплаща на Гейлов месец след месец години наред.

Когато го качи заедно с децата на самолета на следващата сутрин, тя забеляза свещен плам в погледа на бившата Утанч. Като стоеше пред нея в сребрилата си рокля за пътуване, той/тя каза:

— Ти си един ангел и аз благославям деня, в който те срещнах. Мога наистина да кажа, че съм бил/а посетен/а от Бога на ангелите във висините. Франция е на път да се превърне в най-святото и лишено от наркотици място на Земята. — И те отлетяха.

За Хелър не беше кой знае колко приятно да се оправи с Бейб Корлеоне.

Той ѝ се обади по телефона и каза:

— Мисис Корлеоне, много съжалявам, че трябва да отменя сватбата, която вие бяхте планирали за катедралата през следващия месец.

Бейб го прекъсна стъписана:

— Тя те напусна?

— О, не — отвърна Хелър. — Работата е там, че нещата станаха много спешни.

— А, разбрах. Ще намерите бързо служителят по бракосъчетанията, преди да са ви настигнали деветте месеца и щъркелът. Е, добре, синко, мама разбира. Само не забравяйте да кръстите детето Джузепе на „Светия Джо“, ако е момче, и Алма Мария на мен, ако е момиче. И пъхай онази красива графиня в леглото, веднага щом се ожените, и я остави на мира, докато роди. Слушаш ли ме, Джером, и не ме прекъсвай. Няма да ме лишиш от едно внуче, чу ли?

— Разбира се, мисис Корлеоне.

— И престани с цялото това „мисис Корлеоне и т.н.“ Не можеш да галиш с пауново перце собствената си майка. Води момичето при адвокатата веднага, чуваш ли?

— Да, госпожо.

— Добре тогава. И се върнете тук, когато нещата се оправят и тя отново може да се появява в обществото. Ти си ми мило момче, Джером, но наистина ти трябва много напътствия. Духай си нослето редовно, дете. — Чу се силно кихане. — Сега трябва да тичам, нещо ми се мярка пред очите. Довиждане, сине.

Очите на самия Хелър бяха мокри, когато той затвори телефона. Той се съмняваше, че някога ще я види отново.

ГЛАВА ПЕТА

Правилата изискваха базите, инсталирани на чужди планети, да се напускат окончателно, само след като са унищожени. Имаше много причини за това: сред тях беше и фактът, че базата можеше да се използва за пиратство и контрабанда.

Като компетентен военен инженер, Джетеро Хелър нагласи компетентно системата за унищожаването. Той приложи мини за дезинтеграция на метали. Поставени до разклонителни кутии или по електропроводите, те причиняваха автоматично превръщане на по-тежките метали в силициев двуокис: от превърнатите атоми се получаваше огромна температура и всяко парченце метал, което беше, част от хангара, щеше да се превърне в пясък. Това означаваше, че кутиите на лъчите под налягане щяха да изчезнат, а кривините и пукнатините в скалите, които са били ограничавани от хиляди земетресения, вече нямаше да бъдат спирани. В резултат щеше да избухне буен огън, след което щеше да се срути една стена. Щеше просто да изглежда така, сякаш някое земетресение е срутило планината и тя се е превърнала в неподозирана смес.

Той прикрепи бушоните към централната кутия за задействане, която пък свърза с дистанционно устройство.

— Болц, — обърна се той към капитана на „Бликсо“, — ще ми се наложи да ти се доверя. Ти няма да се присъединяваш към Флота. Товарът няма да пристигне преди деня след нашето заминаване. След като сте натоварили и сте излетели към космическото пространство, ще трябва да направиш едно последно нещо — да натиснеш този бутон. — И той му даде много малката кутийка.

— Какво ще се случи? — попита Болц.

— Ами недей да пробваш — отвърна му Хелър. — По-добре „Бликсо“ да е поне на две мили височина, когато го направиш. Всяко парченце метал в този хангар ще се разпадне. Човешкото тяло съдържа много желязо и всеки, който е наоколо също ще стане на пясък. Така че не оставяй никого тук.

Болц погледна дистанционното устройство.

— Няма си предпазител.

— Че за какво му е? — възкликна Хелър. — Ще видиш колко трудно се натиска. Няма да го натиснеш, без да искаш. Моята заповед обаче към теб е да не отлагаш заминаването оттук. А когато го направиш, натисни копчето.

Болц се усмихна тайничко в себе си: не само, че нямаше да се натисне случайно, ами и въобще нямаше да бъде натиснато. Контрабандата беше твърде доходоносна, той ставаше все по-богат; можеше да си купи някоя стара космическа таратайка, да се пенсионира от Апарата и да се занимава с контрабанда колкото му сърце иска.

— Добре — каза той. — Ще се радвам да ти направя тази услуга като отплата за свободата и живота ми. Имаш честната ми дума, офицер Хелър. — И той сложи дистанционното в джоба си.

Вече бяха почти готови. Товароносачите бяха натоварени с всяка резервна част или материали, които можаха да поберат. Даже бяха разглобили въздушния трамплин и го бяха застопорили на една стоянка. Хилядите подробности като че ли бяха на привършване. Беше настъпила вечерта на третия ден.

Хелър се обади на Изи, Бум-Бум и Туоуи, каза им предпазливо, че трябва да замине и затвори много бързо, за да не заподозрат, че това „малко пътуване“ е завинаги.

Както се бяха уговорили с Прахд, една линейка доведе Клинг Надменни в един контейнер с течност, но всички системи работеха. Императорът продължаваше да бъде в безсъзнание. Ваната беше с непрозрачен капак и никой не можеше да види кой е вътре.

Въздушният влекач беше в най-задъненото място на претъпкания хангар.

Хелър намери Болц и Оу Диър. Без да личи какво прави, той ги разположи така, че да видят как на борда на влекача се товари контейнер с тялото на неизвестно същество.

— Одур, — обърна се Хелър към хомото, — ти си куриер. Имам нещо за теб, което трябва да стигне в ръцете на Ломбар Хист и на никой друг. — И той извади един пакет, който беше тройно запечатан.

Оу Диър зяпна пакета, като не смееше да го пипне. Беше стъписан от тази странност. Нещо от кралски офицер Хелър, което беше за най-големия му враг — Ломбар Хист?

— Вземи го — каза Хелър. — Не си играй с печатите, че той ще заподозре, че си го отварял. А ако заподозре това, може и да те убие като го прочете.

— О, не! — потрепери Оу Диър. — Не искам да го вземам, щом е толкова опасно!

— Знаеш ли — прекъсна го Хелър, — страхувам се, че ще видиш колко е опасно да не го вземеш. Ако Хист разбере, че е било у теб и ти не си го занесъл, тогава той със сигурност ще те убие.

Оу Диър изпищя. Но взе пакета, като го държеше така, сякаш той прогаряше пръстите му.

Хелър посочи към Прахд, който внимателно вкарваше контейнера с тялото в херметическата камера на влекача.

— Освен това, забележете двамата с Болц, че на борда на „Принц Кавкалсия“ качваме един болен човек, придружен от лекар.

Не пролича някой от двамата да обърна внимание на този факт. Но кимнаха прилежно.

Графиня Крек излезе от тунела, идец от вилата, като буташе планини багаж и кутии върху една количка. Хората от хангара, които бяха помогнали на Прахд да натовари контейнера с тялото, сега й помогнаха на нея да качи багажа си.

Като се приближи до нея, за да ѝ подаде ръка като се качва по стълбата, Хелър изведнъж се спря.

— Каква е това виене?

— Нищо не чувам — отвърна графиня Крек.

— Лейди, какво сте намислила? — попита Хелър.

— Това е просто котката.

— Ние имаме само една котка. Не може да вдига толкова много шум.

— Джетеро, колко си груб. Да не си очаквал бедният мистър Калико да измине целия път до Волтар без приятелка?

Хелър погледна кутиите, които сега качваха в херметичната камера.

— Приятелка? Но този звук е като от повече от две котки.

— Ами тогава приятелки. Стана съвсем случайно, че Мудур Зенгин вчера доведе половин дузина женски котки калико. Има и две мъжки. Нали не ти се иска да се кръстосват родители с деца, а? А ако

не ти харесва мяученето, мога да ги науча да пеят. Добре. Знаех, че ще се съгласиш. — И тя се изкачи по стълбата.

Хелър поклати глава, като си помисли какъв товар има на борда си. Един император, един целолог и девет котки.

Той прекоси претъпкания хангар: беше направен за пет товароносача, а сега вътре имаше шест плюс влекача. Групичка офицери, които предпазливо стояха настрана от Болц, очакваше Хелър. Това бяха капитаните на петте кораба и Фахт бей.

Хелър им даде знак да приближат главите си.

— Срещата ни ще бъде на следните координати: 678-N/567B/978R. Запишете ги. 678-N/567B/978R. — Той ги наблюдаваше докато си записват. — Пътуването ще трае седем седмици. Аз ще пътувам пет дни, ще се приземя, за да уредя някои неща, след което ще дойда на срещата и ще ви отведа.

— Сър, — обърна се към него единият от капитаните, — тези координати са на края на звездата Глар. Трябва да ви съобщя, че в онзи район се води война в момента.

— Зная — отвърна Хелър, — точно там отиваме. Конфедерацията се управлява от Ломбар Хист; най-сигурното място, на което можем да отидем, е да намерим убежище при принц Мортиай на Калабар.

През мъжете сякаш мина някакъв шок.

— Мисля, че ще ни приемат като добре дошли — продължи Хелър, — защото носим инструменти за поправка, техници и хора. Мортиай е успял да се задържи вече пет години. Апаратът е единствената сила, която поддържа атаката там. Калабар е ужасно голяма планета.

— Сър, — каза единият капитан, — вероятно има и друга причина.

— Ами да, има — отвърна Хелър. — Имам основания да мисля, че ако Ломбар Хист разбере, че съм отишъл там, ще посвети всичките си сили на нападението на Калабар.

— Каква изгода има от това? — попита Фахт Бей.

— Ами — отвърна Хелър, — тогава няма да нападне Земята. Мисля, че имате право да знаете, че причината да отиваме там е, за да спасим тази планета.

Те го погледнаха със съмнение. Единият каза:

— Сигурно си мислите, че той ще намали силите си, като ги хвърли всички на Калабар.

— Той ще направи това — каза Хелър. — Ако не се случи нищо, което да развали отношенията ми с Армията и Флота, нито една от тези две институции няма да му съдейства за нещо, което те биха приели за лудост — война по всички фронтове, само за да се добере до мен. Но не ми се ще да имам такова грандиозно мнение за собствената си важност. Случайно притежавам нещо, което Хист иска страшно много. Той ще дойде при нас, добре, и освен ако по някаква чиста случайност не получи помощта на Армията или Флота, ще се разбие в сто хиляди футовите върхове на Калабар.

— Е, ние винаги сме искали да се махнем от Апарата и да бъдем отново свободни хора — каза друг капитан. — И сме готови да рискуваме. Но Хист как ще разбере, че вие сте на Калабар?

— Заради това не вземаме „Бликсо“ с нас — отвърна Хелър. — Току-що дадох на куриера, който е на него, писмо до Ломбар Хист. Казах му с какво разполагам. И предадох, че ще го чакаме на Калабар. Той ще побеснее и ще хвърли всичките отряди, с които разполага. А без помощта на другите служби, това ще бъде краят на Ломбар Хист.

Изведнъж всички се ухилиха, след което хукнаха към корабите си.

Хелър наблюдаваше как един по един космическите кораби се изстрелват в нощното небе.

Хелър махна с ръка на капитана на „Бликсо“:

— Приятно пътуване до Волтар! — изкрещя той. Влезе в херметичната камера на влекача, затвори я и изпрати „Принц Кавкалсия“ високо в космоса!

ГЛАВА ШЕСТА

Капитан Болц се усмихна и почеса косматите си гърди. Хангарът и базата, които сега бяха празни от всичко, с изключение на „Бликсо“, бяха престанали да съществуват като част от властта на Апарата. Той си имаше свои собствени планове.

Отиде в каютата си и се облече в Западни дрехи. Сложи в портфейла си пачка турски лири. Изплашеният Оу Диър го зяпаше.

— Нали трябва да изчакаме товара и да заминаваме — каза Оу Диър. — Сигурен съм, че офицер Хелър е прав. Ако не предам пакета и Хист открие, че не съм, мога да се считам за мъртъв.

— По дяволите да върви офицер Хелър, — изруга Болц. — Оставиха оня „Даймлер-Бенц“ в двора на вилата. Даже старият шофьор, дето се смее много смешно, е още наоколо. Отивам там, за да го спра, преди да е откраднал колата, ще я взема и ще отида в Истамбул да се видя с моята приятелка — вдовицата.

Болц спря, за да даде на другаря си заповед да вземе товара, когато пристигне по въздуха, и да го натовари, след което въпреки вида си тръгна с високомерна крачка и намери Терс, който след съответното заплащане не след дълго го взеше в луксозната кола към нощния Истамбул.

Оу Диър прекара целия следващ ден в изплашено очакване. Той не обърна почти никакво внимание на товара, когато следобеда го донесоха помощниците и екипажът от летището. Оу Диър си мислеше, че Болц може да е дезертирал, което щеше да го остави без капитан и без начин да се върне на Волтар. Не говореше нито един от Земните езици: виждаше се как е загазил.

Здрачът се спусна, светлината изчезна над електронната илюзия. Никакъв Болц. Ако беше там, можеха да потеглят след час.

Горната дупка на планината стана черна. Часовете се влачеха. Оу Диър започна да се страхува от хангара. Беше толкова празен, че когато той ходеше, го плашеха собствените му стъпки. Започна да му се струва, че мястото вече е населено с духове.

Полунощ дойде и си замина. На един часа му трябваше цяла вечност да дойде. Стрелките на часовника му сякаш бяха неподвижни и отказваха да се придвижат напред към два часа. После стана два, а след това и два и половина.

Силен шум отнякъде накара Оу Диър да изпищи.

Беше Болц.

Беше докарал цял камион с фалшиво уиски. Повика екипажа си и те го качиха на борда.

Самият Болц беше доста пиян и значително оплескан с червило.

Беше три часа сутринта, когато капитанът най-сетне започна да навива стълбата към херметичната камера, защото се беше качил последен.

Над тях се чу внезапен рев.

Учудено и като си мислеше, че някой товароносач се връща обратно, Болц слезе по стълбата и се взря към дупката на планинския връх.

Замръзна.

Черната опашка на един боен кораб тъкмо влизаше вътре!

Върху него ясно си личеше символът, който изглеждаше като озъбена змия. Както и някакви букви!

243-ТИ БАТАЛЪОН НА СМЪРТТА!

Корпусът му, който беше твърде голям за този хангар, се спусна надолу с извадени оръдия. Приземи се с грохот.

Стотина мъже в черни униформи се изляха от шестте люка с пригответени бластери!

Болц, който беше твърде шокиран, за да помръдне, беше хванат веднага.

Един отряд се втурна в „Бликсо“.

След малко целият екипаж на товароносача, заедно с Оу Диър бяха завлечени надолу по стълбата към пода на хангара.

Болц не можеше да схване какво става. Нямаше начин да знае, че това е батальонът, изпратен от Ломбар „да претърси за всякакви предатели, които помагали на Хелър или изпълнявали заповедите му, и да ги унищожат“. „Бликсо“ беше тръгнал от Волтар два дни, преди да излезе заповедта под ръката на съсипания Ломбар Хист.

Един мъж в черна униформа и алени ръкавици, по-висок от Болц, се наведе над него.

— Аз съм полковник Флей от 243-ти батальон на смъртта. Вие кой сте и къде са всички останали?

— Аз съм... аз съм... капитан Болц на „Бликсо“ — този кораб. Имам спешна пратка от наркотици за Волтар.

Един офицер се провикна от „Бликсо“:

— Полковник, в кораба има контрабандно пиене!

Полковникът се вторачи в Болц.

— Контрабандист!

— Аз съм капитан на товароносач на Апарата!

— В тия дрехи? Отговаряй. Защо не ни поискаха паролата? Къде е персоналът на тази база?

— Отидоха си! — разтрепера се Болц.

— Къде си отидоха?

— Не знаем! — извика Оу Диър, който беше в ръцете на един войник от батальона. — Аз съм куриер на Лорд Индау!

— Ха! — изсмя се полковник Флей. — И пътуваш с контрабандист? Наклонете това красиво приятелче към една пушка и го накарайте да говори.

— Не! Вижте личната ми пластинка...

Двама войника хванаха двата края на една пушка. Трети хвана Оу Диър за главата, а четвърти — за краката. Първите двама задържаха пушката хоризонтално по средата на гърба му. Другите двама дръпнаха. Гръбнакът на Оу Диър започна да пука. Той изпищя.

— Каж ми къде отидоха другите! — изрева Флей.

— Не знаем! — изпищя Оу Диър. — Вижте документите ми!

Един офицер прерови джобовете на Оу Диър. Погледна пластинката, която намери.

— Тук пише само, че е чиновник в Секция 451. Това е тази планета. Значи не е куриер.

— Накарайте го да говори! — нареди Флей.

Те дръпнаха Оу Диър по-силно.

— По-добре говори! Знаеш много добре къде са отишли. Недей да лъжеш пак! ГОВОРИ!

Оу Диър започна да крещи пронизително, когато гръбнакът му се разпъна и запука. Успя да извика:

— Имам телеграма! Имам телеграма! Имам телеграма! Трябва да я предам!

— По дяволите да вървят телеграмите ти — каза Флей.

Оу Диър беше припаднал.

Флей даде знак и войниците сграбчиха Болц. Единият дръпна главата му назад, след като беше хванал косата му с цяла шепа, а друг го удари в корема с юмрук.

Болц изгрухтя от силата му.

— Къде отидоха? — запита го Флей.

— Не ни казаха! — извика Болц.

Полковникът щракна с пръсти и един войник сложи в ръката му фенерче. Флей се приближи към Болц и светна с фенерчето в окото му.

— Лъжеш ли ни?

Болц се заизвива като се опитваше да избяга от светлината. Единственото нещо, което беше важно за него, бе, че полковникът можеше да разбере, че той е възнамерявал да запази базата за своя употреба.

— Реакцията на зениците му показва, че лъже! — каза Флей. — Бийте го!

Ударът проехтя из хангара.

— Още веднъж — каза Флей — ще те питам учтиво и после наистина ще се захванем здравата с теб. Къде отиде екипажът на тази база?

— НЕ ЗНАМ! — извика Болц.

— Ударете го! — нареди полковникът.

И това беше последната заповед, която издаде през живота си.

Ударът попадна върху бутона на дистанционното устройство в джоба на Болц!

През хангара премина съскащ пламък!

Батальонът на смъртта, бойният кораб, „Бликсо“, капитан Болц и Оу Диър проблясваха изведнъж и се превърнаха в силуети от нажежено бяло. Промениха цвета си отдолу нагоре от червено през жълто до виолетово. Станаха черни. Превърнаха се в силициев двуокис като за момент си запазиха формата, но след това се превърнаха в разтопено стъкло.

Никой в базата не остана жив.

Стенните кутии, които държаха на едно място лъчите, се превърнаха в пясък, който пък под силата на температурата се превърна в течено бълбукане.

И тогава с разтърсващ рев стените на хангара се огънаха и започнаха да поддават.

За известно време скалите се приплъзваха.

Невероятна горещина изпълни вътрешността на планината.

След това не остана нищо от Земната база.

А погребана там заради забавянето и личните интереси на Болц, лежаща под купчината тресящо се стъкло, което някога е било Оу Диър, както и под неизброимите тонове врящ силициев двуокис, беше пепелта от телеграмата, написана, с цел да отмени нахлуването на Земята.

Съобщението никога нямаше да пристигне.

ЧАСТ СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Мадисън вече почти не се съмняваше, че ще успее да завърши започнатото с Хелър. В близко бъдеще той щеше да пусне по петите на Хелър не само Апарата, но и Флота, и Армията.

О, какви заглавия щяха да станат от това!

Той стоеше до прозореца на един от горните етажи на кралския замък на остров Рилакс и чакаше Тийни, която необяснимо защо закъсняваше. Беше се приземил зад палата, за да не бъде забелязан. Беше дошъл, за да предаде на Тийни няколко добри новини и да ѝ даде малко свидетелства за работата си.

През прозореца влизаше един от най-меките и най-ароматни бризове, които някога беше подушвал. Великолепната гледка на равнината отдолу успокояваше нервите му. А едно особено десетакрово парче земя от фермата долу щеше да успокои нечии други нерви: беше равномерно покрито с цъфтяща марихуана — „Панама ред“, ако добре си спомняше какво му беше казала Тийни, докато набираше екип от пет хилядното си островно население.

Днес обаче никакви работници не нарушаваха спокойната сцена на терасата. Една маскирана жена на средна възраст, която беше съпруга на един редактор, се разхождаше по балюстрадата, небрежно облечена и отпусната. От време на време тя извъръщаше очи от гледката и хвърляше очакващи погледи към дългата фасада на двореца.

А, ето че се появи онова, което тя очакваше. Един галантен млад офицер в безупречна сребриста униформа се приближи към нея с бавни стъпки. Той спря, разтвори ръце, за да изрази възхищението си, поклони се. Тя спря и се облегна на балюстрадата. Младият офицер се приближи още. Той каза нещо с тих глас и дамата се засмя кокетно. Той я хвана под ръка и двамата започнаха да се разхождат заедно.

Мадисън се възхити на начина, по който Тийни беше обучила полка си. Той знаеше, че уроците ѝ не включват само поведението.

А ето че зад тях тихо се появи и един музикант с „кордер-бийт“. Но мелодията, която той свиреше, и нотите бяха взети от колекцията на Тийни от плочи: звучеше точно като романтична циганска цигулка.

Офицерът и дамата слязоха бавно по широките стъпала на двореца. Следвани от музиката за цигулка, те тръгнаха по една пътечка. Влязоха в едно от многото отделени кътчета. Мадисън знаеше, че във всяко едно от тях има по една меко тапицирана пейка. Даже през разцъфналите дървета виждаше края на една от тях.

До ушите му достигна умоляващо мърморене.

След малко, както и очакваше, видя роклята на жената да пада леко върху края на пейката.

Музикантът вече стоеше зад едно дърво с гръб към кътчето, но цигулката продължаваше да свири.

В дървесата над тях едно клонче с цветове започна да се полюшва.

Лицето на музиканта беше съсредоточено, сякаш той внимаваше за нещо. Сега свиреше по-бързо.

Цветовете се пръснаха и листчетата им се поръсиха на земята.

Музиката беше станала тиха и бавна.

Един прислужник в сребриста ливрея претича през терасата със сребърен поднос в ръка. Влезе в кътчето.

След малко започна да се издига сиво-синият дим от марихуана.

Цигулката продължаваше да свири.

Мадисън погледна надолу към терасата. Беше се появила съпругата на друг издател. Беше маскирана, но Мадисън знаеше, че мъжът ѝ издава „Дейли Кънсървътив“.

От двореца излезе втори офицер. Спря, поклони се, приближи се. Прошепна ѝ нещо на ухо и тя му подаде цвете.

Тръгнаха да се разхождат по друга пътечка.

Друг музикант ги последва.

Двойката влезе в друго кътче.

От двореца излезе трети офицер. Тръгна към първото кътче. Мадисън едва чу гласа му:

— Абе, старче, може ли да се присъединя?

Над втората двойка едно клонче с цветове се въртеше в кръг.

Застанал с гръб към него, вторият музикант свиреше все по-бързо и по-бързо.

Клончето с цветовете се разпръсна на облак от листчета.

Вторият музикант се усмихна и започна да свири замечтано.

Прислужникът със сребърния поднос бързо приближи второто кътче.

От двореца излезе съпругата на трети издател.

Цигулката продължаваше да свири. И Мадисън знаеше, че ще продължава да свири до края на деня. И други цигулки щяха да свирят за другите двайсет съпруги, които щяха да спортуват в градината този следобед — след като бяха спортували в спалните си цялата предишна нощ!

Освен марихуаната, всички „пътешествия“, които правеха с ЛСД, бяха пълни само с красиви млади офицери!

Мадисън хвърли поглед към тефтера с изрезки, който беше донесъл. Първите партиди жени отдавна се бяха върнали у дома. Просто за да пробва възможностите си, той пускаше многобройни материали за психиатрията. Страница след страница съдържаха статии за чудесното лекуване, което тя предлага, за това колко велик е Кроуб, колко заблудена е всяка друга форма на лечение и как конкурентните идеи трябва да се унищожават. Животът беше станал невъзможен за издатели и редактори, ако те не публикуваха стотици колони за чудесната нова наука, донесена от Блито-3!

О, нямаше никакво съмнение, че психиатрията знае отговорите на всички въпроси. Беше спечелила предимство в пресата на Земята по същия начин: докарай съпругите на издатели и редактори на кушетката, където те да бъдат свободно бибипани, и получаваш колкото колони във вестника искаш! И гръм да удари всеки конкурент в тази област: ще бъде затрит!

Някакъв глас зад него го извади от мислите му:

— Какво по дяволите си станал? Някакъв бибипан воайор?

ГЛАВА ВТОРА

Беше Тийни, която изглеждаше много ядосана. Въздушната ѝ лимузина вероятно се беше приземила някъде отзад, до неговата, защото той не я беше чул. Тъкмо си сваляше черните ръкавици, а две камериерки ѝ помагаха трескаво. Намираха се в горната ѝ зала за преобличане.

— О, Тийни, — каза Мадисън, — така добре си се справила. Да се организира всичко тук и да се обучат така офицерите, както си го направила ти, е свръхчовешки подвиг. И виж тук: ето ги първите плодове на победата!

Той пъкна тефтера с изрезките под носа ѝ. Тя се отърси от една камериерка, която се опитваше да я срещне и да приведе в ред конската ѝ опашка, и взе книжлето.

Погледна го.

— Тук не виждам нищо за Грис.

— Не, не. Това само показва зората на контрола над пресата. В момента само бръщолевят за психиатрия. Не е ли страхотно? Някои от тях са на първа страница! Това никога не е правено преди в историята на Волтар! Имаме влияние върху пресата им.

— Слушай, момче, помагам ти поради една-единствена причина. Ако я забравиш, ще съжаляваш! Искам Грис разпънат на каменния блок там долу и часове наред всеки ден да слушам виковете му. Измислила съм неща, които са далеч по-добри от всичко, измислено от Пинч. И през целия път от Палас сити дотук днес съм измисляла нови! О, БЯСНА съм!

— Тийни, — каза Мадисън, напрегнато, като добре си даваше сметка, че на блока долу може да не е Грис, а той самият, — какво се е случило?

— Бибипецът е разрушил живота на Туу-Туу, ето какво.

— Туу-Туу? Как?

— Оня бибипец Грис само се протегнал и го размазал!

— КАКВО? Грис да не е избягал?

— А късмет де, защото тогава аз може би щях да го проследя и хвана. Все още е в онзи вонящ кралски затвор и се крие от нас. И бибипка му на всичко, което си направил, за да го извадиш от там и да го вкараш в зандана долу. Ще накарам Туу-Туу да ти каже — ако може да говори.

Тя се обърна, даде знак и един от охраната хукна нанякъде. Тийни се заразхожда възбудено из богато украсената зала за преобличане. На Мадисън му изглеждаше като разярена и фрустрирана заплаха.

На вратата се похлопа и влязоха двама мъже с бели престилки, които бяха с носилка в ръце. Отстрани до нея стоеше една от камериерките на Тийни от Палас сити: тя попиваше челото на човека на носилката.

Туу-Туу лежеше с пепелявосиво лице и приличаше на труп. Мъжете сложиха носилката на един диван, а камериерката попи тревожно лицето на изпадналия в безсъзнание Туу-Туу.

Тийни избута встрани камериерката. Наведе се й погали красивото лице на Туу-Туу. Гримът вече се беше размазал. Туу-Туу не реагира.

Тийни се обърна към Мадисън.

— Докарах го тук със себе си с надеждата, че спокойствието наоколо ще му помогне. А освен това исках и да чуеш какъв бибипец е тоя Грис. Ще му приложя дишане уста в уста. — Тя щракна с пръсти и един лакей се втурна вътре със сребърен поднос в ръце. Тийни взе джоинт от една сребърна кутия и го запали. Коленичи до Туу-Туу. Дръпна си от цигарата, долепи устните си до тези на Туу-Туу и издуха дима.

Туу-Туу се разкашля от дима. Тийни си дръпна отново и като го поддържаше, разтвори устните му с език и издуха дима.

Туу-Туу получи спазъм. Беше седнал. Видя Тийни, обви я с една ръка и започна да плаче.

Тийни го отдели от себе си и го накара да си дръпне от джоинта. Този път той си дръпна дълбоко, а димът заизлиза на мехурчета между кашлицата и стенанията му.

Тийни го накара да направи същото отново. Той се поуспокои.

— О, Тийни, скъпа Тийни — каза Туу-Туу, — за мен няма повече живот. Прегърни ме силно, скъпа Тийни, за да мога да загина в

прегръдката ти.

— Шшшт, скъпи Туу-Туу, ще живееш още много години, за да бъдеш бибипан от още много мъже. Ще го хванем тоя бибипец Грис. Даже ще ти покажа зандана, където ще го измъчват. Сега разкажи на този мъж каквото ми разказа на мен, за да си размърда бибипа и да се захване на работа както ми се ще!

— Много е болезнено — каза Туу-Туу. И Тийни трябваше да го кара пак да си дърпа от джоинта.

С плачлив глас Туу-Туу започна да разказва. Грис беше накарал него и Оу Диър да му станат куриери и информатори чрез някакъв механизъм, известен под името магическа поща. На всеки три месеца се пускала картичка в определен отвор и се получавала разписка, която се задържала. Но поради някаква причина разписанието на „Бликсо“ било придвижено напред и макар Туу-Туу да бил пуснал последната картичка, която му били дали на Земята съвсем на време, както той си мислел, се оказало, че тя е закъсняла.

Разписката, която се задържала, вече била изчезнала. Командирът на Отдела по Ножовете на Мистин я бил получил. Поради вътрешни забавяния в Конфедерацията между отделните планети, едва сега бяха информирали Туу-Туу.

МАЙКА МУ БИЛА УБИТА!

Той изкрещя това и отново припадна, а Тийни трябваше здравата да се потруди, за да го съживи. След още вдишвания уста в уста тя каза:

— Сега, Туу-Туу, започни от началото и изплюй всички престъпления, които знаеш, че е извършил Солтан Грис.

Мадисън заслуша. Тоя катамит знаеше доста неща. Всичко ставаше за заглавия с големи букви. Всъщност Мадисън не се интересуваше много от Грис, защото за него той беше само начин да се добере до Хелър. Но докато слушаше, започна да му става интересно. Това си беше за доста пикантна статийка!

Накрая той каза:

— Казваш, че ти е наредил да убиеш стария Боч и още двама в твоя офис. Това няма ли да те забърка в нещо?

— О, не! — извика Туу-Туу. — Аз не успях да убия никого. Просто казах на Ломбар Хист. Прехвърлихме Боч в друга секция. По това време Хист започна да прави клопки на Грис.

— За какво? — попита Мадисън.

Но Туу-Туу беше изразходвал и малкото енергия, която беше имал, и отново беше припаднал в прегръдката на Тийни.

— Сега чу всичко — обърна се тя към него, а очите ѝ проблясваха, докато го гледаше над главата на Туу-Туу. — Не позволявай никаква трева да поникне под краката ти. ХВАНИ ГО ТОЯ ГРИС!

Мадисън се ухили. С материал като този, как ли можеше да не успее! Това щеше да отвори вратата към Хелър с трясък.

ГЛАВА ТРЕТА

Четири часа по-късно Мадисън летеше в Модел 99 по още топлата следа. Той се беше заинтригувал много от информацията, че на Грис са му били „поставяни клопки“. Освен това от съвсем близкото минало си спомняше, че медиите тук имат противната идея, че човек трябва да има документи и доказателства за историите. Понеже това далеч не беше нещо непреодолимо — човек винаги може да подправи или да намери фалшиви доказателства, то можеше да му спести време, ако можеше да пипне истинското нещо, а, благодарение на Туу-Туу, той беше сигурен, че някъде съществуват много доказателства.

Главният помощник на Ломбар го беше предупредил да не си пъха носа само при Ломбар Хист, така че логическата мишена в този случай беше самият стар главен помощник. Мадисън си помисли, че може да го намери в Спитеос или в двореца.

Вече бяха прелетели над зеленото море и се движеха над сушата, а Мадисън продължаваше да се опитва да осъществи връзка с въпросния човек.

Изведнъж в опитите му да се обади се намеси някакъв груб глас:

— Отклонете се! Отклонете се! Тук е Отделът за наблюдение на трафика към Апарата. Дж. Уолтър Мадисън, отклонете се от курса си незабавно и продължете към офиса на Шефа на Апарата в Правителственото градче, без да отлагате.

— О, Боже, — възкликна Флик, като го чу, — ще имаш неприятности.

— Защо пък да си има неприятности? — попита Кън, която се беше върнала на работа с или без остров Рилакс.

— Това означава, че са го търсили — отговори Флик на Кън. — Означава, че са звънели и по-рано и че ти си била извън еърбуса, вместо да стоиш до телефона му. Обзалагам се, че си отишла някъде да те бибипат!

— Не е вярно! — отвърна Кън яростно. — Аз само надничах.

— Сигурен съм, че си го правила — каза Флик. — А защо униформата ти отпред е мокра?

— Изпих чаша вода. Ти беше този, който взе да се разгорещява. И то по една прислужница от кухнята!

— Тихо! — каза Мадисън. — Тръгвай към Правителственото градче. Знаеш ли къде е офисът му там?

— Вижда се отдалече — отвърна Флик. — В горната част на града; върху една скала над река Уийл. Винаги си личи по трупите из улиците около него.

— Надявам се, че се шегуваш — каза Мадисън.

— Ами, всъщност, прав си — отвърна Флик. — Има си улей, по който ги пуска в реката.

Полетяха над зелените пространства извън града и не след дълго бяха над множеството високи сгради, в които се помещаваха разните отдели на правителството. Обширната част при горния край граничеше с високи скали, които се спускаха стремглаво към реката. Тази беше най-старата и най-загнила част от Правителственото градче и понеже Апаратът, макар и да не беше най-старата, със сигурност беше най-загнилата част от правителството, той я беше наследил.

Върху един площад беше разположена централната сграда, която беше заобиколена с разбит паваж и паметници на личности с отминала слава. Всичко това сякаш показваше, че Апаратът също е стар, но това не беше вярно: тази служба беше наистина доста млада в сравнение с начина, по който протичат нещата на Волтар. Работата беше там, че другите отдели на правителството отказваха да се помещават на едно място, където фонтаните бяха престанали да пеят, а на статуите им липсваха главите и краката.

Щом като Модел 99 зави към сушата, веднага се появи проблем с намиране на място за приземяване. Пространството беше обширно, но по настилката бяха паркирани съвсем безразборно танкове и други превозни средства.

Флик се вмъкна между един превозвач на персонала и една кола за командване на полетите, върху всяка от които имаше генералско флагче. Кън отвори вратата, докато хвърляше нежни погледи към някои от шофьорите.

— Тук става нещо — каза Флик. — Това са превозните средства на Генералния щаб на Апарата! Внимавай, Шефе! Тия са най-подлите бибици в цялата Конфедерация!

Мадисън излезе. Чувстваше се малко не на място със сивия си бизнес костюм. Проправи си път между групите офицери и мъже в униформи с цвят на горчица, черни униформи, зелени униформи, като всеки един от тях носеше като значка, символа на Апарата, който, погледнат под определен ъгъл, наистина приличаше на бутилка.

Пред главния вход се разхождаше една прекалено много облечена млада жена, която водеше един снуг на каишка. Друга пък, доста недооблечена и със сурово изражение на лицето си, нетърпеливо въртеше един бастун из ръцете си. Втората се приближи към Мадисън:

— Колко време ще продължи това тъпо съвещание? — попита го тя.

— Нямам представа, мадам — отвърна Мадисън.

— Ако влизате вътре, кажете на генерал Бък, че любовницата му го чака от пет бибипани часа. Омръзна ми!

Мадисън се качи по разбитите стъпала. Двама стражи в цвят на горчица препречиха пътя му. Един офицер изръмжа към него:

— Мадисън? Къде по дяволите се бавиш? Влизай бързо веднага!

Мадисън усети как го запращат през едно разхвърляно фоайе, а после и надолу по някакви стъпала. Офицерът го набута в една претъпкана зала.

Приличаше повече на пещера, отколкото на кабинет. При това вонеше.

На столовете до грубите каменни стени седяха генерали в червени униформи. В записаните ленти на това съвещание те изглеждаха точно като дяволи от Майко.

Ломбар Хист, също с червена униформа, седеше зад едно бюро. Беше се обърнал настрани и гледаше как един офицер от щаба придвижва с дистанционно управление в ръка една оранжева стрелка по прожектираната карта.

— Това е Омаха — каза офицерът. — Според по-ранни разузнавателни проучвания, тя е нещо като военен нервен център. Изчислено е, че са необходими един милион души, за да се задържи позицията, след като този център бъде окупиран, и да се продължи на изток.

— Един милион души! — изкоментира един генерал. — Това означава да не останат допълнителни резерви.

— Е, ако ни откажат правото просто да взривим Ню Йорк...

— Това трябва да бъде отказано — намеси се Хист. — Ще засегне съоръженията в Ню Джърси, които трябва да се завземат в действащо състояние. Ситуацията изисква чист пехотен подход, като се придвижваме през градовете и избиваме наред. Да не би да се страхувате от ранените? — попита той първия генерал с насмешка.

— Не — отвърна първият генерал. — Просто се надявах, че Армията може да бъде заставена по някакъв начин да участва. Разполагаме само с около четири милиона взвода. Ако се вземе предвид разпределението по другите континенти...

— Можем да се съсредоточим само върху Съединените, щати — намеси се друг генерал.

— Не, не, не — каза някакъв генерал с отличителните знаци на артилерията. — Има повече от дванайсет нации, които разполагат с ядрени оръжия според сведенията, с които разполагаме. Ако не успеем да превърнем това в пехотна акция по всички континенти, може да се стигне до истеричен ядрен конфликт. Ако трябва да се постигнат целите на Шефа, трябва да предотвратим използването от тяхна страна на водородни бомби от една държава към друга през океана. Мисля, че ще откриете необходимите зони напълно заразени и неизползваеми.

Един съветник се обърна към Ломбар.

— Ваша Светлост, човекът от Земята най-сетне пристигна.

Всички погледи се обърнаха към Мадисън. (За да бъдем справедливи, трябва да кажем, че той може и да не беше разбрал напълно, че се обсъждаше план за нахлуване на Земята, защото протоколите от съвещанието разбира се не отразяват вътрешните мисли на говорещите. Записките на самия Мадисън не хвърлят допълнителна светлина по този въпрос.)

Заговори генералът от артилерията.

— Какъв е обхватът и потенциалът за термално проникване на едно метателно оръжие „МХЗ“?

Мадисън отвърна:

— Съжалявам. Не разполагам с пълна информация за това. Но не мисля, че има за кой знае какво да се притесняваме. Доколкото си спомням пълният проект беше оспорен от Главния счетоводен отдел и беше отменен. Спомням си, че четох за това.

— Ха! — възкликна генералът от артилерията. — Добро момче. Значи това е система, за която не бива да се притесняваме. А какво

става със сателитните убийци? Те биха могли да бъдат използвани срещу космически кораби.

— Ами, тях са ги развили само руснаците. Имат голямо телевизионно покритие. И си мисля, че ако избегнете пространството над Русия, и те няма да представляват проблем.

— Аха! — каза генералът от артилерията. — Покажете ни я тая Русия!

Мадисън отиде до предната част на пещерата и с едно „С ваше позволение“ взе дистанционното устройство от офицера. Той го нагласи и проекторът започна да показва карти от Земята. Мадисън намери Русия и им я показа. (Мадисън не можеше да знае, че Русия вече не съществува, защото това се беше случило след заминаването му.)

Хист се размърда неспокойно. Погледна генералите.

— Добре, можете да си вървите и да се карате на някое друго място. Но до утре на това бюро да има общ план за действие!

Генералите станаха, помощниците им събраха всички листа и си тръгнаха. След известно време Ломбар си даде сметка, че Мадисън е все още там.

— Свободен си! — каза Хист.

— Искан да се видя с вас по повод на Грис — рече Мадисън.

— Грис! Грис! Грис! Е, БИБИПКА МУ на Грис! Заради него стават всички тези неприятности!

— Мога ли да попитам какви са всички тези неприятности?

— Амфетамини! Разузнаване! — извика Хист. — Ако слънцето утре не изгрее и аз направя разследване, ти обещавам, че следите ще отведат до Грис! При последното си пристигане „Бликсо“ трябваше да донесе амфетамини. Но уви. Оттогава не е пристигнал нито един товароносач! Той никога не си поддържаше в ред докладите по разузнаването и сега се движим съвсем сляпо.

— Аз мога да го хвана! — каза Мадисън.

Това стигна до Хист. Но той поклати глава.

— Изпратих трима убийци в кралския затвор. Грис е все още жив! Невъзможно е.

— Той не ви трябва мъртъв — каза Мадисън. — Вие искате да го накарате да говори.

— Той позволи на Хелър да му избяга — каза Ломбар в обичайния си несвързан стил. Ще го убия!

— Аз мога да хвана и Хелър — каза Мадисън.

— Хелър е настроил цялата Земя срещу мен — отвърна Хист. — Сигурен съм, че в този момент той търчи по улиците на онази планета и крещи на хората да ме нападнат! Той е истинска напасть! Армията и Флота няма да си помръднат и малкото пръстче, за да го смажат!

— Моля ви — обърна се към него Мадисън, — хайде да си разкрием картите. Има ли някаква причина, поради която не искате Грис да проговори?

Непредсказуемият Хист изведнъж избухна в смях. Мадисън си отбеляза по-късно, че с Ломбар се чувства много често така, сякаш се занимава с някой особено ненормален.

— Поставяли ли сте някакви клопки на Грис? — продължи Мадисън.

Ломбар продължаваше да се смее. Най-накрая каза:

— Ако някога бъда обвинен в нещо, никой не може да го докаже. Всяка заповед, която някога е стигала до Блито-3, всяка доставка, която се е върнала оттам, носят името само на Солтан Грис. Той си е подпечатал живота!

— Значи няма да имате нищо против Грис да бъде изправен пред съда?

— Какво общо има тук съдът?

Мадисън каза:

— Съдебен процес, който е публичен, който се отразява в медиите. Стъпка по стъпка!

— Това е странна идея.

— Можете дори първо да го разобличите в медиите, след което съдът със сигурност ще го признае за виновен. Тези неща се правят така.

— Колко странно.

— Вие ще станете герой — продължи Мадисън. — Това ще доизгради имиджа ви.

— О, съдебните процеси нямат нищо общо с това — каза Хист, като внезапно придоби свиреп вид. — Моят проблем е как да накарам Армията и Флота да ми съдействат.

— Това толкова ли е важно? — попита Мадисън.

— Той ме пита дали това било толкова важно — обърна се Ломбар към някакъв невидим събеседник, който не беше там. Ще се наложи да изтегля всичките сили на Апарата от Калабар, за да завзема Земята. Армията и Флота могат поне да поемат нещата там!

— Вие се нуждаете от съдействието на Армията и Флота — каза Мадисън. — АЗ МОГА ДА ВИ ГИ ОСИГУРЯ!

Ломбар притихна. Накрая попита:

— Как?

— Искам да разполагам с всички данни и свидетели по отношение на Грис. Ще го пусна първо в печата, а след това ще го закарам и до съда. След това ще го накарам да обвини Хелър за всичко. Може да се изпипа така, че цялата Армия и Флота да хукнат по следите му като бесни кучета!

— Наистина ли?

Мадисън извади тефтера с изрезки, който носеше със себе си. Подхвърли го разтворен на бюрото пред Ломбар.

— Тези статии са само за проба. Аз съм написал всяка една От тях. Ще публикуват каквото им кажа. Единственото, което трябва да направя, е да използвам медиите, и Армията и Флота ще бъдат във ваши ръце!

Ломбар се взираше в книжлето и го разлистваше.

— Публикуват каквото им кажете?

— Аз контролирам медиите на Конфедерацията. Те са просто едно средство. Мога да го използвам, за да вдигна такава буря, че да получите всичката помощ, от която се нуждаете. Мога да моделирам общественото мнение като глина! А това е ключът към всичките ви проекти.

— Невероятно! — каза Ломбар, като продължаваше да се взира в книжката. — Кроуб? Герой? — И тук имаше няколко разкрасени снимки на Кроуб от първа страница! Хвалебно! Вестник след вестник!

— Виждате ли? А това е само упражнение, за да си пробвам силите. Едно нищо.

— Мадисън, щом можете да ги накарате да мислят, че тоя изкуфял стар престъпник е герой, то няма да представлява никаква трудност да превърнете такъв заслужил, предопределен мъж като мен в...

— Император — довърши вместо него Мадисън.

Жълтеникавите очи на Хист станаха кръгли и се изпълниха с блясък. Той стана и се извиси над Мадисън с един фут. Взе едната му ръка в своите и я поглади. После се извърна към вратата и изрева:

— ГЛАВЕН ПОМОЩНИК! ДАЙТЕ НА ТОЗИ ЧОВЕК МАДИСЪН ВСИЧКО, КОЕТО ПОЖЕЛАЕ! РАЗБИРАШ ЛИ, ВСИЧКО, ИНАЧЕ ЩЕ ТИ ОТРЕЖА ГЛАВАТА!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Навън слънцето почти беше залязло. Площадът беше напълно опразнен и Модел 99 изглеждаше много самотен върху чакъла.

Мадисън подаде на Кън огромен куп разпечатки, на Флик — картичка с адрес и се качи в еърбуса.

— Притеснихме се за теб — каза Флик, докато подкарваше Модел 99. — Кън поговори с шофьора на генералския танк до нас: той каза, че вътре се е събрал целият Генерален щаб на Апарата, за да планира някакво нападение по всички фронтове. Когато каза Блито-3, ние подскочихме. Ти не беше ли от тая планета?

Мадисън беше потънал в мислите си и не му отговори.

— Сега, аз съм от Калабар — каза Флик. — Цялата война там ме тревожи. Унищожават цели градове, посичат деца, изнасилват жени, изгарят всичко. Предполагам, че ти се е изправила косата, когато си разбрал, че Апаратът ще нахлува в твоята планета.

— О, войната си е война — каза Мадисън с отегчен глас. — Аз се занимавам с връзките с обществеността. Повечето войни започват заради такива специалисти. Така че за какво да се вълнувам толкова?

— Чуй го само, Кън — каза Флик. — Колко е хладнокръвен! Но предполагам, че подобно отношение е типично за един убиец. А като заговорихме за убийства, извади си жилеца, Кън. Районът, в който влизаме, е пълен с „Х маркира мястото“.

Те спряха пред някаква сграда, която беше повече паднала, отколкото изправена: вонята на боклук подразни носовете им. Мадисън се изкачи по едни стъпала с риск да си счупи глезена и похлопа на вратата.

Мъж с две туфички сива коса, стърчащи от двете страни на главата му, си подаде носа навън.

— Махайте се. Току-що се прибрах. Имам право на малко почивка.

— Името ви Боч ли е? — попита Мадисън.

Боч се опита да затвори вратата, но кракът на Мадисън му пречеше.

— Дошъл съм, за да получа от вас информация за един мъж на име Грис.

— ГРИС? Изчезвайте оттук!

— Той е в Кралския затвор — продължи Мадисън и ви се присмива на всичките. Аз се опитвам да го докарам до съд.

— Влезте! — каза Боч.

През следващия половин час на откровение Мадисън слушаше омаян в най-хубавия стол на Боч.

— Значи — каза най-накрая Мадисън, — мога да разчитам на вас като свидетел.

— Бих прекосил пеша Великата пустиня, само за да мога да дам свидетелски показания — отвърна Боч.

— А ако ви помоля да изнесете лекция за него, ще говорите ли? — попита го Мадисън.

— Ще говоря, разбира се — каза Боч. — Сега като се замислих за това, се сетих, че мога да ви дам няколко имена. Малко по-надолу по улицата ще ги намерите. — Той написа някакъв адрес и го подаде.

На вратата Боч разтърси въодушевено ръката на Мадисън:

— Можеш да разчиташ на мен, Мадисън.

Свиха зад ъгъла и слязоха по един склон. Спряха пред едно много старо общежитие — на една изкривена табела пишеше: „За офицери джентълмени“.

На вратата дойде някаква жена с грубовато лице. Мадисън си беше научил урока:

— Дошъл съм, за да ми помогнете да обеся Грис. Предполагам, че името ви е Мийли. Навремето сте му била хазайка.

— Да ви помогна да обесите... — Изведнъж тя се извърна и се провикна към кухнята: — СКЕ! ЕЛА ТУК! ИМАМЕ КЪСМЕТ! НЯКОЙ ИСКА ДА ОБЕСИ ГРИС!

Изведнъж Мадисън се оказа в някакво фоайе и пиеше главотръс. Той слушаше как Ске, старият шофьор на Грис, разказва неволите си, прекъсван от проклетия и личните неволи на самата Мийли. Разбра, че Грис им бил дал фалшиви банкноти и ако те ги били използвали, щели да бъдат екзекутирани. Но като познаваха Грис, те вместо това отишли право във Финансовата полиция и се оплакали, както те си знаят. Огорчението им към Грис ги беше сплотило здраво един с друг.

О, да, биха дали свидетелски показания в какъвто и да било съдебен процес. С удоволствие, с удоволствие, с удоволствие! На лекция? Е, те не били кой знае колко представителни, но били готови да кажат всичко, което иска Мадисън.

Озъбвайки се зловещо като човек, който е готов да схруска плячката си, Мадисън се прибра в градската къща в Джой сити. Не обърна никакво внимание на вечерята. Нямаше никакво време за това. Събра целия си екип.

Застана на подиума в залата за брифинги. Изглеждаше много висок.

— Верен и трудолюбив персонал, — каза той стигнали сме до крайъгълен камък. Понякога връзките с обществеността стигат до кулминационната си точка. На път сме да повлияем съдбите на цели империи. На път сме да насочим съдбата на звездите. Сега ме чуйте внимателно.

ГЛАВА ПЕТА

Два дни по-късно много добре подбрана публика от деветдесет жени седеше в залата за лекции на 80-ия етаж на градската къща. Те си даваха ясната сметка, че са особено привилегировани от поканата да присъстват на тази високо образователна лекция на известния доктор Кроуб.

Даваха си, освен това и ясната сметка, макар че това въобще не беше споменато, че ако не съдействат, няма повече никога да получат отново възможност да „се лекуват“ на остров Рилакс. А също така — макар че за това никой даже и не намекна — ако не се държаха както подобава, някой можеше да забрави да поднови безплатната им доставка на трева.

Онова, което се обсъждаше между тях и другите съвсем свободно, бе, че като членове на едно висше общество, те имат положителното задължение да използват положението си — както и това на техните съпрузи, за да правят добро. Не се споменаваха никакво име, но всички бяха членове на един много изискан клуб, състоящ се изцяло от онези късметлийки, които се бяха „просветлили“ на остров Рилакс.

Мадисън беше имал малко неприятности с Кроуб. Беше глътнал тайничко допълнителна доза ЛСД, освен нормалната си дажба, та двама общи работника трябваше да го държат последователно под горещи и студени душеве, за да дойде на себе си.

Сега той застана на подиума за лекции, със съзнанието, че ще получи леко разтърсване чрез скрития си електрически нашийник, ако оплеска работата, и се подпря на бюрото.

— Дами, — започна той, като повтаряше онова, което му казваше микрофончето в ухото, — вие си давате сметка, че като избран вътрешен кръг от малцината просветени, вашето... вашето обществено... обществено положение води със себе си определени отговорности. Обществото, в което живеем, е... е за нещастие една шахта — за неовладяна лудост и чудовищни злоупотреби. Спотайващи се, прикрити, извън полезрението... извън полезрението на

общоприетата и непросветена гледна точка, мозъците на хората... кипят от невъобразими страсти и сили. Страх ме е като виждам опасностите, на които е подложено това общество, и как... как зле, то... то се справя с тях. Необходими са строги мерки по-силно необходими са СТРОГИ МЕРКИ! — Той пое дълбоко дъх и се подпря с пръсти на плота на бюрото... (Наведи се напред). — Има един толкова чудовищен случай, който сигурно го знаете, за да не се налага да ви го обяснявам (облегни се назад и спри). — В края на краищата вие сте нежно възпитавани дами и аз не трябва да говоря за това, иначе ще нараня слуха ви (Не продължавай.)

— Не, не — извика лейди Артрит Стафи от предния ред, която си даваше ясната сметка, че е лидер на тази избрана група, — продължете, продължете! Не се страхувайте, че ще нараните слуха ни. — О, да, продължавайте! — чуха се и други викове.

— Изглеждате така, сякаш жестоката истината трябва да ви се представя много внимателно — каза Кроуб.

— Нямаме нужда от лигавене! — извика една жена. — Кажете ни!

(Продължавай.) — Е, скъпи дами, този случай е толкова гнусен, че ще изтръпнете. Той е единичен и изключителен случай. Толкова е изключителен, че попада изцяло извън Фройдисткото разбиране за психосексуална патология!

— Не! — чуха се няколко вика.

— Този случай — каза Кроуб — не е анален. Той не е орален. Не е генитален! Даже не е латентен! Извикай чудовище.

Жените изглеждаха като вцепенени.

Изведнъж Кроуб седна в едно кресло.

— Една жена е дошла, за да опише случая като свидетел. Въведете я.

Мийли се качи смирено на подиума. После събра кураж от изпълнените с очакване женски лица.

— Това, което той казва — започна Мийли, — е вярно. Аз бях неговата хазйяка. Никога не канеше жени в стаята си. Затваряше вратата, когато отиваше в банята. Никога не говореше както подобава на никого. Когато не се промъкваше тайничко навън или навътре, се спотайваше в праха и мръсотията на стаята си. Не мога да опиша гадните му и ужасни мисли. Освен това обмисляше денонощно как да

направи така, че да ме екзекутират, само защото му се усмихвах и му пожелавах приятен ден. Когато се измъкна, не можахме да намерим никой, който да заеме стаята му. Тя имаше толкова ужасна репутация, че още е празна! — Тя се свлече с ридание и един разсилен я изведе.

После дойде Ске.

— Аз бях — започна той — многострадалният му шофьор. Лишенията, които изпитах през онзи нещастен период от живота си, са оставили толкова дълбок отпечатък върху мен, че чак душата ми е жигосана. Той имаше навик да седи в еърбуса и да се опитва да скрие това, че скърца със зъби. А за вярната ми служба той се опита да ме екзекутира. Не мога да опиша гадостите, които го заобикаляха! — Той се свлече, както го бяха подучили, след което избяга от подиума.

Напред пристъпи старият Боч.

— Аз бях главният му помощник и това съсипа живота ми. Ако се навържат едно за друго, убийствата и престъпленията на този човек ще стигнат до средата на вселената. Ненормалните неща, които вършеше намериха кулминацията си в заповеди да се отнеме животът ми.

Той слезе от подиума. Малко поосвежен, Кроуб се изправи.

— Скъпи дами, вие много добре виждате, че лудостта вбесява. Диагнозата на този случай е толкова чудовищна, че във всички архиви на психиатрията няма нито една такава. Аз просто (Придай си спокоен и професорски вид) предложих този случай, за да ви покажа как ноктите на лудостта са се впили в най-големите дълбини на нашата култура (придай си вид, че това е краят.)

— Почакайте! — извика лейди Артрит. — Кой е този случай и къде е човекът?

(Погледни към вратата) — Мъжът, който ме информира за този случай, още ли е тук?

— Да — каза бързо един разсилен.

Облечен като надзирател от Кралския затвор, един от актьорите влезе с неохота. Беше с маска.

— Доктор Кроуб, — каза той, — разказах ви за този случай заради доброто на обществото. Ако се разбере, че аз съм ви информирал за това, което прави правителството, мога да загубя работата си.

— Кажете им, кажете им, те всички ще запазят самоличността ви в тайна.

Актьорът се обърна.

— Този мъж е задържан в Кралския затвор, за да се предотврати изправянето му пред съда. Седи си в килията на съвсем сигурно място. Страховете идват от това, че ако го изправят пред съдията, нещата, които може да разкрие, ще разклатят правителството из основи. Дори да го съдят, това ще стане тайно. Онова, от което се страхуваме ние, надзирателите, е, че ще бъде пуснат сред обществото през някоя задна врата и ще украси улиците със злодейски удушени тела на бедните и невинните. Макар и да не знам нищо за вашата психиатрия, просто като го наблюдавам в килията му, бих казал, че на фона на всички злосторници, които съм познавал в кариерата си на надзирател, той е направо най-долният. Не може да бъде описан по никакъв начин! Въпреки това ТЕ го крият и защитават.

— Как е името му? — попита лейди Артрит Стафи с разярен глас.

— Името му — каза актьорът — е Солтан Грис!

ГЛАВА ШЕСТА

Като някой маестро, дирижиращ голям оркестър, Дж. Уолтър Мадисън се захвана на работа по делото на Солтан Грис.

Най-висшите обществени кръгове на Волтар шумяха за скандала, а като добавка към исканията на съпругите си, издателите и редакторите, не можеха да се обърнат наникъде, без да се сблъскат с изблиците на гняв.

В първите заглавия пишеше:

МИСТЕРИОЗЕН ЗАТВОРНИК

СКРИВАН ОТ ВЛАСТИТЕ

Това скоро беше последвано от:

КОГО ПРАВИТЕЛСТВОТО ОТКАЗВА

ДА ДАДЕ ПОД СЪД?

А след това:

РАЗКРИТА САМОЛИЧНОСТТА!

ЗАТВОРНИКЪТ Е

ОФИЦЕРЪТ ОТ АПАРАТА

СОЛТАН ГРИС!

Тогава много бързо, издание след издание, ден след ден, започна да излиза документираният каталог на престъпленията на офицера от Апарата Солтан Грис, като всяко следващо беше по-пикантно от предишното.

Започнаха с:

ОФИЦЕРЪТ ОТ АПАРАТА СОЛТАН ГРИС

ИЗНАСЯЛ НЕЗАКОННО МЕТАЛИ

Веднага след това:

ОФИЦЕРЪТ ОТ АПАРАТА ГРИС

ЗАПОВЯДАЛ ДА БЪДАТ ИЗБИТИ

ГЛАВНИЯТ МУ ПОМОЩНИК И

ПЕРСОНАЛЪТ НА ОФИСА МУ

И тогава:

ОФИЦЕР ОТ АПАРАТА ЗАПОВЯДВА

ДА БЪДЕ УБИТА МАЙКАТА НА

БЕЗЗАЩИТНО МОМЧЕ

И снимка на ридаещия Туолах, както и фалшиви снимки на тялото на майка му на погребението, започнаха да разпръскват вълни на ярост сред населението.

Точно по това време Лорд Търн получи обаждане по видеотелефона не от кой да е, а от обществената лидерка лейди Артрит Стафи.

— Лорд Търн, — каза лейди Артрит, — мисля, че не си давате сметка, че общественото мнение расте. КОГА имате намерение да изправите пред съда онзи затворник?

— Лейди Артрит, — отвърна Лорд Търн, — можете ли, ако обичате, да не си пъхате носа в работите на Кралския затвор? — И затвори.

Понеже този разговор беше записан, „Дейли Спийкър“ пуснаха изключителен материал:

СЪДИЯ КАЗВА НА ОБЩЕСТВЕННОСТТА

„ДОЛУ РЪЦЕТЕ ОТ ГРИС!“

Това, разбира се, накара останалите вестници да посиняят от яд: те се бяха изчерпали. И започнаха да бомбардират Лорд Търн с хитри телефонни обаждания, които сами си измисляха. Това безумно разгневи Лорд Търн. Беше толкова ядосан, че отказа да обяснява каквото и да било на когото и да било. Заглавията ставаха все по-лоши и по-лоши.

За лош късмет на Солтан Грис, когато той изнудвал Отдела за провокации към Апарата, началникът на този отдел прехвърлял разговорите в личния си офис до реката Уийл и ги записвал през цялото време, докато преследвал Грис, за да го хване на местопрестъплението. И в Отдела по провокациите съществуваше запис със снимки и звук на всяко престъпление, което Грис беше извършил по онова време. Понеже не знаел за това, Грис си мислел, че

се е справил с цялата работа, когато накрая убил шефа на този отдел. И сега Мадисън започна да пуска тези престъпления едно по едно в пресата.

ХИПНОТИЗАТОР УБИТ ОТ

ОФИЦЕРА ОТ АПАРАТА ГРИС

А след това:

ПОЛКОВНИК ПО ДОСТАВКИТЕ

УБИТ ОТ ОФИЦЕР ОТ АПАРАТА ГРИС

И тогава:

ЕЛЕКТРОННИЯТ МАГЪОСНИК СПЪРК

ГАДНО ПОСЕЧЕН ОТ ОФИЦЕРА

ОТ АПАРАТА ГРИС

ИЗГАРЯ ЕДНА ТРЕТА ОТ ПРОМИШЛЕНИЯ

РАЙОН ПО ЕЛЕКТРОНИКА, ЗА ДА СКРИЕ

ПОДЛО УБИЙСТВО

А последната от серията беше пълна със снимки на тяло, падащо от десет хиляди фута.

КОЛЕГА-ОФИЦЕР ОТ АПАРАТА УБИТ

В ПОДЪЛ ОПИТ ДА СЕ СКРИЯТ

ГРЕХОВНИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ

Лентата даже беше пусната по „Вътрешен обзор“, който започваше да се интересува от цялата шумотевица.

По улиците започна да се шушне въпросът: ако правителството има офицер, който е извършил всички тези престъпления, то защо тогава то отказва да изправи подлеца пред съд?

Но Мадисън си пазеше нещо в запас.

Когато бяха дочули Боч да ликува с думите „вече гепи Грис“, както и за някаква фалшификация, той НЕ беше говорил за фалшификациите на кралския подпис. През цялото това време той даже не знаеше за тях.

В небрежността си Грис беше оставил старата пелерина на Прахд до бюрото в офиса си. А беше възнамерявал да направи така, че тя да бъде намерена до реката Уийл. А в пелерината беше завил много лоша фалшификация на бележка за самоубийство. За нещастие я написал на парче хартия, което се намирало под някакъв документ, който пък той подпечатвал за Боч. И под почерка на бележката за самоубийство на Прахд смътно се виждаше контурът на личната пластинка на Солтан Грис!

Записаните ленти на мъртвия офицер от Отдела за провокации показваха как Грис се обажда на Прахд Битълстифендър.

Всички доказателства за обвинение в убийство бяха налице. Чрез един от репортерите си, Мадисън привлече вниманието на Вътрешната полиция върху престъплението.

Тя го проследи, придружена от цяла орда репортери, и разбра, че младият доктор Прахд Битълстифендър не може да бъде открит

никъде. Тогава издадоха заповед за арестуването на Солтан Грис.

Младият доктор Прахд, най-обещаващият целолог, който щеше да се дипломира наскоро, беше превъзнасян от професорите като истинска загуба за неговия бранш. Актът на посичането му в ранната му младост можеше да се счита за престъпление срещу цялото население, което толкова отчаяно се нуждаеше от услугите му. Това беше актът на един луд човек!

ЗАГЛАВИЯ!

Тогава Вътрешната полиция помоли Лорд Търн за попечителство над Грис, за да могат да го съдят и екзекутират. Отказаха им, разбира се.

ЗАГЛАВИЯ!

Сред населението започнаха да се задават въпросите: защо правителството е взело под протекцията си тоя беснеещ луд — офицера от Апарата? Защо не разрешават да бъде изправен пред съда?

Мадисън започна да разпространява думите и музиката на една балада, която беше написана от бившия репортер от Кралската Академия по изкуствата. Беше отпечатана на хвърчащ лист и изглеждаше като творение на анонимен автор. Не след дълго го отпечатаха и в пресата и баладата започна да се пее навсякъде. Вървеше така:

*В името на правителството той убивал и трепал.
Много невинни жертви той е изстудил.
Той е офицер от Апарата!
Защо правителството обича тоя касапин?
Той храни се с кръвта на своите жертви,
а после с радост ги стъпква в калта.
Гален, защитаван за своите престъпления,
превъзнасят добродетелите му като върховни.
Ний искаме с живота свой той да плати,
ГЛАВАТА ИСКАМЕ НА СОЛТАН ГРИС!*

Цели тълпи започнаха да маршируват по улиците, докато пееха с пълни гърла.

Всъщност, откакто мина известно време, Дж. Уолтър Мадисън беше напълно сигурен, че Лорд Търн ще се предаде и ще каже:

— Добре. Ще го съдя.

А на Вътрешната полиция щеше да каже:

— Ето ви го. Съдете го, докато не му остане душа.

Само ако можеше да закара Грис на подсъдимата скамейка и да го накара да прехвърли обвинението върху Хелър, Мадисън знаеше, че щеше да е успял.

Но беше стигнал до задънена улица. Яростта, която бушуваше по улиците, не можеше да развълнува Лорд Търн във високата му крепост.

Трябваше да бъдат взети други мерки.

ГЛАВА СЕДМА

Мадисън беше зает до късно през нощта с правенето на плановете си. Трябваше да направи няколко неща. Сред първите бе това да поддържа надеждите на Ломбар Хист.

В съответствие с това, една сутрин Мадисън хвана Хист на бюрото му пред затворената врата на императорската спалня. Хист преглеждаше подробностите на плана за завземане на Земята.

— След колко време — посрещна той Мадисън — мислиш, че можем да получим съдействието на Армията и Флота? Ако могат да заемат мястото на силите на Апарата, които сега действат по бунта на Калабар, можем да нахлуем на Блито-3 и да я накараме да се подчини.

— Работя по този проект денонощно — отговори Мадисън. — Всъщност за това съм дошъл да се видя с вас: това, както и далеч по-важния въпрос за превръщането ви в император. Разбирате ли, всички тези неща са много здраво свързани едно с друго.

— Как? — попита Хист.

— Просто въпрос на имидж — отвърна Мадисън. — С достатъчно имидж можете да направите всичко. Онова, което искам да знам сега, е какъв точно имидж ви се харесва най-много? Какво искате обществеността да мисли за вас?

Ломбар се облегна назад. Жълтите му очи се замечтаха.

— Абсолютно страховит — каза той най-накрая.

— Така си и мислех — допълни Мадисън. — Мъж с желязна воля. Такъв, който не говори глупости. Общественоста мечтае за силен и безмилостен контрол. Фигурата на един отмъстителен Бог.

— Точно така — потвърди Ломбар Хист. — Най-сетне разбрах защо те слушам. Просто си много схватлив и не се боиш да говориш истината пред по-висшестоящия от теб.

— Аз само си изпълнявам задълженията — каза Мадисън. — Сега знам, че сте много зает. Но по една случайност в момента има някакви бунтове в Слам сити. Това е една превъзходна възможност за създаване на имидж. Два батальона от Апарата задържат тълпата. Осигурил съм снимачен екип там. Ако правилната ви преценка ви

казва, че трябва да използвате тази безценна възможност, за да си създавате имидж, можем да отидем там с личния ви танк и за нула време ще се появите по „Вътрешен обзор“.

— Тълпа — каза Ломбар, — която трябва да бъде обуздана? Къде са ми пелерината и жилецът?

Час и половина по-късно Ломбар изкачи стъпалата на подготвената платформа пред лицата на събраните пет хиляди човека. Площадът на Слам сити беше отделен с кордон. За първи път на Мадисън не му се беше наложило да тегли пари за някакви екстри или актьори за подобна демонстрация. Благодарение на гласността за случая Грис, двата батальона на смъртта имаха повече проблеми при задържането на допълнителни зяпачи навън, отколкото при удържането на тези, които бяха вече вътре: бяха поставили танкови барикади на всички странични улици, които влизаха в района.

Мадисън беше подал на Ломбар речта му. Тя беше добра: под близките напътствия на Мадисън, авторът на трилъри я беше писал цяла нощ.

Ломбар се извиси над тълпата в червената си генералска униформа. Тонколоните загърмяха, когато той зачете речта си.

— Граждани на Волтар! Вие сте подведени. Законът и редът трябва винаги да триумфират над законите, на тълпата. Вътрешното спокойствие на Волтар не бива да бъде разбивано от въпроси и предизвикателства към вашето правителство. Изправен съм тук силен и властен, страховит и решен да унищожа всяка опозиция на независимата държава. В мен виждате образа на строгата власт! Никога няма да се откажа от строгото си задължение да изправам всички злосторници пред съда.

През голямата тълпа мина вълна на задоволство. Снимачният екип на Мадисън, подкрепян, от още три снимачни екипи, изпратени по личната инициатива на менажера на „Вътрешен обзор“ излъчваха речта по целия Волтар, а със съответно закъснение, и на всяка друга планета.

— Искам да ви осведомя — изръмжа Ломбар, но прилично, — че образите на офицерите от Апарата не бива да бъдат поставени под съмнение заради престъпленията на Солтан Грис. Офицерите от Апарата са мъже с блестящи добродетели и неопетнена чест. Горд съм, че съм един от тях и че съм техен шеф. Реките кръв, потекли след

Грис, гробищата, изпълнени с трупове — всичко това е дело на Солтан Грис и само негово. Този гаден демон не бива да поврежда брилянтната невинност на другите офицери от Апарата или моята! Моята собствена душа копнее той да си получи заслуженото. С тези две ръце бих могъл да начупя гръбнака му прешлен по прешлен и при това да намеря максимално удоволствие в подобно нещо. Бих се радвал даже да го оставя в ръцете на тази тълпа, за да го разкъса на парчета!

Дива радост тръгна в задната част на множеството и премина напред с рев.

Когато истерията утихна, Хист продължи.

— Уви, Негово Превъзходителство лежи болен, твърде болен, за да бъде обезпокояван и в това време на обществена криза аз не искам нищо друго, освен спокойствие. Поради тази причина изпълнявам най-голямото желание на Негово Превъзходителство и приемам временната власт на Диктатор на Волтар.

Настъпи шокираща тишина. Тълпата зяпна. Никога не бяха чували за такъв пост или длъжност.

Но речта не остави време за дискусии. Самият Ломбар също не беше чувал за такава длъжност. Той не беше прочел речта предварително. Но изведнъж, макар че не можеше да си представи какво включва подобна длъжност, той я прие с прилив на необуздало въодушевление. Точно този крайъгълен камък търсеше той от толкова време.

Изпълнен с божествен трепет, той продължи да чете:

— Залагам честта си, че ще донеса мир на Волтар, спокойствие на народа му и освен това ще стъпквам безпощадно всякакъв разкол или въпрос, който заплашва страната. Зад мен стоят блестящите и честни офицери на Апарата, но ще се радвам на подкрепата на всяка друга служба или каквото и да било! Сега, що се отнася до Грис, поради пречките, които представя Кралският затвор, ще трябва да вземем други мерки. Опасността идва оттам, че този гаден демон ще бъде освободен, за да излива отново злобата си върху населението. За щастие разполагаме с едно ново средство, което може да бъде използвано. Нарича се психотерапия. Това е средството, което ще бъде приложено. А аз ще използвам новите си прерогативи, за да следя за

правилното му приложение. Така че ви обещавам въпросът за Грис да бъде успешно решен, така че всички да са доволни.

Тълпата беше обърквана. След това започнаха да мислят, че психотерапията е някакъв вид мъчение. Започнаха да се ободряват.

Ломбар стигна до последната част на речта си. Изчака да се успокоят и тогава я изстреля:

— О, население на Конфедерацията! Обещавам ви от мое име и от името на всички други офицери от Апарата, честни, неопетнени и всеотдайни, че ще донесем мир и ред в държавата, без значение КАКВО трябва да направим. Благодаря ви!

Гръмна задоволство. Ломбар слезе от платформата по-висок, отколкото се беше качил.

Двата батальона на смъртта стояха стъписани. Офицерите им трябваше да им се разкрещят, за да спрат напиралците тълпи, така че Ломбар да може да се качи в танка си. Шумотевицата от аплодисменти за Ломбар беше оглушителна. Той застана на купола и започна да маха с ръка. Танкът му потегли.

— Боже мой, Мадисън, — каза той, — ти си почти толкова гениален, колкото и аз. Този пост на Диктатор обаче няма ли да трябва да мине през Великия Съвет?

Мадисън му подаде заповедта от Великия Съвет, цялата покрита с подписи и печати. Бяха присъствали само двама члена на съвета, но пък бяха напълнили добре страниците. Бяха направили всичко, което Тийни им беше казала.

— Един мъж на име Наполеон — каза Мадисън, — станал много лесно от диктатор император.

— БОГОВЕ! — възкликна Ломбар като потрепери. И няколко минути той просто се взираше в пространството.

Едва когато вече летяха над Великата пустиня, той заговори отново:

— Знаеш ли, това отваря вратата към пълно съдействие от страна на Армията и Флота. Ще успеем с лекота да се справим и с Калабар, и със Земята. Ти като че ли разреши всички проблеми. Аз обаче имам един въпрос. Какво е това нещо психотерапия? Някакъв нов продължителен метод за екзекуция?

— Оставете това на мен — отвърна Мадисън.

Ломбар кимна и напълно забрави за нея.

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Мадисън се оправяше с психотерапията.

Той се намираше в дупката за наблюдение зад стената на аудиторията на 80-ия етаж в градската къща. Той се хилеше. Това трябваше да свърши работа, а когато то станеше, Мадисън щеше да има съдебния процес. А чрез съдебния процес на Грис, той щеше да получи Хелър.

Редакторските колективи във вестниците бяха много объркани по отношение на речта на Ломбар, по-малко стъписан бе личният екип на Мадисън. Когато се върна вкъщи, репортерите и екипът му казаха:

— Направихме си един диктатор, хоп, ей така! Но какво означава „диктатор“, Шефе?

Някои вестници бяха на мнение, че диктатор е човек, който записва на диктофон. Други пък, понеже думата беше директно и буквално преведена на волтариански, казаха, че това е по-властен говорител и е естествен негов наследник. Но мнозинството явно смяташе, че Ломбар е придобил много по-голяма власт и ако заповедта на Великия съвет не се показваше на компютрите им, те щяха да предположат, че Ломбар е направил някакъв голям удар; въобще не бяха сигурни какъв. Но в нито един от вестниците не липсваше фактът, че изведнъж Апаратът беше станал ръководещата сила в държавата.

И Апаратът не пропусна това. Офицерите му, с изключение на няколко затворника, се шегуваха един с друг за „безупречно чистите си репутации“ и тяхната „чест“. Започнаха да летят нависоко. Офицерите от Апарата никога не бяха се осмелявали да влизат в по-добрите хотели, ресторанти и клубове, а изведнъж самолюбието им се поласка и им се прищя да се появяват и да правят за смях келнерите и менажерите. Отряди на Апарата веднага плъзнаха из улиците с оръжие в ръка, като избутваха всички останали от пътеките за пешеходци. Ниско платени или въобще без заплата, те започнаха да намират начин да им се плаща.

Но Мадисън не обръщаше внимание на всичко това. Той играеше по-голяма игра: Хелър. Начините му за постигане на успех бяха изцяло

свързани с връзките с обществеността. Смъртоносни!

Акцията с психотерапията беше започнала с откриването на една пощенска картичка в досието на Грис. В нея пишеше:

СОЛТАН ГРИС!

ЙО-ХО-ХО, КЪДЕТО И ДА СИ.

Бебето се роди навреме и е много красиво.

Момче е.

Не ми се ще да ходя при началника ти и да вдигам шум.

Би било много по-приятно просто да се пъхна в леглото с теб. Та кога смяташ да се появиш и да направиш най-правилното нещо, т.е. да се ожениш за мен?

Прация

P.S. Да има някой командващ офицер: Можеш да дойдеш да се видим по този въпрос по всяко време. Надявам се, че си красив. Аз вече отново съм много хубава, откакто коремът ми вече не е подут, така че ще можем да поговорим. Какво искаш за закуска? Можеш да ме намериш в имението Минкс, Пош Хилз.

P.P.S. Тук има най-меките легла и най-прекрасният плувен басейн, както и лятна къща с легло.

Мляс. Мляс.

Значи, Мадисън беше малко по-умен, за да заложи красивото си лице в подобен капан. Заради това беше изпратил режисьора и едно от момичетата от цирка, облечени като светски хора, както и един актьор, който да изпълнява ролята на „командващия офицер“ на Грис.

Днес в залата бяха събрани сто дами от „клуба“, които не смееха да си поемат дъх от напрежение. Усмивката на Мадисън ставаше все по-широка, докато той надничаше през дупката, откъдето ги виждаше. Макар че голяма част от тях бяха на средна възраст, те бяха в много добра форма. Бяха уловили част от изгубената си младост и живот от гледната точка на омайване с марихуана и секс, и изглеждаха невероятно привлекателни.

Кроуб застана на подиума. Този път бяха опазили ЛСД-то далеч от него и понеже очакваше нова доза, ако се справеше добре, той се държеше, прилично. Малкото микрофонче беше в ухото му и единственото, което трябваше да прави, бе да повтаря онова, което то му чете.

— Първокласни дами, светски дами, дами на блесналите погледи и възвърната младост — започна Кроуб и звучеше добре, макар че той го казваше с много безизразен глас, — зная колко разтревожени сте били заради неохотата на държавата да изправи пред съд този побъркан ненормалник Грис. Както без съмнение сте прочели или видели по „Вътрешен обзор“, Ломбар Хист — Диктатор на Волтар, обеща да бъде приложена психотерапия в случая на Грис.

Голямата опасност, скъпи дами, е, че Грис ще бъде пуснат сред хората напълно луд, че ще продължи да убива, подпалва и вилнее сред едно безпомощно население.

Не много добре осведомен, Хист направо ми заповяда да се опитам да разреша проблема чрез психотерапия. Аргументът беше, че ако бесният демон може да бъде направен нормален, той може да бъде освободен.

Аз се възпротивих. Опитах се да изтъкна, че този побъркан престъпник Грис е напълно извън скалата на Фройд. Повечето от вас чуха лекцията, в която подхванах... подхванах... подхванах... (продължавай, продължавай.)

Казах на Хист:

— Шансовете за успех са толкова малки, че не си струва... да се изчисляват.

Но той ми нареди да го направя въпреки това. Тогава му казах, че всеки, избран да направи подобно нещо, е много възможно да се изправи пред някоя смърт. Но той отвърна:

— Какво е една жена повече или по-малко? Намери някоя доброволка и я накарай да го направи!

— Мръсникът му! — премина шепот през залата.

— Сега, както знаете... знаете... знаете... (спри да повтаряш), според Фройд сексът е в основата на всичко. Ако могат да се събудят истинските сексуални основи на един престъпник, той ще се поправи и ще стане нормален. Това е доказан научен факт, както и цялата психиатрия.

Така че онова, което ще се опитаме да направим, е да хвърлим малко светлина в живота на Грис с надеждата, че това ще го поправи, ще го направи отново нормален и ще го отстрани в качеството му на заплаха за нашето общество.

Жените кимнаха.

— Но — извика Кроуб, — както казах на Хист, колкото и да е благороден експериментът, той има два недостатъка: първият е, че вероятността това да свърши работа при някого, който е напълно извън скалата на Фройд, е почти никаква; и вторият — че това означава почти сигурна смърт за доброволката.

Кроуб остана така, защото в микрофона му вече не идваха никакви думи. Един разсилен изведе напред доброволката.

Беше вдовицата Тейл!

Беше облечена в ослепително бяло. Изглеждаше съвсем непорочна. Главата ѝ беше наведена напред, а гладката ѝ права коса падаше пред лицето ѝ. Тя склочи ръце пред себе си. Беше режисирана до перфектност да изглежда като девица, която водят на олтара на някакво примитивно жертвоприношение. Застана пред тях със сведен поглед.

— Тази жена — каза Кроуб, — в пристъп на чист патриотизъм, е готова да рискува живота си в това начинание. Отнасям се със страхопочитание към всеотдайността и смелостта при обслужването... служенето на държавата и народа. Представям ви Прация Тейл (изчакай аплодисментите.)

Събралиите се жени зяпнаха. Усетиха прилив на страхопочитание. После някои се разплакаха.

— Заради това — продължи Кроуб — назначавам комисия начело с председателката лейди Артрит Стафи, която да се свърже с Лорд Търн и да настоява за разрешението му Грис да се ожени и да изкара първата брачна нощ в кралския затвор.

Публиката зяпна.

Мадисън се ухили.

ГЛАВА ВТОРА

На другата сутрин един много обезпокоен Лорд Търн посрещна в покоите си комисията от дамите. Никога преди не му се беше случвало подобно нещо. Но и пресата никога не беше гърмяла така по негов адрес през целия му живот и той беше започнал да се страхува. Даже собственото му семейство не му говореше напоследък, а тази група решени на всичко жени, които застанаха пред него бяха повечето във впечатляващо добри отношения със семейството му.

— Но, лейди Артрит — смотолеви той, — преди не се е случвало нищо подобно. В затвора ми да се осъществи брак? Та това е нечувано.

Лейди Артрит го фиксира с пронизващ поглед.

— Лорд Търн, консултирахме се с правни експерти. Фамилните ни адвокати твърдят, че няма законова забрана на това! Този път законът НЕ стои зад вас. Всяко противене от ваша страна би било чисто лично!

Лорд Търн го преглътна. Беше човек, който стриктно спазва закона и знаеше, че тя говори истината. Изведнъж нещата бяха станали много лични. И тогава се хвана за един изход:

— Бракът е нещо, за което мъжът трябва да се съгласи. Аз много се съмнявам, че на Солтан Грис ще му се прииска да се ожени!

— Той трябва да бъде попитан и ние ще чуем дали наистина е така.

Лорд Търн вдигна поглед към тавана. Горестно нямаше никакви разпоредби, които можеше да прочете. Свали поглед към лейди Артрит.

— Много добре. Отиваме да питаме Грис.

Сега, Апаратът е разузнавателна служба и си има начините за набавяне на информация. А този път Мадисън беше научил от съпругата на един надзирател, че Грис е завършил писането на признанията си.

Всъщност, през последните дни Грис беше натрупал малко килограми заради липсата на движение и редовното хранене. А точно в

момента той седеше в килията си на върха на кулата и се чудеше какво да прави с времето си.

Беше предал обемното признание. През следващите два дни малко се беше попритеснил като си мислеше, че вече ще го екзекутират. После започна да си дава сметка, че на съдиите им трябва много време, за да прочетат нещо, така че може би му оставаха още няколко глътки живот.

Нареждането да стои далеч от прозореца нямаше нужда да бъде повтаряно: беше сигурен до мозъка на костите си, че Ломбар Хист е готов да премести планетата, за да се добере до него. Беше чул някаква тълпа да крещи нещо пред затвора на няколко пъти, но не беше посмял да отиде до прозореца и да погледне, а не разбираше какво казват, защото бяха твърде далече. До него не беше достигнала никаква информация. Не знаеше абсолютно нищичко за кампанията в пресата срещу него.

Заради това беше много изненадан, когато чу много стъпки да се изкачват по стъпалата на кулата, придружени от глъчката на много гласове. Женски гласове? Колко странно!

Чу се тракане от пластините за заключване, а след това и скърцането на желязната му врата.

Влезе един пазач и насочи оръжието си към него.

Стаята изведнъж се напълни с жени!

Главата на Грис незабавно се завъртя.

Не познаваше нито една от тях.

Втренчените им в него погледи бяха безкрайно враждебни.

Обзе го паника, а нямаше къде да бяга.

Една жена с качулка и много слаба се приближи към него. Дойде съвсем близо.

Той усети как една бележка остава в ръката му.

Почти изпаднал в истерия, той погледна бележката и я прочете:

Ако не кажеш да, ще им съобщя за бебето
и те ще те накъсат на парченца.

Тогава фигурата пред него вдигна едната си ръка, хвана върха на качулката си и я свади.

Грис изпадна в неистов шок.

БЕШЕ ПРАЦИЯ ТЕЙЛ!

— За доброто на държавата — започна тя, внимателно подучена — аз станах доброволка за брак с теб. — И без да я видят другите, тя посочи с пръст бележката.

Грис, който беше на ръба на припадъка, не можеше да проговори.

От задната част на групата изръмжа Лорд Търн:

— Хайде де, отговори й! Говори, за да можем да си вършим работата!

— Кажи да! — изсъска вдовицата Тейл.

Грис погледна присвитите й, решителни очи. Погледна и враждебните лица на жените наоколо.

Изведнъж му хрумна, че може да си купи още малко живот. Можеше да отложи екзекуцията като определи по-задна дата, например след месец, за сватбата си.

— ДА! — извика той.

Лорд Търн беше втрещен.

Изведнъж лицата на жените се озариха с надежда.

— Добре — каза вдовицата Тейл. — Ще се оженим точно тук, още днес следобед. Пригответи се.

Грис отвори уста, за да каже нещо.

Килията беше празна, а вратата плътно затръшната.

ГЛАВА ТРЕТА

Разбира се Мадисън беше приготвил заглавията и само чакаше момента, в който да ги пусне. До обяд улиците се бяха напълнили с вестници, в които имаше вариант на заглавието:

ЖЕРТВЕНА БУЛКА

ЗА ПОПРАВЯНЕТО НА ГРИС

Разбира се, от страна на Кроуб имаше твърдения, които целяха да покажат, че това е един почти невъзможен подвиг. Той не можел по никакъв начин да гарантира успех заради това, че Грис „бил дошъл при него твърде късно“ — обичайното психиатрично извинение, което използваша на Земята.

Мадисън обаче си знаеше предварително, че онова, което ще привлече вниманието на обществото, бе съдбата на една красива жена. Стотици хиляди хора започнаха да се събират в подножието на Кралския затвор. Много от тях плачеха, почти никой не таеше никаква надежда, всички мислеха, че това е много жестоко, но и че благородството на Прация Тейл не може да бъде оценено по никакъв начин.

Мадисън даже не се нуждаеше от личния си снимачен екип. „Вътрешен обзор“ бяха заснели влизането и излизането на цялата депутация. Беше и сега тук под следобедното слънце, за да отразява на живо цялата огромна тълпа хора, да дава кадри от близък план и да взема интервюта. На Мадисън въобще не му се беше наложило да казва на менажера какво трябва да прави.

Защото Мадисън си имаше и друга лична мисия. С документи, доставени от Апарата и в униформата на офицер от Общите служби, той щеше да влезе в ролята на „приятеля на младоженеца“ — много съществен за церемонията персонаж.

Охраната го претърси за оръжие и отрова и му обеща, че ще наблюдава през специален отвор с насочено към него оръжие, което ще използва дори само да направи жест към Грис. И го пусна вътре.

Грис лежеше на койката си в нещо като припадък. Той напълно се беше провалил в опитите си да си купи още един месец. Мисълта, че ще бъде женен за вдовицата Тейл се смекчаваше единствено от факта, че така или иначе той нямаше да живее много дълго. Койката всъщност беше вградена в камъка поличка. Когато върху нея лежеше някой като сега, оставаха само четири фута над главата му.

Видя, че пускат вътре някакъв офицер от Общите служби. Не беше задължително да е от Апарата. Беше очаквал, че ще изпратят някой, който да му помогне да се приготви и, както можеше да се очаква, човекът носеше няколко кутии под мишница. Грис се окуражи още повече, когато видя дулото на оръжие, насочено през шпионката на килията. Така че продължи да си лежи и да наблюдава.

Изведнъж чертите под кепето започнаха да му напомнят нещо.

В ужасен шок той се стрелна нагоре!

Фрасна си главата!

Не можа да изпадне в безсъзнание. Главата му се завъртя. Помисли си, че е на улица „Мес“ 42 в Ню Йорк. Не, вероятно беше на яхтата „Златен зalez“.

Мадисън? Това беше МАДИСЪН!

— О, не — каза Грис. — Не, не, не!

Мадисън намери едно столче и седна до койката.

— Е, Смит, — каза той на английски, — искам да кажа Грис. Определено ми е неприятно да виждам приятел на мистър Бери да е загазил. Не се притеснявай. Тук съм, за да ти помогна да излезеш.

Грис изпадна в ужас.

— О, моля, мили Богове, Мадисън. Не се захващай с моите връзки с обществеността!

— Разбира се, че няма — отвърна Мадисън. — Та аз съм ти приятел. Ще направя всичко, което е по силите ми, да се измъкнеш от тук и то в страхотна форма.

— О, не, не, моля те. Недей да ми помагаш.

— Я стига глупости, Грис. За това са приятелите. Сега ме слушай внимателно. Ще се измъкнеш от цялата работа като училищен първенец.

— Искаш да кажеш... искаш да кажеш, че имам шансове да се отърва?

— О, нещо много повече, Смит. Има хора, които работят денонощно, за да не позволят да бъдеш екзекутиран. Това е най-последното нещо, което искат твоите приятели!

— Аз имам приятели?

— Ама разбира се, че имаш! И представа си нямаш колко много неща са направени за теб досега. Ще направим така, че да те изправят пред съд.

— КАКВО?

— Точно каквото чу. И не само това, ами при това справедлив съд. Нали не мислиш, че вдовицата Тейл има огромно желание да стане двойна вдовица? Разбира се, че не. Тя има купища пари и ще наеме най-добрите адвокати. Мога да те уверя, имаш много интересен и много дълъг живот пред себе си.

— Мадисън, в името на любовта към майка ти, не ме измъчвай така. Нямам никакъв шанс. Ти просто си намислил нещо ужасно. Знам си аз!

— О, Смит, шокиран съм. Та ти не си ми клиент. Аз все още работя по делото на Хелър.

— Така ли?

— Разбира се. Двамата с теб просто сме си старият тим, Смит и Мадисън. Същото, както и преди. Обаче аз наистина не мога да си говоря с теб цял ден, така че запомни добре какво ти казвам. Когато застанеш на подсъдимата скамейка, искам да обвиниш Хелър, че е основната причина за всичките ти неволи.

— Ами че това си е така — каза Грис. — Той наистина е!

— Отлично! Знаех, че ще се съ согласиш. Та когато те изправят пред съда...

— Няма да ме съдят. Просто ще ме екзекутират. А и дори някога да успея да изляза от затвора, Ломбар Хист ще ме посече на десет фута от изхода.

— Не му мисли толкова. Аз съм дясната ръка на Ломбар — или пък той моята, все забравям. Така че ако успеем да те изправим пред съда, просто прави, каквото ти се каже. Разбрано?

— Всичко, което искаш да направя, е да обвиня Хелър?

— Точно така.

— За всички престъпления, за които мога да се сетя?

— Точно така!

Грис започна да излиза от мрака. Сякаш започна да вижда някаква светлина пред себе си.

— Те ще осъзнаят, че той стои зад всичко.

— Точно така.

— Ще го направя.

— Добре. Сега трябва да те приготвим за сватбата ти.

Мадисън трябваше да полага усилия, за да не се превърне усмивката му в триумфално хилене. Грис даже и не подозираше колко абсолютно демоничен е истинският план!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Късно същия следобед в затвора се осъществи сватбата.

Лорд Търн не пожела да пусне снимачни екипи вътре, та те трябваше да се задоволят с онова, което можеха да заснемат извън портите на затвора.

Късното следобедно слънце превръщаше мрачната стара крепост в тъмен силует и падаше върху стотиците хиляди хора, които бяха покрили хълма дори и отстрани. Сред тях вървяха свещеници, които ги подтикваха да се молят, и тълпата седеше или клечеше, както младите, така и старите, покрита като с воал от шумоленето на гласовете.

Когато свещеникът по бракосъчетанието, приятелката на булката и приятелят на младоженеца се появиха на вратата развълнувани, свещеникът даде знак, че бракът е сключен. Общата въздишка на надежда от хилядите гърла премина надолу по хълма като порив на вятъра.

Сега всички погледи бяха съсредоточени върху най-високата част на кулата, защото хората знаеха, че жертвената булка и ненавистният Грис са там горе сами. Никой от тълпата не си тръгваше: всички знаеха, че в полунощ булката ще напусне затвора. Започнаха да се молят за нея. Дали терапията щеше да свърши работа? Дали щяха въобще да я видят жива отново?

Слънцето залезе. Луната Нико изгря: тя окъпа древната крепост в призрачна светлина, а вдигнатите лица заприличаха на зеленикава мъглявина на фона на хълма.

На тълпата не ѝ убегна това, че от външната страна на портите имаше линейка, а медицинският екип беше в пълна готовност. Както каза коментаторът по „Вътрешен обзор“, когато камерите се спряха върху линейката, тя беше там, за да поддържа надеждата, че независимо, от това колко е обезчестена булката, те ще се опитат да запазят живота ѝ.

Но онова, което ставаше извън затвора, беше съвсем различно от онова, което ставаше вътре.

По време на церемонията Грис беше мълчал като пън. С грейнал поглед Прация Тейл пък от друга страна, беше дърдорила като развален грамофон. А когато двамата приятели и свещеникът си тръгнаха, тя даже не се разочарова от това, че на съответния отвор остана един надзирател с бластер в ръка, готов да се намеси.

Прация беше донесла кошница със сватбено меню, което беше оцеляло след подробните проверки и тестове, които му бяха направили. С движенията на златна пойна птичка тя припикаше наоколо и разполагаше хранителните продукти върху една блестяща покривка. Пъхаше парченца и залци в устата на Грис, още преди да бяха седнали тържествено на софрата, макар че през повечето време пропускаше. Ставаше така, защото Грис беше твърде стъписан, за да може да си отвори устата.

— О, само почакай — ромолеше Прация, — така ще се повеселим. Вече няма да се налага да работиш, защото ще напуснеш Апарата. Единственото, което ще трябва да правиш, е да си лежиш в леглото, а аз ще ти пъхам храна в устата като сега. Най-тежките ти физически занимания ще се състоят просто в това да спиш и да бибипаш. Не е ли превъзходно? Вземи си още една черешка.

Грис беше в пълната хватка на нереалното. Месеци наред си беше живял мирно и тихо в кулата си, а единствените му събеседници бяха вокоскрайберът и материалите му. От време на време затворникът в съседната килия драскаше по стената; или пък някоя птичка кацаше на перваза, почуруликуваше и си отлиташе. Цялото това раздвижване му звучеше като голяма гюрултия. Освен това отвън сякаш долиташе някакъв приглушен стон, който не можеше да разбере откъде идва, защото още беше валидно нареждането да не се приближава до прозореца.

Напоследък сексът не беше никак привлекателен за него. Откакто Прахд беше променил анатомията му, жените не му бяха причинили нищо друго, освен постоянни неприятности. Освен това този брак не му беше осигурил никакво време. Той наистина не вярваше, че може да бъде изправен пред съда. Беше признал целия си живот; най-доброто, на което можеше да се надява, бе Лорд Търн да му определи по-безболезнена екзекуция. Колкото повече беше наблюдавал Мадисън по време на церемонията, толкова по-малко беше вярвал на думите му. Досието на Дж. Чуруликащото Куку казваше всичко, което

беше необходимо на Грис. След моментната си надежда, Грис се беше отдръпнал.

— О, пийни си малко от розовата газирана вода. Най-добрата е, изключително питателна — прекъсна мислите му Прация. — Ще укрепим силите ти. — И тя се изсмя звънливо. — Наистина ще ти потрябва. — Тогава тя завъртя пръст пред лицето му. — Недей да бъдеш толкова пасивен, де! Просто трябва да спреш да се притесняваш. Ще те защитават трима от най-добрите адвокати на Волтар. Имай ми доверие!

— Мисля, че никой от вас не разбира — каза Грис. — Аз съм затворник на Хелър. Поради някаква причина Негово Превъзходителство не издава заповед да свършат с мен. Но ще го направи. Даже и да можеше да ми помогнеш, аз просто си признах всички престъпления в книгата. Не вярвам нито на теб, нито на Мадисън — опазил ме Бог.

— О, недей да бъдеш толкова мрачен. Я виж! Навън е вече почти тъмно! Кажете ми, достатъчно ли се наяде и напи, за да се подсилиш? Да. Добре. Сега само се обърни с гръб, а аз просто ще приготвя леглото и ЕХАААА!

Той седна с лице към празната стена и чу как Прация прави усърдно нещо в каменната ниша. Тя беше донесла един вързоп със спално бельо и той нямаше никаква представа какво е намислила.

Най-накрая тя го потупа по рамото. Той се обърна вдървено. Тя беше по нощница, която беше толкова прозрачна, че най-важното беше голотата ѝ.

Нишата беше покрита с драперия от тензук, а отгоре беше проснато и едно одеяло от син блестящ плат.

Прация дърпаше дрехите му и разкопчаваше разни неща. Той стоеше като статуя и се остави да бъде разсъблечен. Направи едно-единствено движение, за да излезе от панталона и обувките си.

— УУУУУУУУ! — възкликна Прация, като отстъпи назад и го зяпна. — Я ВИЖ какво си имаме! Уууууу! Леле, Солтан, какво се е случило? КАКВО ПОДОБРЕНИЕ! О, Солтан, това е наистина БОЖЕСТВЕНО! Не съм и СЪНУВАЛА, че може да има ТАКЪВ!

Грис я погледна с отвращение.

Тя се беше ококорила.

— Нищо ЧУДНО, че не отговори нито веднъж на картичките ми. Жените сигурно са те преследвали на ТЪЛПИ!

Грис изглеждаше като зашлевен.

Тя се намуси.

— Виждам обаче, че ти не реагираш. — После се усмихна въодушевено. — О, аз знам какво ще те развълнува. Снимка на нашия син. Ще те накара веднага да поискаш да си имаме още един като него!

Тя се разтършува в чантичката си.

— Направихме я вчера. Ето я. Не е ли КРАСИВ?

Грис погледна снимката. На нея имаше едно бебе на два или три месеца. Усмихваше се с широко отворени очи.

Грис внезапно грабна снимката и се приближи до прозореца. Да!

Сламено руса коса! Зелени очи!

Грис погледна Прация.

— Това бебе е на Прахд!

— О, не твое е. В моята фамилия има много хора с такава коса, както и със зелени очи. Това, че твоята коса е кестенява, а очите ти са кафяви, не означава нищо. Той е твой син, повярвай. И в свидетелството за раждане пише така. А от днес следобед вече даже е и законно дете, а не копеле. Не се ли гордееш?

Беше точно като бебето на сестра Билдиржин.

— Това е дете на Прахд — каза той.

Тя се засмя доволно.

— Ей, ти май ревнуваш! О, това е чудесно! Значи все пак малко ме обичаш! Я ела на това легло и ще получиш всичката любов, която искаш!

Тя го издърпа до вградената койка и го мушна под тензуха.

Пазачът наблюдаваше килията внимателно през окуляра на бластера си.

Белите завеси, които скриваха леглото, се размърдаха.

Нощницата на Прация прелетя през тях и падна на пода. Гласът ѝ звучеше подканящо:

— ХАЙДЕ, Солтан! Сега не е най-подходящият момент да се правиш на срамежлив.

— Пазачът беше много нащрек, когато гласът на Прация каза:

— Ето, ето, Солтан. Бъди послушен. Живееш от толкова време сред всичкия този камък. Ползвай го за пример.

Една птичка кацна на перваза на прозореца и се заслуша.
Гласът на Прация беше леко напрегнат.

— Е, май на жените се полага да вършат всичката работа.
Пазачът се намръщи.

— Ууууууу! — извика Прация, докато стреснатата птичка се
взираше. — Какво КАЧЕСТВО само! — Птичката бързо отлетя.

Лицето на пазача се озари. Прация каза:

— Солтан, бъди добро момче. Ахаааа, така е по-добре. Чакай
сега да се съсредоточа.

Белите перденца от тензух се движеха.

Лицето на Прация беше извърнато към ниския таван над
вграденото легло.

Грис гледаше учудено надолу към нея.

Лицето на Прация беше много напрегнато, докато тя гледаше
нагоре.

Грис я зяпаше объркан. Реши, че тя се вира в нещо над главата
му.

Той се извърна настрани и погледна нагоре, за да види в какво се
взира тя така съсредоточено. Да не би да беше поставила нещо там
горе?

Беше една триизмерна картина. С реални размери!

Съвсем като истинска!

ХЕЛЪР!

Изведнъж Грис се разкрещя.

Той изскочи от нишата. Завесите се увиха около него и му се
стори, че някой го е хванал.

Виковете му се извисиха до краен предел!

Той се бореше с пердетата на пода!

Нахълтаха пазачи! Той вече беше сигурен, че са го хванали.

Виковете му разтърсиха стените и се промъкнаха надолу по
коридорите. Изхвърчаха навън през прозореца в нощта.

Навън се надигна стон от хиляди гърла.

Снимачните екипи застанаха нащрек.

Линейката запали двигателя.

В двора на затвора проехтяха камбани за тревога!

В агония напрегнатата тълпа гледаше как се отварят огромните
двери.

Вътре се втурна медицинския екип с една носилка.

Мъжете в бяло натовариха нещо на нея в тъмнината на двора. Единият от тях беше актьор: той пъхна сръчно едно чувалче с кръв под чаршафа, без да бъде забелязан от никого.

След което, носена от мъжете в бяло, носилката се появи на силната светлина на входа пред обективите на камерите.

Хилядите изръмжаха!

Някои хора изпищяха ужасени.

На носилката лежеше жертвената булка, а чаршафът показваше само част от лицето ѝ!

А ПОД НОСИЛКАТА ТЕЧЕШЕ ЦЯЛ ПОТОК ОТ КРЪВ!

ПАНДЕМОНИУМ!

Тълпата се опита да мине напред.

Охраната стреля над главите им!

Един взвод полагаше максимални усилия да затвори портите на затвора.

Носилката беше напъхана в линейката. Тя потегли с мощен рев!

Мадисън погледна през задното стъкло на линейката.

КАКЪВ МЕТЕЖ!

И ВСИЧКО СЕ ИЗЛЪЧВАШЕ ПО „ВЪТРЕШЕН ОБЗОР“ ЗА ЦЯЛАТА КОНФЕДЕРАЦИЯ!

Той седна до носилката. Взе ръката на Прация Тейл Грис и я погали. Усмивката му беше стигнала до ушите.

— О, ти се справи чудесно — каза ѝ той. — Много съм горд с теб.

— Е, наистина се надявам всичко това да свърши работа — отвърна най-всеотдайната нимфоманка на Волтар. — Нямам търпение отново да го имам в ръцете си. Знаеш ли, че вече му е ОГРОМЕН?

— О, мисля, че останалата част от акцията ще протече гладко — каза Мадисън.

Тия връзки с обществеността са страхотно нещо! — възкликна Прация. — Къде са били досега?

ГЛАВА ПЕТА

За осъществяването на останалата част от начинанието на Мадисън не беше необходимо много време.

Следващият следобед, невярващ на ушите си и вече много повече съжаляващ, че се е съгласил на бракосъчетанието, Лорд Търн погледна управителя на Кралския затвор.

— КОЙ? — попита Лордът.

— Молят за разрешение да се приземят в двора — отвърна управителят. — С въздушна лимузина са, а на личната пластинка на собственичката пише „Кралица Тийни“. Казват, че понеже собственичката е с кралско потекло, имат право да се приземят тук.

— Това трябва да е кралицата-заложница на Флистен — каза Лорд Търн. — Но един монарх-заложник няма достъп до това място!

— И аз това им казах. Но те отвърнаха, че кралската особа си е кралска особа и че имат да вършат спешна работа с Ваша Светлост, която НЕ може да чака.

— Е, това е спорен въпрос — каза лорд Търн. — Ония хора от „Вътрешен обзор“ още ли се мотаят наоколо?

— Не, Ваша Светлост.

— Е, никой няма да забележи. Не може да е нещо кой знае колко важно. Сигурно ще иска да затвора някой от свитата ѝ, а аз ще трябва да ѝ откажа, но е по-добре да го направя лично, че иначе ще се обиди. Кажи им, че могат да се приземят.

Той си облече една нова роба и пооправи бюрото си.

Много скоро влязоха двама глашатаи и спряха. Казаха в синхрон:

— Нейно Височество кралица Тийни! Всички да станат!

В стаята беше внесен покрит сребърен паланкин, носен от двама здрави лакеи в сребърни одежди.

— На колене! — извикаха глашатаите.

Лорд Търн пристъпи изтормозено до края на бюрото си и коленичи.

Лакеите оставиха паланкина на пода.

Една ръка в синя ръкавица дръпна встрани перденцето на носилката. Един младежки глас каза:

— Стани. Можеш да седнеш на бюрото си.

Лорд Търн се беше раздразнил. Монарсите-зложници нямаха работа тук. Той обаче се вдигна и седна зад бюрото си. После погледна към носилката с перденца. Кралицата седеше там с корона на глава, със скиптер в ръка и в златни одежди. Очите и устата ѝ бяха много големи, но тя всъщност беше много красива. Тогава той си даде сметка, че тя е малко по-голяма от едно дете и не може да потисне бащинската си усмивка. Каква неприятност може да причини една кралица-зложница, която е още девойка? Никаква, доколкото той успя да измисли.

— Та какво мога да направя за вас, Ваше Височество? — попита той, като се чудеше дали ще излезе от рамките на протокола, ако ѝ предложи бонбонче.

— Не става въпрос за това какво можете вие да направите за нас — отвърна Тийни, — а за това с какво ние можем да ви помогнем.

— Така ли?

— Да, така — каза Тийни. — Имаме голям опит със съдии, съдилища и т.н, така че знаем в какви неприятности те могат да се забъркат.

— По отношение на какво? — попита лорд Търн малко изненадан.

— Грис — отвърна Тийни.

— ГРИС? — извика лорд Търн. — О, НЕ! НИКАКЪВ ГРИС ПОВЕЧЕ! — Той отпусна посивялата си глава в ръце, като се хвана за челото.

— Да, Грис — продължи Тийни. — Той е най-злият, долен и безпринципен злосторник на света! Преди да стана кралица-зложница на Флистен, аз бях кралица на киното на планетата Земя.

— Земя? Коя провинция е това?

— Мовиола. Но това няма значение. Този ужасен мръсник Грис беше довлечен пред съда ми там и осъден на доживотен затвор. Избяга. Всъщност той е мой затворник. Ще си спестите много неприятности, ако просто го прехвърлите при мен, за да си излежи присъдата.

— О, не бих могъл да направя това. Не е в съответния съдебен окръг. Мисля, че се сетих за коя планета говорите. Блито-3 — говорят за нея по новините. Още не е завладяна. Няма никакви споразумения още. Но дори да ставаше въпрос за Флистен, нещата пак щяха да стоят по същия начин. Няма никаква възможност на света за прехвърлянето на Грис във ваши ръце.

— Без значение каква?

— Ни най-малка.

— Ще си спестите много неприятности, ако си промените решението.

Лорд Търн въздъхна.

— Съжалявам, но това е невъзможно.

— Е, добре — каза Тийни. — Хубаво е, че опитах. Предполагам, че в такъв случай ще трябва да ви кажа истината.

— Скъпа моя... искам да кажа Ваше Височество, бих си дал половината глава, за да се отърва от Грис. Но за нещастие не мога. Обаче — и той се усмихна — не разбирам как може да донесе още неприятности.

— Ясно е, че не познавате Грис — каза Тийни. — Той лъже, мами, краде. Но този път наистина е прекалил. Извършил е престъпление точно тук, в затвора ви.

Лорд Търн поклати глава.

— Това е невъзможно.

— Не познавате Грис — каза Тийни. — Този път той наистина е прекалил. Та затова си помислих, че мога да ви помогна. Когато видях кадрите по „Вътрешен обзор“, си казах: „НЕ! Не може да бъде! Но ето го него! Това е Грис! Направил го е ОТНОВО“!

— Скъпа моя... КАКВО е направил отново?

— Същото, за което го осъдих на доживотен затвор. ДВУЖЕНСТВО!

Очите на лорд Търн се ококориха от шока. Двуженството беше углавно престъпление на Волтар.

— Не, не, трябва да има някаква грешка. Вероятно говорите за друг човек. — Той сякаш се молеше на себе си, моля ви, нека да няма повече неприятности с Грис.

Тийни каза:

— Ако му направите очна ставка с мен, ще разберете на секундата, че това е истина.

— О, надявам се, че има някаква грешка — рече лорд Търн. А след това добави бързо: Ваше Величество, можем да уредим това веднага. Ако се съгласите да преместят паланкина ви в съдебната зала, ще накарам да доведат Грис долу.

Тийни кимна и лакеите отнесоха стола ѝ в главната съдебна зала. Положиха го пред мястото на свидетелите и оградената част. Тийни дръпна перденцето си.

Почакаха доста дълго. Накрая вкараха силно окования Грис, следван много отблизо от шестима въоръжени пазачи.

Грис не беше разбрал защо го водят. Носилката с перденца не му говореше нищо. Но когато видя, че не го водят към стаята за екзекуции, а вероятно стада въпрос само за някакъв разпит, куражът му се повъзвърна. Седна в заграденото свидетелско място, като се опитваше да направи добро впечатление на лорд Търн, който пък зае мястото си в съдийското кресло.

— Грис, — попита лорд Търн, — някога осъждали ли са те на доживотен затвор?

— Всичките ми престъпления са в признанията ми, Ваша Светлост.

— Е, това може да е истина, но може и да не е — каза лорд Търн. — Още не съм ги прочел. Така че те моля да отговориш честно на въпроса дали някога са те съдили и осъждали в провинция, наречена Мовиола?

Грис беше изкарал една много ужасна нощ. Но знаеше, че последното нещо, което трябва да прави, е да изглежда виновен по каквото и да било повод. А и нали в края на краищата беше извършил всичко заради Хелър и беше обяснил това в признанията си. Той се насили да се засмее:

— Това е нелепо!

— Тук има един човек, който твърди обратното — прекъсна го лорд Търн и махна с ръка към затворения паланкин.

Грис успя да докара на лицето си уверена усмивка.

— Няма нито един човек на Волтар, който да докаже подобна измислица. — И той погледна небрежно към перденцето.

Изведнъж една ръка в синя ръкавица дръпна покривалото встрани.

ТИЙНИ!

Грис пребледня.

Скочи назад!

Удари се в оградата на свидетелското място и направо мина през нея!

С пращането на счупено дърво той стигна до лимита на оковите си!

Скоростта му беше толкова голяма, че свързките на веригите се разрушиха!

Удари се в стената!

Бясно се опита да мине през нея!

С писклив, налудничав стон той си даде сметка, че, не може да избяга.

Припадна.

Лорд Търн погледна купчината натрошено дърво, разбити вериги, паднала мазилка и Грис сред всичко това, който лежеше в безсъзнание на пода.

Лорд Търн каза с най-тъжния си глас:

— О, не!

Пое си дълбоко дъх и погледна Тийни.

— Е, Ваше Величество, мисля, че това решава въпроса. Вече нямам друг избор, освен да изправя Грис пред съда за извършване на престъпление в собствения ми затвор.

— Казах ви, че ще ви създаде неприятности — вметна Тийни. — Прация Тейл е четвъртата жена, с която сключва брак. Той не е виновен само за бигамия, а за ЧЕТИРИЖЕНСТВО!

Два часа по-късно Мадисън танцуваше от радост. Планът му беше проработил идеално. Беше довел Грис до подсъдимата скамейка. Щеше да направи всичко възможно процесът да е публичен. КАКВИ ЗАГЛАВИЯ ЩЯХА ДА СТАНАТ ОТ ТОВА! А Грис щеше да обвини Хелър. Мадисън беше успял! Вече виждаше края! Най-великото преследване в цялата вселена! Флотът, Армията, всички! Всички по петите на Хелър! Заглавия, заглавия, ЗАГЛАВИЯ! Какъв екстаз!

О, страхотно беше да си истински гений във връзките с обществеността!

ГЛАВА ШЕСТА

На един самотен планински връх на Калабар, на брулещия вятър стоеше Джетеро Хелър, жилин от хоризонтално биещия сняг, почти сляп в нощта и заобиколен от трийсет бластера, готови и очакващи с нетърпение да го направят на парчета.

Беше му отнело много дни и няколко различни приложения на геометрията за локализиране на командния състав, за да намери щабквартирата на принц Мортиай.

Пътят от Блито-3 му беше отнел само пет дни. Полетът беше доста спокоен. Проблемът дойде, когато трябваше да премине през планетарната мрежа на Апарата, цялата омесено и объркано с лъчите и защитните средства на бунтовниците.

Като използваше различни документи за самоличност, той беше успял да се промъкне и сега „Принц Кавкалсия“ стоеше там горе, на двайсет мили над тях, невидим във всяко отношение, но с жизненоважните пътници на кораба щеше да се окаже абсолютна загуба, ако нещо му се случеше на него.

Беше слязъл дотук с бойна космическа шейна; беше премръзнал до кости; кислородът му почти беше свършил и освен това стояха на нещо, което за Калабар беше „хълм“, но иначе беше с височина трийсет хиляди фута. На далечния хоризонт проблясваха изстрели от оръжия, а един горящ град представляваше розово мазно петно.

На около петдесет фута разстояние се виждаше някаква едва очертана фигура до една скала.

Хелър извика през маската върху лицето си, която беше снабдена с високоговорител:

— Трябва да застана по-близо до теб, за да предам съобщението.

Трийсет бластера в кръга около него се помръднаха.

Глас, който също минаваше през високоговорител, долетя иззад скалата:

— Достатъчно близо си. Не мога да повярвам, че великият Джетеро Хелър, идол на Флота, иска да дойде при бунтовниците.

Много добре знам какво може да направи един военен инженер. Предай ми съобщението оттам.

— Но аз дори не знам дали говоря с принц Мортиай, — изкрещя Хелър над свирещия вятър.

— А аз дори не знам дали ти си Джетеро Хелър!

— Запознаха ме с вас, когато бях кадет на борда на бойния кораб „Илузив“ преди дванайсет години — изкрещя обратно Хелър. — Носехте чехли, защото краката ви бяха изгорели.

— Всеки би могъл да знае това. Срещал съм се с хиляди кадети.

— Трябва да видя лицето ви отблизо, за да съм сигурен, че това наистина сте вие! — изкрещя Хелър. — Както ви казах вече, съобщението е само за вашите уши.

— Ето значи как си стигнал толкова далеч. Войници, вържете ръцете му зад него и му вземете всички оръжия. Само Джетеро Хелър би бил толкова луд, че да прониква през всичките линии и да вдига толкова много шум.

Двама войника в облекла с изолация се откъснаха от кръга и тръгнаха напред много внимателно. Не намериха никакви оръжия и вързаха ръцете му. Бутнаха го напред през празното пространство. Хелър откри, че му е много трудна да върви: в допълнение на вятъра беше и гравитацията със стойност 1.5 на Калабар, която го караше да се чувства така, сякаш тежи цял тон.

Стигна до едно място зад някаква скала. Светлина обля лицето му. Една ръка дръпна настрани кислородната му маска, след което я пусна да се върне обратно.

— Прилича на Джетеро Хелър наистина — каза един дрезгав глас.

— Обърни светлината към собственото си лице — каза Хелър.

— Това се вика смелост. Не си ли даваш сметка, че говориш с един принц?

— Говоря с един бунтовник — каза Хелър — и ако не ме послушаш, ще си останеш само такъв.

Думите му бяха посрещнати от дрезгав смях.

— Дяволски богове! Каква смелост!

И тогава светлината изведнъж се извърна и под маската на лицето Хелър видя и разпозна грубите черти и гъстата черна брада на принц Мортиай.

— Добре — каза Хелър. — Давам ти честната си дума, че не съм тук, за да те убивам или наранявам, по какъвто и да е начин. Изпрати тия мъже на такова разстояние, че да не могат да чуват. Съобщението ми наистина е само за твоите уши!

— Комети! Сигурно съм полудял. Добре, момчета, отдалечете се, но го дръжте на мушките си!

— Имам пълен екип техници, които идват насам с пет кораба. Ще пристигнат след няколко седмици. Мисля, че имаш нужда от такова нещо.

— Нищо не ми трябва. Хората на тази планета ме подкрепят: бесни са на Апарата. Освен това отрядите на Апарата се изтеглят, а Флотът и Армията не действат. Ще спечеля тази война.

Това беше шок за Хелър. Ако Апаратът се изтегляше, то целта беше една: Земята.

Хелър се огледа. Другите бяха доста далеч, за да чуят разговора им. Той се наведе по-близо.

— Никога няма да спечелиш тази война без нещо, което съм ти донесъл.

Мортиай се изсмя с интерес.

— Няма нищо толкова важно в цялата вселена, което ти би могъл да донесеш.

Хелър каза:

— Донесъл съм баща ти.

— КАКВО?

— Негово Превъзходителство Клинг Надменни — отвърна Хелър.

— О, добре, ако наистина разполагаш с него, доведи го, доведи го, за да го екзекутирам! Макар че, разбира се, аз не ти вярвам нито за миг, тъй като ти не би могъл да разполагаш с него.

— Ваше Височество, уверявам ви, че той е при мен. При мен са и кралските символи, и печатът. — И той набързо разказа обратът на съдбата, който беше довел Императора в ръцете му.

— Значи всъщност той бяга от Хист! — каза Мортиай. — Ще отмени ли статута ми на размирник?

— Той е в безсъзнание.

— Ами тогава не може да ме обяви за свой наследник.

— Не, докато не дойде в съзнание.

— Чакай малко — прекъсна го Мортиай, — това е опасно! Ако Хист разбере, че той е тук, ще хвърли всичките си отряди срещу нас! Ако се разбере, че ти си го отвлякъл, Флотът и Армията ще се присъединят! Това е ВЗРИВООПАСНО! Ще ни избият!

— Никакви положителни страни ли няма това, че разполагаме с него? — попита Хелър.

— Великият Съвет знае ли, че той е изчезнал?

— На път за насам минах покрай Волтар. В новините не се казва нищо за това. Единственото, за което говорят, е един мъж Грис, който аз мислех, че е мъртъв.

— Значи Хист си кротува за цялата работа.

— Така мисля — каза Хелър.

Мортиай се облегна на една скала. Вятърът пищеше над главите им. Най-накрая той каза:

— Току-що ми дойде като гръм от ясно небе какво може да се е случило на братята ми и другите наследници на трона. Може да не е виновен за това баща ми. Може да е бил Хист. Хелър, предполагаш ли, че този човек притежава невероятната безочливост да се обяви за Император?

— Той нарича себе си диктатор. Император е само на една крачка от това.

— Да, ама той не може да го направи — каза Мортиай: — Великият съвет и лордовете трябва да имат положително доказателство, тяло и кралските символи, за да обявят трона за освободен и да назначат нов император. Ако ти разполагаш с тялото и кралските знаци, той трябва да ги открие. Дявол да го вземе, Хелър, единственото, което си ми донесъл, е тотално изстребление! Независимо от това дали той каже или не, че ти разполагаш с императора, нищо няма да го спре да се сдобие с това, което притежаваш. Ти си ЖИВА БОМБА!

Хелър щеше да заговори, но Мортиай му даде знак с ръка да мълчи.

Опитвам се да намеря начин да се измъкна от това. Има ли някакъв шанс баща ми да дойде в съзнание за достатъчно дълго време, за да отмени прокламацията, с която ме направи размирник и да ме обяви за свой наследник?

— Това е в ръцете на боговете!

— Хелър, независимо от това дали той го обяви или не, ти седиш върху мина, която е на път да избухне. Знам, че имаш добра репутация, но някой може да ускори нещата и да се опита да те намери, а Хист ще получи тялото и кралските символи. С тях той вече може да се обяви за император... О, така ми се ще да беше отишъл някъде другаде!

— Ваше Височество, колко жертви можете да понесете тук, на Калабар?

— Останали са само два милиарда души. Останалите бяха избити. Повечето градове са развалини. Честно да си кажа, не знам.

— Аз направих едно изчисление, докато ви търсех. Тази война продължава вече пет години, така че не сте се справили много зле. Мисля, че можете да издържите на целите сили на Апарата. Реките са толкова широки, планините така високи...

— Не бихме могли да отблъснем Апарата ПЛЮС Армията и Флота.

— Ами ако малко поспекулирате? — попита Хелър. — Ако кажете, че баща ви ще дойде в съзнание до няколко месеца и за да поспекулираме още малко, да кажете, че той ще отмени статута ви на размирник и ще ви обяви за свой наследник. А после послъжете малко, за да останат Армията и Флотът извън цялата работа. А после пак да поспекулирате и да кажете, че ще издигнем такава желязна защита, че ще разбием Апарата.

Мортиай поклати глава.

— Моля те, недей повече да използваш думата „спекулация“! Та ти рисуващ най-слабата и крехка надежда, за която някога съм чувал!

— Още не съм свършил, Ваше Височество. После да предположим, че тайничко кажем на Хист, че императорът е тук.

— КАКВО?

— Той тогава ще разбере, че нямаме намерение да обявим това публично.

— Ние така или иначе не можем! И без това нямам право да наследя трона. Няма да ни свърши никаква работа да го обявяваме публично. Така всичко ще се срути върху нас! Не, единственото нещо, което ще ни спаси от всички неприятности, е баща ми да се събуди и да обяви Хист за изменник с Кралска прокламация.

— Има и една друга възможност. Да информирам тайничко Хист, че точно това ще се случи, ако въвлече Флота и Армията в тази война.

— И той ще прочете декларация, че Императорът е мъртъв или изваден от строя.

— Но няма да е сигурен.

— Кралски офицер Хелър, ти си ненормален!

— Може и да е така, но може и да не е — каза Хелър. — Мога обаче да се обзаложа, че такова послание ще докара Хист до границата или отвъд границата на неговата лудост. Вие сам сте били утвърден офицер във Флота, Ваше Височество. Знаете много добре принципа, че дестабилизирането на вражеското командване, може често да го накара да направи нещо прибързано, необмислено или пък въобще нищо да не направи.

— Недей да ми четеш лекции по стратегия и тактика, офицер Хелър. Участвал съм в битки, когато ти още не си бил заченат. Има един друг принцип, който гласи, че ако се появи някаква възможност и човек не я използва, е почти сигурно, че той ще загуби. Твоят военен план е най-налудничавият, който някога съм чувал. Ще го приема. Отивай да доведеш баща ми. Давам ти честната си дума, че няма да го убия. Ще го сложим в хубава и сигурна пещера. Ти можеш да действаш по останалата част от плана. Той може, както ти каза, да се възстанови. Дотогава ще живеем с надежда. Ти си луд, офицер Хелър. Харесваш ми. **МОМЧЕТА! РАЗВЪРЖЕТЕ ГО!**

ГЛАВА СЕДМА

Беше привечер и валеше. Блестящи водни ручейчета се стичаха по полумъртвите космически кораби на Резерва за спешни случаи към Флота.

Когато влекачът „Принц Кавкалсия“ спря тихо, командирът Круп и старият Ати се взряха напрегнато към Хелър, който не дочака стълбата и се спусна по едно спасително въже от херметическата камера.

— Боже мой, Джет! — прошепна командирът Круп. — Нямаш никаква работа тук. Издадена е генерална заповед за арестуването ти!

— Здравей, командире! Здравсти, Ати! — поздрави ги Хелър на висок глас.

— Шт, шт, шт! — казаха двамата в хор.

— Защо ми шъткате? — попита Хелър. — Не мога да ви чуя в тоя дъжд!

— Арестуване! — каза Круп. — Ломбар Хист е пуснал агентите си да обърнат Волгар с главата надолу, но да те намерят!

— Вижте какво, — каза Хелър отново на висок глас, — ако един офицер от Флота не може да се приземи в база на Флота, без да се притеснява за някакви „пияници“, не знам накъде е тръгнала Конфедерацията.

— Тръгнала е към осмия кръг на ада и при това много бързо — каза Круп. — Хист нарича себе си диктатор, а Апаратът ръководи всичко.

— Не и мен — каза Хелър. — Заемете ми една бърза въздушна кола, а ти, Ати, напълни тоя кораб с храна и разни неща. Но особено много храна. Впиши го на сметката на Външен отдел, която ти дадох миналия път.

— Той е луд — каза Круп.

— Напълно съм съгласен с теб — отвърна Хелър.

Един час по-късно посивелият сержант, който служеше като секретар в Клуба на офицерите от Флота, се възползваше от дъждовната нощ и се опитваше да оправи баланса на сметките си. Той

чу шум на щанда, вдигна поглед, видя, че там стои някакъв човек в течащ отвсякъде дъждобран и се приближи.

— Мога ли да си получа ключа за стаята?

Старият сержант зяпна. Побеля като платно.

— Боже мой, — прошепна той, — издадена е генерална заповед за арестуването ти! През последната седмица тук идваха агенти три пъти, за да видят дали...

— Нека да караме по ред — прекъсна го Хелър. — Ключа ми! А после изпрати малко горещ тап и кексчета в стаята ми. Знаеш ли, че навън е мокро?

— Джет, ти си луд!

— Винаги съм бил. Сега нямам време да се поправам. Кажете на Бис от разузнаването на Флота да се качи при мен, ако е някъде наоколо и има малко свободно време.

Десет минути по-късно стъписаният Бис влезе в разкошния апартамент на Хелър. Чу, че Хелър се къпе, и отиде до вратата.

— Джет! — каза Бис шепнешком. — Издадена е генерална заповед за арестуването ти!

— Говори по-силно! — каза Хелър на висок глас. — Подай ми онова шише със сапун моля те.

— О, Джет, ти си луд!

— Май това е общото мнение. Ти как я караш? Някакви победи и игра на кръгли куршуми напоследък?

— О, Джет, ти си безнадежден случай.

— Може би, но не съвсем. Надежда всяка, който е оставил, не е с космоса той веч приятел. Подай ми една хавлия, моля те.

С увита около себе си кърпа, Хелър скоро вече седеше в едно кресло във всекидневната и пиеше горещ тап.

Бис отказа предложената му чаша.

— Мисля, че не си даваш сметка колко е сериозно всичко това — каза той, докато седеше нервно на ръба на един диван.

— Напротив — отвърна му Хелър. — Даже и най-силните мъже могат да настинат, ако излязат на дъжд като този.

— Джет! Апаратът е навсякъде наоколо! Искат главата ти! А те са една бибиписки кръвожадна сган!

— Радвам се, че подхвана разговора за това — каза Хелър. — Помниш ли онова приятелче Грис, което се опитах да вкарам в

Кралския затвор?

— Знам. Вестниците през цялото време крещят за него.

— Добре, слушай сега — каза Хелър. — Като си пристигах, чух по новините, че ще го изправят пред съда. Очевидно даже ще си има адвокати, които да го защитават. Помниш ли кутиите с документи, които ти изпратих?

— Файла на Грис за изнудване на Апарата?

— Точно така. Искам да ги предадеш на адвокатите му.

— КАКВО? — зяпна срещу него Бис. — Та те ще ги използват, за да се опитат да го оправдаят.

— Възможно е. Но тези документи със сигурност ще ядосат много хора в Апарата.

Изведнъж Бис се изхили.

— Знаеш ли, мисля, че наистина ще стане така. Ще ги предам. Но Джет, чуй ме, трябва да се махнеш оттук. Мястото е под наблюдение.

— О, тръгвам много скоро — каза Хелър. — Веднага щом ми набавиш униформа на Апарата с цвят на горчица, както и един еърбус на Апарата.

— КАКВО?

— Не ми казвай, че разузнаването на Флота не е събрало няколко, за да ги използва при шпионаж на друга служба.

Бис постави лице в дланите си.

— Сега вече знам защо военните инженери имат толкова кратка продължителност на живота. Какво ще правиш?

— Колкото по-малко знаеш за това, толкова по-малко можеш да кажеш на тези, които те измъчват. Намери ми, освен това и фалшива лична пластинка. Разполагаш с много време. Да кажем ли след петнайсет минути при задния вход?

Бис го зяпна стъписан.

Два часа по-късно Хелър приземи еърбуса с надпис на Апарата на мястото за приземяване в лагер „Убиец“. Дъждът не беше стигнал до Великата пустиня отвъд планината, но по еърбуса бяха останали следи от него: беше подозрително чист за превозно средство на Апарата.

Офицерът от охраната се приближи под блестящите светлини на мястото за приземяване. Той погледна фалшивата лична пластинка, на

която пишеше „Капитан Фол“.

— Няма да се бавя — каза Хелър. Дошъл съм да платя един дълг от хазарт на капитан Снелц.

— Дребните печалби в града трябва да са добри напоследък — каза офицерът от охраната.

— Направо отлични — отвърна Хелър.

— Благодаря за съвета, че той ще има пари. В момента е в ония землянки зад хълма.

Хелър излезе. Носеше големи очила против пясък. Мина със спокойна крачка през прашния, разхвърлян лагер.

До вратата на една землянка стоеше един часови. Преди да успее да попита за паролата, Хелър извика:

— Хей, Снелц, да имаш някакви зарове за продан?

Вътре веднага се зашумоля. След това от ниския вход на землянката се подаде едно бяло лице — само като някаква мъглявина в нощта.

Хелър мина смело покрай часовоя и влезе.

Снелц каза с дрезгав шепот:

— Боже мой, Джет! Не знаеш ли, че е издадена генерална заповед за арестуването ти?

— Знаеш ли — каза Хелър на висок глас, — ако хората продължават да ми го казват, рано или късно и аз ще го повярвам.

Снелц потрепери. Той се обърна и даде знак на една проститутка, която лежеше гола на отдалечената койка. Тя грабна дрехите си и изхвърча навън.

Снелц загащваше ризата в панталона си и се опитваше да пусне завесата на вратата в същото време.

— Хелър, — каза той, — ти си луд.

— Не — отвърна Хелър, — жаден съм.

С вдигната яка и коса Снелц се опита да намери нещо върху разхвърляната маса, което да не беше изпразнено, и след като събори няколко бутилки и чаши, успя да му налее газирана вода. Хелър седна и отпи.

Бившият моряк от Флота седеше нервно срещу него.

— Джет, носи се слух, че Хист е обещал сто хиляди кредита награда за този, който има някакви сведения за местонахождението ти.

— Малко — каза Хелър. — Тоя човек винаги е бил много стиснат.

— Защо си точно ТУК, а не на някое друго място?

Хелър бръкна в куртката си от Апарата и извади един плик. Постави го пред Снелц.

— Това — каза той — трябва да бъде предадено на Ломбар Хист.

— Аз нямам достъп до него — отвърна Снелц. — Аз съм само един капитан.

— Е, мисля, че не е особено здравословно да му се дава лично — каза Хелър. — Ако го получи и види, че печатите му са пипани, предполагам, че е много вероятно да екзекутира куриера, само за да е сигурен, че няма да проговори.

Снелц погледна обвивката, на която пишеше:

ЗА ЛОМБАР ХИСТ

ОТ ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР

ЧАСТНО, ЛИЧНО. СЕКРЕТНО.

Ръката на Снелц започна да трепери.

— Само като го гледам и мога да умра! Сърдечен удар!

Хелър остави на масата банкнота от петстотин кредита.

— Просто, за да не се чувстваш лишен от ония сто хиляди.

Снелц беше шокиран.

— За нищо на света не бих те предал. Ти си ми приятел! Освен това не е необходимо да ми плащаш каквото и да било!

— Да, ама казах на офицера при приземяването, че съм дошъл да си платя един дълг от хазарт, и той ще ти се лепне за някое друго питие, та не ми се ще да плащаш от собствения си джоб. Сега помисли, можеш ли да се сетиш по какъв начин това може да стигне в ръцете на Хист?

Снелц помисли. И изведнъж се усмихна радостно.

— Да, мисля, че мога да направя това. И то без проблеми.

— Много е важно да го получи. Без грешка.

— Никакви грешки — каза Снелц.

— Добре — рече Хелър. — С това свърших работата си тук. Искаш ли да си позволим няколко мятания на заровете?

— О, Джет, за Бога, махай се оттук. В момента и твоето, и моето тяло са на половината път към онази бездна. Не си ли даваш сметка, че Хист идва в офиса си в кулата почти всеки ден? Може и сега да е в лагера!

— Тогава ще е много лесно да му се предаде съобщението, нали? — каза Хелър. — Е, ти май си загубил тръпката към хазарта, така че аз май ще тръгвам. Ще се отбия до кафенето...

— Джет, — каза Снелц с категоричен и напрегнат глас, из... изчезвай оттук. Честно да ти кажа, сърцето ми няма да започне да бие отново нормално, докато не напуснеш този лагер!

— Денят, в който си така изплашен, Снелц — засмя се Хелър, — е най-важният. Ела и се разходи с мен до кафенето.

Снелц конвулсивно се напъха в униформата си.

Напрегнато, но внимателно карайки се да изглежда както обикновено, той изпрати Хелър до еърбуса и го качи в него.

Хелър излетя.

Два часа по-късно в Резерва на Флота за спешни случаи Хелър поздравя стария Ати за презареждането на влекача, стиснаха си ръце с притеснения командир Круп и като показва личната пластинка на крайцера „Щастливо завръщане“ излетя в космоса към Калабар.

ГЛАВА ОСМА

Човек не може да не се чуди, скъпи читателю, какъв ли щеше да бъде ходът на историята, ако капитан Снелц не се беше сетил точно за този човек, когато Хелър го помоли да измисли начин, по който да предаде посланието в ръцете на Ломбар. Само ако беше казал на Хелър името, което се беше появило в главата му, много е вероятно съдбата на Земята да беше тръгнала по друг път.

Защото човекът, за когото се сети Снелц, беше Дж. Уолтър Мадисън!

Докато стоеше на площадката за излитане и гледаше как еърбусът на Хелър се отдалечава, Снелц обмисляше в ума си как точно да го направи.

Напоследък Ломбар Хист идваше в Спитеос почти всеки ден за кратко време и обикновено сутрин. Той правеше нещо странно в складовете долу с онзи странен прах. Самият Снелц беше участвал в ескортираното на няколко камиона, натоварени с неща със странни имена като: Лактоза, Английска сол, Хинин, Брашно, Фото проявител, Инсектицид и Стрихнин. Хист имаше няколко технически лица, които изваждаха нещо, наречено амфетамини, от оригиналните капсули, смесваха праха с другите споменати, след което използваша нови капсули и увеличаваха първоначалното количество страшно много. Според едно от техническите лица, на Хист сякаш му доставяло голямо удоволствие това упражнение: наричаше го „разрязване“ и май си мислеше, че никой друг, освен него, не може да го прави толкова майсторски.

Освен това Снелц беше забелязал, че Земянинът Мадисън никога не беше информиран за това къде може да намери Хист: това всъщност не беше странно, защото Хист винаги си мислеше, че където и да ходи, там го очаква някой убиец. Така че Мадисън се появяваше в Спитеос по странно време на деня или нощта.

Вече беше станало толкова добре известно, че Мадисън е близък с Хист, че той можеше да идва и си отива, когато си поиска. На ясно отличаващия се Модел 99 с четирите си летящи ангелчета даже никога

не му искаха паролата. Щом се приземеше, Мадисън вече имаше картбланш. Той не се нуждаеше от ескорт, даже не показваше личната си пластинка, а просто се замъкваше към зипбусите, минаваше през тунела и се качваше с асансьора в северната кула. Напоследък там често нямаше никакви служители.

Понеже знаеше, че Мадисън нещо лъже и че не е приятел на Хелър, Снелц го избра за куриер, чието послание вероятно щеше да завърши с нечия смърт.

Поради тази причина Снелц строи ротата си, независимо от странния за това час. Той мина по редицата, като гледаше внимателно всеки от хората си. Изведнъж спря и посочи с палката си.

— Ти там. Току-що стана доброволец. Лейтенант, освободи всички, с изключение на този мъж и Тимижо.

Снелц отведе двамата мъже настрана. Тимижо беше най-добрият крадец в ротата.

— Тимижо, отивай в града и вземи един скъп костюм от лъскав плат, както и всички задължителни неща, които вървят с него. По това време магазините са лесни за ограбване. Трябва да си сигурен, че ще стане на този човек. Върни се преди зазоряване.

Снелц си уби времето като купи няколко питиета на офицера от охраната и като поигра малко на зарове. Даже успя да подремне един час.

Тимижо се върна претоварен. Снелц преоблече доброволца в землянката си. Отстъпи назад, за да му се възхити. Същият ръст, същото телосложение, същият цвят на косата. Във всяко отношение, освен ако не го познаваше много добре, човек сякаш гледаше Мадисън.

За да не поема никакъв риск, Снелц му сложи чифт очила против пясък като тези, които беше видял, че Мадисън напоследък носи.

Снелц даде плика на войника. Каза му:

— Недей да говориш на никого. Просто се качи в зипбуса, вземи асансьора, мини през стаята на чиновниците, влез в офиса на Ломбар Хист и остави това изправено в средата на бюрото му. После излез и се върни тук.

— А ако не го направя?

— Ще те хвърлим в бездната и ще забравим, че някога те е имало.

Отдавна се беше съмнало. Сънният лагер се възстановяваше от махмурлука си.

Като се чувстваше много нервен, доброволецът се примили поне за чаша тап. След това, подсилен, той излезе, качи се на един зипбус, слезе от него, качи се в асансьора, спря, когато стигна до кулата и влезе във външния офис на чиновниците. Замръзна. Старият престъпник главен помощник седеше вътре с гръб към вратата.

Понеже го очакваше бездната както ако не го направи, така и ако го направи, доброволецът мина смело през стаята.

Старият главен помощник вдигна поглед.

— Не е тук — измърмори той и се върна към работата си.

Доброволецът се направи, че не е чул. Той отиде до вратата на офиса на Хист и влезе. Стаята го впечатли в най-лошия смисъл: една цяла стена беше от стъкло, а зад бюрото имаше стол, подобен на трон, който изглеждаше като откраднат надгробен камък. Но доброволецът не губи повече време.

Той извади плика от джоба си. Сложи го на бюрото и го подпря с един жилец. Който и да седнеше там, щеше да забележи адресата.

Доброволецът излезе.

Главният помощник промърмори:

— Казах ви, че не е там.

Доброволецът излезе в коридора.

Междувременно Снелц беше в шок и близо до сърдечен удар. Доброволецът тъкмо се беше качил в зипбуса, когато чувството на Снелц, че е умен и хитър, се превърна в ужас.

МОДЕЛ 99 СЕ ПРИЗЕМИ!

В състояние на остра парализа, той видя как Мадисън излиза и минава през праха към барикадата пред зипбуса. Снелц не смееше да мръдне. Дали дежурният офицер щеше да забележи, че вози Мадисън **ДВА ПЪТИ?**

При Снелц действието беше разрешението на всеки въпрос. Той извади един бластер, стреля по върха на един стълб и разби лампата. Сниши се.

Парченцата стъкло полетяха надолу и охраната хукна за прикритие. Мадисън пък приложи своя си начин за бягство. Той скочи бързо на борда на един зипбус и погледна назад, докато той летеше през тунела.

Без да смее да си мисли какво ще се случи, когато Мадисън се натъкне на „Мадисън“ в асансьора или коридора, Снелц направи нещо, което не беше правил почти никога: започна да се моли.

Междувременно доброволецът чакаше в коридора сигнал от асансьора, че е свободен. Някой се качваше нагоре!

Понеже не искаше никакви засечки, още по-малко с Ломбар, доброволецът бързо се огледа наоколо. В коридора имаше една голяма кутия с нова компютърна хартия. Беше висока само четири фута, но той бързо се сниши зад нея. Като надникна, той се ужаси при вида на истинския Мадисън, който излезе от шахтата!

Веднага щом коридорът се опразни, той се втурна в асансьора с главата напред, за да се измъкне оттам.

Истинският Мадисън влезе в офиса на чиновниците.

— Какво направихте? — попита главният помощник, след като го погледна безучастно. — Забравихте ли нещо?

Мадисън продължи към офиса на Ломбар, като каза:

— Ще почакам.

Носеше най-новите изрезки от вестниците. В тях имаше много пикантни речи за това как Хист иска законност и ред и се ядосваха на всички, които се опитват да опетнят честта на офицерите от Апарата. Мадисън знаеше, че снимките на гневното лице на Ломбар ще го зарадват безкрайно. Искаше да направи една хубава изложба от тях върху бюрото му.

Един жилец подпираше голям плик и Мадисън, без да иска го бутна. Той отново го нагласи. Но пликът му пречеше да подреди изрезките. Реши, че ще го премести по-назад. Пак го взе в ръка, премести жилеца и едва тогава осъзна какво държи в ръката си.

Той се вторачи в плика стъписан.

ЗА ЛОМБАР ХИСТ

ОТ ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР

ЧАСТНО. ЛИЧНО. СЕКРЕТНО.

Как беше стигнало това тук?

Беше все още залепено.

Ломбар още не го беше видял.

Понеже не знаеше нищо за предупреждението, което Хелър беше направил на Снелц, че Ломбар би убил куриера, особено ако печатите бяха строшени, Мадисън се разтрепера от желание да го прочета.

Какво беше това? Някаква тайна линия за комуникации?

И понеже Хелър беше единствената причина, поради която той правеше всичко, Мадисън не можа да устои.

Той разчупи печатите.

В офиса отвън беше съвсем тихо.

Мадисън зачете бързо:

Хист,

Поздрави и привети и всичко останало, но нито едно от тях искрено:

Ти от известно време знаеш на чия компания се радвам, особено като ти оставих за спомен жезъла си.

Както знаеш — понеже все така приказваш по „Вътрешен обзор“ — Негово Превъзходителство страда от известно неразположение, та ние не искаме да го притесняваме с такива дреболии като подписването и подпечатването на Кралска прокламация, с която да те обяви за изменник и заплаха за държавата.

Ние можем обаче да ти обещаем, че ако се опиташ да потърсиш съдействието на Армията или Флота за нападение на Калабар, такава прокламация ще бъде издадена и това ще бъде краят на Хист. Така че моят съвет е просто да изпаднеш няколко пъти в бяс, да застреляш няколко човека от личния си персонал и да оставиш нещата да вървят по естествения си път.

Като се надявам, че няма да имам удоволствието да те видя на бесилката.

Джетеро Хелър

Мадисън го прочете още веднъж. Изведнъж цялата картина започна да се изяснява. Неведнъж и не два пъти той беше казвал на Хист да получи Кралска прокламация за това или онова: всеки път Хист беше изглеждал безкрайно уклончив!

Мадисън внезапно разбра.

Зад онази врата в Палас сити, която Хист пазеше или държеше да се охранява нямаше император!

Джетеро Хелър беше отвлякъл императора!

Значи за ТОВА беше цялата тази работа!

Мадисън се огледа наоколо. Не мислеше, че някой го наблюдава.

Това не беше система за комуникация. Съобщението беше първото.

Рисковете бяха основното нещо, от което беше изградена професията му. Мадисън сложи плика и телеграмата в собственото си куфарче. Не остави никаква следа от него по бюрото.

Той подреди изложбата си от изрезки. Отиде в офиса на чиновниците. Каза:

— Получавани ли са някакви спешни съобщения за Хист?

Старият помощник поклати глава.

Прилив на въодушевление се надигна в него! Какъв престъпник само! Хелър се беше промъкнал някак в тоя офис, незабелязан от никого, може би през покрива, и беше оставил съобщението за Хист.

С много спокоен вид Мадисън седна пред компютъра и сякаш за да си убива времето започна да вади късчета информация, която можеше да му потрябва, като например мощта на силите на планетата Калабар. След това се захвана с големите цифри за Армията и Флота.

От съобщението ставаше ясно, че Хелър не иска тези хора да тръгнат по петите му. Мадисън се опитваше да измисли как да постигне точно това.

О, какви заглавия щеше да роди всичко това!

Не веднага, разбира се, но по-късно, когато той ще е изработил плана на цялата си кампания до последна подробност!

Ако преди имаше по някое малко съмненийце, че ще успее да постигне целта си, вече нямаше никакво. Той със сигурност щеше да се върне на Земята прославен — ако разбира се от нея е останало нещо.

Хист дойде след един час. Мадисън го последва в офиса му. Хист беше много доволен от пресата.

— Нещата вървят добре — каза той.

— Да, ще ви направим император за нула време — отвърна Мадисън.

НЕ КАЗА НИТО ДУМА ЗА ТЕЛЕГРАМАТА ОТ ХЕЛЪР!

Когато доброволецът се върна, промъквайки се в близост до барикадата, Снелц си отдъхна с облекчение.

Видя как Хист пристига и се качва в кулата.

Нито Шефът, нито истинският Мадисън излизаха.

Той можеше само да реши, че съобщението е стигнало до адресата си.

За втори път едно съобщение, което щеше да осуети атакуването на Земята, беше спряно някъде по пътя си.

И не само това, ами и последното беше попаднало в ръцете на човек, на когото то даваше пълна власт: Дж. Уолтър Мадисън. Той можеше да го използва, по какъвто си иска безчестен начин и в момент, който той сметнеше, че е най-подходящо за заглавие в пресата!

ЗНАНИЕТО БЕШЕ ВЛАСТ! А Мадисън сега знаеше, че е единственият човек на Волтар, който разполага с жизненоважната, кардинална информация, че императорът е на Калабар и че Хелър го държи като заложник.

КАКВА ИСТОРИЯ!

Но не сега. Не, не сега. До тази трябваше да се стигне с най-силното БУМ, което вселената някога беше чувала!

Когато се върна в Джой сити, радостта му заплашваше да се разклокочи и експлодира!

Съдбата на две империи щеше да бъде подхвърлена нагоре в очакване да бъде сграбчена от някого!

А Дж. Чуруликащото Куку беше човекът, който щеше да направи хвърлянето?

ЧАСТ ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Първото подхвърляне, което Мадисън направи, беше в момента, в който Солтан Грис застана на подсъдимата скамейка в претъпканата съдебна зала.

Лорд Търн направи реверанс към собствената си охрана, вестниците и Вътрешната полиция, които обявиха, че не могат да предотвратят бунтове, ако хората не бъдат информирани минута по минута за хода на делото. Те изтъкнаха, че не съществуват закони или наредби, които да забраняват това: просто идеята беше нова. Въпреки собственото си мнение, лорд Търн се беше съгласил делото да е публично.

Мадисън, който стоеше зад цялата работа, не можеше да иска нищо повече.

Най-голямата съдебна зала в старата крепост беше претъпкана от подиума до входната врата. Платформи висяха даже от подпорите. Сивият камък гледаше шест хиляди човека, натъпкани в зала, която беше предназначена едва за четири хиляди. Високите прозорци пропускаха вълни от прашна слънчева светлина.

Екипите от „Вътрешен обзор“ бяха в екстаз. Никога преди това не бяха допускани в съдебна зала. Те търчаха насам-натам, пъхаха камери пред лицата на хората, удряха устите с микрофони, казваха на хората да гледат в тази или онази посока, през цялото време се блъскаха с фотографии от пресата и се препъваха в репортерите.

Лорд Търн напразно удряше с чукчето си гонга пред себе си. Той почти беше изпаднал в отчаяние: всичко тук се гледаше по целия Волтар и с известно закъснение по цялата Конфедерация. Беше сигурен, че хората са на път да получат впечатлението, че той ръководи един много разпуснат съд. Безумно му се искаше тия продавачи на закуски и питиета да спрат да предлагат стоките си, крещейки с пълна сила.

Едва когато главният му помощник донесе един електронен мегафон, се възвърна надеждата му, че ще бъде чул. Той го насочи към гонга и силно тресна с чукчето си. Резултатът беше заглушителен.

— Съдът заседава! — изръмжа лорд Търн. — Ако затворникът Солтан Грис вземе подсъдимата скамейка, мога да прочета обвиненията срещу него!

Мигновено утихване.

Силно окован, Солтан Грис седеше на една скамейка, обграден от тримата адвокати, които му беше намерила вдовицата Тейл (мисис Грис). Грис си беше мислил, че ще бъде облечен в сив костюм на офицер от Общите служби.

Вместо това, той се появи в черната униформа на полковник от батальон на смъртта към Апарата. Беше се възпротивил, но адвокатите му бяха казали, че няма избор. Даже трябваше да сложи алените ръкавици.

Солтан Грис беше изплашен: като добавка към всичко останало, той страдаше и от сценична треска.

Тримата адвокати се опитваха да изглеждат уверени. Те бяха възрастни мъже: двама от тях бяха служили като съдии във Вътрешната полиция, а третият беше изпълнител на смъртни присъди, който беше работил за някакъв лорд. Грис им нямаше доверие. Беше му обяснено обаче, че това е най-доброто, до което може да се добере някой като защитници на престъпници на Волтар, и макар че трябваше да ги приеме, той все пак не вярваше, че те са на негова страна: обяснението му беше дадено от Мадисън.

Явният му отказ да отиде до ограденото място започна да предизвиква буря от животински звуци сред събраното множество, двамата адвокати му дадоха начален тласък, след което го сграбчиха двама сержанти. С дрънчене и трополене на оковите Грис беше избутан до издигнатия ограден стол: вратата му беше отворена и Грис беше набутан вътре, като мигновено стана център на всички погледи. Към него полетяха викове на омраза като гранати. Един лъч мръсна слънчева светлина, който влизаше през един кръгъл прозорец горе, го заслепи. Грис беше объркан.

Като използва отново високоговорителя пред гонга, лорд Търн помоли за тишина. Той заметна алената си тога и се наведе на масивния си стол към Грис.

— Вие сте Солтан Грис — каза лорд Търн — офицер от Координирания информационен Апарат. Потвърдете, ако това е така.

Грис преглътна трудно и кимна.

Търн много се надяваше всичко да свърши бързо.

— Обвинен сте в лъжливо и углавно двуженство, извършено в този затвор. Можете да направите каквото искате изявление, преди да бъдете осъден.

Грис разтреперано пое дълбоко дъх. Престъплението му изискваше смъртно наказание. Той просто не виждаше как може да се отърве от него. Не беше видял Тийни в залата, но предполагаше, че тя разполага с документи за предишните му бракове и че ги е дала на съдията. Изглежда със сигурност щеше да загуби.

Понеже не отговори веднага, животинските звуци започнаха отново. Охраната беше иззела всички оръжия на зрителите, но това не включваше чанг-попс и захарните пръчици. Няколко снаряда полетяха към него. Той доби представата, че хората не го обичат кой знае колко. Умът му беше объркан.

Лорд Търн отново удари гонга, за да въдвори ред. На Грис това му действа като шок. И изведнъж ВДЪХНОВЕНИЕ! Щеше да каже онова, на което го беше подучил Мадисън.

Грис извика:

— Обвинявам Джетеро Хелър! Той е причината за всички престъпления!

Каквото и да беше очаквала да чуе обширната аудитория, то не беше това. Изведнъж настана такава тишина, че се чуваше падането на пращинките.

Лорд Търн се изпъна на стола си и премигна. След това каза:

— Момент, моля. Джетеро Хелър е Кралски офицер. Вие бяхте НЕГОВ затворник в този затвор. Но сега НЕ става въпрос за това дело. Обвинен сте в лъжлив и углавен брак, извършен между тези стени.

Грис набра смелост. Още не го бяха осъдили. И тримата му адвокати кимаха. Той извика:

— Аз продължавам да обвинявам Джетеро Хелър!

През залата премина объркано шушукане.

Лорд Търн каза с недоверчив глас:

— Обвинявате го, че ви е принудил да извършите двуженство?

Грис погледна към адвокатите си. И тримата му кимаха. На пейката зад тях Мадисън се хилеше. Грис каза:

— Категорично. Той отказваше да изпълнява нареждания. Той напълно подивя. Джетеро Хелър ме постави в ситуация, в която

единственото, което можех да направя в своя защита, бе да се ожена още веднъж.

Шумът в залата се усили: беше на път да се превърне в объркан рев.

Лорд Търн отново удари гонга.

— Чиновник, — обърна се той към записващия на едно по-ниско бюро, — този подсъдим своеволно се отклонява от темата. Задраскайте тези бележки в стенограмата.

Усмивката на Мадисън обаче стана още по-широка. Можеше и да ги изтрият от записа, но те се излъчваха от „Вътрешен обзор“ по целия Волтар и скоро щяха да обиколят цялата Конфедерация.

Най-възрастният адвокат на Грис, единият от двамата бивши съдии към Вътрешна полиция, се изправи и помоли за внимание.

— Ваша Светлост — обърна се той към Търн, — ние признаваме обвинението за двуженство във вашия затвор, но ще се опитаме да докажем, че то е било напълно оправдано.

— КАКВО? — извика Търн.

Старият адвокат каза:

— За да изясним ситуацията, ще трябва да призовем много свидетели. Те ще потвърдят много престъпления и ситуации, които очертават историята на това обвинение и съм сигурен, че когато стигнем до края на този процес, вие ще се съгласите, че смекчаващите вината обстоятелства са толкова силни, че вие ще се принудите да признаете клиента ни за невинен.

Лорд Търн изръмжа:

— Не си позволявайте да ми казвате до какви изводи ще стигна! — Тогава той видя, че камерите на „Вътрешен обзор“ са насочени към него и реши, че не трябва да изглежда необоснован или предубеден. — Можете обаче — изръмжа той, — да повикате свидетелите си и ще продължим делото.

Духът на Мадисън полетя към седмото небе. Точно това беше планирал и на точно това се беше надявал. Беше осъществил една мечта на връзките с обществеността. За малко да изкрещи от задоволство. Стотици мили заглавия се опваха пред очите му като ревяща река от най-черно мастило.

И всичко това за Хелър!

ГЛАВА ВТОРА

Един съдебен процес, който по волтарианските стандарти трябваше да свърши за десет минути, се влачеше изкусно и под вещото ръководство на Мадисън дни и седмици, а както се надяваше той, и месеци, съвсем в Земен стил.

При това раждаше заглавия за всеки ден, както и часове предавания по „Вътрешен обзор“.

По време на вековното си присъствие на съдийската скамейка двамата стари съдии от Вътрешната полиция бяха виждали и съдили сред всевъзможни шикалкавения и бюрократични извъртания, които десетките хиляди подсъдими някога бяха измислили — а тези затворници са имали много, време за мислене преди процесите. Старият изпълнител на смъртни присъди беше чул всякакви молби и хитрости, които ужасените жертви и покрусените семейства се бяха напъвали да измислят. Много от тях бяха свършили работа и те ги използваша до една в делото на Грис.

Основният стил на защита обаче беше винаги същият — повече или по-малко.

Повиквани от адвокатите на Грис свидетели заставаха на свидетелското място. Всеки един от тях излагаше в подробности необорими и ужасяващи доказателства за някое престъпление на Грис. Макар че голяма част от тези престъпления вече да се бяха появявали във вестниците преди процеса, тук те се излагаха, преиграваха и обсъждаха часове наред едно по едно, докато нито една противна и гнусна подробност не оставаше за въображението. Намираха отрепки и ги вкарваха в залата. Даже се ексхумираха тела, които изпълваха залата със смрадта си.

Грис ставаше все по-уверен, даже по-наперен, под светлините на рампата? Когато ден, два или даже три се посвещаваха на едно престъпление, той отново заставаха на подсъдимата скамейка и признаваше доказателството за вярно, че той наистина го е извършил и че като офицер от Апарата, се признава за виновен, НО при всяко

подобно заявление казваше високо: ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР МЕ ПРИНУДИ ДА ГО ИЗВЪРША. ВСИЧКО СТАНА ЗАРАДИ НЕГО.

Заглавия, заглавия, заглавия, часове наред по „Вътрешен обзор“. Ден след ден. Седмица подир седмица. Обществената ярост срещу този офицер от Апарата растеше с такава скорост, че лорд Търн нае танкове и ги разположи пред всяка врата. Съдебната зала не само че беше претъпкана всеки ден, ами и целият хълм, на който беше разположена старата крепост беше пълен със зрители. Всеки телевизор с „Вътрешен обзор“ на Волтар беше гледан от цели тълпи.

На няколко пъти лорд Търн се обръщаше към адвокатите на Грис с думите:

— Как в името на нещо свято това продължително очерняне на клиента ви ще го оправдае?

Адвокатите спокойно пренебрегваха объркването на Търн. Те просто продължаваха да вадят наяве нови и нови престъпления. Грис продължаваше да се признава за виновен. Той продължаваше и да твърди, че Хелър го е принудил да ги извърши. И така шоуто продължаваше.

Във Флота всички започнаха много да се разяряват.

Тези обвинения от един „пияница“, който си седеше в залата и се хилеше в черната си униформа на полковник от Апарата, непрекъснато обвиняваше един Кралски офицер от Флота — и то не кой да е, а Джетеро Хелър — и който никога не обясняваше как и защо е бил принуждаван да върши всичко това, започваше да става много повече, отколкото Флотът можеше да понесе.

Съдът имаше заседания само сутрин и един следобед Мадисън получи спешно повикване от Ломбар Хист да отиде незабавно на плаца на Апарата в Правителственото градче.

Той влетя в градчето, но беше отклонен от патрул да Апарата към един вход през скалите долу. Макар и оттук, той успя да зърне плаца: беше пълен с коли на щаба на Флота, които имаха адмиралски вимпели.

Ломбар Хист беше в една задънена стая под офиса му. Той посрещна Мадисън, веднага щом специалистът по връзки с обществеността излезе от еърбуса си.

— Трябва да ми помогнеш — каза разтревоженият Хист. — Там горе има една делегация. Най-висшите офицери от Флота. Флотът

надминава по брой Апарата най-малко десет пъти. Много са ядосани на онова, което Грис приказва! Ами ако се разбунтуват?

— Слушай сега — каза Мадисън със спокоен и убедителен глас, — това е проблем в компетенцията на връзките с обществеността, а ние се справяме много успешно досега. Основните принципи са покритие, дискусии и доверие. Ние определено имаме покритие: всеки вестник ни дава първа страница всеки ден, а предаванията на „Вътрешен обзор“ са страхотни. Присъствието на публиката е много важно за дискусията. Ние просто не можем да минем без нея. Единственото, което трябва да добавим, е максимално доверие.

— Това е нещото, което се разклаца — каза Ломбар Моето.

— О, не, не — прекъсна го Мадисън, — та това е част от плана. Това е една изпратена от небесата възможност за изграждане на имидж. Можеш чрез нея да изпратиш общественото доверие чак до звездите! Това е само още една страхотна възможност да се проявиш като СИЛЕН МЪЖ! Някой, с когото не могат да си играят! Сега само ми дай една от ония предварително подписаните от Великия съвет. Ще изпратя да повикат снимачния ми екип. А ти просто поддържай нетърпението на ония адмирали, докато аз наглася нещата.

Доста по-уверен Хист направи каквото му беше казано.

Един час по-късно в подобния си на пещера офис, той застана пред камерите на екипа на Мадисън, изпъна се в червената си униформа и се взря в депутацията в сиво-синьо.

С гърмящ глас и като използваше речта приготвена му от Мадисън, той се развихри в лицата на най-висшите офицери от Флота, които даже не беше поканил да седнат:

— Дошли сте тук, за да се оплачете от твърденията на затворника Грис. Трябва да ви уведомя, че той не е представител на Апарата. Офицерите от Апарата са честни и благородни мъже, които не могат да бъдат порицавани. Това е повече, отколкото мога да кажа за офицерите от Флота. Вие се осмелихте да поставите под въпрос онова, което аз, Диктаторът на Волтар, заповядах. Заради това знайте всички, че със заповед на Великия съвет, подписана и от лорда на Флота, който е негов член, следните наредби влизат в сила от този момент нататък:

А) На нито един офицер или служител във Флота не се разрешава да споменава името на Джетеро Хелър.

Б) На нито един офицер или служител във Флота не се разрешава да говори лоши неща за Апарата.

В) На нито един офицер или служител във Флота не се разрешава да се оплаква от мен, Ломбар Хист, по какъвто и да е начин или пък да поставя под съмнение някоя моя заповед, без значение как или кога е издадена.

Г) Офицерите от Флота трябва да козируват на всеки офицер или служител в Апарата.

Д) На всеки нарушител на тези наредби ще бъде отнета едногодишна заплата.

Депутацията при мен е разпусната. Махайте се оттук веднага!

Един възрастен побелял адмирал, цялата предна част, на чиято униформа беше златна от отличия, пристъпи напред:

— Хист, оттук даже виждам, че заповедта, която държиш в ръка, няма Кралски печат. Поради това тя не може да бъде приведена в сила, тъй като не е валидна.

Хист се изпъчи като червена светкавица. Камерите снимаха.

— Вие сър, току-що нарушихте два пъти член В от този документ. Поставихте под въпрос заповед, която издадох, а депутацията, която дойде при мен толкова безочливо, още не е напуснала! Заради това — и той посегна към бюрото си за втора заповед, която Мадисън беше написал за всеки случай, — целият Флот се ограничава в рамките на неговите кораби и бази, като тази заповед дава право на Армията да я приложи в сила. Сега козирувайте и НАПУСНЕТЕ!

Те не козируваха. Тръгнаха си.

Снимачният екип излезе навън, за да ги покаже как се качват на еърбусите.

Ломбар беше изпаднал в екстаз.

— Те се подчиниха! — каза той на Мадисън. — Видя ли лицата им? Почти морави! Но ги сплаших! Брей, изведнъж си давам сметка, че мога да ги използвам, за да освободя Апарата от Калабар и да започна да организирам сериозно нахлуването в Блито-3!

— О, да, наистина — отвърна Мадисън. — Днес ти направи една гигантска крачка към получаването на тотална власт и короната.

— Така е наистина — съгласи се Ломбар въодушевено. — Когато хванем Роксентър и го върнем на трона му там, имам намерение да му

кажа какъв безценен помощник си ти.

Мадисън се ухили.

Това беше от хубаво по-хубаво.

Да, пристигането му у дома щеше да бъде знаменито.

Той просто трябваше да е сигурен, че е завършил работата си по Хелър.

ГЛАВА ТРЕТА

Мадисън вече усещаше, че е време да направи една решителна крачка в проекта си. При този, съдебен процес според учебниците си той досега беше използвал техника, която беше известна под името „оскърбителна асоциация“.

Ден след ден, докато продължаваха отвратителните свидетелски показания лорд Търн предизвикваше адвокатите на Грис, като изискваше от тях да му обяснят как точно беше свързано едно или друго престъпление с Джетеро Хелър. Всъщност всеки път, когато Грис заемаше мястото на обвиняемия, за да се признае за виновен и да заяви, че е извършил поредното престъпление заради Хелър, лорд Търн не пропускаше възможността отново да изиска обяснение — какво общо имаше това с обвинението срещу Грис и какво общо имаше то с Джетеро Хелър. Но адвокатите на Грис бяха стари, опитни майстори и с една или друга законна заобикалка настояваха да представят случая ИЗЦЯЛО, преди да дадат каквото и да било съществено обяснение. Те тържествено обещаваха на лорд Търн, че когато му дойде времето ще разкрият как точно престъплението двууженство е извършено от Грис заради Хелър.

Образът на Хелър се забулваше във все по-голяма мистерия. Сега беше моментът той да стане по-пълнокръвен. За майстор във връзките с обществеността от ранга на Мадисън това беше фасулска работа. Следващата стъпка на фона на продължаващия процес беше да започне да преправя имиджа. Беше време мюзикълът да бъде пуснат на сцената.

Той се свърза с Хайти Хелър по видеотелефона.

— Разбрах — каза той, — че пиесата „Престъпникът“ е готова за представяне на сцената.

— Това е вярно — отвърна тя. — Декорите, костюмите и музиката са изрепетирани и готови за пускане. Струва ми се обаче, че сега не е най-подходящият момент за това. Има политически подтекст, а политическата ситуация в момента е доста несигурна.

— О, небеса — възкликна Мадисън, — това ли е проблемът? Не го мислете. Мога напълно да ви гарантирам, че вие няма да пострадате по никакъв начин. Хист ще направи каквото му кажа аз.

— Забелязах това — каза Хайти.

— Ами, хайде тогава, действайте. Хората така или иначе го мразят, а вас ви обичат. Той не би посмял с пръст да ви пипне. Между другото, имате ли някакви вести от скъпия Джетеро?

— О, когато се показах с бижутото му, един наблюдател от Флота ми писа, че е сигурен по начина, по който запасите от гориво на Апарата намаляват, че Джетеро е на Калабар. Но това е невъзможно. Той никога не би застанал на страната на бунтовниците.

Мадисън знаеше много добре, че Хелър е на Калабар, но каза:

— Разбира се. Е, да пуснем ли по афишите реклама за мюзикъла за утре вечер?

— Ако можете да гарантирате, че няма да се случи нищо лошо на хората от трупата. Имаме си работа с главорези от Апарата и не ми се ще хората ми да пострадат.

Безсрамният Мадисън каза:

— Напълно гарантирам с честта си на джентълмен, че нищо лошо няма да се случи на групата ви и че няма да пострадате по никакъв начин. Хист просто трябва малко да понамали темпото, това е всичко.

— Добре — каза Хайти, — утре вечер я пускаме пред камерите, на живо. Приятно гледане.

Мадисън се обади на менажера на „Вътрешен обзор“, за да му продиктува няколко реклами, които да бъдат пуснати веднага и на често. До една звучаха адски предизвикателно. Мадисън искаше целия Волтар пред телевизорите на следващата вечер, както и цялата Конфедерация след това.

В шест и половина на другата вечер, Мадисън намери Ломбар в офиса му в Правителственото градче. Влезе с много притеснен вид.

— Шефе, само след няколко минути има нещо, върху което искам да привлека вниманието ти. Опитах се да го спра, но тия във „Вътрешен обзор“ са много твърдоглави. Не искаха да ме послушат, а на всичкото отгоре даже не искаха да ми кажат за какво става въпрос. Видя ли рекламите по телевизията?

Ломбар четеше някакви доклади за караници и размирици между Армията и Флота, причинени от половинчатите опити на Армията да наложи на Флота карантина върху базите. В известен смисъл му доставяше удоволствие да ги гледа как се карат помежду си, вместо с него. Увереността му растеше. Импиджът на силния мъж явно действаше ефикасно. Той почти не обърна никакво внимание на това, че Мадисън включи „Вътрешен обзор“.

Говорителят на рекламите обяви: „Само след петнайсет минути гледайте новия мюзикъл на ХАЙТИ ХЕЛЪР «Престъпникът» на живо, на живо, на живо. Музиката му е от съвършено нов тип — нарича се «първи такт», който не сте чували никога досега. Участват стотици изпълнители. След премиерата по «Вътрешен обзор» мюзикълът ще бъде показан и на сцената на амфитеатъра в Джой сити. Така че това е първата ви и последна възможност да го гледате безплатно. Хайти Хелър залага живота си на карта, за да ви го представи. Тичайте навън, събирайте съседи, приятели и минавачите по улицата и ги поканете пред телевизора си. Това може да е последния ви шанс да гледате Хайти. **ОСТАНЕТЕ С НАС!**“

Обикновено по „Вътрешен обзор“ не се пускаха никакви реклами, така че самият факт, че сега се появяваха на всеки кръгъл час през последните трийсет и шест беше само по себе си сензация. Едва ли имаше някой, който да не усеща, че тази вечер щеше да се случи нещо. Изявлението „залага живота си на карта“ въобще не беше разбрано. Да не би да беше решила да предизвиква смъртта или нещо такова? Милиардите страстно предани на Хайти Хелър почитатели реагираха по милиарди различни начини. Някои от тях легнаха болни при мисълта, че нещо може да се случи на „тяхната скъпа Хайти“. Комуникационната централа на „Вътрешен обзор“ беше блокирана през целия ден от разтревожените обаждания от всички краища на планетата, както и от някои други планети, които просто закъсняваха с няколко часа.

След рекламата последваха новини. Тъй като голяма част от телевизионното време беше посветено на отразяването на съдебния процес, самата новинарска емисия можеше да се занимае с някои други събития. Спомена се, че боевете на Калабар като че ли утихват с изтеглянето на отрядите на Апарата. Няколко вестника обсъждаха вероятността за наказателна акция, която да бъде осъществена на една

от няколко незавладени планети. В единия пишеше, че някоя си народност била създала ново и опустошително оръжие, поради което били необходими боеве преди завземането, а добре информиран източник съобщи, че това можело да бъде планетата Блито-3. Ломбар се озъби доволно на това съобщение: Мадисън му беше обяснил, че такава изтичане на информация „подготвя общественото съзнание“.

След това започна излъчването на мюзикъла с рева на публиката в студиото. Всички изпълнители бяха представени както обикновено. После завесата се вдигна под звуците на фанфари. На фона на рагтайм в погребална версия демоните и пребитите хора започнаха да вият и стенат. Спектакълът беше започнал. На сцената се появи Хайти, която разказа съдържанието на сцената и историята на брат си, както и своята собствена, в една великолепна ария.

Мадисън хвърли един поглед към Ломбар. Той сякаш изпитваше задоволство при гротескния, вид на демоните и насилието спрямо хората. Явно не беше схванал истинското внушение на пиесата.

Подменянето на брата мина, сестрата го описа в една песен, а хорът и декорите бяха превъзходни.

Ломбар сякаш се забавляваше с нещо, докато гледаше. Той даже тропна няколко пъти с крак в такт с музиката. Светоусещането на Ломбар беше такова, че той не схващаше смисъла. Но Мадисън знаеше, че с никой друг на Волтар не беше така. Всички знаеха, че братът на Хайти е Джетеро Хелър. С прикритата намеса на Мадисън главната мъжка роля в пиесата беше поверена на един красив рус младеж от Манко, висок шест фута и два инча.

В последната част на пиесата, точно преди финалната сцена Хайти Хелър в ролята на сестра на престъпника стои на скарата на локомотива на един много измислен влак, който го ограбват. Изнасят се сандъци и чували с плячка. Един от крадците отива при нея, отваря една кутия и казва: „Виж, намерихме някои от дрехите на демоните, ха, ха, намерихме някои от дрехите на демоните.“ И той вдига алена генералска униформа от Апарата.

В този момент Мадисън погледна към Ломбар. Диктаторът на Волтар седеше стъписан.

В този момент Хайти отмята назад глава и се изсмива. После вади една сикс-гън и стреля във въздуха, за да привлече вниманието на

селяните в близките ниви. Те всички притичват и Хайти им изпява една песен.

Под съпровода на рагтайма Хайти запя баладата, както само тя можеше да го направи. Текстът вървеше така:

*Демонът ще те намери,
ако умът ти е бавен като на плужек.
Демонът ще те измами,
преди да си разбрал, че тук е.
Ще те пребие
с големия си кол.
Ще те убие
с юмрук, достоен и за вол.
Но ако успееш да надникнеш
под горния му слой
от изненада ще се встретиш,
че въздух под налягане е той.
Защото бил отгледан той
в бедняшки някой си квартал,
където всичките бащи безброй
живели в уличната кал.
Поуката от песента е ясна
за всеки първи реалист,
в таз ария така прекрасна:
аз пея тук за (само с устни)...*

Нямаше никакво съмнение какво прошепват устните на Хайти. Можеше да бъде само „Ломбар Хист“. Но със самата си безмълвност, те прозвучаха десет пъти по-силно, отколкото ако бяха изговорени.

Тогава крадецът напompва униформата, докато я държи, и тя се издига нагоре с лудешки танц. Братът в пиесата изтичва на сцената, вади six-guns и прави униформата на решетето. Всички селяни и крадци започват да танцуват като на карнавал, тъпчат униформата и накрая я изгарят символично.

Това обаче не беше, единственият екшън, който протичаше. Ломбар беше скочил от стола си, размахваше яростно ръце и търчеше

напред-назад.

— Това съм аз! Тя пее за мен! Ще я убия! Ще я осакатя! Тя ме направи за смях! О, боже, сега разбирам смисъла на тази пиеса! Тя казва на хората да се разбунтуват и да ме разкъсат на парчета! — И той размаха и двата си юмука към екрана и щеше да му се хвърли отгоре, но се препъна на една табуретка и се търкулна на пода с пяна на уста.

Конвулсиите му продължиха до края на сцената със символичното изгаряне, след което Хист остана проснат като сгърчена купчина плът, зяпайки вцепенено и тъпо в екрана.

Пиесата продължи нататък, братът и сестрата бяха обесени, телата им бяха погълнати от един гроб, след което целият огромен изпълнителски състав изпя последната песен, която беше пяла главната героиня. След това хорът тъжно изпя основния мотив на „Престъпникът“, но този път с небесни обертонове, а лицето на Хайти, както всъщност и лицето на самия Джетеро Хелър, ги гледаха от висините. Никой, освен подкупения техник, не знаеше за последната намеса на Мадисън.

Публиката в студиото избухна във викове и аплодисменти, които Мадисън реши, че е по-добре да не слушат. Той загаси телевизора.

Ломбар успя някак да се вдигне и да се тръшне на един стол.

— Сега разбираш защо се бях притеснил — каза Мадисън.

— Хелър — каза Ломбар. — Той я е подучил на това. Целият Волтар знае, че Джетеро Хелър ѝ е брат. Последната картина въобще не беше необходима, за да се досети човек! Та това е заговор против мен! Ще наредя един батальон на смъртта да нападне дома ѝ и да я екзекутира веднага!

Мадисън се намеси:

— Ломбар, всяка известна личност трябва да умее да понася подигравката. Това е едно от правилата на играта: присмивай се на могъщите. Но те са право в ръцете ти. Радвам се, че видя това. Можеш да ѝ отмъстиш и така ще накараш Хелър да се появи. Единственото, което трябва да направиш, е да подпишеш това.

Ломбар погледна листа. Дивашки израз застана на мястото на шока, който беше изписан на лицето му преди това.

— Това е гениално! — каза той, след, което го подписа и подпечата.

Мадисън взе документа, за да се увери, че всичко в него е наред.
Там пишеше:

АРЕСТУВАЙТЕ И ЗАДРЪЖТЕ ХАЙТИ ХЕЛЪР.
СПАЗАРЕТЕ СЕ С БРАТ Й И ГО НАКАРАЙТЕ
ДА ДОЙДЕ. ТОГАВА ГИ УБИЙТЕ И ДВАМАТА.
ЛОМБАР ХИСТ

— Направи каквото трябва, за да бъде изпълнено това! —
изръмжа злобно Ломбар. — През целия си живот не съм бил така
оскъряван, при това публично!

— Знаех, че ще се сетиш как да излезеш от това положение —
каза Мадисън. — Сега можеш да обърнеш гръб на детайлите. Остави
останалото на мен.

Дж. Чуруликащото Куку беше на път да осъществи най-великото
начинание на връзките с обществеността за всички времена.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Арестуването на Хайти Хелър стана на улицата пред огромното студио на „Вътрешен обзор“.

Бяха ѝ казали, че група благородници и почитатели от Мистин искат да ѝ поднесат цветето-символ на тази планета. Там наистина имаше няколко благородника, но те не бяха от Мистин. Бяха хора от батальона на смъртта, но в цивилни дрехи.

Мадисън беше разположил свой снимачен екип на един перваз, който беше издаден от купола на студиото: намираше се на трийсет фута височина и оттам можеше да се обхване цялата сцена долу. На мястото на самата сцена имаше и друг екип, изпратен от менажера на „Вътрешен обзор“. Имаше и няколко репортери и фотографи от пресата.

Улицата беше просто като всяка друга улица в Джой сити: с много магазини за разни дреболии и красиви дрехи от двете страни. Главният вход към студиото обаче беше внушителен, защото паважът точно пред него изглеждаше като направен от злато. Точно там стоеше делегацията.

Хайти Хелър излезе от сградата. Беше облечена в бяла рокля и златисти ръкавици. Подобни жестове бяха нещо обичайно: тя просто слизаше, приемаше каквото ѝ носеха, усмихваше се, стискаха си ръцете, благодареше им и се оттегляше. Това беше една кратка церемония, която протичаше няколко пъти на седмица. Обикновено я придружаваха само няколко разпоредителя, които да вземат подаръка, наградата или каквото е там. Никой не би и помислил да я охранява със специални служители, защото през цялата ѝ кариера никой не беше посягал и с пръст на звездата от „Вътрешен обзор“, та дори не ѝ се беше намръщвал пред хората.

На Хайти може и да ѝ беше направило впечатление, че делегацията е толкова тиха. Обикновено подобни групи бяха от повече хора и надаваха леки възгласи при появата ѝ. Сега всички просто стояха пред входа, а мъжът най-отпред държеше букет.

Хайти беше на около пет фута от човека, който очевидно водеше групата. Той протегна напред букета малко стегнато. Като продължаваше да се придвижва напред, Хайти протегна ръка към него.

Той изпусна цветята на тротоара.

Те просто бяха прикривали бластера в ръката му!

Чу се изсвирване.

С едно-единствено движение двеста мъже излязоха от различните магазини. Бяха в черни униформи и носеха пушки. Изведнъж улицата се оказа напълно блокирана от няколко отряда.

Един мъж от задната част на делегацията излезе напред и отхвърли пелерината си, за да се покаже отдолу униформата на полковник от батальон на смъртта.

Хайти се обърна, за да влезе отново в сградата.

Двама войника от батальона на смъртта ѝ препречиха пътя. Тя се извърна към „делегацията“.

Полковникът стъпка с крак цветята.

— Хайти Хелър, арестувам ви в името на Ломбар Хист!

Внезапно двамата разпоредители се втурнаха, за да защитят Хайти.

Двама актьори, които Мадисън нарочно беше разположил там с тази цел, спукаха две торби с кръв в лицата на защитниците! Изглеждаше точно така, сякаш ги бяха убили! Те паднаха.

Един член на „делегацията“ пусна черен чувал върху Хайти.

Четирима войника от батальона на смъртта я грабнаха като че ли беше някакъв вързоп и я напъхаха в едно частно превозно средство.

Двеста войника от батальона на смъртта разбутаха хората, които се бяха спрели стъписани на улицата. Втурнаха се към самолетите си.

След гръмовния рев на излитащите превозни средства улицата се опразни, с изключение на минувачите, които бяха припаднали.

И тогава от сградата и магазините започнаха да изскачат хора. Оглеждаха се. Поглеждаха към небето ужасени. Една жена започна да пици.

Мадисън накара оператора да направи така, че картината постепенно да изчезне, като последния кадър беше с цветята. Стъпканите цветя сякаш кървяха.

Мадисън се ухили. Всичко се излъчваше на живо по „Вътрешен обзор“ като специална емисия.

Само след час новината тръгна и по улиците:

ХАЙТИ АРЕСТУВАНА

ОТ ХИСТ

Мадисън беше предвидил всичко. По-късните вестници щяха да пишат, че координатите ѝ са неизвестни, още по-късните щяха да пуснат заглавия за началото на размирици, а в сутрешните щеше да пише:

МИЛИАРДИ СКЪРБЯТ

Мадисън вече имаше друга работа за вършене.

ГЛАВА ПЕТА

За три дни съдебният процес на Грис остана на заден план. През цялото това време Мадисън излъчваше едно съобщение до Калабар. То вървеше по всички честоти на военните: знаеше се, че въстаниците подслушват точно тях. Съобщението оповестяваше многократно:

ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР. В ЧЕТВЪРТЪК СУТРИНТА
СЕСТРА ТИ ХАЙТИ ХЕЛЪР ЩЕ БЪДЕ
НА ПЛОЩАД „ХИРОУ“ В ПРАВИТЕЛСТВЕНОТО
ГРАДЧЕ НА ВОЛТАР. АКО НЕ СЕ ПРИЗЕМИШ
ТАМ
И НЕ СЕ ПРЕДАДЕШ, ТЯ ЩЕ БЪДЕ ЗАСТРЕЛЯНА
НА ОБЯД. ЛОМБАР ХИСТ, ДИКТАТОР
НА КОНФЕДЕРАЦИЯТА.

В сряда вечер Мадисън пушна информацията на вестниците. Четвъртък сутринта тя вече се носеше из цялата Конфедерация.

По всяка комуникационна линия на Апарата, Вътрешната полиция и Армията пропукваха заповеди, които целяха да контролират и да потискат бунтовете.

Площадът „Хироу“ е едно широко кръгло пространство. В диаметър е двеста ярда. На него няма нищо друго, освен паваж, защото често се използва за държавни дела. В идеалния му център има един напълно гладък кръгъл пилон с височина петдесет фута и обиколка около двайсет фута, до който водят три кръгли стъпала. Единствената украса и инкрустация се намира на предния ръб на най-горното стъпало и гласи: „Посвещава се на героите на Волтар“. Мадисън беше избрал мястото много внимателно.

На площада се събираха осем булеварда, които обикновено бяха задръстени от трафика. Днес на края на всеки булевард откъм площада стоеше по един танк на Апарата.

В девет часа Хайти Хелър, облечена в бяла рокля, беше отведена до пилоната от отряд на един батальон на смъртта. Тя беше без ръкавиците си, а роклята беше скъсана на рамото. Златистата ѝ коса беше в пълно безредие, но продължаваше да изглежда като ореол.

Очите ѝ бяха спокойни, когато тя гледаше генерала от Апарата, който командваше отряда в червената си униформа.

Един от няколкото дежурни на площада снимачни екипи беше съвсем наблизно. Хайти видя микрофон, който беше насочен към нея.

— Джетеро! — изкрещя тя внезапно. — Ако ме чуваш, недей да идваш тук! Те искат да те убият!

Реакцията на генерала малко закъсня. Той затъкна с пълничката си ръка устата на Хайти. При подаден от него знак, трима от отряда му прогониха снимачния екип. Скрит зад един танк в периферията на площада обаче, Мадисън виждаше, че събитието се отразява от други снимачни екипи. Всичко се излъчваше на живо за цялата Конфедерация.

Батальонът на смъртта извади една верига. Беше дълга двайсет фута и имаше големи халки. Щракнаха единия ѝ край на лявата китка на Хайти; омотаха останалата ѝ част около пилоната; щракнаха другия ѝ край на дясната китка на Хайти. Провериха дали халките са здрави. Сега Хайти беше овързана с гръб към пилоната.

Отрядът се отдръпна.

Тежките Оръдия на осемте танка в края на булевардите се насочиха към Хайти.

Мадисън се ухили. Каква картинка само! Красавица окована около един пилон. Обширна празна павирана зона. Осем смъртоносни дула в кръг около площада, готови да разрушават.

И тогава всичко тръгна малко наопаки. Възможно е тълпите — които въпреки блокадата бяха навлезли по булевардите — да бяха обхванати от чувство за нереалност. Това просто не можеше да бъде действително: беше твърде чудовищно. Но когато генералът от Апарата беше посмял да докосне Хайти, за да я накара да мълчи, бяха започнали да се надигат рев и негодувание.

По булевардите имаше сигурно стотици хиляди хора. Присъстваха само две или три хиляди отряда на Апарата, които бяха направили барикади, за да ги спрат.

Барикадите се огънаха.

Чу се тътен от оръжията на Апарата.

От тълпата полетяха снаряди!

Отрядите на Апарата нападнаха тълпите!

Отсъствието на Вътрешната полиция се усещаше явно. Апаратът знаеше много малко за справянето с тълпите.

За около двацет минути имаше ръкопашен бой.

Тълпите на три от булевардите успяха да пробият през барикадите. Танковете по периферията на площада трябваше да завъртят оръдията си и да стрелят.

След това булевардите се изпълниха с неподвижни и кървящи тела — както на граждани, така и на хора от Апарата. Пристигнаха два омиротворителни полка на Апарата, които блокираха пътя на хората по улиците откъм далечния край.

Едва към 10:20 беше постигнат някакъв ред. Той обаче не беше много стабилен, защото започнаха да напират и хора от останалата част на града, та се наложи намесата на още три полка, които да държат барикадите поне на една миля във всяка посока.

Мадисън държеше под око големия часовник на една кула на около хиляда ярда разстояние. Предполагаше, че Хелър ще изчака до последната минута. Или поне се надяваше на това. Не допускаше нито за миг, че Хелър ще се предаде. Освен това, така щеше да развали плановите му.

Празното пространство с радиус сто ярда около пилоната, на който беше окована Хайти, беше предостатъчно за човек като Хелър да приземи отрядите си.

Мадисън въобще не мислеше, че собствената му сигурност е застрашена по някакъв начин, защото предполагаше, че Хелър не би използвал артилерия — това би застрашило живота на самата Хайти. По-голямата грижа на Мадисън беше да не бъде хванат от камерите: поради тази причина той беше облечен в сивата униформа на Общите служби и освен това беше променил чертите си с грим, като най-отгоре беше сложил и очила против пясък. Ако започнеше някаква акция, той щеше да влезе в танка до себе си.

Чертичките на далечния часовник проблясваха при придвижването на стрелката. Мадисън обърна поглед към танковете: освободени от контролирането на тълпите, техните дула отново се бяха насочили към Хайти.

Тя беше, привързана с веригата към пилона твърде здраво. Протегнатите ѝ напред ръце сигурно я боляха ужасно. Скъсаната ѝ рокля се беше смъкнала наполовина, от рамото ѝ. Хайти обаче гледаше към небето.

И тогава Мадисън го чу.

Някакъв гърмящ тътен.

БЕШЕ ТОЧНО НАД ГЛАВИТЕ ИМ!

Мадисън вдигна поглед. За секунда не можеше да види нищо. Тогава забеляза някаква сянка, която летеше много високо и с главозамайваща скорост. Какво беше това? Някакво странно състезателно превозно средство?

Изведнъж хоризонтът му беше закрит от извъртащото се оръдие. Танкът се прицелваше към небето.

От възпираните тълпи се надигнаха викове.

Това можеше да бъде само Хелър. Но високо летящият кораб просто мина над тях!

Осем танка гръмнаха с разтърсващ, заглушителен тътен. Странното състезателно средство вече беше заминало. Танковете стреляха подир него.

Снарядите им минаваха точно през него!

Сигурно беше някаква илюзия, тикана от много бърз кораб!

Почти беше изчезнала. И тогава изведнъж някое от оръдията вероятно беше засекло истинския кораб зад нея.

ЧУ СЕ МОЩНА ЕКСПЛОЗИЯ В НЕБЕТО!

Точно попадение на някой от танковете!

На фона на небето се откряха черните фрагменти от кораб!

От тълпата долетя пронизителен стон. Корабът беше разбит пред очите им!

Мадисън погледна през сто ярдовото празно пространство към Хайти. Тя ридаеше.

Останките от кораба явно се разбиха в някой магазин в далечината, защото към небето лумнаха пламъци.

Мадисън погледна танковете. Усети, че планираното му велико постижение на връзките с обществеността се е провалило. Той предположи, че Хелър е мъртъв. От това щяха да излязат толкова лаконични заглавия!

Но тогава той видя един офицер от танковете да сочи нещо. Ръката му беше вдигната нагоре.

От синевата се носеха надолу хиляди малки предмети. Бяха над целия район и сами си формираха кръг с диаметър една миля.

Спускаха се все по-ниско и по-ниско. Внезапно един от танковете откри огън, като се опита да отстрани поне част от тях.

Мадисън видя как един от по-отдалечените премигна.

Тогава той изведнъж почувства, че целият свят става син. Болезнено и непоносимо син!

Мадисън изпадна в безсъзнание.

По-късно щеше да открие какво се е случило, само защото камерите бяха продължили да снимат.

Беше синя светкавица. И то хиляди от тях в антигравитационни пълнители, нагласени да ги пуснат надолу. Вероятно ги бяха пуснали, когато първият кораб беше преминал и бяха нагласени да избухнат между хиляда и двеста фута височина над настилката.

Почти всички хора в диаметър от една миля бяха изпаднали в безсъзнание.

След тях дойде една по-голяма бомба. Тя каза „бух“ на около сто фута над пилона.

Цялата зона потъна в гъста мъгла.

Не се виждаше нищо.

След това се появи пулсиращият звук от самолетни мотори. Първият кораб вероятно е бил за заблуда. Този на Хелър беше съвсем здрав. В мъглата се чу тупването от приземяване.

После щракването на ключалки на херметическа камера.

Гласът на Хелър! Много нежно:

— О, съжалявам, че те накарах да припаднеш.

След малко отново щракване на ключалки. А после тътен от мотори.

Половин час по-късно Мадисън дойде на себе си.

Мъглата се беше вдигнала.

На площада нямаше нищо, освен две строшени окови.

ХАЙТИ БЕШЕ ИЗЧЕЗНАЛА!

Мадисън погледна празния пилон. Не, сега там имаше нещо друго. Нещо, което висеше на една игла.

Мадисън се запрепъва изтощено натам. По петите му тръгна един снимачен екип. Накара ги да заснемат строшената верига, а след това и странния предмет на пилоната.

Беше някакъв евтин билет за пътуване. Надписът му беше преправен, за да се чете така:

**ЕДНОПОСОЧНО ПЪТУВАНЕ
ДО ДЕВЕТИЯ КРЪГ НА АДА
ЗА ЛОМБАР ХИСТ**

Мадисън изпадна в екстаз. Беше получил необходимото си заглавие:

БРАТ, ОБЯВЕН ИЗВЪН ЗАКОНА,

СПАСЯВА СЕСТРА СИ

ХАЙТИ СПАСЕНА

ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР

ОБРИЧА ДИКТАТОРА НА ВОЛТАР

НА ГИБЕЛ

Мадисън беше успял. Той беше превърнал Хелър в престъпник, който сега можеше да бъде преследван от всяка действаща военна част в цялата Конфедерация!

А случката на площад „Хироу“ беше поставила клиента му в началото на пътя към вечността.

ГЛАВА ШЕСТА

— Не мога да разбера как се е случило — каза стъписаният Ломбар, чувствайки се в безопасност в офиса си в кулата в Правителственото градче. Хелър е все още на свобода!

— Проблемът е в това, че хората още не си дават сметка обясни Мадисън, — че ти искаш да се върши работа. Просто не си свършиха тяхната както трябва. Разочароваха те.

— Вярно е — отвърна Хист. — Бях твърде слаб. Понасях тая паплач твърде дълго. И сега правят бунтове по улиците.

— Нещата са стигнали дотам, че трябва да се обяви военно положение — каза Мадисън. — Ти имаш нужда от хора около себе си, на които да можеш да се довериш.

— Да се доверя на някого? — попита Ломбар, защото за него това беше свършено нова идея.

— Признавам, че човек, достоен за подобно нещо, е голяма рядкост. Но ще трябва да направим нещо по отношение на тия бунтове, преди да можем да продължим с нашата си работа. Веднага се връщам.

Мадисън отиде до една друга стая. Там имаше няколко офицера от Армията, които изглеждаха много разтревожени. Бяха дошли да докладват за проблемите, които имаха при опитите да ограничат Флота само до неговите си бази.

Мадисън се обърна към един възрастен полковник:

— Кой генерал в цялата Армия се ползва с най-голяма популярност?

— Отговорът е много лесен — отвърна полковникът. — Генерал Уип.

Другите кимнаха.

— Ама наистина ли се ползва с най-голяма популярност? — попита Мадисън.

— Сред хората си, сред офицерите, сред всички — отвърна полковникът. — Побеждава в битките, защото отрядите му имат доверие, че няма да хвърли живота им на вятъра. Освен това е

гениален стратег. В момента е щабквартирата на Армията. Искате да си говорите с него за проблема с Флота?

— Накарайте го да дойде тук незабавно — нареди Мадисън.

Двайсет минути по-късно генерал Уип пристигна.

Беше строг стар военен, но имаше приятна усмивка. Високото му чело говореше за голям ум.

Снимачният екип на Мадисън направи няколко кадъра с него. Двамата специалиста по снабдяването го огледаха много внимателно.

След това Мадисън влезе при Ломбар, за да си кажат няколко приказки. Кимна от вратата на генерал Уип да влезе.

— Генерале, — обърна се към него Ломбар, — има един офицер от Флота на име Джетеро Хелър. Той бунтува духовете на хората? В момента е обявен за престъпник. Искам да го намерите.

Генералът се усмихна:

— Ако говорите за Джетеро Хелър, искам да обърна внимание на това, че той е Кралски офицер. Чух, че е издадена генерална заповед за арестуването му, но в съда просто няма да приемат такова нещо. Ако ми дадете Кралска заповед, ще видя какво мога да направя.

Ломбар се вторачи в него.

— Трябва да ви осведомя, че аз съм Диктатор на Волтар. Хелър се е простил, с какъвто и статус да е имал преди. Тук и сега ви заповядвам да откриете с помощта на цялата Армия този престъпник!

Генерал Уип огледа Ломбар от главата до петите. После сви раменен си тръгна.

— Хич не ми хареса това — каза Ломбар на Мадисън.

— Бъди търпелив. Ще видиш, че това ще свърши работа. Единственото, което трябва да направим, е да изчакаме доклада на един човек от моя екип.

Два часа по-късно един от актьорите от екипа на Мадисън, облечен като офицер от Армията, направи от вратата знак на Мадисън. Мадисън се приближи и двамата си размениха няколко приказки.

Мадисън се върна при Ломбар.

— Станало е точно така, както очаквах. Генерал Уип се върнал в щабквартирата и започнал да ти се смее.

— КАКВО? — извика Ломбар.

— Знаех си, че ще направи така — каза Мадисън. — Това изисква демонстрация на власт. Ще ти се подчинят, само ако им

покажеш, че не си човек, с който могат да си играят. Само след това можеш да им имаш доверие. Моля те, подпиши тази заповед.

Ломбар я погледна. В нея пишеше:

ГЕНЕРАЛ УИП НЕ СЕ ПОДЧИНИ НА
ЗАПОВЕДТА ДА ОТКРИЕ ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР.
ДОНЕСЕТЕ МИ ГЛАВАТА НА ГЕНЕРАЛ УИП.

Хист се озъби доволно. Грабна писалката си и я подписа. След това ѝ удари и един печат.

Мадисън взе заповедта и си тръгна.

Снимачният екип на Мадисън влезе в офиса на Ломбар и започна да наглася камерите. Ломбар въодушевено разглеждаше плановете за нахлуването на Земята и почти не забелязваше екипа: присъствието на камери беше нещо обичайно напоследък. Той беше много по-загрижен за това, че въпреки фалшификациите му, доставките на стимулатори бяха много слаби.

Изведнъж вратата се отвори. Пет жени, облечени като благородни дами — това бяха момичетата от цирка — влязоха и паднаха на колене пред него. Плачеха.

Едната от тях припадна и трябваше да бъде подхваната от други две. Друга от тях пък каза:

— Простете ѝ. Тя е съпругата на генерал Уип. Дойде да моли за милостта ви. Обаче припадна. Аз ще изкажа нейната молба. Моля ви, моля ви, моля ви, пощадете живота на генерал Уип!

Камерите работеха. Снимаха под такъв ъгъл, че лицата на жените не се виждаха, а само гърбовете им. Онова, което изпъкваше на преден план, беше зловната намръщена гримаса на облечения в червената си униформа Ломбар Хист.

Изведнъж на вратата настъпи раздвижване. Двамата актьори, облечени с униформи на Армията, влязоха в офиса. Заедно държаха един поднос. И на този поднос беше главата на генерал Уип, цялата обляна в кръв!

Жените изпищяха и припаднаха.

Двамата офицери паднаха на колене.

— Сър, — каза единият, — заповедта ви е изпълнена. Генерал Уип беше екзекутиран заради това, че не се подчини на заповедта ви да намери Хелър. Ето главата на генерал Уип.

Ломбар се втренчи злобно.

— Това ще му даде добър урок! Моята дума е закон! Веднага махнете оттук тая мърша и жените!

Цялата сцена беше заснета. Стаята се опразни. Мадисън влезе след малко.

Той беше попълнил още един празен формуляр за заповеди, подписан и подпечатан от Великия съвет. Трябваше само подписа и на Хист.

— Струва ми се — каза Мадисън, — че когато видят това по „Вътрешен обзор“, няма да има нито един офицер, който да не ти си подчини. Моля те, подпиши това.

Хист го прочете:

ДО ВСИЧКИ ОФИЦЕРИ ОТ АРМИЯТА И ФЛОТА:
ВЕДНАГА ЗАПОЧНЕТЕ ДА ПРЕСЛЕДВАТЕ
ЗА ДА НАМЕРИТЕ ПРОСЛОВУТИЯ
ПРЕСТЪПНИК
ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР.

Хист подписа заповедта с претенциозен жест.

Мадисън се ухили. Преследването, което си беше представял така живо, сега щеше да започне.

Жарта и пулсът на въодушевлението във вените му бяха стигнали почти до екстаз.

КАКВИ ЗАГЛАВИЯ!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.